

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SINGLE DAD PLAYBOOK SERIES

wicked LOVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
WILLOW ASTER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SİHİRLİ AŞK

BEKAR BABANIN OYUN KİTABI

KİTAP 4

WILLOW ASTER

İÇİNDEKİLER

[Okuyuculara Not](#)

[İçerik Uyarıları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45 Sonsöz](#)

[Çılgın Aşk Çok Yakında!](#)

[Teşekkür](#)

[Willow Aster tarafından da](#)

[yazılmıştır Follow Me](#)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Söğüt Aster

www.willowaster.com

Telif Hakkı © 2025 by Willow Aster

ISBN-13: 978-1-964527-04-8

Kapak Emily Wittig Designs

Fotoğraf: Aisha Lee

Harita: Kess Fennell

Düzenleme: Christine Estevez

OKUYUCULARA NOT

*İçerik uyarılarının bir listesi bir sonraki sayfada yer almaktadır, bu nedenle uyarıları görmek istemiyorsanız bu sayfayı atlayın.

Merhaba! Burada olmanıza sevindim. Bu kitabı aldığınız için teşekkürler.

Eğer kitaplarımda ya da bu seride yeniyseniz, *bu* kitaptaki karakterlerle tanışacağınız için özellikle heyecanlıyım. Kahramanın küçük kızı Becca, Down Sendromlu ve Down Sendromlu bireylerin yaşamın her alanında işlev düzeyi çok çeşitli olduğu için, özellikle iletişim düzeyiyle ilgili olarak onu tasvir edebileceğim birçok yol var. Lütfen hikayenin mümkün olduğunca gerçekçi olması için doğru araştırma yapmaya azami özen göstermeye çalıştığımı bilin. Hayatımdaki Down Sendromlu arkadaşlarımdan ötesinde, ergoterapist olan hassas bir okuyucum da vardı ve yaptığım hatalar onların değil benimdir.

Ve son olarak, Lily D. Moore'un sesli kitapta Becca rolünü okumayı kabul etmesi benim için hayatımın onurudur. Çok teşekkür ederim, Lily!

XO,

Söğüt

İÇERİK UYARILARI

Kötü Aşk için içerik uyarıları cinsel içerik, küfür ve bir ebeveynin ölümüdür.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİZİM HİKAYEMİZ

BOWIE

Kızımı evin içine kadar takip ediyorum, her adımda onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. Elinde yeni hediyesiyle mutfakta koşuşturuyor, onu yatak odasında sergilemek için acele ediyor.

"Bak baba," diye sesleniyor.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, odasına ulaştığımda duruyorum. Orada olup olmadığıma bakmak için dönüyor ve bana gülümsediğinde ben de ona gülümseyerek yaklaşıyorum.

"Bak baba, onu en sevdiklerimin yanına koydum," diyor Becca.

"Hediye "yi -bir kadın ve genç bir kızın resmedildiği bir resim çerçevesini-diğerlerinin yanına yerleştirir. Bu resimde uzun sarı saçlı bir kadın var ve genç kızın saçları Becca'nınki gibi açık kahverengi. Onları sadece arkadan görebiliyoruz. Yerde sonbahar yaprakları olan bir göl kenarında yürüyorlar. Diğer tüm resimlerde açık kahverengi saçlı genç kızlar var ama kadınların görünüşleri farklı. Ortak nokta, tüm resimlerin kıızıyla birlikte sevgi dolu bir anne gibi görünmesi.

Birlikte kitap okuduğumuz büyük boy sandalyeye oturuyorum ve bana çerçeveli resimlerini gösterirken başını kolumun kıvrımına sıkıştırıyor.

Birlikte çekilmiş fotoğraflarımız ve Becca'nın annem ve babamla çekilmiş bir fotoğrafı var ama anne ve kızlarının yer aldığı bir düzine kadar çerçeve onun "koleksiyonu" ve hazır fotoğrafları değiştirmeyi reddediyor.

"Annem nerede?" diye soruyor sessizce, neredeyse kendi kendine. "Bilmiyorum tatlım."

Bunu her sorduğunda, ki bu sık sık oluyor, kahroluyorum. Annesi Adriane ayrılmaya karar verdiğinde, temiz bir kaçış yaptı. Beni aramıyor ya da hayatında neler yaptığına dair güncellemeler almıyorum, sadece ortadan kayboldu.

Resme dokunuyor. "Bu Poppy ve bana benziyor."

Parmaklarımın arasında burnumun köprüsüne bastırıyorum. Becca birkaç hafta önce yerel kitapçımız Twinkle Tales'de Poppy Keane ile tanıştığından beri ondan bahsetmeden duramıyor. Poppy, Becca'ya adaptif rekreasyon koçu olarak çalıştığı Briar Hill'e gelmesini önererek meseleye yardımcı olmadı. Becca Down Sendromlu olduğu için Briar Hill'i zaten tanıyorum. Engelli çocuklar için yaptıkları her şeyle mükemmel bir üne sahipler, ancak sundukları faaliyetleri seveceğini bilsem bile kızımı götürmekte tereddüt ediyorum. Poppy Keane yüzünden.

Down Sendromlu çocukların yeni insanları kabul etmesi ve onlarla arkadaş olması oldukça tipik bir durum olsa da, Poppy'ye bu kadar çabuk bağlanması beni hala endişelendiriyor.

Poppy ve Becca'ya benzeyen bu kare de bunun bir başka örneği.

Bana baktı. "Poppy'yi tekrar göreceğiz miyiz?"

Telefonumun çalmasıyla kurtuluyorum. Elimi sallıyorum. "Ben Weston. Buna cevap vermem gerekiyor. Beş dakika içinde onun evine gitmek için hazır olabilir misin?"

"Zamanlayıcıyı kur!" Aceleyle odasında tuttuğumuz zamanlayıcıyı bana uzatıyor, ben de beş dakikaya ayarlıyorum. Telefona cevap verirken ona geri veriyorum.

"Hey," diyorum Weston'a, Becca'ya baş parmağımı kaldırarak. "Her şey yolunda mı?" "Acıktınız mı? Henüz yemek yemedik, o yüzden sipariş et."

"Becca ve ben biraz önce Starlight Cafe'de yemek yedik ama siz devam edin. İstersen sonra da gelebiliriz."

"Hayır, buyurun gelin. Siz zaten yemişsiniz, biz de kalan yemekleri yaparız o zaman."

"Evet, dostum, biz iyiyiz. Birazdan orada oluruz."

Telefonu kapattım ve Becca zamanlayıcıyı kaldırdı.

"Vakit geldi," diyor. "Güzel elbisemi tekrar görme zamanı."

Aynı zamanda takım arkadaşım olan en iyi arkadaşlarım için düğün sezonu. Becca arabayla gelirken "Bana hikâyemizi anlat... ailemiz hakkında" diyor.

Arkadaşlarımızı tutkuyla seviyor ve herkes hakkında konuşmamı dinlemeye bayılıyor. Biz onlara evimizde aile diyoruz. Bizi hayatlarına kabul eden arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım. Onlara biyolojik akrabalarımızdan daha yakınız.

Kızımın aileyi her şeyden çok arzulaması hem tatlı hem de yürek parçalayıcı.

Derin bir nefes alıyorum, bugün için kelimelerimin çoğunu kullanmak üzereyim. Arkadaş grubumuzda ve diğer her yerde sessiz olan benim, ama Becca ve ben birlikteyken çok az sessiz zaman oluyor. O her şeyi tartışmayı sever.

"Tamam, işte özet," diye başlıyorum, her zaman yaptığım gibi. "Senin gibi biliyorum..." Ona dönüp bakıyorum ve parlak gözleriyle bana bakıyor. Çok tatlı bir gülümsemesi var. "Ben Colorado Mustangs'de defans oyuncusuyum ve Weston Shaw da oyun kurucumuz."

"Weston'ı seviyorum ve Sadie de *en iyisi*" diyor.

"Evet, harikalar. Weston ve Sadie birkaç hafta içinde evleniyorlar ve Caleb iki yaşında ve çok sevimli."

"Evet, öyle," diyor vurgulayarak.

"Sıkı oyuncumuz Rhodes Archer birkaç gün önce evlendi ve şu anda balayında."

"Rhodes'a bayılıyorum! Elle de *en iyisi*."

Kıkırdıyorum. "Sanırım hikâyemizi benden daha iyi anlatabilirsin. Oğlu Levi dört yaşında ve gördüğüm en şirin çocuklardan biri."

"Levi çok tatlı," diye katılıyor. "Kıvrıcık saçları var. Bana kapıları açıyor."

"Levi küçük bir centilmen, değil mi? Ve hatta geniş alıcımız Henley Ward bile, ciddi bir ACL sakatlığından sonra artık *eski* geniş alıcımız.

Şimdi nişanlıyım."

"Henley'nin incinmesine üzıldüm," diyor. "Onu seviyorum ve Tru *en iyisi*."

Yine güldüm. Tüm kadınların en iyisi olduğunu düşünüyor. Haksız da değil; inanılmaz insanlar.

"Henley ve eski karısı Bree'nin üç kızı var, Cassidy, Audrey ve Gracie, onları çok seviyoruz."

"Çok seviyoruz," diye ekliyor.

Bunu her seferinde söylemezsem, mutlaka ekliyor. "On dört, on ve yedi yaşındalar," diyorum.

"Ben dokuz yakında," diyor.

Kızlar Becca'nın üzerine titriyor, Caleb ve Levi de ona bayılıyor. Odaya her girdiğinde prenses muamelesi görüyor ve ben buna bayılıyorum.

"Bu doğru. Hepiniz çok hızlı büyüyorsunuz."

"Ve sen bağlandın..." diye başladı ve devam etmem için durakladı.

"Çocuklarla aslında futbol ve çocuklarımızı tek başımıza büyüten babalar olduğumuz gerçeği üzerinden bağ kurduk ama artık bazı çocuklar evlendiği için kendimize *Bekar* Baba Oyuncuları diyemiyoruz."

"Baba, sen evli değilsin," diyor dudakları büzüşerek.

"Hayır, evli değilim. Düzenli olarak buluşup çocuklar, hayat, futbol... ve son zamanlarda *hayatlarındaki* kadınlar hakkında konuşuyoruz." *Onların altını* çiziyorum çünkü hayatımda bir kadın olmayacağını anlamasını istiyorum.

Gülümsemesi çoktan kayboldu ve kaşlarını çatmasını önlemek için önümdeki yola odaklanıyorum.

"Konuşmak için bir kadına çok ihtiyacın var... düzenli olarak."

Boğazımı temizleyip ileri atılıyorum, hem gülmemeye hem de onu kadın konusundan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Sürekli yazdığımız bir kitabımız var, The Single Dad Playbook, birlikte olmadığımız zamanlarda tavsiye ve hikayelerimizi paylaşıyoruz."

"Ve Penn de!" diyor.

"Koşucumuz Penn Hudson'ı unutmadım. Kendisi baba değil ama o bile akıl hocalığı yaptığı çocuk Sam ile bir babalık bağı geliştirdi. Bir özel ders programıyla başladı ama Sam artık hepimizin ailesi gibi oldu, değil mi?"

"Doğru. Sam on bir yaşında ve çok güzel," diye nefes alıyor. "Ama Penn en güzeli."

Gözlerimi deviriyorum ve o da bunu dikiz aynasından görüyor. Yüksek sesli kahkahası arabayı dolduruyor.

"İkisi *de o kadar* güzel değil," diye

homurdanıyorum. "Penn'e güzel çocuk diyorsun

baba!" diye itiraz ediyor. "Evet, doğru."

Memnun bir şekilde koltuğunda arkasına yaslanıyor.

Şu anda benden başka bekâr olan tek kişi Penn. Gerçi o benden çok daha fazla aksiyon görüyor.

Bekâr baba tepesinde yaşayıp öleceğim. "Sen de çok güzelsin baba," diye ekliyor.

"Teşekkürler, Tater Tot."

Kıkırdıyor. Ona böyle seslenmeme bayılıyor.

Arka koltuktan, "Seni seviyorum baba" sesini duyuyorum. "Ben de seni seviyorum, Tater Tot."

Her seferinde neredeyse kalbimi eritiyor ve sık sık baba diyor, yani kısacası kızım yanımdayken pelte gibiyim. İlk günden beri öyleyim.

Bende bunu uyandırabilen tek kişi o. *Öyle olduğumu* kanıtlıyor.

Sanırım sonuçta insan.

"Ben de sana baba diyorum," diyor.

"Evet, benim gerçek kızım ve ben de senin bana baba demeni çok seviyorum."

Weston'ın garaj yoluna girdiğimizde Becca, Henley ve Penn'in arabalarını görünce alkışlıyor.

"Arkadaşlarımız burada," diyor mutlulukla. "Bak baba!"

Ona gülümsüyorum. "Evet. Sen, Cassidy, Audrey ve Gracie gelmiş geçmiş en güzel çiçekçi kızlar olacaksınız."

"Biz çok güzeliz," diyor. "Levi ve Caleb da öyle."

Şu anda Rhodes ve Elle'in düğününü düşündüğünü biliyorum.

"Çok *güzeldiniz*, ama her zaman öylesiniz. Çocukken hiç düğünde bulunmadım. Tüm bu düğünlerde olmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordum.

"Çok hoşuma gidiyor." Heyecanlandığında peltek konuşması daha da belirginleşiyor ve neredeyse koltuğunda zıplıyor. "Sadie baloncukları üflediğimizi söylüyor ama onlar *"evet"* diyene kadar bekliyoruz." Ellerini uzatıyor ve *"Evet"* diyerek zıplatıyor.

"Bu eğlenceli olacak."

Dışarı çıktık ve kapıya doğru yürüdük. Becca'nın zili çalmasına izin verdim.

Henley kapıyı açıyor, kucağında Caleb. Caleb hepimizi seviyor ama "Hen Amca" onun favorisi.

"Bowie Amca!" Caleb mutlulukla söylüyor.

Ben yumruğumu havaya kaldırıyorum, o da yumruğuyla vuruyor. "Hey, siz ikiniz, nasıl gidiyor?" Henley soruyor. "Harika," diyor Becca.

"Değil mi baba?"

"Evet." Bana döndüğünde ona gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Mükemmel." Henley sırtıyor ve başını yana eğiyor. "Kızlar az önce aile odasına gitti Becca. Elbiseleri denemen için seni bekliyorlar."

"Elbisemi şimdi deniyorum," diyor Becca ve aceleyle aile odasına gidiyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki neredeyse Weston'la çarpışacak. "Oh! Üzgünüm, Weston! Ben prenses olmak istiyorum."

Weston gülüyor ve ellerini aile odasına doğru uzatıyor. "Bu taraftan, Prenses Becca."

Yolun geri kalanında onunla birlikte yürüyor ve Henley ile ben Caleb'le birlikte geri dönerken Penn kafasını oturma odasından uzatıyor.

"İşte buradasın. Dostum, seni şimdi hazırlıyorum. Sadie bu randevu işinden vazgeçmiyor. Düğün için bir tarih buldun mu?" Penn elini omzuma koyup sıkıyor.

"Olmuyor," diyorum.

O sırada Weston içeri girdi. "Ne olmuyor?" diye soruyor.

"Düğünün için bir tarih," diyorum.

"Oh adamım." Gülüyor. "Sadie gerçekten bir eş getirmen gerektiğini düşünüyor." "Benim için eğlenceli olmasa bile mi?" diye soruyorum.

Sırtıyor. "Bunu eğlenceli hale getirebileceğimizi düşünüyor gibi."

"Bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum," diye homurdanıyorum. "Bir randevum yok ve şu andan itibaren bir tane bulmayı da planlamıyorum. Düğününe çok az kaldı."

"Dostum, benim için yeterince erken olamaz," diyor sırtarak. "O kadınla evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Penn, "Ben de senin onunla evlenmen için sabırsızlanıyorum... böylece bir randevu konusunda yakamızdan düşebilirsin," diyor. "Kadınlar düğünlerde tuhaflaşıyor. Resmi olmak ve işleri olduğundan daha ciddi göstermek yerine kilisenin gizli bir köşesinde bir yabancıyla tanışmak için daha uygun bir zaman..."

"İğrenç," diyor Henley gülerek.

"Şaka yapıyorum. O kadar da kötü değilim," diyor Penn. "Tabii gerçekten güzel değilse..."

Gözlerimi deviriyorum.

Kızlar daha sonra dışarı çıktıklarında, elbiselerinin son ölçülerini almaktan dolayı çok heyecanlıydılar. Onlar patlamış mısır yaparken Sadie beni köşeye sıkıştırıyor.

"Ee..." diye başladı.

Başımı sallıyorum.

Suratını astı. "Ama dans edecek birini bulmanı istiyorum."

"Kim dans etmek isterse onunla dans ederim... ama yemek sırasında garip bir konuşma yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Düğününüzden gerçekten keyif almak istiyorum."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Sen dans ettiğin sürece, ben iyiyim." Bana sarılıyor ve sonra kızlara yardım etmeye gidiyor.

Weston bana sırtıyor ve ben de elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum. "Ona hayır demek gerçekten çok zor," diye itiraf ediyorum.

"Bunu bilmiyor muyum?" Gözlerinde öyle saygılı bir sevgiyle Sadie'ye bakıyor ki kalbim sızlıyor.

Ben de bir zamanlar aşkıttım.

Bu hatayı bir daha yapmaya niyetim yok.

İKİNCİ BÖLÜM

OKURDUM

POPPY

The Fairy Hut'a girdiğimde hızlıca bir içki ve atıştırma bir şeyler alacağımı düşünüyordum. Normalde tek başıma yemek yemem ama Silver Hills'te Denver'da olduğu kadar ürkütücü gelmiyor. Birkaç aydır burada yaşıyorum ama daha yeni yeni yerleşiyorum. İşim burası ile Denver arasında ve Silver Hills'e taşınmak benim için yeni bir soluk oldu. Tatil boyunca ailemle çok zaman geçirdim ve onları da Silver Hills'e taşınmaya ikna etmeye çalıştım. Bu küçük kasabayı çok seviyorum.

Kahkahalar ve ardından adımın söylendiğini duyuyorum ve Elle Benton'ı görmek için dönüyorum... aslında artık Archer, sanırım. Kitap dünyasında Zoey Archer olarak biliniyor. Sevdiğim yeni bir yazar. İşin komik yanı, yazar olduğunu bilmeden önce onunla Twinkle Tales adlı sevimli kitapçada tanışmıştım ve bir ay sonra onu bir imza gününde gördüm ve orada daha da iyi anlaştık.

"Poppy. Merhaba. Gel bize katıl." Bana el salladı.

Yaklaştığımda Elle'in Twinkle Tales'te tanıştığım ve çok sevdiğim kadınlarla dolu bir masada olduğunu görüyorum: Sadie, Tru ve kitabın sahibi Calista. Bir süredir buradalarmış gibi görünüyorlar. Masada bir sürü

Yiyecekler ve garson onlara bir tur daha içki getirdi. Biraz utangaç ama hepsini göreceğim için heyecanlı bir şekilde masaya doğru yürüyorum. Onlarla iki kez konuştuğumda hepsi harika insanlar gibi görünüyordu.

"Hey, herkes nasıl?" Masaya ulaştığımda soruyorum.

"*Harikayız*," diyor Sadie coşkuyla. "Siz nasılsınız?"

"Ben de harikayım." Harika olduğumu söylediğimde Sadie'nin gözlerini kocaman açarak ellerini göğsünde birleştirmesine gülüyorum.

"Evet, biraz *içki* içtim," diyor gülerek. "Hepimiz

içtik," diyor Calista, gülümsemesi genişleyerek.

"Buyurun, bir sandalye çekin," diyor Elle.

Bana yer açıyorlar ve ben de Elle ile Calista'nın arasındaki yuvarlak masaya oturuyorum.

Tru.

"Zoey için kitap fikirleri hakkında konuşuyorduk," diyor Tru, göz kırparak Ben. "Penn ve Bowie'ye dayanan bir erkek/erkek romantizmi için bizi reddediyor."

Bowie'den bahsedince gözlerim büyüdü. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ben olsam kesinlikle okurdum," diyorum.

"Ben de öyle!" Elle gülüyor. "Romantizm yazmaya ve bir marka yaratmaya daha yeni yeni başlıyorum. Henüz bir MM yazabilecek kapasitede olduğumdan emin değilim... okumayı sevmediğimden değil." Bir içki alıyor ve tekrar gülmeye başladığında dikkatlice yerine koyuyor. "Onlarla ilgili bir aşk romanı yazarsam ne yazacağım hakkında konuşuyorlar. Aman Tanrım." Hepimizle birlikte gülmeden duramıyor. "Acaba onları bir araya getirsem ne düşünürler? Oh, kızlar, bu karşı konulamayacak kadar iyi olabilir."

Hepimiz gülmekten kırıldık. Garson içki siparişimi almaya geliyor ve o gider gitmez Sadie aşklarını kutlamak için nasıl bir parti verebileceğimizden bahsediyor.

"Bu çok iyi," diyor Tru. "Lütfen yap, Elle. Sen yapmazsan biri yapmak zorunda. Bir yerlerde bununla ilgili bir hayran kurgusu olmalı zaten. Mustang'lerden birbirlerine doyamayan iki seksi kız mı?" Homurdanıyor ve neredeyse mocktail'inde boğuluyor.

"Onun hikayesi ne ki?" Ben soruyorum. "Yani, *onların* hikayesi ne?"

"Ah," diyor Elle bana bilmiş bilmiş bakarak, "imza gününde gördüğüm küçük etkileşime dayanarak hangisiyle daha çok ilgilendiğini tahmin edebiliyorum."

Yanaklarım kızarıyor.

"Bowie çok iyi bir adam," diye devam ediyor. "Tanıdığım en iyi insanlardan biri. Çok soğukkanlı, çok ciddi." *Soğukkanlı* ve ciddi derken sesi alçalıyor.

Ciddi. "Ama söz konusu kızı Becca olduğunda sabah güneşi gibi parlıyor. O kız ya da arkadaşları için *her şeyi* yapar. Ve erkeklerimizi sevdiği için biz de bunun mutlu alıcılarıyız." Elle bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Onun iyi bir kadına ihtiyacı var."

Bowie Fox'u düşünmek bile vücudumu ateşlendiriyor. Twinkle Tales'teki konuşmamızdan sonra o adamı aklımdan çıkarmak çok zor oldu. Çok derin bir şey söylemedi ya da bana herhangi bir ilgi göstermedi; hatta muhtemelen sadece varlığımdan bile rahatsız oldu. Ama adamın yanında olmak bile dilimin tutulmasına neden oldu. Mantığımı koruyabilmem için fazlasıyla yakışıklı. Bir Viking tanrısına benziyor, sert ve kule gibi, geniş omuzları ve çene hizasında sarı saçları yüzünden uzakta dalgalanıyor. İnsanın içinde kaybolmak isteyeceği türden bir saç.

İçimi çekip etrafıma bakıyorum, umarım bu kadınlar düşüncelerimin nereden raydan çıktığını anlamazlar.

Babasının aksine Bowie'nin kızı Becca benden hiç rahatsız olmamıştı. Çok iyi anlaştık, beni yemeğe falan davet etti. Rüya gibi küçük bir kız. Bowie bunu çabucak kapattı. Yine de onu Briar Hill'e getirmesini umuyordum, böylece onunla daha fazla zaman geçirebilirdim. Onunla geçirdiğim kısa süre içinde, orada yaptığımız tüm etkinliklerin bir parçası olmayı çok istediğini söyleyebilirim.

"BHOTD adında bir sosyal medya hesabı olduğunu biliyor muydunuz?" Sadie hepimize tek tek baktı. Biz başımızı sallayınca, "Açılımı Bowie'nin Günün Saçı" dedi.

Bu bizi yine güldürdü. Ben de aynı şekilde gülüyorum ve sadece bir mocktail içiyorum. İsmi ve açıklaması beni etkiledi. Aşk İksiri #1. Çok lezzetli, pembe, ahududu ve karpuzlu. Ama bu kadınlarla birlikte olmak ve Bowie Fox hakkında konuşmak beni neredeyse sersemletiyor.

"Gerçekten de harika saçları var," diyorum sessizce. Ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kahverengi gözlere... dolgun, mükemmel dudaklara...

"Evet, öyle," diye araya giriyor Calista, Bowie'yle ilgili her şeyi anlatırken. "Bütün bu adamlar cehennem kadar iyi. Javi onunla ilk benim tanıştığıma memnun olsa iyi olur!"

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Sadie'nin düşünceli bir şekilde beni izlediğini görmek için dönüyorum. Çenesine vurarak sırtıyor.

"Kız gecelerimizden birine hiç gelmedin. Seni davet etmiştik, hatırladın mı? Twinkle Tales'de tanıştıktan sonra."

"Biliyorum! Özür dilerim. Gerçekten gelmek istedim. Bir süre işler çok yoğundu, sonra da tatil telaşı başladı."

"Sorun değil. Bir sonrakine gelmen gerekecek. Tatil ve sezon sonu arasında bizim de dikkatimiz dağıldı. Elle de yeni evlendi."

"Evlendin mi? Bu harika bir şey. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim." Elle gülümsüyor. "Çabucak bir araya getirdik ama uzun zamandır birbirimize yakınız, o yüzden neden bekleyelim ki diye düşündük."

"Buna bayıldım."

"En güzel düğündü," diyor Sadie. "Sezon bittiğine göre artık daha sık bir araya geleceğiz. Bu arada sen de benim düğününe gelmelisin..."

"Ne?" Sesimi şok kaplamıştı.

"Evet, size sahip olmayı çok isterim! İyi insanlar olduğunuzu söyleyebilirim. Bol bol yemek olacak ve çok eğlenceli bir gece olacak... bol bol dans edeceğiz." Ellerini birbirine kenetler. "Lütfen evet deyin. Orada olmanızı çok isterim."

"Bu harika. Çok düşüncelisin!"

"Oh, mükemmel olacaksın," diyor. "Herkesle uyum içinde olacaksın. Bu büyük bir olay değil. Beni yanlış anlama... ekip ve onların artıları ile birlikte çok kalabalık olacak ama yine de samimi bir ortam olacak." Eğildi ve çok güzel görünüyor, yanakları pembe ve gözleri heyecanla parlıyor.

Bu grupta sarı saçlı olan tek kişi benim. Hepsi muhteşem ve her birinin farklı bir görünümü ve farklı göz renkleri var ama hepsinin uzun, koyu renk saçları var. Calista'nın şu anda rastası var, bu yüzden onu gördüğüm diğer zamanlardan daha uzun görünüyor. Çok da iyi giyinmişler... Keşke eve uğrayıp iş yerinde giydiğim spor kıyafetlerimi değiştirseydim dedirtiyor. Eğer bu düğüne gitmeyi planlıyorsam yeni bir elbise almam gerekecek. Beni düğüne davet ettiğine inanamıyorum! Büyük bir Mustangs hayranıyım ve sanırım bu kadınların bu kadar misafirperver olmalarının şokunu yaşıyorum.

"Landmark Mountain Ski Lodge & Resort'u devralacağız ve sizi ağırlamayı çok isteriz. Çok yakında, 28 Şubat'ta."

"Orada olacağım," diyorum, programımın net olduğunu zaten biliyordum.

"Harika. Telefonuma adresini yaz ki sana bir davetiye gönderebileyim. Sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Vay canına. Teşekkür ederim."

Tru ve Elle Sadie'ye bakıyor ve Sadie'nin gülümsemesi büyüyor. Telefonunu bana uzatıyor ve ben de geri vermeden önce adresimi yazıyorum.

Bir şeyleri kaçırdığımı düşünmeden edemiyorum ama orada olmamı istediği için o kadar onur duyuyorum ki bunu sorgulamıyorum bile. Silver Hills'te yeni arkadaşlar edinmek istiyordum ve görünüşe göre dileğim gerçekleşiyor.

Sadie eğildi. "Bowie için bir dans ayırdığından emin ol."

Aman Tanrım. Bir an için Bowie'yi unutmuştum. Yanaklarım tekrar ısındı.

"Benimle dans etmek isteyeceğinden pek emin değilim. Pek de...

"

"Seninle dans edecek," diyor Elle, omzuma omzuya vurarak. "Her şeyi göğsüne yakın tutar ama sanırım sen onun ilgisini çektin."

Yüzümü buruşturup gülüyorum. "O zaman benim görmediğim bir şeyi görmüş olmalısın."

Tru, "Bowie'ye bir içki ısmarlamamız lazım, nadiren içki içer ama içtiği zaman da o huysuz görüntüsünün bir kısmı kaybolur," diyor.

Sadie başıyla onu işaret ediyor. "Haksız değilsin. Bu çok eğlenceli olacak."

Gözlerim kısılıyor. "Bize tuzak kurmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Kimi, beni mi?" Gözleri komik bir şekilde genişliyor. "Poppy, havadaki aşkın sihrini göstermesine izin vereceğim. Sen hiçbir şey için endişelenme."

Eve gittiğimde kız kardeşimi aradım. Marley yirmi dört yaşında, benden üç yaş küçük ve gerçekten çok yakınız. Geçen yıl evlendi ve Eric'le birlikte Kaliforniya'da yaşıyorlar. Onu görmek için evine gidememekten nefret ediyorum.

"Buna inanamayacaksın," diyorum daha merhabalaşmadan. "Dökül bakalım!" diyor.

"Sadie Chapman ve Weston Shaw'ın düğününe davet edildim." "Yok artık."

Mustang'leri uzun zamandır takip ediyoruz ve Sadie Weston'ın hayatına girdiğinde çok etkilenmiştik. Basının ona davranış şeklinden nefret ediyordum. Giyim tarzı çok sert bir şekilde eleştiriliyordu ve moda departmanında çok fazla adım attı, ancak ne giyerse giysin her zaman çok güzel olduğunu düşündüm.

"Onlarla karşılaştım - Twinkle Tales'te tanıştığım grupla birlikteydi.

-Tru, Calista, ve Elle...Aman Tanrım, birlikte takıldığımıza inanamıyorum

Zoey Archer! Aslında beni masaya çağıran oydu. Hepsi çok hoş."

"Elle Benton'ın elmacık kemikleri... efsanevi." Marley iç geçiriyor. "Sen ne giyeceksin?"

"Bu yüzden arıyorum... Yani, ikimiz de biliyoruz ki her halükarda arayacaktım çünkü... Çok nadiren haberim oluyor."

"Hayatının bu heyecana ihtiyacı vardı. Gerçi geçen ay Bowie Freaking Fox ile tanıştın, yani... belki de hayatın iyiye gidiyordur. Küçük bir kasabaya taşınmanın sosyal hayatını bin kat artıracığını kim bilebilirdi?"

"Benim hayatım *o kadar* da üzücü değildi," diyorum.

"Oldukça üzücüydü. Denver'da tek yaptığın çalışmak ve annemle babama gitmektir. Şimdi de tek yaptığın çalışmak ama dışarı çıkıyorsun. Bu hoşuma gidiyor. Onaylıyorum."

"Peki, şimdi kendimi tamamen zavallı hissettiğime göre... bana ne giyeceğimi söyle."

"Evet, dolabınızda işe yarayacak hiçbir şey yok. Hemen alışverişe başlaman gerekecek. Bu şey ne zaman?"

"28'inde."

"Aman Tanrım. Bir mucizeye ihtiyacımız olacak."

"Bu konuşma hiçbir şekilde heyecanımı arttırmıyor."

"Ah. Özür dilerim. Senin için çok heyecanlıyım! Ama evet, yoga pantolonuyla gidemezsin, içinde ne kadar seksi görünürsen görün."

"Bana nasıl iltifat edeceğini biliyorsun... Bir an o kadar emin olamadım."

"Tabii ki sana nasıl iltifat edeceğimi biliyorum. Göz kamaştırıcısın ve görünüşün sadece senden daha genç, daha güzel ve sadece *biraz* daha kısa olan kız kardeşin tarafından gölgede bırakılıyor."

Ne kadar iğrenç olsa da ona gülüyorum ve o da gülüyor.

"İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Tamam, senin göğüslerin de benimkilerden daha iyi ama hamile kaldığımda D statüsüne ulaşacağımı umuyorum."

"Katılıyorum, sen daha güzelsin. Ve senin B kuplarını her gün alırım."

"Evet, siz çift D'liler öyle diyorsunuz ama size şunu söyleyeyim, B'ler pek heyecan verici değil."

"Eric öyle olduğunu düşünüyor gibi."

"Evet, öyle." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve bu beni gülümsetiyor. "Tamam, yapacağımız şey şu. Ben internete bakacağım, sen de ilk fırsatta Denver'a gideceksin. Bence gitmelisin."

siyah ya da mavi bir şeyle... saçların ve gözlerinle, bu çok çarpıcı olacak."

"Bana bir elbise giydireceksin, değil mi?"

"Geçen yılki düğününden beri elbise giymediğini biliyorum ama evet Poppy, bir elbise giymek zorundasın."

İçimi çektim. "Tamam. Acele gelebilecek bir şey bulursan bana fotoğraflarını gönder, yarın işten sonra alışverişe gideceğim."

"Soyunma odasından bana FaceTime at."

"Yapacağım."

"Oh, ve Poppy? O kadar seksi görüneceksin ki Bowie Fox'a diz çöktürecek."

Gülüyorum, bunun nasıl gerçekleşebileceğini anlayamıyorum. Kız kardeşime Bowie Fox'un şahsen ne kadar yakışıklı olduğunu asla söylememeliydim.

"Hayatım üzerine yemin ederim, abla. Eğer o adam senin güzelliğinden etkilenmezse, onda bir sorun var demektir."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FLÖRT ETMEK YA DA ETMEMEK

BOWIE

Futbol sezonu bittikten hemen sonra hep huzursuz olurum. Oynamamaya, fazla hareket etmemeye alışmam biraz zaman alıyor. Sadakatle çalışıyorum ama yine de sahada olduğumuz zamanki adrenalin patlamasıyla aynı şey değil.

Neyse ki McGregor'lar bizi düzenli tutuyor. Becca altı aylık olduğundan beri buradalar. Arazimizdeki kulübede yaşıyorlar ve Becca'ya Bayan McGregor bakıyor. Yıllarca ergoterapist olarak çalıştı ve Becca ile çok iyi anlaşıyor. Onu okula bırakıyor ve ben gelemediğimde alıyor. Bay McGregor da mülkümle ilgileniyor. Silver Hills Gölü'nde yaşıyoruz, çocukların yaşadığı gölün aynısı ve Bay McGregor'un işi bittiğinde onu sık sık gölümüzde balık tutarken görüyorum. Onlar benim için bir nimet.

Becca'nın rutine ve tutarlılığa ihtiyacı var. Çok fazla enerjisi var. Becca bebekken benimle ve bir dadıyla birlikte seyahat ederdi. Koçlarım bu konuda bana bir istisna yaptılar. Bir oyuncunun ailesiyle birlikte seyahat etmesi nadirdir. Ama Becca okula başladığından beri evde kalıyor ve bu onun için daha iyi oldu. Seyahat etmemden hoşlanmıyor ama buna alıştı.

McGregor'lar altmışlı yaşlarının başındalar ama elli yaşlarında görünüyorlar ve Becca'ninkine benzer bir enerjileri var. Umarım uzun süre buralarda olurlar. Annem ve babam Denver'da yaşıyor.

Yardım.

Arkadaşlarım ve onların çocukları, benim yardım ettiklerim kadar, hatta onlardan daha fazla yardım ediyorlar.

işe alındı. Ne zaman dinlenmeye ihtiyacım olduğunu hissediyorlar ve Weston ve Sadie Becca'nın gelip gelemeyeceğini soruyor ya da Henley ve Tru Becca'yı kızlarla bir geziye götürüyor. Becca ve ben Rhodes ve Elle ile daha o ve Elle çıkmadan önce glamping yapmaya gittik ve Penn ve Sam sık sık Becca ile kapalı havuzumuzda yüzmek için geliyorlar, bu da onu en iyi şekilde yoruyor.

Becca ve ben Cumartesi sabahı erkenden Luminary Coffeehouse'a giriyoruz ve ilk gördüğüm müşteriler Marv ve Walter oluyor. Benden daha da huysuzlar ve bu yıl Super Bowl'u kazanamadığımız için hiç memnun değiller.

"Bay Tilki," diye homurdanıyor Walter. "Bana sorarsanız pek de tilki sayılmaz. Bu yıl ayakları pek hızlı değil."

Bunu herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğini umursadığını sanmıyorum. O ve Marv'ın her zaman şikayet edecek bir şeyleri vardır. Mustang'lerin üst üste üç Süper Kupa kazanmış olması önemli değil. Bu yıl, kaybetme serisindeydik. Sadece sezon sonunda toparlandık ama bu bizi oraya götürmeye yetmedi.

"Hey, Marv. Hey, Walter," diyorum.

"Hey, Marv. Hey, Walter," diye tekrarlıyor Becca benden sonra. "Günaydın, Becca!" Walter neşeyle gülümsüyor. "Bu sabah nasılsın Becca?" Marv soruyor. "İyiyim. Sen nasılsın?" diye sorar.

"Şikayet edemem," diyor Marv.

"Ben de," diye ekliyor Walter.

Homurdanıyorum. Bu yaşlı adamların tek yaptığı şikayet etmek. Yine de onlardan hoşlanmıyorum.

-Becca için her zaman tatlılığı ortaya çıkarmayı başarıyorlar. Bu *sadece* Onları ne zaman tatlı görsem.

Tezgâha gidiyoruz ve Clara orada, gülümsüyor. Kahve dükkanının sahibi ve eve gittiğinden emin değilim. Harika biri, çocukların, benim ve hepimizin üzerine titriyor. Toplantılarımızı düzenli olarak burada, arka taraftaki bir odada yapıyoruz.

"Cumartesi sabahıma başlamak için harika bir yol," diyor. "Sabah erkenden kalkmışsınız. Bu sabah sadece siz ikiniz mi?"

"Günaydın, Clara. Evet, sadece biz. Bu sabah uyuyamadık. Nedenini bilmiyorum," diyorum Becca'ya bakarak.

O da bana sırtıyor. "Yorgun değilim," diyor mutlu bir şekilde. Ve sonra nefesi kesiliyor. "Poppy!"

Olamaz.

Dönüyorum ve Poppy Keane'in bize sırttığını görüyorum. Bu soğuk sabahta yanakları pembeleşmiş ve üzerinde gözleriyle mükemmel uyum sağlayan mavi bir gömlek, tayt ve yelek var.

"İkinizi de görmek güzel," diyor. "Poppy!"

Ben de seni görmek istiyordum," diyor

Becca.

Poppy'ye sarılmaya gidiyor ve ben de elimi Becca'nın omzuna koyuyorum.

"Poppy'yi çok az tanıyoruz Becca. Hatırlıyor musun, iyi tanımadığımız insanlara sarılmayız?"

"O benim en iyi arkadaşım!"

"Beni nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun Becca." Poppy elini kaldırdı. "Çak bir beşlik?"

Becca mutlulukla elini tokatlarken Poppy'ye minnettar bir bakış atıyorum. Becca'ya sınırları öğretmem benim için çok önemli, sadece diğer insanların iyiliği için değil, ben yanında değilken kendi güvenliği için de.

"Buraya sık sık gelir misiniz?" Poppy soruyor.

"Evet." Becca başını sallıyor. "Bizi bulduğunuza sevindim."

Poppy'nin gülümsemesi büyüyor ve Becca'ya dönmeden önce gözleri hızla bana kayıyor. "Buna ben de sevindim. Ne güzel bir sürpriz," diyor.

Yoldan çekiliyoruz ve o da siparişini veriyor.

"Bizimle oturun!" Becca söylüyor.

Yüksek sesle inlememeye çalışıyorum. Nedense Becca'nın akli fikri bu kadında. Yeterince iyi birine benziyor ama ben bu sabah kız arkadaşımınla vakit geçirmeyi umuyordum, bir yabancıyla değil.

"Şey... tabii, eğer baban için sorun değilse." Poppy dönüp bana baktı.

Duraksadım ve konuştuğumda pek de sıcak konuşmadım. "Pekâlâ."

Poppy bana sert bir bakış fırlatıyor, gülümsemesi biraz bozuluyor ve ben de bir sonraki sözlerimi yumuşatmaya çalışıyorum.

"Elbette. Bize katıl."

İçeceklerimizi ve kahvaltılık sandviçlerimizi bekliyoruz ve Clara onları verdiğinde Becca'nın en sevdiği masaya gidiyoruz. Arka taraftaki şöminenin yanında.

"Elle babamla flört ettiğini söylüyor ama babam hayır, etmediğini söylüyor."

Vay canına, Becca duyduklarını akılda tutma konusunda gerçekten çok iyi. Yıllar boyunca Becca'nın iletişim becerilerini geliştiren çeşitli dil ve konuşma terapistleri ve ergoterapistlerle çalıştık, ancak Becca yaptığı atılımlarla beni hala şaşırtıyor. Başlangıçta yeterince yardım alamadık ve ne yazık ki doktorların söylediği bazı şeyler başlangıçta onun şu anki kadar iletişim kurabileceğine dair çok az umut bıraktı.

Bu yüzden şu anda onunla gurur duyarken aynı zamanda bir çukur kazmak ve içine düşmek istiyorum. Utanabileceğimi düşünmezdim ama sanırım güzel bir kadının önünde bu olabiliyor.

Poppy'nin yanakları olduğundan daha da pembeleşiyor ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyor.

"Flört etmiyordum," diyor. "Sadece arkadaşça davranıyordum."

"Flört etmeyi severim," diyor Becca. "Ben de flört ederim."

"Tam olarak değil," diyorum

sessizce. "Sen de flört

ediyorsun, baba." "Hayır.

Hayır, flört etmiyorum."

Poppy gülüyor ve içkisinden bir yudum alıp yüzünü

yelpazeliyor. "Poppy ile flört et, baba."

"Flört, hoşlandığın ve çok hoşlandığın birine ekstra ilgi göstermektir," diyor Poppy. Ellerini yanaklarına koyuyor ve gülerek bana bakıyor. "Yani, hayır, baban benimle flört etmek istemiyor." Nefesinin altından ekliyor, "Bu sabah her şeyi ortaya döküyor."

"Onun tarzı bu," diyorum.

Becca bana bakarak, "Sam ve Penn'e aşığım," diyor. İç çekiyorum. Kızımın erkeklerden hoşlanmasına hiç hazır değilim.

"Evet, öyle," diyorum sessizce.

Becca başını sallıyor. "Poppy'nin babamla yaptığı gibi flört ediyorum," diyor.

Ellerini yanaklarına koyup Poppy'nin yaptığı gibi bana bakıyor ve gülmemek için dudaklarını titriyor.

Poppy düpedüz gülüyor. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi Becca?"

Yani Poppy benimle flört mü ediyordu? Hadi be. Hiçbir fikrim yok.

İkimiz de birbirimize bakmaktan kaçınıyoruz.

"Babam burada değilken onu özlüyorum. Futbol oynadığında onu özlüyorum. Seni görmediğimde, seni özlüyorum, Poppy." Becca içkisinden uzun bir yudum alıyor. "Annemi özlüyorum. O burada değil. Bebekken onu görüyordum, ama ben..." Başını sallıyor.

Tanrım, bütün hayat hikayemizi burada, kafede anlatacak.

Poppy'nin gözleri yumuşuyor ve Becca'ya sıcak bir gülümseme veriyor.

"Ben de seni özledim. Hemen kaynaştık, değil mi?"

"Evet. Çok iyi arkadaşız," diyor Becca.

Neyse ki başka bir konuya atlıyor ama sevincim kısa sürüyor. "İş yerinde çok eğlenceli şeyler oynuyorsun," diyor.

"Evet, oynuyorum," diyor Poppy. "Bu hafta buz patenine gittik ve Pazartesi günü tüm çocuklar ve personel arasında bir bayrak futbolu maçı yapacağız."

"Bayrak futboluna bayılırım," diyor Becca.

Bana bakıyor ve futbolla birlikte bayrak kelimesinin onu şaşırttığını anlıyorum.

Poppy gülümsüyor. "Gerçekten çok eğlenceli."

Poppy bu konuşmada bana hiç iyilik yapmıyor. Becca'yı Briar Hill'e götürmekten kaçınmak gibi bir umudum varsa bile, şimdi pencereden dışarı fırladı.

Becca'ya, "Bayrak futbolu, hava çok kötü olmadığında Arkadaş Günü'nde oynadığımız bir oyundur," diyorum.

"O oyuna bayılırım," diyor Becca. "İyiyim çünkü hızlı koşuyorum."

"Bunu hatırlıyorum," diyor Poppy gülererek.

"Poppy ile bayrak futbolu oynuyoruz," diyor Becca.

"Okuldan sonra planlarımız var, hatırladın mı? Düğün işleri."

Becca'nın nefesi kesiliyor. "Ben bir prensesim!"

Poppy'nin kaşları kalkıyor. "Kulağa futboldan çok daha eğlenceli geliyor."

"Gelinliğim. Ben çok güzelim," diyor Becca gururla.

Becca'yı buradan çıkarmalıyım yoksa onu bir dahaki sefere eve davet edecek. Aniden ayağa kalkıyorum ve ikisi de dönüp bana bakıyor.

"Gitmemiz gerek. İyi günler." Poppy'ye sertçe başımı sallıyorum ve bana bakarken kafası karışmış görünüyor. "Hadi Becca."

Becca kaşlarını çatarak, "Biz burada kalıyoruz," diyor.

Kollarını kavuşturuyor ve somurtmaya başlıyor.

Bu benim için iyiye işaret değil ve sadece bir hesaplaşma içinde olduğum anlamına gelebilir.

Tabaklarımızı alıp tezgâha doğru yürüyorum, zorlukla çıkan ekmekleri çöpe, tabakları da temizlik kovaasına atmaya dikkat ediyorum. Becca'yı buradan çıkarmak için muhtemelen iki elime de ihtiyacım olacak.

Arkamı döndüğümde Poppy sessizce Becca'yla konuşuyordu. Ne dediğini anlayamıyorum ama Becca'nın Poppy'ye gülümsemesini izliyorum. Geri dönüyorum.

Poppy Becca'ya her ne söylediye işleri yoluna koyduğu için minnettar bir şekilde masaya dönüyorum.

"Gitmeliyiz Becca," diye tekrarlıyorum.

"Yakında görüşürüz Poppy," diyor Becca, Poppy'ye sarılmak için eğilerek. "Kulağa harika geliyor," diyor Poppy. "Cumartesi gününün tadını çıkar."

Ona başımı sallıyorum ve uzaklaşıyoruz. "Flört ediyoruz baba," diyor Becca. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"Hayır, sanmıyorum," diye tekrarlıyor.

Kızım için tüm dünyayı değişmezdim ama o çoğu kadının kaldırabileceğinden daha fazlası. Biriyle çıkma zahmetine girmememin birçok nedeninden sadece biri. Hiç kimse benim için ondan daha önemli değil.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BENİ TAŞIYIN

POPPY

Bu düğün için neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Sanırım bu insanlar benim gözümde ünlüler... Benim dünyamda öyleler. Ama Sadie ve diğer herkesle konuştuğumda, çok gerçekçi görünüyorlar. İyi olacağıma eminim.

Geçen gün Bowie ve Becca'yla karşılaşmak çılgıncaydı. Bowie'yi anlamak çok zor. Kaba değil ama sıcak da değil. Biraz buz gibi. Ve görünüşe göre, o ve arkadaşları benim ona olan ilgimi anlamışlar. Onunla flört ettiğimi sanmıyorum, ama o odadayken onu kontrol etmemek zor. Eğer onunla karşılaşırsam, soğukkanlı davranmaya çalışacağım ve onun ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü belli etmeyeceğim.

Aman Tanrım. Hiç havamda değilim.

Düğün Landmark Mountain'da, Silver Hills'e yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta şirin bir kasabada. Sadie davetiyem konusunda şaka yapmadığından emin olmak için aradığında, "Lütfen gel. Landmark Dağı'nın uygun olmadığını biliyorum ama biz orayı çok seviyoruz. Weston'ın kız kardeşi orada yaşıyor ve onun geniş ailesini çok seveceksiniz.

Weston'ın kayınbiraderinin ailesinin bir pansiyonu var ve düğünden sonra sizin için bir oda ayıracağız, böylece o gece geç saatlerde geri dönmek zorunda kalmazsınız."

"O gün geç saate kadar çalışmam gerekiyor ama düğünde olacağım," diye söz verdim. "Kulübe de kulağa mükemmel geliyor."

"Yaşasın, gelmene çok sevindim," demişti ve o zamanlar bu gün için sabırsızlanıyordum, ama şimdi gerçekleşiyor, *çok gerginim*.

Landmark Dağı'na giden yol çok güzel. Zamanım o kadar az ki, iş yerinde mola verdiğimde saçımı ve makyajımı yaptım ve ardından pansiyonun tuvaletinde elbisemi giydim. Giriş işlemlerini sonra hallederim, düğün başlamak üzere.

Çiçekleri takip ederek cam tavanlı güzel bir odaya giriyorum. Büyüleyici bir yer. Gelin tarafında bir koltuğa oturtuluyorum ve başka bir dünyaya taşınyorum. Pembe ve beyaz çiçekler her yerde, beyaz ışıklar ve mumlar sepya tonlarında bir hava yaratıyor.

Tören nefes kesici ve çok dokunaklı. Rhodes'un oğlu olduğuna inandığım küçük bir çocuk Caleb'i beyaz bir vagonla koridordan aşağı çekiyor. Gördüğüm en şirin şeydi. Becca prenses elbisesi içinde çok güzel görünüyor ve koridorda yürürken gülümsemeden duramıyor. Weston ve Sadie ne kadar güzel görünseler de gözlerimi smokinli Bowie'den ayırmak zor. Bowie, Rhodes, Penn, Henley ve bir başka çarpıcı adam Weston'la birlikte ayakta dururken, Sadie'nin yanında Elle, Tru, Calista ve tanımadığım bir başka güzel arkadaşı var. Tanımadığım çift birbirlerine öylesine sevgiyle bakıyor ki, Sadie'nin bahsettiği Weston'ın kız kardeşi ve eniştesi olmalılar diye düşünüyorum.

Bekâr bir kadın için düğünler zor olabiliyor. Eminim herkes için zor değildir ve eğer ben evlenmek istemeseydim, sanırım benim için de olmazdı, ama... öyle. Biriyle o bağı kurmayı özlüyorum. Aşık olmayı ve tüm sırlarımı paylaşabileceğim birine sahip olmayı... Geceleri onun kollarında uykuya dalmayı ve ertesi sabah da yanımda olacağını bilmeyi. Arkadaşlık uygulamalarını pek sevmiyorum ve işimle ne kadar meşgul olduğum için biriyle çıkmak için zaman bulmakta zorlanıyorum. Hâlâ işle meşgulüm ama artık Silver Hills'te olduğum için akşamlarım daha özgür. Yine de Silver Hills benimle çıkmak isteyen bekar erkeklerle dolup taşıyor gibi değil.

Tanıştığım ve daha yakından tanımak isteyeceğim tek erkek benim ligimin çok dışında... ve benimle hiç ilgilenmiyor.

Düğün bittiğinde, resepsiyon için ayrılan bölüme giriyorum ve masa numaramı arıyorum. Bulur bulmaz da

Masa. Henüz kimse yoktu. Dönüp etrafıma bakıyorum ve Bowie orada durmuş bana bakıyor.

Bana bakma şekli, gözleri benimkilerle buluşup kaşlarını çatana kadar, gördüklerinden hoşlanmış olabileceğini düşündürüyor.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," diyor.

"Evet, davet aldığıma çok şaşırdım! Sadie'yle birkaç ay önce Twinkle Tales'te tanışmıştım, sonra imza gününde yeniden karşılaştık... Sonra Peri Kulübesi'nde tekrar karşılaştık ve o da beni davet etme nezaketini gösterdi." Nefesim tükeniyor ve derin bir nefes alıyorum.

Bu adamda beni zaten olduğumdan daha da garip yapan şey ne?

"Hmm," diyor.

"Hmm," diye tekrarlıyorum.

Dönüp uzaklaşıyor ve elimde olmadan adamın benden pek hoşlanmıyor gibi görünmesine üzülüyorum. Sanki onu gerçekten *rahatsız ediyordum* gibi. Nedenini bilmiyorum... Ben iyi bir insanım.

Elle, Rhodes ve daha önce fark ettiğim küçük çocuk, ardından da Henley ve Tru geliyor. İki kız da bana kocaman sarıldı.

"Seni görmek çok güzel, Poppy. Gelebildiğine çok sevindim," diyor

Elle. "Teşekkür ederim. Ben de," diyorum.

"Levi'yle tanıştın mı emin değilim," diyor Elle.

"Hayır, tanışmadım." Levi'ye gülümsüyorum ve o da bana geniş bir gülümseme veriyor. Bu küçük çocuk kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimli.

"Levi, bu Poppy."

"Merhaba, Poppy!"

diyor.

"Düğünde çok iyi iş çıkardın," diyorum ona. "O ağır arabayı ben çektim," diyor gururla.

"Harikaydın."

Bowie'nin hâlâ yakınlarda olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. Umarım onu kaçırmamışımdır. Belki de o kadar flört muhabbetinden sonra onu avladığımı düşünmüştür.

Onu hemen fark etmiyorum ama sonra Sadie ve Weston'la konuştuğunu ve Sadie'nin güldüğünü görüyorum. Bowie o kadar mutlu görünmüyordu ve uzaklaştı. Vay canına, çok gergin.

Henley ile tanıştım ve sonra Penn geldi. Penn çok çekiciydi.

Tanıştırma faslından sonra "Bu gece çok hoş görünüyorsun," diyor.

"Teşekkür ederim," diyebildim.

Bu futbolcular televizyonda göründüklerinden çok daha yakışıklılar. Onların huzurunda biraz yıldız çarpmış gibi hissediyorum. Ayrıca hepsi Bowie Fox'tan çok daha cana yakın.

"Görünüşe göre birlikte oturuyoruz," diyor Elle. "Bowie nerede?"

"Onu bir an gördüm ama gitti. Burada oturmamdan pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Oh, Bowie için mi buradasın?" Penn soruyor. "Kahretsin."

Gülüyorum. "Hayır, Bowie için gelmedim. Sadece Sadie tarafından davet edildim." Penn başını sallıyor, sırtışı derinleşiyor ve adamlarla birbirlerine bakıyorlar.

Rhodes kıkırdıyor. "Burada olmana gerçekten çok sevindik Poppy. Bowie'ye aldırma. Bazen ısırmaktan çok havlıyor. Ama güven bana, onu dans pistine çıkarırsan o kadar da huysuz olmayacaktır."

"Demek işin sırrı bu?" Ben gülerek soruyorum. Hepimiz oturduk.

Sadie ve Weston, Sadie'nin anne babası ve Weston'ın anne babasıyla birlikte yan masadalar.

Küçük Caleb Weston'ın yanına oturuyor.

"Çok tatlı bir çift," diyorum. "Öyle değil mi?" Tru diyor ki.

"Düğün çok güzeldi. Hepiniz muhteşem görünüyorsunuz," diyorum. "Siz de öyle," diyor Elle.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum ve sonra göz ucuyla Bowie'yi görüyorum. Becca'nın üzerine eğilmişti. Henley'nin kızları ve on ya da on bir yaşlarında görünen bir oğlanla birlikte bir masada oturuyor.

Penn, "Sam ilk öpücüğünden sonra kendini biraz fazla ukala hissediyor," diyor. "Baksanıza Cassidy'yi etkilemeye çalışıyor."

Hepimiz kızların oturduğu masaya bakıyoruz.

Tru masayı göstererek, "Sam orada oturan çocuk," diyor. "Penn onunla özel ders verirken tanıştı ve şimdi hepimiz ona bağlandık."

Sam hakkında daha fazla soru sormak istiyorum ama Bowie masaya geri dönmek için o anı seçiyor ve ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor. Benim yanımdaki tek açık sandalyeye oturuyor. Çam ve Jolly Rancher gibi kokuyor ve masaya boş bir paket koyduğunda nedenini anlıyorum.

Sadece ben varken olduğundan çok daha rahat, ben Elle ve Tru'yla konuşurken o da çocuklarla hemen sohbete dalıyor. Yemeğimizi yerken Bowie'nin dirseğinin ya da omzunun benimkine her dokunuşunun farkındayım.

Adam çok uzun ve yapılı. Tüm oyuncular öyle ve ben 1.90 boyunda olmama rağmen Bowie'nin yanında kendimi *küçük* hissediyorum.

Rhodes, Elle için her içki almaya gittiğinde bana da bir içki getiriyor ve ben uzun zamandır kokteyl içmemiştim. Cesaretim arttıkça çekingenliğim de azalıyor. Weston ve Sadie ilk danslarını yapıyorlar ve o kadar güzel ki neredeyse ağlayacağım. Sonra Weston annesiyle, Sadie de babasıyla dans ediyor ve masada burnunu çeken tek kişi ben değilim.

"Bunu yapmaya hazır mıyız?" Penn'in sorduğunu duydum.

Sonra bir bakıyorum, bütün erkekler ayağa kalkmış dans pistine doğru yürüyor.

"Ne planladıklarını biliyor musun?" Tru Elle'e soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Elle.

Weston Sadie'yi dans pistinin kenarındaki bir sandalyeye götürüyor ve sonra diğer erkeklerle birlikte dışarı çıkıyor. Hepsi ceketlerini çıkarmıştır ve pistin ortasında kasıla kasıla duran beş erkeğin görüntüsü görülmeye değerdir. "I'm a Slave 4 U" şarkısı hoparlörden duyulduğunda Elle ve Tru çılgına dönüyor.

Tru, "Tanrım, bu çok iyi olacak," diyor.

Hareket etmeye başladıklarında Elle ıslık çalıyor. "Şu anda beni çok gururlandırıyorlar." Gülüyor.

Konuşamıyorum çünkü Bowie'nin kalçalarını sallamasını ve yanaklarımı ısıtan pelvik itişlerini izlemeye kendimi kaptırmış durumdayım. O çok iyi! Hepsi öyle. Ama buz adamın bu kadar gevşeyebilmesine şaşırıyorum.

Weston kendini Sadie'nin önünde dizlerinin üzerinde buluyor ve yüzünü yelpazeleyerek kahkahalarla gülüyor. Salonda alkış tufanı kopuyor ve herkes dans pistine doğru ilerlemeye başlıyor.

"Dans etmeye hazır mısınız?" Tru sorar.

"Ne? Şimdi mi?" Ben soruyorum. Dans etmekten hoşlanıyorum ama bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Tru gülüyor. "Evet, hadi. Eğlenceli olacak."

İçkimi bitirip onu ve Elle'i takip ediyorum, hâlâ burada olduğum için kendimi çimdikliyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İSTİSNA

BOWIE

Eğlence dolu birkaç gün oldu. Çocuklarla vakit geçirmek her zaman terapi gibidir, derin bir şey konuşsak da konuşmasak da. Sanırım sahada olmanın yanı sıra, sahip olduğum tek çıkış noktalarından biri bu. Onlarla özgürce konuşabileceğimi ve yargılanmayacağımı biliyorum ve bu babalık işini yaparken yalnız olmadığımı bilmek bana yardımcı oluyor.

Törenden hemen önce Bekar Baba Oyun Kitabı'nı çıkarıp hazırlandığımız masanın üzerine koydum ve bir yazı yazdım.

*Bekar Baba Oyuncuları, Lana Del Rey konserindeki
sakızlar gibi düşüyor,
ve ben bunun için buradayım.
Çocuklarımızın sağlıklı aşklara ve
evliliklere tanık olmalarını seviyorum...
benim dışımda birinden.
Bu yüzden bu bayrağı taşıdığınız için siz
cesur kardeşlerimin şerefine.*

*Seni selamlıyorum.
~Bowie*

Aşkla ilgili felaket deneyimlerime rağmen aşk konusunda alaycı değilim. Arkadaşlarımla aşkı bulmalarını takdir edebiliyorum ve onlar için mutlu olabiliyorum ama yine de aşka bir adım bile yaklaşmıyorum.

Poppy Keane'in Weston ve Sadie'nin düğününde olduğunu gördüğümde, *Sadie'nin sonunda istediğini elde ettiğini düşünüyorum. Randevu getirmeyeceğimi biliyordu, o yüzden bana bir tane getirmenin bir yolunu buldu.*

Sonunda Sadie'ye söylediğim şey basitçe, "Gerçekten mi Sadie? Gerçekten mi?"

Kıçıyla gülüyor ve bunu yapabiliyor çünkü bugün onun günü ve ne isterse onu alıyor. Çöpçatanlık meşguliyetini o kadar da yadırgamıyorum ama işe yaramayacak.

İlk etkileşimimizden sonra, Bayan McGregor Becca'yı paylaştığımız üç yatak odalı süite götürüp yatağına yatırana kadar Poppy'nin yüzüne bir daha bakmadım. Becca gönlünce dans etmişti ve tüm düğün şenliklerinden yorgun düşmüştü.

Şimdi, birkaç kadeh içtikten sonra, Poppy'nin dans pistinde gözleriyle mükemmel uyum sağlayan koyu mavi elbisesiyle her türden seksi görünmesini izliyorum ve Sadie'ye o kadar da kızgın değilim.

Poppy'de beni çeken bir şey var. Açıklayamıyorum.

O.

Evet, çok güzel. Çekici, ilginç ve nazik.

Kızıma karşı inanılmaz tatlı, bu da beni her seferinde yumuşatıyor. onu görüyoruz.

Ama daha önce de güzel, nazik kadınlarla tanıştım ve hiç etkilenmedim. Onun nesi var?

Bu gece, ilk defa, bunu sorgulayasım gelmiyor. Dans pistinde aynı alanda dans etmeye başladığımızda ve o bana sırtıttığında, onunla dans ediyorum. Ne olduğunu anlamadan pist kalabalıklaşıyor ve ellerim onun belinde. Sonra bir bakıyorum... kolları boynuma dolanmış ve zaman içinde hareket ederken birbirimize bakıyoruz.

Daha önce de yanmıştım. Lanet olsun, hiç yanmadım.

Ama bu gece kollarımda Poppy kadar güzel bir kadın olması... tüm bunları birkaç saatliğine bir kenara bırakıp sadece bunun tadını çıkarmak istememe neden oluyor.

İkimiz de konuşmuyoruz. Sanki bunu birlikte yapmak için yaratılmışız gibi bir danstan diğerine geçiyoruz.

Ta ki gecenin sonunda müzik durana ve geriye kalan birkaçımız Weston ve Sadie'nin kapıdan çıkmasına yardım edene kadar. Bu gece pansiyonda kalıyorlar, bu yüzden büyük bir tantana yok, ama her yerde sarılmalar var.

Weston, "Seni seviyorum, dostum," diyor.

"Ben de seni seviyorum. Çok güzel bir düğündü. Balayına çıkmadan önce bir Şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Her Şey için teşekkürler. Sutton ve Felicity yarın bizi havaalanına götürecekler, yani hazır olmalıyız. Yine de bizi brunch'ta göreceksin."

"Oh, doğru ya. Görüşürüz o zaman."

Onlar dışarı çıkarken biz de parlak ışıklar altında gözlerimizi kırpıŐtırarak öylece duruyoruz. Pansiyonun alıŐanları ortalık dağıldığı için işleri yeniden düzene sokmak için koşuşturuyor.

Rhodes elini omzuma koyarak "Harika bir geceydi," diyor. "Orada kusursuz grnyordunuz." Bana ve Poppy'ye gülümsüyor.

Elle ona sarılıp vedalaşırken Poppy Elle'in omzunun üzerinden bana bakıyor.

Henley ve Tru çoktan gittiler. Tru hamile ve devam edemeyecek kadar uykusu gelene kadar dans etti. Penn pŐecek bir kız buldu ve muhtemelen onu üst kata çıkardı.

Ve sonra sadece Poppy ve ben kaldık.

Lobiye doğru yürüdük ve Poppy rperdi. Dans ediyor olsaydık kollarım ona sarılırdı ama Şimdi araya girip bunu yapmak tuhaf geliyor.

"Eğlenceliydi," diyor. "Böyle dans edebildiğine neden bu kadar Şaşırdığımı bilmiyorum. Sahada harikasın, dans etmekte de iyi olman mantıklı."

"Sen de bu işte iyisin," diyorum ve sonra kendimi aptal gibi hissediyorum.

Küçük danslarda en kötüsü benim.

Konuşmak.

Gülüyor. "Aslında bu konuda iyi değilim. Orada işi kolaylaŐtırdın." Şimdi gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum. Durdu ve fark ettim ki i onu resepsiyona kadar yürüttü.

"Benimle dans ettiğin için teşekkürler," diyor usulca. "Daha önce senin-"

Uzun bir süre hiçbir Şey söylemeyince göz kırpıyorum. "Neyi?"

"Benden pek hoŐlanmıyorsun," diye ağzından kaçırıyor.

Yanakları kızarıyor ve sözünü geri almak ister gibi görünüyor, ama yine de açık szllğne Şaşırıyorum... ve ondan hoŐlanmadıėımı varsaymasına.

"Senden hoşlanıyorum," diyorum.

Homurdanıyor ve ben onu incelerken başım öne eğiliyor. "Ne büyük övgü," diyor.

"Aslında bunu ben söylüyorum," diyorum sonunda.

"Nedenmiş o?"

Cevap vermem birkaç dakikamı alıyor ve cevap verdiğimde mümkün olduğunca basit bir şekilde söylemeye çalışıyorum.

"Bunu ben yapmıyorum," diyorum ikimizin arasını işaret ederek. "Tam olarak neyi yapmıyorsun?"

İçimi çekiyorum ve lobinin etrafına bakıyorum. Kulübe her gün çok güzel ama bu düğün için her şeyi yapmışlar. Çiçekler ve ışıklar her yerde. Poppy'ye tekrar baktığımda, hâlâ çekingen bir şekilde beni izliyor. Onunla dans etmek bu konuşmayı yapmaktan çok daha kolaydı.

O kadar güzel ki acıtıyor.

Işıkların parıltısında ıslıl ıslıl görünüyor. Uzun sarı saçları neredeyse beline kadar uzanıyor ve başını her çevirişinde parıltıyor. Gözlerinde muziplik ve sıcaklık var, insanları zahmetsizce kendine çekiyor.

Eğer beni kendine çekebiliyorsa, herkesi çekebilir.

Elbisesi kıvrımlarını doğru şekilde sarıyor, rengi mavi gözlerini daha da canlı hale getiriyor. Gülümsemesi bende de gülümseme isteği uyandırıyor. Doğal, zorlamasız ve tüm yüzünü aydınlatıyor. O sadece güzel değil; eğer öyle olsaydı beni böyle etkilemezdi. Her parçasıyla büyüleyici.

Ona yaklaşmamalıydım.

Boğazımı temizleyip derin bir nefes alıyorum.

"Arkadaşlarıma, onların kız arkadaşlarına ve çocuklarına yakınım ama onun dışında... Ben... Ben... Ben..." Dişlerim sıkılıyor ve başımı sallıyorum. "Arkadaşlar," diye bitiriyorum.

"Nedenmiş o?"

"Uzun hikâye."

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra başını sallıyor.

"Tamam," diyor sonunda. "En azından bir geceliğine istisna olduğum için mutluyum."

Dönüyor ve resepsiyon masasına doğru ilerliyor. Omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor ve elini kaldırıp gülümsedikten sonra dönüp görevliyle konuşuyor.

Yardım edemem ama her şeyi mahvetmişim gibi hissediyorum.

En azından bir gece için istisna olmuşum...

Poppy'nin ses tonundaki bir şey dikkatimi çekiyor ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Ama düğünden önce çantamı burada bıraktığımda bana bir odam vardı," diyor.

Kız mahcup bir ifadeyle, "Çok özür dilerim," diyor. "Vardiya değişikliği yaptık ve her zamanki personelimiz düğüne katıldıkları için burada değildi. Korkarım bu akşam saat ondan önce giriş yapmadığınız için odanız başkasına verildi."

"Kayıt yaptırmak için bir zaman sınırı olduğunu bilmiyordum," diyor Poppy. Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyor ama sonra omuzları düzeliyor. "Sorun değil. Biraz kafein içip eve gideceğim." Uzun bir nefes veriyor ve başını sallıyor.

"Çok üzgünüm hanımefendi."

"Önemli değil. Daha erken giriş yapmalıydım. Çantamı alabilir misiniz lütfen?"

"Memnuniyetle," diyor tezgâhtar.

Geri dönüyor ve ben Poppy'nin yanına gittiğimde sığıyor.

"Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum," diyor yüzünü buruşturarak.

"Olanları duydum. Büyük bir süitim var. Bizimle kalabilirsin."

"Yapamam," diyor başını sallayarak.

"Neden?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve yana kayıyorlar. "Bu arkadaşların yapacağı bir şey."

"O zaman bizi bu gecelik arkadaş olarak kabul et," diyorum yarı alaycı bir ifadeyle.

Gözlerini kapatmadan önce yuvarlıyor ama gülümsüyor ve gözlerini açtığında gerçekten ne kadar bitkin olduğunu görüyorum.

"Tamam, evet diyorum ama sadece uykum olduğu için. Uzun bir hafta ve daha da uzun bir gün oldu."

Başımı salladım. "Güzel. Bu gece Silver Hills'e kadar araba kullanmana gerek yok." Saati baktım ve irkildim. Daha çok sabahın bir buçuğu gibi.

Görevli Poppy'nin çantasını uzatıyor ve Poppy ona teşekkür ediyor. Uzanıp çantayı alıyorum. Asansöre kadar sessiz yürüyoruz ve içeri girdiğimizde Poppy karşı duvara gidip ona yaslanıyor. Asansör çalışıyor ve biz dışarı çıkıyoruz, ayak seslerimiz halının üzerinde sessizce ilerliyor. Süitimin kapısını açtığımda Poppy'nin nefes nefese kaldığını duyuyorum ve şaşkın yüzüne bakıyorum.

"Burası her zaman güzeldi ama yakın zamanda yeniden düzenlendi ve bir üst seviyeye çıktı."

"Muhteşem," diye fısıldıyor.

Kanepeyi işaret ediyorum. "Ben kanepeyi alacağım, sen de şuradaki odaya geçebilirsin."

Kaşlarını çatıyor. "Ben kanepeyi alacağım."

"Kesinlikle olmaz."

Yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten o kanepeye sığmaya çalışmak mı istiyorsun? Sana iyi şanslar."

"Becca uyanır ve seni burada uyurken görürse, hayatımın geri kalanı boyunca kafasında soru işaretleri olacak."

"Peki uyandığında seni burada uyurken görürse, sormayacak mı?"

Duraksıyorum. "İyi bir noktaya değindin."

"Ha di ama. Biz yetişkiniz ve çok uyukum var, istesem bile bu gece yaramazlık yapamam."

"Yaramazlık mı?"

Yankılıyorum. Sırıttırıyor.

Bir yanım benimle yaramazlık yapmak istemediği için hayal kırıklığına uğruyor ama diğer yanım rahatlıyor.

"Haklısın. Yatak büyük. Yan yat," diyorum ona.

Alaycı bir ses çıkarıyor. "Kendine gel. Sen yan yat."

Başımı sallıyorum. Böylesi daha iyi. Bana kızmasına, bütün gece bana attığı hafif baygın gözlerden çok daha kolay katlanabiliyorum. Gerçi bu durum yaşanırken çok eğlenceliydi.

Düşüncelerimi kapatıp yatak odasına doğru ilerliyorum. "Becca kaçta kalkıyor?"

"Genelde yedi gibi, ama geçirdiği geceden sonra daha uzun uyuyabilir."

"Tamam, o saatten önce buradan çıkmış olurum. Herkesle kahvaltıda buluşana kadar spor salonuna gidebilir ya da şehirde dolaşabilirim."

"Oh, ona da mı gidiyorsun?" Kahretsin, kısa sürede arkadaşlarımla sıkı fıkı olmaya başladı. Bana bu kadını ayarlamak için lanet bir komplo mu var?

Başını sallıyor.

"Acele etmeyip bizden sonra da çıkabilirsin. Becca kalkıp biraz televizyon izleyecek ve Bayan McGregor da onunla birlikte kalkacak. O da

buraya gelmeyecek ve eğer beni sorarsa, dışarı çıkacağım. Uyumamaya gerek yok."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Elimi uzatıp banyoyu gösteriyorum, o da çantasını alıp içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. Getirdiğim tişört ve pijamayı giyiyorum ve tuvaleti kullanıp dişlerimi fırçalayabilmek için onun çıkmasını bekliyorum. Neredeyse on dakika geçtiğinde, içeride iyi olup olmadığını merak ediyorum.

"Bowie?" diyor. "Evet?"

"Işığı kapatabilir misin? Odada tek başıma kalacağımı ve doğru şeyleri getirmediyimi sanıyordum."

"Tabii," diyorum.

Işıkları söndürüyorum ama yine de dışarı çıkarken ince askılı atleti, dik meme uçları ve güzel iç çamaşırları gözümün önünden gitmiyor. Bacakları uzun ve düzgün ve gözlerim tekrar göğüslerine kayıyor. *Çok güzel* bir kadın.

Hayır. Bunu yapamam. Ne kadar sert olduğumu düşünerek olabildiğince hızlı bir şekilde yanından geçip banyoya giriyorum ve şu anda yatağıma giren o kadın dışında her şeyi düşünmeye çalışırken dişlerimi fırçalıyorum.

Ama sonra aklıma yattığım son birkaç kadın geliyor. O kadar uzun zaman oldu ki, zaman dilimi konusunda bile emin değilim. Birkaç yıl önce Silver Hills'e gelen üniversiteden bir arkadaşım vardı. Adriane ve benimle arkadaştı ve nasıl acımasızca terk edildiğim konusunda sempati duyuyordu. Onun son ayrılığı üzerine konuşup dertleştik ve sonunda bir geceyi birlikte geçirdik.

İşte bu yüzden arkadaşlık yapmıyorum. Çok fazla çizgi aşıyor.

Ve geçen yıl, Super Bowl'u kazandıktan sonra içkiyi fazla kaçırdım ve kendimi çok sevdiğim soygun filmindeki o aktrisle yatakta buldum.

İşte bu yüzden nadiren içiyorum. Çok fazla sıra var, falan filan.

Bu gece, arkadaş çizgisine biraz fazla yaklaştım ve alkol aldım.

Lanet olsun.

ALTINCI BÖLÜM

BARİKAT

POPPY

Bowie banyodayken, beni yatağın kendi tarafımda tutmak için ortasına bir sıra yastık yerleştirdim. Ancak, yanımdaki yatağa kaydığı zaman, içimdeki her şey uyanıyor. Yastıkları yataktan alıp odanın diğer ucuna fırlatmak istiyorum.

Hayır, çok yorgunsun! Kendime bağıriyorum. Yatağınızdaki seksi adamı görmezden gelin ve uyuyun hanımefendi.

"Odanızı paylaştığınız için teşekkürler. Bu gece için pazarlık ettiğinden fazlasını aldığın için üzgünüm... hem de arkadaşın olmayan biriyle."

Kıkırdıyor ve ses tenimin üzerinde peri tozu gibi uçuşuyor. O rahatladıkça aramızdaki yastıklar hafifçe kayıyor.

"Lütfen söylediğim hiçbir şeyi kişisel algılama. Ben bir pisliğim. Özellikle de sistemimde alkol yokken... ama evet, görünüşe göre varken bile."

"Oh, yani alkol seni biraz daha gevşek dudaklı mı yapıyor?"

Kıkırdıyorum. "Öyle de denebilir."

"Muhtemelen bu yüzden benimle dans ettin, anladığım kadarıyla?"

"Muhtemelen daha çok güzel olduğun ve o mavi elbisenin içinde harika görüldüğün içindi. Ama evet, şu anda bunları kabul ettiğim için alkole teşekkür edebiliriz."

Tenim ısınıyor ve şu anda birbirimize ne kadar yakın olduğumuzun farkındalığıyla her yerim kıllanıyor.

"Vay canına," diyorum usulca. "Teşekkür ederim, alkol."

Kıkırdıyor ve bunu ondan çok seyrek duyduğum için, bunu tekrar yapmaya bağımlı hale geliyorum.

"İyi geceler, Poppy," diyor.

Sesi daha boğuk... ve daha yakın. Bütün gece birlikte dans ettik ama en çok konuştuğumuz an bu oldu. Kesinlikle eğlenceliydi, hepsi. Bana kendimi güzel ve özel hissettirdi ve sanki tüm zaman boyunca onun dikkatini çekebilecekmişim gibi. Bir kez bile başka biriyle dans etmek için arkasını dönmedi.

Perdeler hâlâ açık, yani oda zifiri karanlık değil ve iki tahta kalas gibi uzanıyoruz.

Kendimi yan dönmeye, ondan uzaklaşmaya zorluyorum. "İyi geceler, Bowie."

Biraz zaman alıyor ama nefes alış veriş i düzeliyor ve sonunda ben de uykuya dalıyorum. Rüyamda Marley ile Kaliforniya'da olduğumu görüyorum ve sonra rüya değişiyor ve Bowie ile karanlık bir odadayım. Düğün kıyafetlerimizi giyiyoruz ve dans ederken bana bakmak yerine dudakları benimkilerle buluşuyor. O kadar güzel bir öpücük ki, neredeyse gerçekmiş gibi geliyor ve kendime bu rüyada mümkün olduğunca uzun süre kalmamı söylüyorum.

Bacağı mı kalçasının üzerine atıp bana karşı nabız attığında nefesim kesiliyor ve onu daha sert öpüyorum.

Bir inilti duyuyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bowie ve ben birbirimize bastırılmışız, kalplerimiz küt küt atıyor, dudaklarımız bir nefes arayla. Yastıklar hiçbir yerde bulunmuyor. Onların etrafından dolaşmayı başardık. Bowie'nin eli belimde, atletimin altındaki çıplak tenime dokunuyor. Diğer eliyle yukarı uzanıyor ve saçlarımı geriye itiyor.

"Rüya gördüğümü sandım," diye fısıldıyorum. "Ben de."

Geri çekilmesini bekliyorum, ama onun yerine bana bakıyor, bakışları ısınıyor. Sonra eğiliyor ve bu sefer dudakları dudaklarıma değdiğinde rüya görmediğimi anlıyorum. Tadı nane gibi, demek ki uzun süredir uyumuyormuşuz. Ağzının içine doğru nefes alıyorum, aramızdaki elektrik zıplaması bir saniyeliğine nefesimi kesiyor ve sonra daha fazla tadabilmek için başını daha yakına çekiyorum

onu. Düzensiz bir inilti çıkarıyor ve bu beni ateşliyor. Ellerim sırtının genişliğini keşfediyor ve her santimini hissetmeye hevesli bir şekilde pazularını kavıyorum. Eli arka tarafıma doğru kayıyor ve sıkarak beni kendisine doğru daha sıkı çekiyor. Ne kadar sert ve uzun olduğunu hissettiğimde inliyorum. Katmanlarımız arasından yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Gömleğini yırtıp pijama pantolonunu aşağı itmek istiyorum, böylece onu bana karşı çıplak hissedebileceğim. Dudaklarımız nihayet birbirinden ayrıldığında, boynumdan aşağı öpücükler konduruyor ve göğsüme doğru ilerliyor, dili atletin üzerinden sert tepemin üzerinde geziniyor.

Saçlarını çekiştiriyorum, iyi kavrayabileceğim kadar uzun olması hoşuma gidiyor. Bowie Fox'un saçlarından bahseden tüm o siteler, saçlarının ne kadar iyi *hissettirdiğini* ve yatak başının ne kadar seksi olduğunu kavrayamıyor bile. Yukarı bakıyor, bakışları beni yatağa sabitliyor ve ben bir su birikintisi oluyorum.

Seks yapmayalı, hatta birini öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bunun şu anda gerçekleştiğine inanamıyorum.

Bowie Fox ile.

Daha fazlasına, çok daha fazlasına ihtiyaç duyarak yer değiştiriyorum ve o başını eğiyor, karnıma yumuşak öpücükler kondururken burnu gömleğimi yukarı kaydırıyor. Küstahça davranıp tişörtümü başımın üzerinden kaydırıyorum ve beni gördüğünde onaylayarak inliyor. Ağzı bana yapışıyor, eli diğer tarafımdaki ucu sıkıştırıyor ve ona karşı kıvranıyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diyor sesi titreyerek.

"Öyle," diye fısıldıyorum.

"Bunu gecenin geri kalanında da yapabilir miyiz?" "Evet, lütfen."

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye soruyor bana bakarak. Üzerime eğilmiş görüntüsü günahkârca.

"Her şeyden çok," diye fısıldıyorum.

Eğilip elbise pantolonunu karıştırıyor ve bir prezervatif çıkarıyor.

"Rhodes bunu bana daha önce şaka olsun diye vermişti," diyor. "Onu gördüğümde teşekkür edeceğimden eminim."

Sırıttıyor ve iç çamaşırımı indirip bana saygıyla bakıyor. "Çok güzel," diyor, nefesi merkezimin üzerinde geziniyor.

Titriyorum ve dilini üzerimde gezdirmek için eğilmeden önce bacaklarımı ayırıyor. İnliyorum ve bu onu cesaretlendiriyor. Parmakları beni genişçe açıyor ve sonra dili mümkün olduğunu hiç bilmediğim büyülü şeyler yaparken iri elleri kalçalarımı sarıyor.

Sanki doyamıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Saçlarına tutunuyorum ve bu telaşın içinde kendimi kaybediyorum.

Ona karşı çırpınmaya başladığımda inliyor ve devam ediyor. Yastığı ağzıma kapatıp haykırıyorum ve dalgalar yavaşladığında bacaklarımın arasına bir öpücük kondurup üzerime geliyor, ellerini yüzümün iki yanında gezdiriyor.

"Sana karşı koyamıyorum," diyor boğuk bir sesle.

Başını eğip alnını benimkine değdiriyor.

Bacaklarımın arasında ne kadar sert olduğunu hissediyorum ama hâlâ pijama pantolonunu giyiyor. Parmaklarım bandın altından geçiyor ve onları aşağı kaydırıyorum.

"Daha ister misin?" diye sorar. "Yapmak zorunda değiliz-" "Daha fazlasını istiyorum," diyorum ona.

Ellerim ona sarılıyor ve onu hissettiğimde nefesim kesiliyor. Kocaman ve ateşli, çok kalın ve uzun. Sadece ona dokunarak sıvıya dönüyorum. Başparmağım ucunun üzerinde kayıyor ve kısık bir iniltiyle titriyor.

"Poppy." Dudaklarından çıkan ses çakıllı bir tapınma gibi.

Prezervatifi takmak için geri çekiliyor ve keşke burası daha aydınlık olsaydı da onu daha iyi görebilseydim diyorum. Loş ışıktaki görebildiklerim beni şehvetten sersemletmeye yetiyor.

Ucunu zar zor içeri kaydırırken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Parmaklarıyla saçlarımı geriye doğru tarıyor ve biraz daha derine daldırarak dikkatle bana bakıyor.

"Sen mükemmelsin," diyor.

O kadar ıslağım ki her seferinde daha kolay giriyor. Tamamen girdiğinde duraklıyor ve gözleri kapanıyor. Tekrar açıldığında vahşi görünüyor ama ben de kendimi güvende, yüzüstü ve vahşi hissediyorum. Yavaşça içimden çıkıyor ve tekrar giriyor, beni güçsüz bırakan birkaç uzun kayma.

Bacaklarımı açıyorum ve o da nefesini içine çekiyor, içime piston gibi giriyor, daha derine ve daha derine vuruyor. Göğüslerim zıplıyor ve onlara bakmak için arkasına yaslanıyor, iterken dişleri alt dudağının üzerinde geriliyor. Kalçalarına tutunuyorum ve itişlerini karşılıyorum, beni tam olarak vuran ekstra bir rulo yaptığında nefes alıyorum. O kadar derin ve ritmi o kadar yoğun ki, şimdiden bu kadar yakın olmam mümkün görünmüyor ama öyleyim.

Ağzım parçalanıyor ve çıkan iniltiyi durduramıyorum. Daha hızlı hareket ediyor ve ben onun etrafında bir mengene gibi kenetlenip içindeki hayatı sıkarken tüm vücudum sertleşiyor. Boğuk bir inilti çıkarıyor ve içime doğru atıyor. Başını omzuma gömülüyor ve saçlarını kavriyorum, içimden dalga dalga geçerken onu yakınımda tutuyorum.

Cidden şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi.

Yan odadan bir ses geliyor ve kaskatı kesilip başını kaldırıyor. "Özür dilerim," diyor ve çekiliyor, ben isteksizce gitmesine izin verirken yüzünü buruşturuyor.

Yataktan fırlıyor, prezervatifi fırlatıp atıyor ve odadan aceleyle çıkmadan önce aceleyle pantolonunu giyiyor. Orada yatıyorum, nefes nefese, hala mutluluktan uçuyorum ve bunun gerçekleştiğine bile inanamıyorum.

Birkaç dakika sonra, her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Burada kalıp göğüslerimin esintiyile havalanmasına izin mi vereyim yoksa atletimi ve külotumu geri mi giyeyim?

Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım...

Yan odada alçak sesini duyuyorum ve Becca'nın ağlamaklı sesini duyduğumu sanıyorum ve sonra sessizlik oluyor. Atletimi başımın üzerine geçiriyorum. Bir saat geçmesine rağmen Bowie geri gelmeyince uykuya teslim oluyorum.

Saatler sonra diğer odadaki otel kapısının tıkırtısı beni uyandırıyor ve doğruluyorum. Planladığımdan daha geç uyumuşum ve Bowie'nin eşyalarının yerinde olmadığını fark ederek aceleyle hazırlanıyorum. Ben hiçbir şey duymadan burada hazırlanmayı başarmıştı.

Küçük çantamı dışarı çıkarmadan önce etrafıma bakındım, yarı yarıya bir not ya da başka bir şey bekliyordum ve sonra kendimi azarladım. Bowie not bırakacak bir tipe benzemiyor. Gece olanları düşünmeden edemiyorum. Beni aç bir şekilde öpüşünü, içimde hissettiklerini, ellerinin bana dokunuşunu... ağzını. Adımı söylediğinde sesinin nasıl çıktığını.

Eğer hala çenemdeki hafif çigliği hissetmeseydim... ve vücudumun öptüğü diğer kısımlarını... Bowie'nin kirli sakalını... bacaklarımın arasındaki ağrıyı... hiçbir şey olduğuna inanmayabilirdim.

Kendimi silkeleyip odadan çıkıyorum ve alt kattaki restorana doğru ilerliyorum. Beni götürdükleri daha küçük bir oda var ve düğün partisiyle dolu... ve dün gece fark ettiğim Zac ve Autumn Ledger, Summer ve Liam Taylor-Marley gibi birkaç konuk daha var, ona söylediğimde *ölecek*.

Masanın ucunda Bowie'yi gördüğümde yüzüm ısınıyor.

Yukarı bakıyor ve ben gülümsüyorum. Bakışlarını kaçırmadan önce yüz ifadesi okunmuyor ve kalbim sıkışıyor.

"Günaydın, Poppy," diye sesleniyor Sadie. "Gelebildiğine çok sevindim. o."

"Özür dilerim, geciktim. Uyuyakalmışım."

"Sorun değil. Biz de yeni geldik," diyor. Tru ve Elle'ye el sallıyorum.

"Millet, bu Poppy," diyor Sadie. "Poppy Keane. Harika bir isim değil mi?"

Aynı anda bir sürü merhaba geliyor. Weston özel tanıtımlar yapıyor ve ben de ünlülerle tanıştığımda kelimelerimde tökezlememeye çalışıyorum.

"Poppy!" Becca diyor ki. "Buraya otur!"

Yanındaki yere vuruyor. Bowie'nin karşısı ve odadaki tek boş koltuk orası gibi görünüyor. Oraya doğru ilerleyip oturuyorum ve Becca bana uzandığında ona sarılıyorum.

"Dün gece hastaydım," diyor. "Babam kötü yemek yediğini söylüyor."

Bowie sessizce, "O kadar dans ettikten sonra yediğin yemek muhtemelen seni kötü hissettirdi ve mideni bozdu," diyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada bir sıcaklık olduğunu söyleyebilmeyi isterdim ama yüzü ifadeden arınmış. Keşke acımadığını da söyleyebilseydim ama acıyor.

Cehennem gibi acıyor.

Onun önünde gömleğimi yırtmış olmam ne kadar utanç verici, istediği her şeyi yapmasına izin vermeye o kadar hevesliydim ki. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpmesini boş verin. Mükemmel olduğumu söylemesi ve sanki tek istediği benmişim gibi içime girmesi. Hiç olmamış gibi davranmak istediği sarhoş bir sevişmenin ötesinde bir şey ifade etmediği açıktı.

Adamı tanıyorsun bile, Poppy. Kaşıntını giderdiğin için kendini şanslı say.

Artık olanları unutabilirsin.

Doğru.

Hala ağzını ve ellerini üzerimde hissedebiliyorum. Bulunduğu her yeri hissedebiliyorum.

Becca'ya odaklanıyorum. "Hasta olduğun için çok üzgünüm. Karnın şimdi nasıl?"

"İyiyim. Krep yiyorum!"

"Yavaş yemeye ne dersin Becca? Belki biraz yulaf ezmesi ya da tost ve jöle?"

"Krep!" diye ısrar ediyor.

Menüme bakıyorum ve gülümsüyorum. "Paylaştık nasıl olur? Ben krep alacağım, sen de yulaf ezmesi alacaksın ve karnının nasıl hissettiğine bakacağız. Eğer karnın iyi hissediyorsa

iyi ve hasta değilsen, krepleri seninle paylaşacağım."

"Paylaşır mıyız?" diye tekrarlıyor. "Levi Bogey'i benimle paylaşıyor. Bogey bir köpek," diyor. "Bogey'i seviyorum." Mutlu bir şekilde başını sallıyor. "Baba, ben de Poppy ile paylaşıyorum. Paylaşıyoruz."

Ona gülümsüyorum ve o da sırtımı sıvazlıyor.

"Mükemmel." "*Mükemmel*," diye tekrarlıyor.

Bowie'ye tekrar gizlice baktığımda beni izlediğini görüyorum. Hızlıca menüsüne bakıyor.

"Kulağa hoş geliyor,"

diyor. Buz adam

onaylıyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

APTAL ARAÇ

BOWIE

Dün gece her şeyi berbat ettim. Olurken öyle hissettirmedim. Kahretsin, o an her şey doğru gibi geldi.

Poppy.

Onunla ilgili her şey çok iyi. Çok güzel. Eğlenceli ve komik. Nazik. Onunla dans etmek bana yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissettirdi.

Onun yanındayken içki içmemem gerektiğini biliyordum çünkü bu, korumak için çok çalıştığım duvarlardan bazılarını yıkıyordu.

Ve bana karşı hissettikleri, öpüşlerindeki tutku... görünüşü, çıkardığı sesler, hepsi... ne kadar doğru hissettirse de, asla olmaması gereken devasa bir hataydı.

Oraya geri dönüp tekrar ve tekrar onun sıcaklığına gömülmekten başka bir şey istemiyordum.

Masada Becca'nın yanında otururken gizlice ona bakarken koltuğumda kendimi ayarlıyorum. Poppy'nin az önce çocuk menüsüne çizdiği resme gülüyorlar.

Neden bu kadar havalı olmak zorunda ki?

Dün gece, biraz kafam netleşir netleşmez nasıl bir alet olduğumu anladım. Becca hastayken ayıldım ve Poppy'yle seks yaparak yaptığım pisliği kabul ettim. Harika hissettiriyordu ama *lanet* olsun. Becca tekrar uykuya daldıktan uzun bir süre sonra uyanık kaldım, yanlış seçimlerime lanet okudum ve başladığımız şeyi devam etmek için oraya geri dönmekten kendimi vazgeçirdim.

O odaya, o *yatağa* geri dönemezdim, yoksa Poppy tuzağına daha da batardım.

Restorana geldiğinde gülümsemesine karşılık vermediğimi fark etti ve şimdi beni görmezden gelmesi yanlış geliyor ama böyle olmak zorunda. O tavşan deliğine girmeyi göze alamam. Buralı, iyi biri, tüm arkadaşlarımla arkadaş oluyor. Becca onu seviyor. Tanrı aşkına, bir dakika bile tanımadığım arkadaşlarımın düğününe davet edildi.

Hiçbir yere gitmiyor... bu da yatırım yapmayı göze alamayacağım anlamına geliyor.

Dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyorum, ama aslında onu bir dünya acıdan kurtarıyorum. Kimsenin benim yüküme ihtiyacı yok.

Karşımda, Weston'ın kız kardeşi Felicity'nin baldızı Ruby Landmark -bunu hızlı söylemeye çalışın- emusları hakkında konuşmaya başlıyor ve herkesi ziyarete davet ederken Becca'nın onu duymaması için Tanrı'ya dua ediyorum. Landmark Dağı'na geldiğimizde emusları görmekten kaçınmayı başardım. Becca'yı gondola bindirip dağın tepesine götürmeyi ya da başka bir eğlenceyi tercih ederdim ama Becca hayvanları çok seviyor. Sorun şu ki, onlardan ayrılmak istemiyor.

Tabii bu Poppy'nin dikkatini çekiyor ve Ruby'ye bakmak için dönüyor.

"Az önce emus mu dedin?" diye sorar.

Öldür beni şimdi. Başımı ellerimin arasına gömüyorum. "Emus mu?" Becca tekrarlıyor.

"Evet, bir sürü var ve ziyaretçileri çok seviyorlar," diyor Ruby heyecanla.

"Sizler de gelip ziyaret edebilirsiniz."

"Ben sizin evinize geliyorum," diyor Becca.

Poppy bana bakıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. Ruby'ye geri dönüyor.

"Bunu geri çeviremem," diyor. "Her gün emusları ziyaret etmem için davet almıyorum. Beni de sayın."

Diğer kızlar heyecanla başlarını sallıyorlar.

"Ben de varım," diyor Elle.

"Onlara bayılacaksınız," diyor Sadie. "Baba, emusları görmeye gidiyoruz," diyor Becca.

"Muhtemelen Silver Hills'e geri dönmemiz gerekiyor," diyorum ona.

Becca yumruğunu hafifçe masaya vurarak "Emusları göreceğiz," diyor.

Şimdi Becca'ya her zaman her istediğini vermiyorum, özellikle de bir şey yüzünden sinir krizi geçirdiğinde. Ayağımı yere vurmam gereken zamanlar oluyor. Ama bugün o günlerden biri değil. Bu odadaki insanların çoğu Becca'yı tanıyor ve seviyor ama yine de Weston ve Sadie'nin kutlama hafta sonu sırasında bunun tırmanmasını istemiyorum. Yoldan biraz sapmak için vaktimiz var. Önemli bir şey için Silver Hills'e dönmek zorunda değiliz. Emuslara bayılacak. Muhtemelen tüm haftasını güzelleştirecek.

Poppy'nin gidecek olması bir şey ifade etmiyor.

Bence *kendine bunu söylemeye devam et*.

Brunch'tan sonra kendimi Callum ve Ruby Landmark'ın çiftliğinde buluyorum. Muhteşem bir ev ve ahır çevreleyen dağlarla güzel bir arazi parçası. Arabadan iner inmez Becca gülmeye başlıyor ve ben de bu duraktan kaçınmak istediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bizi ilk karşılayanlar sarkık kulaklı bir keçi ve inek oluyor, ardından bir emu partiye geç kalmış gibi koşarak geliyor.

Emu tam önünde durduğunda Becca yarı dehşet yarı sevinçle ciyaklıyor.

Ruby emunun arkasından koşarak geliyor. "Dolly, yavaşla! Yüzünüze karşı yaptığım selamlama için özür dilerim. Dolly arkadaşlığı gerçekten seviyor. Sana zarar vermeyecek, söz veriyorum."

Becca emuyu sevmek için elini kaldırıyor ve keçi kafasını araya sokuyor. Becca gülmekten kırılır.

"Baba, elimi sevdi!"

Gülüyorum. "Sevdi tabii."

"Bu Delphine ve tüm okşama zamanını çalmaya bayılıyor. Bu da Irene," diyor ineği okşayarak.

Delphine ve Irene daha fazla insanın geldiğini fark ediyor ve onları karşılamaya gidiyorlar. Dolly başını eğerek yanımızda kalıyor.

Ruby Becca'ya "Senden hoşlandı," diyor. Arazide dolaşan diğer emusları işaret ediyor. "Onlar da seni sevecek ama onlar kadar arkadaş canlısı değiller."

Göz ucuyla Poppy'nin inek ve keçiden aynı muameleyi gördüğünü görüyorum. Gülerken başı geriye düşüyor ve Becca sesle birlikte dönüyor.

"Poppy, bak! Dolly!" Emuyu işaret ediyor ve Poppy'nin gözleri açılıyor.

"Gerçek hayatta hiç emu görmemiştim. Vay canına. Bu *çok* havalı." diyor.

Homurdanıyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum, sanki o ses gelmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

benden.

Ama artık çok geç. Poppy'nin gözleri bana bakarken kısıldı.

"Neydi o?" diye sordu.

"Hmm, ne?" Arkama bakmak için dönerek soruyorum. "Bu senden duyduğum bir alay mıydı?"

Gözleri parlıyor ve gülmek mi yoksa hayalarımın diz çökmek mi istediğini anlayamıyorum.

"Alay değil. Sadece uzun zamandır 'kötü' kelimesinin bu şekilde kullanıldığını duymamıştım," diyorum.

Omzunu kaldırıyor, yüzündeki gerginlik azalıyor. "Boston'da büyüdüm, ne diyebilirim ki? Yıllardır Colorado'da yaşıyor olmamıza rağmen annemle babam hâlâ hep böyle söyler."

Becca koşarak uzaklaşıyor ve Dolly'nin peşinden koşuyor. Gülmemek için çok komik.

"Hayvanları seviyor, değil mi?" Poppy öyle diyor.

"Gerçekten seviyor."

"Senin hiç hayvanın var mı?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla.

"Çok kötü," diyor ve uzaklaşıyor. Bana dönüp bakıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Bu arada, dün geceyi garipleştirmek zorunda değilsin," diyor nefesinin altından.

"Tuhafleştirmek istememiştim," diye itiraf ediyorum. "Becca gece hastaydı ve sonra..." İki omzumu birden kaldırıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yüz ifadesi yine gergin, duvarlar yeniden yükseliyor. "Evet, anladım. Anladım," diyor. "Endişelenme. Ben... şey, boş ver."

Bana bakıp gülümsüyor ve ben de dönüp Callum'un orada durduğunu görüyorum. Kızların yanına gitmek için uzaklaşıyor. Becca ve Dolly bahçede koştururken gülüyorlar.

"Müziği açayım," diye sesleniyor Ruby. "Onun dansını göreceksin Becca." Müziği açıyor ve Dolly'nin dans edişini izlemek çok komik.

bahçenin etrafında. Becca da dans etmeye başladı ve daha önce hiç gülmediğini gördüğüm kadar çok güldü. Az önce Poppy ile yaptığım konuşmayı pek de iyi idare edememiş olmama rağmen şimdi gülmeden duramıyorum.

"Hey, Callum," diyorum.

"Selam," dedi. "Özür dilerim, bir anımı böldüm." "Oh, bunu fark etmişsin."

"Kaçırmak zor," diyor kıkırdayarak.

Callum Landmark ailesinin ikinci en büyüğü. Ve iyi bir adam. Hepsi öyledir. Weston'ın düğün aktiviteleri, bekârlığa veda partisi vs. nedeniyle biraz yanında bulundum. Ondan hoşlanıyorum. Benden daha az konuşan tek kişi o olabilir. Ama şimdi konuşuyor. Weston'ın kayınbiraderi Sutton, Ruby'nin Callum'a aşık olduğunda içindeki her şeyi ortaya çıkardığını söylüyor.

"Biliyorsun, bir kadına aşık olmak yapabileceğin en kötü şey değil." Göz ucuyla bana bakıyor.

"Evet, ben de öyle duyup duruyorum," diyorum içimden homurdanarak, "Sen değil

çok."

Callum gülüyor. "Evet, ben de bu fikre karşı çıkıyordum ta ki Ruby kasabaya çekildi." "İçeri mi çekildi?" diye sordum.

Avlunun karşısındaki karavanı işaret ediyor. "Arazimin hemen önündeki o şeyin içinde bozuldu. Üzerinde gelinlik vardı. Gözden kaçırma zor."

Şimdi gülüyorum ve ilgimi çekiyor. "Ne hikaye ama. Seninle evlenmesini nasıl sağladın?"

"Şey, birkaç gün burada mahsur kaldı. Tamir için gereken parça, içi bir evden daha güzel olan bu eski şey için ortalıkta yoktu bu arada. Ama bu bize birbirimizi tanımak için zaman kazandırdı. O benim başıma gelen en güzel şey." Ruby'ye bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor, zavallı enayi. "Aşk, ben olsam bunu eleştirmedim," diyor sert sesiyle. "Ve o kadının sana bakışı, orada bir potansiyel görüyorum."

İnledim. "Hepiniz evlendikten sonra aşkı herkese yutturmak istiyorsunuz. Bazılarımız bu iş için biçilmiş kaftan değil."

Callum dönüp bana değerlendirici bir bakış attı. "Hepimiz aşk için yaratılmışız Bowie. Her birimiz. Eğer bunu hak etmediğini düşünüyorsan, muhtemelen bunu herkesten çok hak ettiğin içindir."

Başını kaldırıp uzaklaşıyor ve beni bunu düşünmeye bırakıyor. Telefonum çalıyor ve az önce duyduklarımdan sonra zamanlama çok ironik.

ANNE

Baban için endişeleniyorum. Sen de gelebilir misin?

Annem iki haftada bir babam için endişeleniyor ve bu benim endişelenmediğim anlamına gelmiyor. Kendimi bildim bileli babam alkolikti. Annem ben çocukken Avusturya'dan ayrılmanın onu sihirli bir şekilde iyileştireceğini umuyordu ama votka onun ilk ve tek aşkı, her zaman da öyle olacak.

Şu anda Landmark Dağı'ndayım. Hastanede mi?

ANNE

Onu hastaneye götüremeyeceğimi biliyorsun.

Bu bana durumun çok vahim olmadığını gösteriyor yoksa şimdiye kadar ambulans çağırmış olurdu.

McGregor'lar Silver Hills'e geri döndüler ve onlara bugün izin verdim ama eve döndüğümüzde Bayan McGregor'un Becca'ya bakıp bakamayacağına bakacağım.

Becca'yı ailemin evine götürmek kolay değil. Onun işlevsiz bir ortamda bulunmasından hoşlanmıyorum ve annemle babam da pek sevgi dolu büyükanne-büyükbaba tipleri değiller. Ebeveynlerinizin çocuğunuzun yanında olmamayı tercih edeceğini bilmek harika bir duygu değil. Becca'ya kötü davranmıyorlar, sadece rahatsız oluyorlar ve onunla daha rahat olmak için çok az çaba sarf ettikleri için, elimden geldiğince onu bu duruma sokmamayı seçiyorum.

"İyi misin?" Henley gelip yanımda duruyor. "Evet."

Rhodes da onun arkasından diğer tarafıma geçiyor. "Poppy'nin etrafta olması eğlenceli, değil mi?"

Rhodes, Twinkle Tales'te tanıştığım günden beri Poppy'nin peşinden gitmem için beni zorluyor. İlk tanıştığımızda onun da orada olması benim şanssızlığım çünkü adam meselenin peşini bırakmıyor.

"Sevdiğimi söyleyemem," diyorum.

"Neden olmasın? Kız harika," diyor Rhodes.

Tam o sırada Becca, Poppy'nin ellerini tutuyor ve bahçede dans ediyorlar. Onları izlerken göğsüm tuhaf bir şekilde sıkışıyor. "Başlama, tamam mı?" diye mırıldanıyorum.

Poppy ve Becca dans etmeyi bırakıyor ve Poppy havadaki soğuğa rağmen yüzünü yelpazeliyor. Dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki sevinç azalıyor.

"Vay anasını." Rhodes gülüyor. "Ne yaptın sen?"

"Bilmek istemezsin." İçimi çektim.

Penn ve Weston yanıma geldi.

"Neyi bilmek istemiyorsun?" Penn sordu.

Hay sikeyim.

Hepsinin gözlerini üzerimde hissettiğimde ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Oraya gitmiyoruz, tamam mı? Bu şu anda Bekâr Baba Oyuncuları toplantısı değil."

"Öyle olmalı gibi geliyor," diyor Rhodes.

Gözlerimin kaçamadığı kişi Henley. Hepsi beni iyi tanıyor ama Henley ve Rhodes beni herkesten daha iyi tanıyor.

Henley beni göstererek, "Bir sonraki toplantıda sen konuşacaksın," diyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SAÇLAR KÖR ETTİ

POPPY

Bowie Fox ile seks yaptıktan sonra bunu unutmak çok zor. Ama eğlenceli hafta sonumdan birkaç gün sonra -ve Bowie'ye rağmen (ve Bowie sayesinde) gerçekten eğleneliydi- daha iyiye gidiyorum. Onun soğuk fırçasının beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Kendime bunu söylemeye devam edersem, belki işe yarar.

Dün sabah işe giderken Marley'e bundan bahsettim ve o da benim adıma yeterince öfkeleni. Ayrıca kapıyı bu kadar çabuk kapatmamam gerektiğini de düşündü ama Bowie'nin gözlerindeki bakışı görmedi. Olmuyor.

Son iki gündür kafamı işe gömdüm. Bu gece kızlarla buluşmak için Twinkle Tales'e giderken Bowie'yle nerede yanlış yaptığımı düşünmemek gerçekten çok zor.

Ve neden umurumda olsun ki? Onunla dans etmenin eğlenceli olması ve vücudumu ondan önce hiçbir erkeğin yapamadığı gibi çalıştırmayı bilmesi dışında, adamı neredeyse hiç tanımıyorum.

Vardığımda hepimiz kucaklaştık ve paltolarımızı çıkardık.

"Tek eksiğimiz Sadie." Tru alt dudağını uzattı. "Ama onu çok fazla özleyemem çünkü *balayında*," diye şarkı söylüyor.

"Evet, şu anda bizi dñřündüğünden şüpheliyim." Elle gülüyor.

"Arkaya gelin hanımlar," diyor Calista, onu arkaya yakın bir masaya kadar takip etmemizi işaret ederek.

Dñkkân yeni kapanmıştı ve masaya şarap ve şarküteri tabağı koymuştu.

"Benimle burada buluştuğunuz için teşekkürler," diyor Calista şişeyi açarken. "Daha eğlenceli bir yere gidebileceğimizi biliyorum ama çok yorgunum. Gidersem eve gitmek için çok istekli olacağımı biliyordum ve düğün şenliklerini özetlemek için sizi görmem gerekiyordu."

"Çok güzel değıl miydi?" Elle diyor ki.

"Rüya gibi. Landmark Dağı'na bayılıyorum," diyor Tru.

"Ben *de*," diye ekliyorum. "Oraya daha sık gitmem gerekiyor. Landmark ailesini de çok sevdim. Hepsi çok harikaydı."

"Öyle değıller mi?" Tru öyle diyor. "Felicity ya da diğerkleri Sadie'yi görmeye her geldiklerinde bayılıyorum ve her zaman ziyaretlerine korna çalıyorum." Gülüyor.

"Sadie'nin bizi tüm aile etkinliklerine davet etmesi için ısrar etmeliyiz," diyor Elle, bir parça peynir alırken gülümsemesi genişliyor.

"Katılıyorum," diyor Calista. "Hey, bu çıkış için kendini hazır hissediyor musun?" diye soruyor Elle'e.

"Çok hazırım. Sadece kitabın bir an önce çıkmasını istiyorum. Tüm bu pazarlama işleri beni çok yordu. Kimse kim olduğumu bilmeden kitabı çıkardığımda çok daha kolaydı." Başını sallıyor.

Calista sırtarak, "Evet, o gün çoktan geride kaldı," diyor. "Peki sen memnun değıl misin?"

"Sevindim..." Elle'in başı öne eğik. "Gerçi şimdi ne zaman bir seks sahnesi yazsam, babamın kilisesinden insanların okuduğunu hayal ediyorum."

Hepimiz gülüyoruz.

"Bu onlara evde deneyecekleri bir şey verir," diyorum. Bu herkesi gülmekten kırdı geçirdi.

"Nasılısın, Poppy? Bu gece gelmene çok sevindim," diyor Tru. "Evet, ben de seninle konuşmak istiyordum," diyor Elle, muzip bir ifadeyle.

Gözlerinde pırıltı. "Düğünde siz ve Bay Bowie arasında bazı titreşimler algılıyordum."

"Olamaz." Gülüyorum, yüzümü yelpazeliyorum. "O adamla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Saçına geri dönelim lütfen," diyor Calista. "Tartışmam gerek."

Daha iyi görebilmemiz için dizüstü bilgisayarını yanımıza getiriyor ve BHOTD'yi açıyor. Sonraki yarım saati gülerek ve en son Bowie saç paylaşımına bayılarak geçiriyoruz.

İlk duyduğumdan beri her gün takip ettiğimi ona söylemiyorum.

Tru iç çekerek, "Yine de erkek topuzu," diyor. "Böyle giydiğinde bayılıyorum."

"Ben böyle seviyorum." Calista onun topuzlu fotoğrafına dokunuyor. Saçları çene hizasında ve mükemmel derecede dalgalı.

Düğünde olduğu gibi.

"Evet, çok güzel," diyorum, parmaklarımın altında nasıl hissettiğimi düşünerek. "Çok yumuşak."

Elle bana sert bir bakış attı. "Sanki nasıl bir his olduğunu biliyormuşsun gibi konuşuyorsun." Yüzüm alev alev yanıyor ve hepsi ağızları açık bana bakıyor.

"Tamam, anlatın," diyor Tru.

"Ah, çocuklar." Ateşler içindeki yüzümü kapatıyorum.

"Çok mu güçlü geliyoruz?" Calista soruyor. "Bunu yapmanın bir yolu var."

"Hayır, benim bir kız kardeşim var. İyisin," diyorum gülerek. "Uh, Bowie ve ben... küçük bir an yaşamış olabiliriz..."

Küçük bir an benim açımdan oldukça küçümseyici ama her neyse. "Bir an," diyor Elle, ellerini birbirine kenetleyerek. "*Biliyordum.*"

"Mm-hmm, sanırım hepimiz o dans pistinde pek *çok* an gördük," diyor Calista.

"Çok ateşliydi." Tru iç geçiriyor. "Bowie nadiren dans eder ve onu *hiç* böyle dans ederken görmemiştım. Gözlerini senden alamıyordu!"

"Dans pistinden sonra ne olduğunu bilmek istiyorum!" Calista diyor

Ben daha da kızarınca kıkırdıyorlar.

Şarap kadehimi yüzüme dayayıp derin bir nefes alıyorum. "Bir şey... oldu, ama o değil Hatta Madde Çünkü o pişman oldum."

Hepsi aynı anda konuşuyor.

Calista kolumu tuttu. "Hayır!"

"Ne?" Elle ağlıyor.

Tru eğildi. "Ne *demek* istiyorsun?"

"İşten geç geldiğim için düğünden önce check-in yapma şansım olmadı ve sonrasında o kadar uzun süre dans ettik ki, ben dendiğimde oda dolmuştu." Yüzlerindeki pür dikkati görünce duraksıyorum ve gülüyorum. "O kadar heyecanlı olmayacak, rahatlayabilirsiniz."

Tru, "Her kelimeye kilitlenmiş durumdayım," diyor.

"Ben de," diyor Elle gülerek. "Lütfen romantizm seven kalbime Bowie ile aynı odaya düştüğünü söyle."

"Daha da iyisi... aynı yatak."

Yine hepsi birden üzerime geliyor. "Çık dışarı!"

"Hayatta

olmaz!" *"Aman*

Tanrım!"

"Evet, uyumadan önce biraz sohbet ettik. Çok güzeldi. Aramızda bir sıra yastık falan vardı."

Bu onları güldürüyor.

"Ama nasıl olduysa, gecenin bir yarısı birbirimize sarıldık ve o kadar-" Bowie'yle olanları düşündükçe gözlerim kamaşıyor.

"Bizi orada asılı bırakmayacağını söyle bana!" Calista ağlıyor.

"Harika mıydı?" Elle nefes alıyor.

"Çok muhteşemdi," diye fısıldıyorum. "Ama sonra Becca hastalandı ve Bowie oradan kaçtı... ve bir daha geri dönmedi." Nefes veriyorum. "Bunu atlatabilirdim ama brunch'ta bana zar zor baktı, ben de ipucunu aldım. İlgilenmiyor. Çok içmişti, aynı yataktaydık ve dans ettikten sonra çok heyecanlanmıştı... hiçbir anlamı yoktu."

Ona neredeyse ekliyordum.

Elle, "Sana garanti ederim, onun için bir anlamı vardı," diyor. "O adamı yıllardır tanırım ve bunu öylesine yapmaz. Yemin ederim yapmaz. Senden *hoşlanıyor.*"

Başımı sallıyorum. "Bu fikri bir an için aklından geçirmiş olsa bile sabaha kadar unutmuştur. Ve bu Bowie Fox. İsteddiği herkesi elde edebilirdi. Bütün siteler onun üzerine kurulmuş, Tanrı aşkına." Onun sayfasını gösteriyorum ve hepimiz farklı saç stilleriyle çekilmiş fotoğraflarına bakıyoruz.

Calista aşağı doğru inerken omuzları çöküyor ve hepimiz onun saçlarının şimdikinden bile daha uzun olduğu bir fotoğrafı gördüğümüzde nefesimiz kesiliyor. Kaskı onun

Elleri ve kaşları çatık bir şekilde kenardan bakıyor. "Kutsal İskandinav Tanrısı," diyor Tru. "Aslında Avusturyalı tanrı," diyor Elle.

"Oh, doğru ya." Tru başını sallıyor. "Uzun sarı saçlar gözümü kör etmiş."

Elle boğazını temizliyor ve bana bakıyor. "Harikasın, Poppy. Neden bahsettiğini anlamıyorum... Bu *adam istediği herkese sahip olabilirdi*. Sen de olabilirsin! Onunla ilgileniyor musun?"

Tru ve Calista da söze karışıp çok güzel olduğumu söylüyorlar.

Güldüm. "Egom için çok iyisiniz. Teşekkür ederim. Kız kardeşim daha güzel."

Gülüyorlar ama sonra ciddi olduğumu anlıyorlar.

"Tamam o zaman, ailenizde iki model var çünkü cidden, sizi gördünüz mü?" Calista soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve gülmemeye çalışarak dudaklarımı yana bastırıyorum. "Sağlıklı bir özgüvenim var, ama bir modelden çok komşu kızıyım!"

"Bowie'nin *becermek* istediği komşu kızı," diye fısıldıyor Calista. ve hepimiz çıldırdık.

Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. İç çektim.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm çocuklar ama böyle bir şey olmayacak, inanın bana. Bowie'den mesajı açık ve net bir şekilde aldım ve o istemiyor-" Kendimi işaret ediyorum ve vücudumun etrafında sallıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Sadie burada olsaydı ne yapacağını bilirdi," diyor Tru.

"Evet, Sadie'ye bu işte ihtiyacımız var," diyor Elle. "Bu arada, Cumartesi gecesi evimde bir parti vermeye karar verdim. Hepiniz orada olabilir misiniz?"

"Ben varım," diyor Calista.

"Henley'e soracağım ama sanırım sorun yok." Karnını ovalıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Biliyor musun, şimdiye kadar zeytini hiç sevmemiştim ama az önce bir tane yedim ve bu tahtadaki her bir zeytini yiyebilirim!"

"Bebek zeytin seviyor!" Elle alkışlıyor.

Calista tahtayı Tru'ya doğru tutuyor ve Tru zeytinleri kaşıkıyor. Birkaç tane bıraktığında Calista ona bir bakış atıyor ve Tru gülerek geri kalanını alıyor.

"Cumartesi akşamı geliyorsun, değil mi Poppy?" Elle bana sert bir bakış attı.

"Sanırım gelebilirim?"

"Güzel. Ben de kocama o geceden önce Bowie'nin aklını başına getirmesini söyleyeceğim," diyor Elle.

"Oh," şimdi kafama dank ediyor, "hayır, lütfen bir şey söyleme. Bu konuyu sizinle konuştuğumu öğrenirse ölürüm."

Elle gülerek, "Poppy, bu çocuklar hepimizin toplamından daha fazla konuşuyorlar," diyor.

Tru başını sallayarak gülüyor. "Bu doğru. Ve eğer konuşmadılarsa, Bowie'nin açılmasını sağlamak için Henley'nin kulağına bir şeyler fısıldayacağım. Zavallı adamın rahatlamaya ve yaşamaya ihtiyacı var."

Bowie'nin Cumartesi sabahı beni gördüğünde tüm vücudunun nasıl gerildiğini düşünüyorum ve gevşeyip yaşaması gerektiğine karar veriyorum... ama bunu benimle yapması için onu zorlamayacağım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KUTULA

BOWIE

HENLEY

Bugün hala buluşuyor muyuz?

RHODES

İşte bu!

WESTON

Seni özleyeceğim. Ama evlilik hayatı...çocuklar! Şiddetle tavsiye

edilir. 100/10 PENN

Seni özledim, kardeşim. Ve mutlu olduğun için mutluyum, ama dostum! Bowie ve ben tarikata katılmıyoruz. Bunu daha kaç kere söylememiz gerekiyor?

İlk kez... Penn'in dediği gibi.

WESTON

Umudumu asla öldüremeyeceksin.

RHODES

Weston ne dedi?

HENLEY

Keşke Tru benimle BUGÜN evlenseydi. Dün daha iyi olurdu. PENN

SIZLER UMUTSUZ VAKASINIZ. Bu konuyu hemen kapatmalıyım çünkü öğürüyorum.

Bağırarak konuşmak için çok erken ve bunu yapmazsam Luminary'ye geç kalacağım.

Luminary Kahvehanesi kalabalık. Cumartesi sabahları hep öyledir ama bugün daha da kalabalık. Uzun bir hafta oldu ve yorgunum. Babamla sık sık oturuyorum, evde olduğum her dakika Becca'yla takılıyorum ve Poppy Keane'i düşüncelerimden silmek için elimden geleni yapıyorum. Denemeye devam etmek bile imkânsız ve yorucu.

Clara'ya el sallıyorum ve o da Americano'mla hemen döneceğini söylüyor. Becca bu sabah Bayan McGregor'la birlikte. Ben çıkarken bir sanat projesi üzerinde çalışıyorlardı ve Becca durmak istemedi, bu yüzden çocuklarla yalnız buluşuyorum.

Arka taraftaki odamıza giriyorum - hatta Clara artık oraya bizim odamız diyor çünkü onun dışında odayı sadece biz kullanıyoruz. İlk gelen Henley, içkisini yudumluyor ve boşluğa bakıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Hey. Evet. Sadece yorgunum. Dün gece geç saatlere kadar süren podcast ile ilgili bir toplantım vardı. Eğlenceli ama lanet olsun, şimdiden sadece top oynadığım günleri özledim."

"Biz de seni çok özledik."

Gülümsüyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Sağ ol dostum. İtiraf etmeliyim ki vücudum bıraktığım için bana teşekkür ediyor."

"Şüphesiz," diyorum Rhodes ve Penn içeri girerken.

"İkiye bir," diye şarkı söylüyor Penn.

"Bunu nasıl başardık?" Henley benden önce onlarla birlikte tokat sallayarak soruyor.

"Normalden daha sessiz bir Cuma gecesi geçirdim," diyor Penn. "Kasıtlı olarak değil, ama en iyisi buydu. Dün gece kulüpten bir koşucuyu çıkarmak zorunda kaldım. Bir 5. aşama yapışkan vardı ve hiç iyi değildi." Titriyor. "Sam arayarak günü kurtardı. Onu Starlight Cafe'ye, oradan da eve götürdüm." Omuz silkiyor. "Kendimi sizin gibi saat onda yatağa giren yaşlı kurtlar gibi hissettim."

Rhodes sırtıyor. "Elle içeride beni beklediği için saat onda yatağa gitmek en sevdiğim yeni şey." Masaya vurur. "Hey, bu gece hepiniz geliyorsunuz, değil mi?"

Herkes evet cevabını veriyor.

"Becca'yı yatırıp sonra gelebilirim. Bu hafta Denver'da çok bulundum ve onunla biraz vakit geçirmem gerekiyor."

"Baban nasıl?" Henley soruyor.

"İyi değil. Dün hastaneye yatırdılar. Birazdan oraya gideceğim." Yüzümü buruşturup yoluma devam etmeye çalışıyorum. Kendim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum ama ailem hakkında konuşmaktan da hiç hoşlanmıyorum. "Bu akşam için sabırsızlanıyorum. Bir şey getireyim mi?"

"Sadece kendini getir," diyor Rhodes. "Yapabileceğimiz bir şey olursa bize haber ver, Bow."

"Söylerim."

Bu adamları tanıdığım onca yıl içinde ailemin yanına sadece birkaç kez gelmişlerdi ve o zamanlar da feci şeylerdi. Babam sarhoş ve kavgacıydı ve onu odadan çıkarmaya çalıştığımızda anneme ve bana küfretti. Almanca konuşuyordu, bu yüzden bizden başka kimse söylediği iğrenç şeyleri bilmiyordu, ama herkesin ana fikri anladığından eminim.

"Kardeşin şehirde mi?" Rhodes sordu.

Kaçındığım bir başka konu da ağabeyim. Yıllardır ayrı yaşıyoruz ve bundan nefret etsem de bununla yaşamayı öğrendim. Eğer bunu düşünmemek için zihnimin derinliklerine itmek onunla yaşamayı öğrenmekse...

Evet. Sorunlarım var.

"Hayır. Babamla hiçbir şey yapmak istemiyor, o yüzden gelirse şaşırırım."

Çocuklar buna şaşırıyorsa bile belli etmiyorlar. Ailem hakkında çok fazla zorlamamayı öğrendiler ve şimdi zorlamadıkları için minnettarım.

"Umarım baban iyi olur," diyor Henley. "Ben de," diyor Penn. "Her şey berbat."

Başımı sallıyorum ve Clara kapıyı çalıp elinde içkilerimizin olduğu bir tepsiyle odaya girdiğinde minnettar oluyorum.

Hepimiz ona teşekkür ediyoruz ve o da aceleyle dışarı çıkıyor.

"Marv ve Walter bu sabah gözyaşı döküyorlar," diye mırıldanıyor.

Penn, "Ben onları hallederim," dedi. Odadan çıkıyor ve biz birbirimize bakıyoruz.

"Bu da ne böyle?" Rhodes soruyor.

Henley omuz silkiyor. "Geçen sefer geldiğimizde Penn'in onlarla iyi anlaşmış olduğunu fark ettim."

"İlginç," diyor Rhodes. Dönüp bana bakıyor ve yüzünde beliren yavaş, muzip sırıtış beni şimdiden geriyor.

"Ne?"

"Oh, hiçbir şey. Karım sadece bu gece kendini serbest bırakman için seni cesaretlendirmemi istedi. Poppy de orada olacak," diye şarkı söylüyor.

"Siktir. Neden her yerde o var?" Elimi yüzümden aşağı kaydırıp koltuğumda arkama yaslandım ve sahip olduğum azıcık enerjinin de tükendiğini hissettim.

"Neden olmasın?" Rhodes omuz silkiyor. "Hoş biri, komik biri... gerçekten harika biri Bowie. Dürüst olmak gerekirse, senin siyah-beyaz hayatında bir güneş ışığı gibi. Neden bu kadar üstüne düşmediğini anlamıyorum. Belli ki senden hoşlanıyor." Kaşlarını çatıyor. "Sen de düğünde ondan hoşlanıyor gibiydin. Ertesi gün kışına biraz sopa sokulmuş gibiydi ama bu senin için yeni bir şey değil. Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Çok teşekkürler," diye boğuluyorum.

Henley ve Rhodes kıkırdıyor ve Penn başını sallayarak içeri giriyor.

"O yaşlı piçler müşterileri korkutup kaçırmaya çalışıyor. Onlar için çok kalabalık." Elini uzatıyor. "Ama onları ikna etmeyi başardım."

"Bunu nasıl yaptın?" Rhodes soruyor.

"Onlara ilk maçımız için bilet verdim."

"Maçlara gitmekten nefret ettiklerini sanıyordum," diyor Henley.

Penn omuz silkiyor. "Bu konuda mutlu görünüyorlardı. En azından o adamlar ne kadar mutlu oluyorsa o kadar."

"Bundan sonra onlarla senin ilgilenmene izin vereceğiz." Henley gülüyor. "Clara bu konuda mutlu olacak."

Penn oturur. "Ne kaçırdım?"

"Rhodes, Poppy ve Bowie'de neyi kaçırdığını soruyor çünkü düğünde birbirlerine çok düşkündüler ama bu seferki mesafeliydi. Bunu ben de fark ettim ama bu hafta babanla sohbet edemeyecek kadar meşguldün." Henley başını bana doğru eğiyor. "Cevabı bekliyoruz."

Babamın hasta olması pek çok açıdan dikkatimi dağıttı ama yeterince değil.

"Bu uzun bir hikâye ve anlatacak vaktim yok," diyorum, ayağa kalkarak.

Yukarı.

"Ne? Gidiyor musun?" Rhodes kaşlarını çatarak bana baktı. "Hadi ama dostum."

Konuş bizimle."

"Eğer bu gece sizin eve gelmek istiyorsam, şimdi babamı görmeye gitmem ve sonra da Becca'nın yanına dönmem gerekiyor."

"Pekâlâ. Ama kurtulmuş değilsin. Bize mesaj at," diyor Penn.

Elimi sallayarak kaldırıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum ve orospu çocukları bunu fark ediyor.

Tabii ya. Çoğu erkek **g i b i** pek çok şeyden bihaber olabilirler ama iş dedikoduya gelince bir avuç yaşlı bunak gibiler.

"Al, bu kitabı yanına al," diyor Rhodes ve bana Bekar Baba Oyun Kitabı'nı uzatıyor. "Hastanede okuyacak bir şeyin olur."

Oraya gittiğimde kitabımızı açtım.

Aşık olmak beni daha iyi bir baba yapıyor.

Bunun için daha iyi bir insanım.

Her sabah uyandığımda

hayatta olduğum için çok

minnettar hissediyorum.

Eğer her şeyi görmek buysa

pembe gözlüklerle bakmak gibi, ben

buna varım.

~Henley

Çenem sıkıştı ve başımı kaldırıp hastane yatağındaki babama baktım. Annem yatağın yanına bir sandalye çekmiş, uyuklarken çenesi göğsüne değiyor. Arada bir kafasını kaldırıyor ve benim burada olduğumu görünce rahatlıyor, sonra tekrar uyukluyor. Bir süre dinlenmesi için onu eve götürmeye çalıştım ama kabul etmedi.

Babamın durumu kötü. Karaciğeri iflas ediyor ve organları iflas ediyor.
Ben de iflas ediyorum ama suçlanacak sağlık nedenlerim yok.

*Sam aşık olduğunu anlayıp anlamayacağını bilmek istiyor.
Sanırım dedim ama ben ne bilirim ki?
Bilecek mi?
Düşünmeye başlıyorum.
Kendim asla ilk elden bilemeyeceğim.
~Penn*

İç çekiyorum, tüm bedenim ağırlaşıyor.
Kitaba tekrar bakıyorum, kelimeler önümde yüzüyor.

*Sanırım Levi'nin ağaçlara işemesinden kurtulduk.
Şimdi de streaking yapıyor.
Dün hava 20 dereceydi ve arabanın
kapısını açtığımda
ona yardım etmek için doğum günü
kıyafetini çıkarmıştı.
Yemin ederim, bu çocuk tehlikeli bir genç olacak.
Umarım şimdi hepsini sisteminden atar.
İşler böyle yürüyor, değil mi?
~Rhodes*

Bu beni gülümsetiyor ama yine de ruh halimden kurtulamıyorum. Ailemin yanında olmak üzerimde böyle bir etki yaratıyor ama bundan daha fazlası var.

Poppy ile yatmak beni olması gerekenden daha fazla etkiledi. Pek çok şey için çok pişmanlık duyuyorum. Alkol almamalıydım. Hiçbir zaman babam gibi bir bağımlılıkla mücadele etmedim, ama çekingenliğimi azaltması yeterli. Hata yapma lüksüm yok. Kızım bana güveniyor ve onu hayal kırıklığına uğratamam. Sahip olduğu tek ebeveyn benim.

Poppy ile seks yapmamalıydım.

Bu kadar soğuk bir orospu çocuğu olmamalıydım.

Burnumun kenarını çimdikliyorum, başımın ağrıdığını hissediyorum.

Birkaç saat oradaydım ve babam bütün bu süre boyunca uyudu. Koşup anneme yemek getiriyorum ve onunla birlikte yiyorum, sonra da eve gidip Becca'yla takılıyorum. Yürüyüşe çıkıyoruz ve o Landmark Dağı'nda tanıştığı emuslardan, ineklerden ve keçilerden bahsediyor.

"Evcil hayvan alıyoruz baba," diyor bilmem kaçınıcı kez.

Hayatımın gidişatı yüzünden zaten suçluluk duygusu içinde olduğum için ve nihayetinde kızımı hiçbir şeyden uzun süre mahrum edemeyeceğim için evet diyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki.

Pet Galaxy'ye gidiyoruz ve onu bir balık almaya ikna etmeye çalışıyorum ama bir de ne göreyim... orada sahiplenilmek üzere yeni bir grup kedi ve köpek var. Ben kedilere doğru ilerliyorum çünkü onların bakımının daha kolay olduğunu duymuştum ama Becca doğruca gri-beyaz bir köpeğe gidiyor. Ona bakarken bile ürperiyorum. Kafasındaki çılgın bilim adamı tüyleri dışında tüysüz, vücudu benekli ve kahverengi gözleri bize bakarken utangaç... dili dışarıda. Tek bir dişi var mı? Emin değilim.

"Bak, baba!" Becca bana dönüyor ve dilini dışarı çıkarıyor.

Gülüyorum ve aynı anda başımı sallıyorum. "Buna ne dersin?" Arkamızdaki güzel kedi gösteriyorum.

O da başını sallıyor. "Hayır, onu." Tüysüz köpeği işaret ediyor.

Pet Galaxy'nin uzun süredir çalışanları olan Fred ve Jenny kulübeler arasında dolaşırken Becca'nın dilini dışarı çıkardığını gören Fred'in gözleri parlıyor.

"Martha'yı seviyor musun?" diyor.

"Martha," diye yankıladım.

Ona bakarken bile burnum kıvrılıyor. Cidden hayatımda gördüğüm en acınası köpek.

Fred kulübesini açıp onu oradan çıkarıyor ve sevebileceğimiz kadar yakınımızda tutuyor. Tenine dokunuyorum ve ürperiyorum.

Fred gülüyor. "Tüylü ya da kürklü bir köpeğe alıştıktan sonra farklı oluyor. Ama o çok tatlı. Ve tüy dökme konusunda endişelenmenize gerek yok!" "Onu alıyoruz," diyor Becca.

"Martha bir kız. Erkek bir köpeğin olmasını mı tercih ederdin?" Umutla sordum. "Martha'yı alıyoruz. Kızlar daha iyi."

"Neden önce bizi sevip sevmediğini görmüyoruz?" diyorum. "Ben onu tutarım," diyor Becca.

Fred'e bakıyorum ve onu bankta takip etmemizi işaret ediyor. "Hiç huysuz değil mi?" diye soruyorum.

Martha'nın Becca'ya nasıl tepki vereceği gerçek bir test olacak.

"Geldiği kadar uysaldır," diyor Fred. "Tuvalet eğitimi var, dört yaşında. Sahibi Mary Nugent... Onunla hiç tanıştın mı?"

Başımı sallıyorum.

"şehirde sadece bir yıldır yaşıyordu ama Kaliforniya'ya geri dönüyor ve yeni dairesinde köpeklere izin verilmiyor."

Becca kollarını uzatıyor ve Fred Martha'yı onun kucağına yerleştiriyor.

"Onun yanında sakın ol, tamam mı? Tanımadığımız köpeklerin yanında sakın olmak önemlidir," diye hatırlatıyorum. "Ve onları iyi tanıdıktan sonra bile," diye ekliyorum.

Ben bile köpeğin Becca'ya sokulduğunu ve bunun onu sevindirdiğini itiraf etmek zorundayım ama o dediğimi yapıyor ve sakın kalıyor. Köpek halsiz bir şekilde bana bakıyor ve sonra gözleri kapanıyor ve uykuya dalıyor.

"Uyuyor baba!" Becca yüksek sesle fısıldıyor. "Uyuması için onu eve götürüyoruz."

Ben kıkırdıyorum, Fred de yle.

"Görünüşe göre aradığın kişi yi bulmuşsun," diyor.

Bir araba dolusu köpek eşyasıyla eve döndükten sonra çocuklara mesaj atıyorum. Köpek bokunun bu kadar pahalı olduğunu bilmiyordum.

zgnm, bu akşam gelemeyeceğim. Becca ve ben bir köpek aldık.

Martha'nın birkaç fotoğrafını gönderiyorum ve hemen yanıt geliyor.

PENN

Bu da ne böyle? RHODES

Bunun bir köpek olduğuna emin misin? Onu buraya getirin! Ailenin en yeni üyesiyle tanışmalıyız... O şeyden biraz korkuyor olsam da. Bogey'nin arkadaşa ihtiyaı var.

HENLEY

Bir in Tepeli. Muhteşem. Senin için daha iyi bir köpek hayal edemezdim, dostum.

Adı Martha ve sorun değil, tüm esprileri şimdi sisteminizden çıkarın, çünkü bu saçmalığı şahsen duymasına gerek yok.

WESTON

■

Daha sık balayına çıkmalıyım. Beni o kadar çok özledin ki bir köpek aldın. Beni seviyorsun. Beni gerçekten seviyorsun.

PENN

■

Seni özlüyorum ama hayır, köpek

almayacağım. WESTON

■

Sanırım beni yeterince sevmiyorsun.

RHODES

■

Eve git ve Bowie'yi Poppy ile dışarı çıkmaya ikna et. Bir köpeği var, bence hazır. Ve Bowie, bu gece buraya gel! Yeni bir köpek mazeret değil ve bunu biliyorsun.

■

Esniyorsun. Bu gece iyi eğlenceler. Hoşça kalın.

Sesimi kapatıp Becca ve Martha ile oynamaya gidiyorum.

Duyguları bölümlere ayırmanın kralı olabilirim ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Martha başını elime yaslıyor ve ben de usulca başını kaşıyorum. Bana diliyle uzun bir hareket yapıyor ve ben yüzümü buruşturup ona gülümsüyorum.

"O kadar da kötü değilsin, değil mi?"

ONUNCU BÖLÜM

ILERIYE VE YUKARIYA

POPPY

Marley telefondan uzaklaşmamı işaret ederek, "Tamam, kıyafetine bir bakayım," diyor.

Telefonu banyo makyaj masamın üzerine koyuyorum ve geri çekiliyorum. Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor.

"Ne?"

"Daha iyisini yapabilirsin," diyor.

İç çekiyorum. "Ya giymek istediğim şey buysa?" Uzun kollu tişörtümü kot pantolonumun üzerine çekiyorum. "Üzerimde güzel durdu, değil mi?"

"Daha iyisini yapabilirsin," diye tekrarlıyor. "Bowie'nin seni görüp sana buz adam bakışları atmaya devam etmesini mi istiyoruz yoksa ağzının açık kalmasını ve gözlerini senden alamamasını mı?"

"Bana bakmasını istiyorum ama ben şöyle yapacağım." Elimi sallıyorum ve sonra bir şeyi uzaklaştırıyormuş gibi yapıyorum.

Gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Tamam, göğüslerin bunun içinde güzel görünüyor ama arkanı dön de arkadan bir bakayım." Dönüyorum ve bağırıyor, "Kesinlikle olmaz."

"Arkasının nesi var?"

"Kalçanı kapatıyor ve o şey iyi! Hayır. Başka bir şey görmeme izin ver. Varlıklarını gösteren bir şey. Hadi ama Poppy. Bu bir iş etkinliği değil."

"İş yerinde jogger giyiyorum," diye mırıldanıyorum. "Kalçanı gösterdiğini de eklemeliyim." "Neden popo diyorsun?"

"Eric'in annesi yan odada ve dil konusunda ne kadar titiz olduğunu bilirsin." Telefona doğru eğilip fısıldıyor, "Kıç *ya da* popo kelimesinden hoşlanmıyor, bu da işi zorlaştırıyor."

Dolaptan birkaç gömlek çıkarıp ona göstermek için geri getirirken gülüyorum.

"Ooo, şu çiçekliyi sevdim. Bir de senin üzerinde göreyim." "Tamam, bir saniye. Altına atlet giyiyorum-" "Atlet olmaz. Biraz göğüs dekoltesi görelim."

Marley'e bir bakış attım ve o da hemen karşılık verdi.

Giyiyorum, ne kadar düşük olduğunu gördüğünde fikrimi savunmaya hazırım.

"Mükemmel," diye ağlıyor. "Evet ama bence bunu yeni aldığın siyah pantolonla giymelisin. Kabarık kalçaların onların içinde mükemmel görünecek." Gülüyorum.

"Kot pantolon da iyi... ama siyah olsun."

"Bu kıyafet *ben buradayım, beni al diye* bağırıyor mu?"

"*Dünyanı sallamak için buradayım diye* bağırıyor, *ama şu anda senin için çok müsait değilim, dostum.*"

Kaşlarım kalktı. "Tamam, bu mükemmel."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"Ben işimi yaptım."

"Tamam, gitmem gerek. Zaten biraz geç kaldım."

"Tamam, seni seviyorum. Bu gece bana mesaj at. Ya da daha iyisi, yarın çılgın bir tutku gecesi geçirdikten sonra."

Yüzümü buruşturuyorum. "Artık ona ulaşamıyorum, unuttun mu?" "Oh. Bunu mu kastetmiştik?"

İnledim. "Evet! Evet, öyle demek istedik."

İç çekiyor. "Lanet olsun. Bowie'nin bir gün kayınbiraderim olmasını umuyordum. Sen onun buz gibi rezervlerini erittikten sonra."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Öyle bir şey olmayacak." "Pekâlâ. O zaman git ona acı çektir." Sırıyorum. "İşte şimdi konuşuyorsun."

Rhodes ve Elle'in araba yoluna girdiğimde nefesim kesildi. Vay be. Zengin ve ünlülerle uğraştığımı unutmadım ama *vay canına*.

Kapıyı çaldım ve Elle kapıyı açtı.

"Merhaba! Muhteşem görünüyorsun. İçeri gel, içeri gel" dedi. "Sen de öyle!"

Bu kıyafeti tercih ettiğim için şimdi memnunum çünkü Elle kısa bir elbise giyiyor ve muhteşem görünüyor. Onu takip etmemi işaret ediyor ve ben de evin ne kadar güzel olduğuna hayran kalıyorum. Beni herkesin takıldığı yüksek tonozlu tavanlı aile odasına geri götürüyor. Herkese merhaba diyorum ve kızlara sarılıyorum, odayı hızlıca tarıyorum ama Bowie'den hiçbir iz yok. Vücudumdaki gerginlik azalıyor ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğruyorum.

Elle beni mutfığa götürüyor, kocaman bir taco bar kurulmuş.

"Bowie bugün bir köpek yavrusu aldı... aslında köpek yavrusu değil. Biraz daha büyük ama o kaçtı." Özür dileyerek bana bakıyor. "Özür dilerim."

"Hayır, özür dileme. Burada olmadığı için mutluyum. Yani," elimi kaldırıyorum, "mutlu değilim, ama evet. Sadece... hayır, önemli değil," diye kekeliyorum ve kendime gülüyorum.

Gerçekte ne hissettiğimi çok iyi biliyormuş gibi gülümsüyor ve iç geçiriyor. "Sadie her zaman çöpçatanlık yapmayı başarıyor ama açıkçası ben bunu gerçekleştirme konusunda pek iyi değilim."

"Hiçbir şeyin olmasına gerek yok," diyorum. "Aslında olmasını da istemiyorum."

"Gerçekten mi? Geçen gece söylediklerine bakılırsa, ondan gerçekten hoşlandığına yemin edebilirim."

"Öyleydin," diye itiraf ediyorum. "Ama o bunu mahvetti."

"Ah, henüz değil! Ona bir şans daha verin," diyor gülümseyerek.

"Çok kötü mahvetti."

"Ama o çok iyi bir adam," diyor kadın. "Sadece sarsılmaya ihtiyacı var. Konu ilişkilere gelince, o çok yandı. Birinin onu sarsıp kendine getirmesine ihtiyacı var."

"Bundan hiç şüphem yok. Ve bu gerçekleştiğinde onun için uzaktan mutlu olabilirim."

"Yani arkadaş bile olamayacağınızı mı düşünüyorsun?"

"Ben herkese karşı iyiyimdir," diyorum. "Ama evet, bilemiyorum. Çok samimi bir geceden sonra beni tamamen başından savdı. Ve hayatımda böyle bir insana ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi? O kadar ileri gittiğini bilmiyordum. Bir şey oldu dediğinde, ben sadece küçük bir şey düşünüyordum... belki küçük bir öpücük ya da başka bir şey."

"Hayır," diye gülüyorum, utanarak. "Ama sorun değil. Futbolcuların gerçek insanlardan farklı olduğunu biliyorum. Özür dilerim." Başımı sallıyorum. "Tanrım, bu gece her yerde ayağımı ağzıma sokuyorum. Rhodes, Henley ve Weston'ın herhangi bir şey olduğunu ima etmiyorum-" Başımı sallıyorum ve o da gülüyor.

"Merak etme. Biliyorum. Haklısın, birçok profesyonel sporcu en büyük oyunculardır. Olmak için her türlü fırsata sahipler. Ama bu hepsinin böyle olduğu anlamına gelmez."

"Biliyorum ve Bowie'yi seksten sonra beni terk ettiği için ayıplamıyorum. Sadece bana göre değil. Ben normalde tek gecelik ilişkilerden hoşlanan bir kız değilim. Aslında ilk defa böyle bir şey yaptım ve yirmi yedi yaşımdayım."

Sempatik bir yüz ifadesi takındı. "Seni anlıyorum. O şekilde olduğu için çok üzgünüm. Mesele şu ki, o da öyle biri değil. Evet, arada sırada böyle şeyler olduğunu düşünüyorum, ama onun sadece bir oyuncu olarak dolaştığını sanmıyorum... en azından onu ve diğerlerini dinlediğim kadarıyla. Onun bir oyuncunun *tam tersi* olduğunu söyleyebilirim."

Bunu düşündüm. "Belki de sadece ben pişman olmuşumdur. Ve sorun değil. Her ne olduysa... tüm bu olanlar beni ondan soğuttu. Yani ben iyiyim. Silver Hills'de buna ihtiyacım yok zaten. Bu küçük kasabada biriyle ilişkiye girmemeliydim. Denver'da yaşayan erkeklerle çıkmaya devam edebilirim, böylece işler yolunda gitmezse onları düzenli olarak görmek zorunda kalmam."

"Bu senin için rahatsız edici olacak. Bundan nefret ediyorum."

Başımı sallıyorum ve tacomun üzerine bir topak ekşi krema ekliyorum. "Hayır, bunu atlatacağım. İyi olacağım. Ben iyiyim."

Ve kesinlikle iyiyim... ta ki o bir buçuk saat sonra partiye gelene kadar. O zamana kadar iyice rahatlamış ve tüm yeni arkadaşlarımla konuşarak en iyi zamanımı geçirmiştım. İçeri girip bana doğru baktığında sanki odadaki hava çekilmiş gibi oluyor.

Marley haklıydı. Sanırım kıyafet yardımcı oluyor. Gözleri vücudumda geziniyor, sanki kendine engel olamıyor. Belki de yaptığımız şeyden nefret etmiyordu. Egom buna inanmak istiyor zaten. Ama o da beni aramaya gelmiyor, yani bu da var. Elle'e kapandığımı söylediğimde ciddiydim... Sadece onu gördüğümde bir süre kendime sık sık hatırlatmam gerekecek. Beni gördüğünde biraz pişmanlık duyması da umurumda değil. Bunu *hiç* umursamıyorum.

Havaların ısınmasına ne kadar hazır olduğumuzu konuşurken işler garipleşiyor.

Penn, "Yakında bir havuz partisi vermeliyiz Bowie," diyor. "Birkaç palmiye ağacı getireceğim... Bakalım tropikal bir hava olacak mı?"

"Ben varım," diyor Bowie. "Hadi yapalım şu işi."

Rhodes bana sırtarak, "Bowie'nin kapalı havuzu var, Poppy," diyor. "Bayılacaksın."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Bowie'ye bakıyorum ve o da benim hissettiğim kadar garip görünüyor. Bowie'nin bu davete benim de katılmamı istemediğinden eminim. Sohbet ilerleyince bir bardak su almak için mutfığa gidiyorum. Arkamda bir ses duyuyorum ve Bowie'yi gördüğümde neredeyse suyu döküyordum.

"Özür dilerim," diyor.

"Sorun değil, sadece biraz gerginim sanırım." Bardağımı biraz daha dolduruyorum, dolunca geri çekiliyorum.

"Poppy. Bir şey söyleyebilir miyim?"

Ona doğru dönüyorum ve acı verici bir şekilde rahatsız görünüyor. "Tabii ki." "Normalde içki içmem."

Bunu söylemesini beklemiyordum. Başka bir şey söylemeyince başımı salladım. "Tamam."

"Babam bir alkolik ve ben bağımlılıkla mücadele etmedim ama yine de genellikle kaçınıyorum."

Derin bir nefes alıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Dalgaları tekrar yerine oturuyor ve kalın bir tutam yanağına düşüyor. O kadar güzel ki.

"Etrafta yatıp kalkmayı da alışkanlık haline getirmedim. Geçen hafta sonu... benim için çok sıra dışıydı." Sertçe yutkundum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve hafifçe başımı sallıyorum. "Benim de karakterime çok aykırıydı. Aslında bunu *hiç* yapmadım. Yani, seks, evet, onu yaptım." Gergin bir şekilde gülüyorum ve dudakları hafifçe kalkıyor. "Ama asla... birlikte olduğum biri olmadığında... bilirsin, çıkarken ya da her neyse."

Eğer şu anda bir delik açılsa ve içine düşmeme izin verse, çok minnettar olurum.

"Sonrasında her şeyi çok iyi idare edemedim," diyor Bowie.

"Biraz garipti," diyorum ve korkunç bir kahkaha atıyorum. Kendimi yeniden lisedeymişim gibi hissediyorum, havalı olmaya çalışıyorum ama beceremiyorum.

Acı verici bir sessizlik var.

Sonunda boğazımı temizledim ve devam ettim.

"Olanları unutup hayatımıza devam etmeye ne dersin?" Elimi uzattım, yabancı bir nesneymiş gibi baktı ama sonra yavaşça sıktı. Temas yüzünden tenim yanıyor. "Şehirde birbirimize rastlayacağımıza göre."

Bir an sessiz kaldı ve çenesi hafifçe sıkıştı. Sanırım ondan iğreniyorum ya da öyle bir şey. Onunla seks yaparken ne hissettiysem, tüm o gökkuşakları, kelebekler ve mutluluk... O aynı şeyi hissetmedi.

"Tamam," dedi basitçe.

Elimi bıraktı ve odadan çıktı. Partiye dönmek için cesaretimi toplamam on dakikamı alıyor ve döndüğümde o gitmiş oluyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

F-KELİMESİ

BOWIE

Son birkaç haftadır aklım başımdan gitti. Hayatta başarısız oluyormuşum gibi hissediyorum. Normalde sezon dışında Becca'yla okuldan sonra eğlenceli şeyler yaparak geçirdiğim zamanı hastanede babamla birlikte annemin iyi olduğundan emin olarak geçiriyorum. Becca görmezden gelinmiyor, mesele bu değil. Genelde yüzüyoruz, yürüyüş yapıyoruz ya da karda oynuyoruz ama bunlar çok az. Artık hastaneye giderken fast food yiyoruz ve yatmadan önce son dakikada yüzüyoruz. Farklı beslenmek ve rutinimizin dışına çıkmak ikimizi de etkiliyor.

Her ne kadar evcil hayvan istememiş olsam da, şimdi sözlerimi yiyorum. Martha tam bir baş belası. Kurtarma olduğu için mi bilmiyorum ama her türlü ilgiye minnettar görünüyor. Hastanedeyken Becca'yı meşgul ederek işimi kolaylaştırdı ve evde de yetişmem gereken işler olduğunda bana yardımcı oluyor. Becca ona takmış durumda ve Martha gittiğimiz her yere gidiyor. İnsanlar yavruya karşı fiziksel bir tepki veriyor ve ben de onu tanıdıktan sonra kendimi bu küçük şeyi savunurken buluyorum.

Zamanımız ailem tarafından tüketiliyor ve keşke tüm bunlarla daha iyi başa çıkabilseydim. Bana karşı nazik olmayan bir babaya karşı nazik düşünmek zor.

Bunun beraberinde getirdiği pek çok karışık duygu var ve ben duygularla başa çıkma konusunda *berbatım*.

Düğünden beri sürekli kötü bir ruh halindeyim. Tamam, Poppy ile yattığımdan beri. Onu ektiğim için pişmanım ve bununla da iyi başa çıkamıyorum.

Kardeşim Tobias'ı arıyorum ve sonunda cevap veriyor.

"Ne oldu?" dedi.

"Hey, cevap vermene sevindim. Babamla işler pek iyi gitmiyor.

Artık nadiren uyanıyor." "Öyle mi?"

Daha fazlasını söylemesini bekleyerek bekliyorum ama söylemeyince iç çekiyorum.

"Bak Tobias, bu benim için de kolay değil. Ama o bizim babamız ve en azından annemin bize ihtiyacı var."

"Annemin bize hiç ihtiyacı olmadı. Onu her zaman herkesin ve her şeyin önüne koydu, özellikle de senin ve benim."

"Bu doğru olabilir ama ailesi dünyanın öbür ucunda ve biz en azından ona yemek yemesini hatırlatacak kadar yakınız."

Nefes veriş i telefonda yüksek sesle duyuluyor. "Bununla tek başına uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Şu anda işten uzak kalmayı göze alamam. Sonunda ikisine de daha çok kızarsam bunun ne faydası olur?"

"Tamam," diyorum, kabul ederek. "Onu daha sonra görmediğin için pişman olmadığın sürece. Fazla zamanı olduğunu sanmıyorum."

"Keşke babamla yaşadıklarımın pişman olacağımı söyleyebilseydim. Belki pişman olurum. Ama şu anda tek pişmanlığım daha iyi bir baba olamamış olması."

"Bu adil," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse ben de çoğunlukla aynı şeyleri hissediyorum. Sanırım denemem gerektiğini hissediyorum ama bu senin de denemen gerektiği anlamına gelmiyor. O kesinlikle ikimizden de bunu hak etmiyor."

"Bu konuda haklısın. İkimizin de bunu kanıtlayacak fiziksel ve zihinsel yaraları var. Bak, sen benden daha büyük bir adamsın Bowie. Bunu hep biliyorduk. Çocukluğundan beri. Sen yıldız çocuktun."

"Böyle söyleme, Tobias. Hadi ama."

Gülüyor ama içi boş.

"Seni seviyorum, Tobias." Bunu nadiren söylüyorum, bu yüzden sanırım onu hazırlıksız yakalıyor. Açıkçası beni de öyle, ama babamın başucunda oturup düşünmek için çok fazla zamanım olması kafamı sandığımdan daha fazla karıştırıyor olabilir.

"Ben de seni seviyorum küçük kardeşim. Özür dilerim," diyor.

"Üzülme. Anlayan biri varsa, o da benim."

"Senin yanında herkesten çok ben olurdum. Ama bunu yaparsam annemle babamı görmek zorunda kalırım." Tekrar gülüyor ve bu sefer ben de gülüyorum.

"Beni sevdiğini bilmek için seni her zaman görmeme gerek yok," diyorum ona.

Kızımın amcasını daha iyi tanımasını isterdim ama bu onu suçlamak istediğim bir şey değil. Takımdaki çocuklarla aramdaki bağı takdir etmemin bir başka nedeni de bu. İhtiyacımız olan aile onlardı.

"Bunu göstermek için üzgün bir iş yaptım, ama yine de bunu söylediğin için teşekkürler. Pekâlâ, orospu çocuğu. Git ve olduğun gibi harika biri ol. Ben alçak olmaya devam edeceğim. Belki bir gün oraya gelirim."

"Nefesimi tutmayacağım," diye homurdanıyorum, ama hiç ısırmıyor. "Sonra konuşuruz."

"Hoşça kal Bow."

Telefonu kapatıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Martha sıçrayarak su kabına gidiyor ve uzun bir yudum aldıktan sonra bana bakıyor. Becca'nın saçına taktığı pembe fiyongu görünce kıkırdıyorum. Sadie balayından dönüp Martha'yla tanıştığında, onu bir sonraki görüşümüzde bizim için küçük bir köpek şekerleme çantası hazırlamıştı.

Becca odaya girdiğinde "Merhaba baba" dedi. "Merhaba, Tater Tot."

"Bugün Poppy'yi göreceğiz."

Çoğu güne böyle başlıyor ve ben her gün neden yapamayacağımıza dair bir bahane buluyorum. Bugün ise doğrudan hayır demeden önce duraksıyorum ve yavaş yavaş başımı sallıyorum.

"Tamam," diyorum.

"Tamam!" Alkışlıyor. "Martha'yı alıyoruz."

"Tesisini arayıp Martha'ya izin verilip verilmediğini öğrenmem gerekecek. Evet derlerse onu alırız. Hayır derlerse evde kalır."

Becca bir an üzgün görünüyor ama sonra odaya bakıyor. Telefonumu alıp bana getirdiğinde gülüyorum.

Janice adında biri açıyor ve ona adımı söylediğimde bir an için çıldırıyor. Bana günün programını veriyor ve iyi eğitilmiş olduğu sürece Martha'yı getirmemin sorun olmayacağını söylüyor. Telefonu kapattığımda kızıma gülümsüyorum.

"Tamam, Martha'yı alabiliriz."

"Yaşasın!" Becca, Cassidy ve Audrey'den öğrendiği küçük bir dansı yapıyor. "Dans et baba."

Kıkırdıyorum ve Becca'yı heyecanlandıran küçük bir kalça sallama hareketi yapıyorum.

Sonra gidip Martha'yı dikkatlice kucağına alıyor. Onunla gerçekten çok iyi anlaşıyor ve Fred Martha konusunda haklıydı, Becca'ya karşı melek gibi davranıyor. Onu aldığımız ilk birkaç gün bir şahin gibi izledim ve Becca'ya köpeğe nasıl yaklaşacağını, onu nasıl kucağına alacağını, yemek yerken onu nasıl yalnız bırakacağını tekrar tekrar anlattım... ama Martha o kadar kolay ki, bunun bir önemi olduğundan emin değilim.

Becca'ya "Kısa bir süre gideceğiz ve gitme zamanı geldiğinde beni telaşlandırmamanı istiyorum," diyorum. "Eğleneceğiz ve mutlu olacağız, sonra da gideceğiz ve mutlu olacağız."

Yolda ve oraya vardığımızda bunu tekrarlayacağım. "Telaş yok, mutlu olacağım," diye tekrarlıyor Becca. "Hadi gidelim baba."

İnliyorum ve sahte bir heyecanla yumruğumu sıkıyorum. Bu muhtemelen büyük bir hata, ama artık bu işin içindeyim.

Briar Hill'e vardığımızda Becca hızlı adımlarla binaya giriyor. Ancak o zaman Poppy'nin bugün burada olmayabileceğini düşünüyorum. Belki de eğlenceli aktiviteler Becca'nın aldırmayacağı kadar dikkat dağıtıcı olur. Kimi kandırıyorum ki? Kesinlikle umursayacak.

Kapıdan girdiğimizde Janice bizi gördüğüne çok sevindi. Onun heyecanını görünce bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorguladım. Ama sonra kendini toparlayıp sakinleşiyor ve bize seçeneklerimizi anlatıyor.

"Poppy Keane diye biriyle konuşabilir miyiz acaba?" diyorum.

Şaşırmış ve biraz da hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Elbette, evet. Poppy şu anda bir grupla birlikte, ama isterseniz size binayı gezdirebilirim ve işimiz bittiğinde Poppy müsait olur."

"Harika," diyorum.

Bizi Briar Hill'e götürüyor ve etkileyici bir bina. Bir sürü çocuk burada ve çeşitli aktiviteler yaparken mutlu görünüyorlar. Çocukların iyi denetlendiğini görmek cesaret verici. Personelin çoğu, başka bir yerde onlar için zor olabilecek faaliyetlere katılmalarına yardımcı olmak için devreye giriyor. Arka planda kalmaya ve dikkat dağıtmamaya çalışıyorum, çünkü yöneticilerden bazıları beni gördüklerinde şoka giriyor gibi görünüyor.

Becca voleybol ve bayrak futbolunu denemek istiyor. Ayrıca, ona havuzumuzda istediği zaman yüzebileceğini hatırlatmama rağmen yüzmeye de ilgi duyuyor. Kızım küçüklüğünden beri yüzme dersleri alıyor, bu yüzden yüzme için harika bir

yüzücüdür, ama asla yeterli değildir. Elinden gelse havuzda yaşayacak.

Turun sonuna geldik ve başladığımız yere geri dönmek üzere köşeyi dönerken Poppy kapıdan içeri giriyor. Beni görünce duraksıyor, sonra Becca'ya bakıyor ve yüzü heyecanlı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Becca, merhaba!"
diyor. "Poppy!" Becca
bağırıyor.

Ona içeriden gelen sesleri hatırlatma zahmetine bile girmiyorum çünkü buradaki yüksek sesliliğine şaşırmayacaklar ve Poppy'yi gördüğü için kendini tutamayacak kadar heyecanlı. Poppy'nin önünde duruyor ve ona bakıyor.

"Ooo, buz kirpikler," diyor Poppy'nin gözlerini biraz fazla yakından işaret ederek.

Poppy'nin başı geriye eğiliyor ve Becca'nın yanlılıkla Poppy'nin gözünü dürtmediğinden emin olmak için bir adım daha yaklaşıyorum. Buradan Poppy'nin kirpiklerinde siyah rimel yerine beyaz olduğunu görebiliyorum. Görünüşü farklı ama onda işe yarıyor. Bence ona *her şey* yaklaşıyor.

"Buz kirpikler," diye tekrarlıyor Poppy, şaşkın şaşkın bakarak. Parmaklarını kirpiklerine götürüyor ve donup kalıyor. "Olamaz, yine mi rimelimi sürmedim? Ugh," diye inliyor. "Bu kirpiklerimi sağlıklı hale getirecek astar ve ben bunun son adım olmadığını unutup duruyorum çünkü maskara gibi hissettiriyor."

"Çok güzel," diyor Becca hayranlıkla. "Buz kirpikler," diye tekrarlıyor hayranlıkla.

Poppy gülüyor. "Korkarım daha uzun süre buz kirpiklerim olmayacak ama bu ismi çok sevdim. Gidip maskaramı alacağım ve bunu düzelteceğim. Ama-aman Tanrım!" diyor ve birden arkamdaki tasmalı Martha'yı fark ediyor.

Martha ilerleyip ayaklarımın dibine oturmak için bu anı seçiyor. "Kim bu?"

Poppy gözlerini kocaman açarak söylüyor. Dudağını ısıırıyor ve bana bir Komik bir bakış.

"Bu Martha, yeni köpeğimiz," diyorum.

Poppy, "Vay canına, harika bir şey,"
diyor. "Çok güzel," diye övünüyor Becca.

"Saçındaki fiyonka bayıldım. Hiç onun gibi bir köpek görmemiştim," diyor Poppy, gerçekten gülmek istediğini anladığım halde güzel şeyler söylemeye çalışarak.

Nedense Poppy beni Martha'yla dalga geçen diğer herkes kadar sinirlendirmiyor. Ama şu anda bunu sorgulamıyorum.

"Burada olduğun için çok heyecanlıyım Becca," diyor. "Janice sana etrafı gezdirdi mi?"

"Evet," diyor Becca. "Bayıldım."

"Mükemmel. Burada en çok neyi sevdiğini görmemiz gerekecek. Bugün voleybolla uğraşacağım. Bunu denemek ister misin?"

Becca ısrarla "Evet," diyor.

Poppy gülüyor. "Harika. Hadi gidelim. Başlamak üzereyiz." Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor. "Becca'yı burada bırakmak istersen bırakabilirsin. Onu birkaç saat meşgul edebilirim. Babana olanları duydum," diye ekliyor. "Durumu iyi olmadığı için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diyorum. Ağzım bir karış açık kalıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Kendimi şaşırtarak, "Becca'yı bugün hastaneye götürmek zorunda kalmasaydım aslında harika olurdu. Kalmayı planlıyordum ama burada iyi olacağından eminsen, ne zaman istersen gelip onu alabilirim."

"Bu iyi olur. Eğer sizin için daha uygunsa onu evinize de bırakabilirim." Elini kaldırdı ve başını salladı. "Söylediğimi unut, ben bizim *f-word* olduğumuzu düşünüyordum," diye son kısmı ağzından geçiriyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

Elini ağzının etrafında tutuyor ve "Arkadaşlar" diye fısıldıyor.

Bu ne kadar garip olsa da kıkırdıyorum. "Yeniden başladık, unuttun mu?" Biraz huysuzca söylüyorum. "Ama o kadar zahmete girmene gerek yok, gerçekten, onun için geri geleceğim."

"Hiç sorun değil. Bırak yardım edeyim. Eminim zamanı iyi kullanabilirsin."

Sonunda başımı salladım. "Biliyor musun? Yapabilirim. Annemin birkaç ayak işi için bana ihtiyacı var. Çok yardımı olur."

"Olmuş bil," diyor. "Teşekkür ederim."

"Gitmeden önce Janice ile birkaç şeyi imzalamanız gerekiyor. Ve bana nasıl ulaşacağını bildiğine inanıyorum. Al, diğerini atarsan sana başka bir kart vereceğim."

Sırıttım. "Hayır, kartın hâlâ bende."

Kaşlarını kaldırıyor. "Tamam, güzel. Yola çıktığımda mesaj atarım ya da onu geri getirmek için iyi bir zaman olduğunda bana haber verirsin. O zamana kadar yapacak bir sürü eğlenceli şey düşünüyoruz."

"Teşekkür ederim, Poppy."

"Bir şey değil Bowie."

Uzun uzun bakıştık. Becca'ya planı tekrarlayıp hoşça kal diyorum ama o çoktan uzaklaşıyor.

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diyorum. "Hey, kızım, gitmeden önce bana sarıl."

Becca kıkırdıyor ve bana sarılmak için geri dönüyor. Poppy bizi izlerken gülümsüyor, sonra Martha ve ben onların uzaklaşmasını izliyoruz.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BOŞLUKLARI DOLDURMAK

POPPY

Becca'yı çocukların çoktan ısınmaya başladığı spor salonuna götürüyorum. Elindeki voleybol topunu ileri geri savuran Angela'nın yanına gidiyoruz.

"Becca, bu Angela. Buradaki koçlardan biri. Angela, bu Becca. Bugün bize katılıyor."

"Merhaba Becca," diyor Angela. "Burada olmana sevindim." "Merhaba," diyor Becca, bana karşı olduğundan daha çekingen.

"Voleybolu sever misin?" Angela soruyor. "Severim..." Becca başını sallıyor.

Sonra bana bakıyor, kararsız. Ona güven verici bir gülümseme veriyorum ve Angela'nın topu atması için ellerimi kaldırıyorum. Topu fırlatıyor ve ben yakalayınca Becca gülüyor.

"Şimdi takımla oynamak ister misin, yoksa bu sefer izlemeyi mi tercih edersin, ben sana birkaç ipucu göstereyim?"

Becca başını sallıyor.

"Bu sefer izlemek mi?"

Kontrol ediyorum. "İzle," diyor.

"Tamam, bu topu Angela'ya geri verelim ve ben de pratik yapmamız için bir tane alayım." Topu Angela'ya atıyorum ve o da bize el salladıktan sonra koşarak oyuna başlıyor.

Ben de başka bir top alıp Becca'yı kenara çekiyorum. Oyun başladığında, servis atacak oyuncuyu gösteriyorum ve sonra ona böyle bir servis atmak için ellerini nasıl tutması gerektiğini gösteriyorum. Birkaç kez gösterdikten sonra topu ona veriyorum ve o da deniyor. Top uçtuğunda bağırıyor ama iyi bir servis atıyor.

"Mükemmel Becca. En zor kısmı öğrendin bile." Işıldıyor.

"Bollyball'u seviyorum."

Telaffuzuna sırtıyorum. "Bollyball daha iyi bir isim olurdu, değil mi? Ben de voleybolu severim."

"Çok eğlencelisin," diyor. "Babam üzgün."

Bocalıyorum, ona topa vurmanın başka bir yolunu göstermeye ara veriyorum. Belki de onu doğru duymamışımdır. "Üzgün mü? Yoksa eğlenceli mi?"

Başını sallıyor. "Babam her zaman üzgündür." Elini uzatıp gözümün yanına dokunuyor. "Tam şurası üzgün."

Yutkunuyorum. Sanırım üzgün gözleri olduğunu söylüyor. Yoksa ağladığını mı söylüyor? Her iki durumda da, eğer haklıysam, bu şu anda kalbimi kırıyor.

"Babası hasta olduğu için mi üzgün?"

Omuz silkiyor. "Annem olmadığı için üzgün."

Oh. Kalbim sıkışıyor ve ayakkabılarımız birbirine değene kadar farkına bile varmadan ona yaklaşıyorum.

"Ben de üzgünüm çünkü annem yok ama babam var." "Ve o harika bir baba, değil mi?"

"O harika bir baba," diye tekrarlıyor gülerek. Eğiliyor. "Resimlerim çok güzel. Gelip resimlerimi gör."

Başımı eğiyorum. "Belki bir dahaki gelişinde kendi resimlerinden birini getirebilirsin."

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Çok büyük," diyor, ellerini yanlarına kadar uzatarak. "Bende bu kadar var."

"Oh, bir sürü resim!" Gülüyorum.

O kadar memnun görünüyor ki kalbim ısınıyor. Onun kişiliği saf güneş ışığı. Eğer Bowie Becca'nın söylediği kadar üzgünse, ki Bowie'yi ne kadar az tanıyor olsam da kızının tamamen haklı olduğuna inanıyorum, o zaman hayatına biraz neşe katacak bir kıza sahip olduğu için çok mutluyum.

Bir sonraki oyuna katılıyoruz ve Becca oyunu çabucak kapıyor. Bowie'nin onunla çok çalıştığını birkaç şekilde anlayabiliyorum. Aktif olmaya olan bariz sevgisinin yanı sıra, Becca oyuna bağlı kalmak için şaşırtıcı bir dayanıklılığa sahip. Ayrıca en iyi oyunları yapmadığında bunu ne kadar iyi idare ettiğinden ileri düzeyde bir sportmenlik de görebiliyorum.

Oyun bittiğinde onu diğer çocuklardan birkaçıyla tanıştıyorum ve buraya gelen tüm çocuklarla yaptığım gibi onun etkileşimlerini gözlemliyorum. Seansı tamamlarken Angela müziği açıyor. Esneyebilmemiz için yavaş bir şarkı ve ben çocukların önünde duruyorum, Angela etrafta dolaşp kimsenin çok yorucu bir şey yapmadığından emin olurken her hareketi yapıyorum. En sonunda ellerimizi silkeleyip derin, temizleyici nefesler alıyoruz ve birbirimize gülümsüyoruz.

"Harika bir gün geçirin," diyorum. "Bir dahaki sefere görüşürüz." "Bir dahaki sefere görüşürüz," diye karşılık veriyor bazıları.

Çocuklar dağılmaya başladığında Becca gelip yanımda duruyor.

Teknik olarak günün son dersi ama Bowie'ye bolca zaman vermek istiyorum.

"Ofisimi görmek ve belki bir süre boyama yapmak ister misin?" "Evet!" diyor heyecanla.

Ofisime gidiyoruz ve Becca odadaki her şeyi bir bilim projesiymiş gibi inceliyor. Yüzünü her kitaba yaklaştırıp onları incelerken çok sevimli. Benim ve kız kardeşimin bir resmini görünce parlıyor ve ona dokunuyor.

"Kim o?" diye soruyor.

"O benim kız kardeşim, Marley."

Sonra annem, babam ve Marley'le olan resmimi görünce uzun süre bakıyor. Sonunda onu işaret edip "Annen" dedi.

Başımı sallıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor. Annesi için kalbimi kırıyor. Onun annesine ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Nerede o? Neden onun hayatının bir parçası değil? Aklıma en kötü senaryolar geliyor. Ne yazık ki, engelli çocukların ebeveynleri arasında çok fazla evliliğin sona erdiğini görüyorum. Keşke durum böyle olmasaydı, ama öyle ve bu, hayatınıza getirdiğini tahmin edemediğiniz tüm baskılar ve zorluklarla birlikte birçok yönden anlaşılabilir bir durum. Ama yine de beni öldürüyor.

Büyürken, komşularımız O'Haraların benim yaşlarımda Down Sendromlu bir kızları vardı. Ben Kara'ya hayrandım, o da bana. Daha çok

O daha küçükken birlikte derslere giriyorduk ama lise boyunca öğle yemeklerini birlikte yedik ve okuldan sonra birlikte takıldık. Biz on yedi yaşındayken bir araba kazasında öldü ve ben onu hala özliyorum. Ancak geçirdiği farklı ameliyatların yarattığı komplikasyonlar ve bunun onlara getirdiği mali zorluklar nedeniyle O'Hara'ların evliliği uzun sürmedi. Sanırım onların yaşadıklarını ve Kara'nın yaşadıklarını görmek hayatımda ne yapmak istediğimi şekillendirdi.

Bay Rogers ile yaptığı bir röportajda mı yoksa *Won't You Be My Neighbor?* belgeselinde mi hatırlamıyorum ama annesinden o kadar güzel bir şekilde bahsediyor ki aklımdan *çıkıyor*. Çocukken haberlerde korkutucu şeyler gördüğünde annesi "*Yardım edenleri ara*" dermiş. Ben de bunu işime uygulamaya ve yardımcı olmaya çalıştım. Çoğu zaman ötekileştirilenler görmezden gelir. Bir bakıma, engelli bir çocukları olduğunda bu ailelerin hayatlarındaki bir ihtiyacı görmek ve yardım etmek için elimden geleni yapmak benim görevim.

Ama bu işten onlardan çok daha fazla keyif aldığımı söylersem abartmış olmam. Briar Hill'de birlikte çalışmaktan onur duyduğum çocuklar, dünyadaki en sevdiğim insanlar haline geldi. Basitçe söylemek gerekirse, hayatımı neşeyle dolduruyorlar.

Bir saat sonra Bowie'den bir mesaj aldım.

BOWIE

Bu kadar uzun kalacağımı düşünmemiştim. Uğrayıp Becca'yı alabilirim. Ya da zamanınız varsa onu Silver Hills'e götürebilirsiniz.

Onu eve getirmekten mutluluk duyarım. Yaklaşık otuz dakika sürecek.

BOWIE

Teşekkür ederim. Görüşürüz o zaman.

Bir sonraki mesajında adresini gönderiyor ve Becca ile beş dakika içinde yola çıkıyoruz. Becca yol boyunca sohbet ediyor, odasını, resimlerini, havuzunu ve bahçesini... ve Martha'dan daha fazlasını görecek için heyecanlı.

Yol boyunca gülümsedim. Bowie'nin beni içeri davet edeceği bile şüpheli ve Becca'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama onun alanında olmamayı da tercih ederim.

"Üzgünüm Becca. Kalamam," diyorum ona. "Evin kulağa harika geliyor ama eve gidip biraz iş yapmam gerekiyor."

Beni duyduğundan ya da söylediklerimi görmezden gelmeyi seçtiğinden emin değilim ama tekrarlamaya çalışmıyorum.

Bowie, Rhodes ve Elle'in de yaşadığı göl kıyısındaki güvenli bir sitede yaşıyor ve kapıdaki adamla adımı çoktan temize çıkarmış, ama onların aksine Bowie'nin evine vardığımda herhangi bir koruma yok. Diğer oyuncuların daha fazla radarın altında kalıyor gibi görünüyor. Onunla ilgili BHOTD gönderileri dışında, hakkında çok fazla basın görmüyorum. İnsanların onun sınırların dışında olduğunu bilmesini sağlayan korkutucu varlığı olmalı. Becca'yla mahremiyeti olduğu için onun adına memnunum.

Uzun araba yolundan aşağı inerken "Güzel ev," diyorum.

Evin etrafı ağaçlarla çevrili; göl ve dağlar, kuleli lacivert ev için mükemmel bir fon oluşturuyor.

"Evet," diyor Becca.

Park ediyorum ve arabadan iniyoruz. Becca gelmeden ön kapı açılıyor ve Bowie Martha'yı kucağına almış ama yine de heybetli bir şekilde orada duruyor. El sallamak için elimi kaldırıyorum.

"Eğlenceliydi Becca. Umarım beni Briar Hill'de tekrar görmeye gelersin!" Geri çekiliyorum ve o da elimi tutup çekiyor.

"Gel de gör," diyor.

"Becca'ya gitmem gerektiğini söylüyordum," diyorum Bowie'ye. "İyi geceler."

"Lütfen benimle kal," diyor Becca. Bana bakıyor ve ben karşı koymakta zorlanıyorum. "Resimlerimi gör."

"Becca, Poppy'nin gitmesi gerekiyorsa, gitmesine izin vermelisin." "Annemin resimlerine bak," diyor ağlamaya başlayarak.

Çaresizce Bowie'ye bakıyorum ve yüzündeki yıkılmışlık ifadesini görünce şaşırıyorum. Bu beni tereddüt ettiriyor.

"Yardımcı olacaksa birkaç dakika kalabilirim," diyorum ona sessizce. "Söylediklerini hiçbir şekilde geçersiz kılmak istemiyorum ama bana ne göstermek istediğini görmek için yeterince uzun kalabilirim."

Başıyla kısa bir selam verdi. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Becca'ya, "Poppy birkaç dakika daha kalabilir ama gitme vakti geldiğinde yaygara koparmayalım, tamam mı Becca?" diyor.

Becca burnunu çekiyor. "Tamam. Hadi, Poppy." Elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve bizi aceleyle evin içine sokuyor.

Artık içeri girdiğime göre, biraz zaman ayırıp evlerine bakmak istiyorum. Elle'ninki kadar büyük değil ama yine de a l ı ş t ı ğ ı m d a n daha büyük. Ev

Dekorasyon benim sevdiğimden daha modern ama güzel ve temiz. Mutfakta minimal tabakların bulunduğu açık dolaplar var ve duvarlar ile yer döşemesinde benzersiz malzemeler kullanılmış; ancak Becca beni tam olarak ne olduğunu göremeyeceğim kadar hızlı ileri çekiyor.

Ev uzun ve bir tarafa ulaştığımızda kulenin pencerelerle dolu olduğunu ve havuza açıldığını görebiliyorum. Havuz hem kapalı hem de açık, kapalı kısımda cam bir solaryum ve açık kısımda yüzmek için bir yer var. Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem havuz.

"Bu harika bir yıldız," diyorum, tam da büyükbabamın söyleyeceği şekilde, yıldız daha çok stella gibi geliyor kulağa.

Bowie'nin arkamdan homurdandığını duyuyorum ve arkamı dönüyorum. Yere bakıyor ve yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye çalışıyor. Gözlerimi üzerinde hissettiğinde başını kaldırıyor ve yarı gülümsemesi hâlâ orada.

"Kötü kelimesiyle ne alıp veremediğin var?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Yüzü şimdi saf bir masumiyet içinde, ama saç sitelerinin buna tanık olsalardı onun hakkında ne söyleyeceklerini düşünüyorum. Saçları rüya saçların poster çocuğu gibi. Bir dalga yüzünü mükemmel bir şekilde çevreliyor ve çenesine doğru hafifçe kıvrılıyor... bu da boynuna bakmama neden oluyor. Dilimi boynunda gezdirdiğim ve onda uyandırdığı nefes nefese kalma anısı canlı renklerle geri geliyor.

Ona çok uzun süre bakmış olmalıyım çünkü başı eğiliyor.

"Saçında diş macunu falan mı var?" diye soruyor.

"Hayır, sadece bir erkeğin seninki kadar güzel saçlara sahip olmasının yasadışı olması gerektiğini düşünüyordum. Eminim bunun değerini bile bilmiyordur."

Yüzü buruşup kaşlarını çatıyor ama sanırım gülmemeye çalışıyor. Gözlerinde eğlenceden daha fazlası var ve bu beni cesaretlendiriyor.

Elimi kaldırıyorum ve tutarlı bir düşünce oluşturamadan bırakıyorum. "BHOTD," diye mırıldanıyorum.

"Pardon?"

Elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum ve Becca beni koridorun sonuna doğru götürüyor. Bowie'nin peşimizden geldiğini duyuyorum ve bizi durdurmadığı için devam ediyorum. Becca kapısını açıyor ve odası çok güzel. Beyaz duvarları ve pembe bir yatak örtüsü var.

"Pembeyi seviyorum," diyor mutlulukla.

Yatağında üç tane pelüş hayvan var ve tam onlar hakkında yorum yapacaktım ki resimleri fark ettim. Becca'nın annesini ve neye benzediğini çok merak ediyorum. Odanın bir tarafında resim çerçeveleri sıralanıyor.

masa ve birkaç raf. Onlara daha yakından bakıyorum ve çoğunlukla satın aldığınızda çerçeveye birlikte gelen resimler olduklarını, kişisel resimler olmadıklarını görünce şaşıyorum. Bowie'nin ve belki de Bowie'nin ailesinin olduğu birkaç resim dışında, her resimde farklı bir kadın ve bir kız var. Kadının uzun sarı saçlı olduğu bir resmi tutuyor ve işaret ediyor.

"Sen ve ben," diyor.

Söyledikleri beni çok etkiliyor. Bu küçük kız, bir annenin sevgisini değilse bile, en azından hayatında bir kadının varlığını o kadar derinden arzuluyor ki, bunun gerçek olduğu hayali bir dünya kurmuş.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak ona gülümsüyorum. Gözlerim Bowie'ninkilerle buluşuyor ve içlerindeki kalp acısı sarsıcı. Gözyaşlarımı kırıştırarak arkamı dönüyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Bir fikrim var," diyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp Bowie'ye uzatıyorum. "Fotoğrafımızı çeker misin?"

Önce şaşıyor ve kendine gelmesi biraz zaman alıyor ama sonra geliyor.

"Elbette," diyor sonunda. "Nerede çektiirmek istersiniz?"

"Bir tane burada, bir tane de şu pencerelerin olduğu yerde çekelim... havuzun yanında. Oradaki ışığı sevdim."

"Ben de," diyor Becca ellerini çırparak.

Kolumu omzuna doluyorum ve o da bana gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum, bu kadar özgürce seven bu küçük kız için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bowie birkaç kadeh içiyor ve sonra başını sallıyor.

"Bunlar güzelmiş."

"Anlıyorum," diyor

Becca.

Fotoğrafları gördüğünde sırtışı yarıldı. Omzunun üzerinden bakıyorum.

"Onaylıyorum. Çok hoş," diyorum, ilk tanıştığımızda bu kelimeyi ne kadar sevdiğini hatırlayarak.

"De-lightful," diye tekrarlıyor.

"Havuz kenarında da biraz alalım mı?" diye soruyorum. "Evet!" diye bağırıyor.

Koşarak odadan çıkıyor ve ben de peşinden gidiyorum. Bowie'nin arkamdan "Teşekkür ederim," dediğini duyuyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Kızınız bir rock yıldızı."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DRAMA QUEENS

BOWIE

Poppy'ye bakmak için bir bahanem olması güzel. Onun yanında kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasından hoşlanmıyorum - duygularımı kapatmaya o kadar alıştım ki bazen bir kalbim olduğunu unutuyorum. Bu kez kalbim muhtemelen kızım resimlerle kalbimi bir kez daha kırdığı için bu durumda ama büyük ihtimalle Poppy evimizde olduğu için de bu durumda.

Becca ile mükemmel.

Onunla ne kadar mükemmel olduğu acı veriyor.

Yok artık. Eğer bir kalbim olsaydı, acırdı. Ama şu anda yanıldığımı kanıtlıyor, bakışlarımla belli etmemeye çalışırken göğsümde karmaşık ritimler atıyor.

Poppy'nin saçları solaryumda ısııl ısııl. Tüm pencereler ve beyaz parlak duvarlardan ve mavi sudan yansıyan ışıkla daha da parlak görünüyor. Vücudumda donuk bir uğultu var ve kendimi Becca gibi hissediyorum, bu kadının daha uzun süre kalması için nedenler arıyorum.

Vücudum onun nasıl hissettiğini unutmuyor. Vücudumdaki her bir sinir ucu onunkine tekrar bağlanmak için çekiliyor. Bir mıknatıs gibi yapışmak ve bırakmamak için.

Ama bunun nedeni, her ne kadar arkadaşlarımın yanında seksle ilgilenmiyormuş gibi davransam da, bedenimin aslında fiziksel temas için can atıyor olması. Çaresizce. Günde en az bir kez otuzbir çektiğim gerçeği olmasaydı, Poppy'ye olanlardan çok daha çabuk boşalırdım. Olduğu gibi, yaptığım kadar uzun süre dayanmak için beyin gücümdeki mümkün olan her kaynağı aldı. Artık onun tadına baktığıma göre, içimdeki her şey daha fazlasını arzuluyor.

Ve herhangi birini değil, özellikle *onu*.

Bu kadar rahatsız edici olan da bu.

Hiçbir şekilde kaşıntıyı gidermedi.

Birkaç fotoğraf çektim ve Becca her birini zevkle inceledi. Poppy de onaylıyor.

"Bunlar harika. Bana mesaj atarsan çıktılarını alırım ve bir dahaki görüşmemizde hazır ederim," diyor Becca'ya.

"Yarın görüşürüz," diye başını sallıyor Becca. Heyecanının sınırı yoktur.

Poppy gülüyor. "Eğer Briar Hill'e tekrar gelersen, evet!" Bana bakarken burnunu kırıstırıyor. "Cumartesi günü için planın bu muydu bilmiyorum ama yarın çalışıyor *olacağım*." Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri açılıyor ve ben de kendimi tutuyorum çünkü çok tatlı görünüyor. "Yarın bayrak futboluna yardım etmek istemezsin herhalde."

"Oh. Beklediğim bu değildi," diyorum. Kafamda onu yatağında hayal ettiğim için ne beklediğimden emin değilim.

Yanakları kızarıyor ve ne düşündüğümü anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

"Anlamak zorunda değilsin. Sadece bir düşünceydi. Bunu sadece iki haftada bir yapıyoruz ve ben her zaman orada olamıyorum ama bu hafta sonu çalışmayı kabul ettim. Seni ağırlamayı çok isteriz. Kesintisiz eğlence." Gözleri parlıyor.

"Evet," diyor Becca. Kızım çoktan gideceğimize karar vermiş.

"Kesintisiz eğlence, ha? Sanki eğlenebilecek biriymişim gibi konuşuyorsun."

Sırıltısı derinleşiyor ve daha da iyi bir görünüm kazanıyor. "Ben öyle demedim..."

Dudaklarım seğiriyor. "Hmm. Bu durumda, sanırım gelip yanıldığını kanıtlamalıyım."

Omuzlarını kaldırıyor. "Yani, gülümseyerek kendine zarar vermeni istemem ama yüzünün sürekli çatık kaşlı halinden kurtulması iyi olabilir."

O gülerken ben yanağımın içini ısıyorum. Becca

bana bakıyor. "Baba, gülümse!" diyor.

Kızıma dişlerimi gösteriyorum ve o da kıkırdıyor. Bu beni gülümsetiyor. Poppy Becca'yı dürterek, "Ondan bir tane kaptın!" dediğinde gözlerimi deviriyorum. Etkilendim."

Becca gururla ona bakıyor.

"Bakalım başka oyuncu bulabilecek miyim? Bunu bir gün mü yapalım?" I

Sor.

Poppy'nin gözleri kocaman oldu. "Sence başka biri ilgilenir mi?" Bunun onu ne kadar heyecanlandırıldığını görünce biraz kıskandım. "Belki."

"Harika olurdu ama gerçekten, fazladan bir oyuncu bile bizi mutlu eder."

"Ne yapabileceğime bakarım."

Becca Martha'ya mırıldanarak dikkatini dağıtırken ben Poppy'yi kapıya kadar geçiriyorum.

"Bugün Becca'ya ayırdığınız zaman için tekrar teşekkürler. Ve burada... şimdi."

Onu birlikte fotoğraf çektirmekten daha fazla heyecanlandıracak bir şey yapamazdınız."

"Eğlenceliydi. O çok harika, Bowie." Alt dudağını kaşıyor ve kapının yanında duraklayıp bana bakıyor. "Bana söylemek zorunda değilsin ama... annesi onun hayatına dahil mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, hiç alakası yok."

Kaşları çatılıyor ve elini kalbine bastırıyor. "Bu... Özür dilerim. Bu gerçekten... şey, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Hiç iletişim kurmuyor mu?"

"Hayır."

Normalde bu kadarla bırakırdım, şimdi neden devam ettiğimi bilmiyorum.

"Her şeye hazır olduğumu düşünüyordu, bir bebek, kariyerim, evlilik, ama her şey beklediğimizden daha karmaşık hale geldi. Kariyerim patladı, Becca'nın hemen ameliyat olması gerekti. Sonuçta bunu istemedi. Hiçbirini."

Yüzündeki ifade tam da bu yüzden bu konuda konuşmadığımı gösteriyor, en azından ciddi olarak. Çocuklar Adriane'i biliyor ve şimdi bir şey söylediğimde, küstahça yorumlar ve şakalar yapıyorlar. Konu ben olduğumda kimsenin yüzünde acıma ifadesi görmekten hoşlanmıyorum. Bunu çocukken, atletik bir manyak olan çocuğun aynı zamanda öfkeli bir alkolik babası olduğunu fark ettiklerinde yeterince gördüm. Sanki birdenbire neden başarılı olmak için bu kadar hırslı olduğumu anlamışlardı.

Bilmedikleri şey, bunun benim mükemmeliyet dürtümle hiçbir ilgisi olmadığıydı. En azından o zamanlar. Babamın ailesi zengindi ve çocukken bile eve hep ünlü insanlar gelirdi. O severdi

nlleri toplardım, sanki onlar birer dlm gibi. Ama sonra bir yüzme yarıında Olimpik bir yzcy yendiğimde kötü bir şöhret kazandım. Bir yardım gecesini havaya uçurmak için oradaydı ve ben gösteriyi aldım. ABD'ye taındıktan sonra bile birkaç yıl boyunca bunu yapmaya devam ettim, dünyanın her yerinden yzcler benimle yüzmeye geliyordu ya da çeşitli yarışmalara gidiyorduk. Her birini yendim. Babamın dl haline gelmitim ve bu hem gerekli hem de eziyet vericiydi. Babamı sadece annem ve kardeimden uzak tutmak için benimle birlikte yolda tutmak istedim. Sürekli yzdğm için üzerimde herhangi bir çürük oluşmasına izin veremezdi ama evde olduğumuzda annem ve kardeşim onun yumruklarından güvende değildi.

Sonunda, onun gösteri midillisi olmaktan bıktım ve en çok sevdiğim spora, futbola odaklandım.

"Bu tek başına taıdığın çok ağır bir sorumluluk Bowie," dedi.
diyor.

Sertçe yutkunuyorum, hâlâ geçmişe takılıp kalmıım. Ama söyledikleri kayıtlara geçiyor ve

Bazı nedenlerden dolayı, iyi tanımadığım çoğu insandan geldiği gibi bana tamamen yanlış gelmiyor. Belki de çok anlayışlı ve şefkatli bir şekilde söylendiği içindir.

"Becca'yı sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şey," diyorum sonunda.

Ve yle de. En zor günlerimizde, öfkeyle mücadele ettiği ve sinir krizi geçirdiği zamanlarda bile, onunla birlikte olmayı her zaman çok sevdim. Bu hayatın kolay olduğu anlamına gelmiyor. Bazı sağlık sorunları beni neredeyse yok ediyordu ve onun herhangi bir zorluk yaşadığını görmekten her şeyden çok nefret ediyorum... ama taıdığım ağır sorumluluk bir ocuk olardı. Bir erkek olarak, çizgilerimi kazandım.

Ve bunu tek başıma yapmak bana iyi geliyor. İhtiyacım olduğunda yardım alırım.

Gülümsüyor. "Ve onu çok iyi seviyorsun," diyor. "O küçük kız senin bastığın yere tapıyor."

"u anda senin bastığın yere tapıyor gibi görünüyor," diyorum dudaklarımı kaldırarak.

Gl evimin içinde yankılanıyor ve evime sıcaklık katıyor. "Ben sadece yeni, parlak bir eyim." Beni baından savıyor. "Geçer."

Başımı eğip gözlerimi kısıyorum. "Becca gerçekten bu şekilde alımıyor. Bir kere içine girdi mi, her eyini verir."

Gülüyor. "Onun bu yönünü seviyorum." Birden kaşlarını çatıyor ve beni işaret ediyor. "Hey, bekle bir dakika. Bu... gülümsüyor musun?"

"Kapa enenini," diye mırıldanıyorum, sırtıtarak yere bakıyorum.

Bir nefes alma ve inleme sesi duyuyorum.
"Baba! Özür dile," diyor Becca, Martha'yla birlikte arkamdan gelirken.
"Kapa çeneni dediğim için özür dilerim," diyorum Poppy'ye. Uzun ve acılı
bir iç geçirdim ve
Poppy'yi güldürüyor.
"Oyunlar sabah 10'da başlayacak." "Orada
olacağız."
Başını sallıyor. "Harika. Görüşürüz o zaman."
"Mükemmel." Becca da tıpkı Poppy gibi başını sallıyor ve o kadar çok
gülümsediğim için yüzüm bir tuhaf oluyor.
Gidiyor ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama... onun yanımda
olmasını özlüyorum.
Buradayım.
Telefonumu elime aldım ve çocuklara mesaj attım.

Becca'yı yarın saat 10'da Briar Hill'e götürüyorum ve onlarla bayrak
futbolu oynamayı kabul ettim. Başka gelen var mı?

HENLEY

Ben ruhen orada olacağım. Bacağım buna uygun değil ve bu hafta sonu kızları Boulder'a götürüyoruz.
Dur bir saniye. Burası Poppy'nin çalıştığı yer değil mi?

WESTON

Vay be. Bir sonrakine katılmayı çok isterim. Sadie'nin ailesiyle planlarımız var.

RHODES

Bakalım başarabilecek miyim. Sanırım yapabilirim.

PENN

Kesinlikle evet. Sam'i getirsem sorun olur mu?

Kesinlikle. Bilmiyorsa ona önce Briar Hill hakkında bilgi verin. Bayrak
futbolundan alışık olduğu hızlı tempoda olmayacaktır.

Briar Hill'de Sam'le ilgili hiçbir endişem yok. Becca'nın ona olan büyük
aşkından da anlaşılacağı üzere Becca'yla harika anlaşıyor. Ama Sam'in

çok çeşitli engelleri olan çocuklarla birlikte olmadan önce hazırlıklı olun.

PENN

Olur. Ama son zamanlarda çocuğu gördün mü? Çok geçmeden 11 yaşına girecek, belki de Ergenlik mi? Onun yaşındayken bu kadar yavaş olduğumu hatırlamıyorum. Bir şey yapmak için acele edebileceğinden emin değilim.

WESTON

LOL. En son birlikte olduğumuzda Rhodes gömleğine bir buz küpü soktuğunda evden kaçtı.

RHODES

Suyumu Sprite ile değiştirdi ve biber kasemi El Yucateco habanero sosuyla doldurdu. Bu bok sadece bir şeyleri renklendirmek için birazcık alır ve bence onu sadece kaseye döktü.

HENLEY

Onu neden kovaladığını merak ettim. RHODES

Evet, onun için üzülme. Gayet iyiydi. PENN

Çiliyi denemeni beklerken altına işeyecek sandım. Buna tanıklık ettiğim için mutluyum.

RHODES

Sadakat nerede? Bowie? Bu saçmalığı benimle konuşmalarına izin mi vereceksin?

Sanırım her şeyi videoya çekmiş olabilirim.

Kendi kendime kıkırdıyorum ve sonra mesaj yağmurunu bekliyorum.

Hayal kırıklığına uğratmadılar.

RHODES

Hayatta olmaz. Nerede bu lanet saygı? PENN

Dürümümde boğuldum. İyi ki üzerinde El Yucateco yoktu, çünkü biraz burnuma geldi.

WESTON

Siz çocuklar bu parçayı yola çıkarmalısınız. Çok komik. RHODES

Komik olmaya çalışmıyorum bile!

PENN

Ben de değildim ve lanet olsun, burnum Lucifer'in bağırsakları gibi yanıyor.

HENLEY

Gerçekten iyi biri çıktığında ve oyuncular bile gülmeden duramadığında SNL'de ön sıradan bir koltuk gibi... ama bedava!

Bu adamlar. Yemin ederim. Sadece bu çılgın konu yüzünden bile göğsüm ve başım hafıfledi.

RHODES

Tamam, kontrol ettim ve bir süre daha orada kalabilirim. Spor salonu dışında aktif bir şeyler yapmak iyi hissettirecek.

Tamam, teşekkürler. Becca sizi orada görmeye bayılacak.

HENLEY

Hey, bekle! Soruma cevap vermedin. POPPY?

Orada çalışıyor, evet.

HENLEY

Ve?

O da seni orada görmeye bayılacak.

WESTON

Ve bunu nasıl biliyorsunuz?

Tanrım, ne kadar meraklı kuşlarsınız.

WESTON

Ve bu sizi şaşırtıyor... Neden?

RHODES

Küçük bir güncellemeye ihtiyacımız var gibi görünüyor.

Ben bir şey söylemeyince Penn atlıyor.

PENN

Bekliyorum.

Anlatacak bir hikâye yok. Bugün Becca'yı Briar Hill'e götürdüm. Orada Poppy ile takıldı ve Poppy onu eve getirdi. Yarınki bayrak futbolundan bahsetti çünkü Becca'yı bilirsiniz. geri dönmek istedi. Poppy onu futbol oynamaya davet ederek dikkatini dağıttı ve ne olduğunu anlamadan ben de davet edildim.

RHODES

Sanırım tek seferde söylediğin en fazla kelime bu. Şu anda bilmek istediğim şeyi söylemiyorsun!

PENN

Seni davet etti çünkü pantolonuna girmek istiyor.

Zaten pantolonumun içine girdi ve sonrasında bir piç gibi davranmama katlandı.

Bu küçük külçeyi kendime saklıyorum yoksa bu gece hiç uyuyamayacağım.

WESTON

Bowie'yi korkutma, tatlı çocuk. PENN

Ugh. Bana öyle demeyi bıraktığınızı sanıyordum ve bu yüzden mutluydum. Güzelden çok sert olduğumu söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?

HENLEY

Bunu tartışıyor olman, lakabının hala senin için geçerli olduğunu gösteriyor, tatlı çocuk. Bu ve güzel siyah saçların. 😊

PENN

BENİ YANLAMASINA BECER! Bunca zamandır konuşacak bir şeyim vardı. Neredeyse beni oyalamanıza izin verdiğime inanamıyorum!!! Bu yeni bir haber. Keşke şu anda birlikte olsaydık da yüzlerinizi görebilseydik. Gizemli adamımız Bowie Fox'un blogları, Instagram/Tiktok hesapları var,

Adını siz koyun... Saçına göre. Buna BHOTD deniyor. Buna inanabiliyor musun? 😂 I

Bu vesileyle güzel çocuk unvanını sana miras bırakıyorum Bow.

Ne?

Tarayıcımı açtım. Sosyal medyayı en son ne zaman kontrol ettiğimi bile hatırlamıyorum. BHOTD. Bu Poppy'nin daha önce söylediği şey mi? Ne dediğini anlamadım. BHOTD'nin altında küçük harflerle Bowie'nin Hair of the Day'i belirince şok içinde izliyorum. Ne oluyor lan? Makale üstüne makale açılıyor ama bir şey okumadan önce bir videoya tıklıyorum. Sadece müzik ve benim ve saçlarımın fotoğraflarından başka bir şey yok. İnsanlar gerçekten dikkat ediyor

bu saçmalığa? Bir diğerine tıklıyorum ve erkek topuzuyla çekilmiş düzinelerce fotoğrafım çıkıyor. Bir diğerinde ellerimi sayısız kez saçlarımda gezdirdim.

HENLEY

Oh, bu çok zengin.

LOL RHODES

Elle bir süredir bildiğini söylüyor! Bu haberi benden sakladığı için ilk evlilik kavgamızı yapıyoruz.

WESTON

Nefes alamıyorum. Bu çok iyi.

İnsanlar bu saçmalıkları nereden buluyor?

PENN

O güzel kafandan, işte oradan.

İnliyorum ve başımı sallayarak telefonumu adaya fırlatıyorum. Sonraki on dakika boyunca telefonum çalıyor ama görmezden geliyorum ve bu beni her şeyden çok güldürüyor çünkü onları görmezden gelirsem bu drama kraliçelerinin çıldıracağını biliyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TIN MAN

POPPY

Güneş sahanın üzerinde pırıl pırıl parlıyor, oluşan küçük kalabalık şimdiden heyecanla dolup taşıyor ve onlar benim bildiğimi bile bilmiyorlar... Bowie Fox ve muhtemelen NFL takım arkadaşlarından bazıları burada olacak. Bu çocukların aileleri en iyileri, çok destekleyici ve Briar Hill'in sevdikleri için sağladığı çıkış noktası için minnettarlar. O kadar ilgili olmayanlarımız da var ama onlar da soğuk bir Cumartesi sabahı burada değiller.

Bowie'yi sahaya doğru yürürken gördüğümde adrenalinim tavan yapıyor, saçları rüzgârda savrulurken mükemmel görünüyor. Bu adam hiç kötü bir saç günü geçirir mi? Ve aman Tanrım, Becca Penn ve Sam'in arasında ve onun diğer tarafında Rhodes var. Geldiklerine inanamıyorum ve daha da iyisi, hepsi Mustangs forması giyiyor. Hayranlık faktörü alışılmışın dışında. Becca Bowie forması, Sam de Penn forması giyiyor.

Bu oyunculara duyduğum hayranlık dörde katlandı.

"Poppy!" Becca bağırıyor.

Yaklaştığında ona sarılıyorum. "Merhaba çocuklar! Burada olduğunuz için çok heyecanlıyım!" "Selam Poppy," diyor Rhodes. "Bu eğlenceli olacak."

Penn elini çocuğun omzuna koyarak, "Bu Sam Miller," diyor. "Sam, bu Poppy Keane."

"Merhaba Sam. Sonunda seninle tanışmak güzel. Geldiğin için çok teşekkürler." Çocuğa gülümsedim. Gür siyah saçlarıyla çok sevimli bir çocuk.

"Ben de memnun oldum," diyor sırtarak. Penn'e bakıyor ve Penn bir şeyi onaylıyormuş gibi parmaklarını birbirine vuruyor.

Bowie çenesini bana doğru eğiyor. Bana sanki bir denklemi çözmeye ya da bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyor ve bugün de farklı değil. Çözülmesi o kadar da zor olmadığımı haykırmak istiyorum ama gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor.

"Weston ve Henley de burada olmak istiyorlardı ama başka işleri çıktı," diyor Bowie resmen.

İçimden iç çekiyorum. Son etkileşimimizden sonra aramızın biraz daha kolay olacağını düşünmüştüm ama yine birbirimize karşı sert davranmaya başladık.

"Size sahip olduğum için çok heyecanlıyım çocuklar. Tekrar teşekkürler. Sizi herkesle tanıştırayım ve sonra oynayalım!"

Tanışmalar yapıldıktan, kurallar tekrarlandıktan ve takımlar belirlendikten sonra başlıyoruz. Bowie formasını düzeltiyor ve takımındaki çocuklara beşlik çakarken sırtıyor. Onlara karşı hiç de resmi olmadığını görmek beni mutlu ediyor. Hayır, bu sadece bana mahsus. Sonra saçlarını kolayca topuz yapıyor ve ben de tam burada, şu anda yavaşça ölebileceğimi hissediyorum. Erkek topuzlarına karşı bir ilgim olduğunu bilmiyordum ama Bowie'de *var*.

Sonunda gözlerimi Bowie'den ayırdığımda Rhodes'un sahanın öbür ucundan Bowie'ye sırttığını fark ediyorum.

"Fazla rahatlama," diye sesleniyor. "Sana bu işin nasıl yapıldığını göstereceğiz."

"Sam ve Davey bize nasıl yapıldığını gösterecek demek istiyorsun," diye karşılık veriyor Bowie ve Rhodes'un takımındaki Davey'nin zıplamasına neden oluyor.

Ben gülüyorum. "Oh, yani şimdiden boş konuşmaya mı başladık?" Bowie'nin takımındayım ve omzunun üzerinden bana bakıyor, kendini beğenmiş görünüyor.

Yanımdaki Daphne'ye göz kırparak, "Bunu biz hallederiz," diyor. Ben ölüyorum.

"Penn, adil ol," diyor Rhodes Penn'e.

Penn bu ilk maçın hakemi olacak ve düdüğünü dramatik bir şekilde çalarak tüm çocukların zıplamasına ve gülmesine neden oluyor.

"Belki pizza karşılığında düdük çalmayabilirim," diyor Penn.

Becca yanıma geliyor.

"Bu çocuklarla ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Oynayacağız," diyor.

Gülüyorum ve ona beşlik çakıyorum.

Yerimizi alırken Bowie'nin yanından geçiyorum. "Ayak uydurmaya çalış," diyorum ona, at kuyruğumu sıkılaştırarak.

"Denerim," diyor ve beni neredeyse tökezletecek bir sırtısla göz kırıyor.

Oyun başlıyor ve biz sahada koştururken beceri ve kaos bir arada. Kenarlardan gelen tezahürat her zamankinin iki katı. Onlara bir gösteri sunuyoruz ve Bowie ile Rhodes rollerini mükemmel oynuyorlar, abartılı fake-out'lar ve dramatik dalışlar yapıyorlar, çocuklar önce şaşkınlıkla onlara bakıyor sonra da kahkahalarla kükrüyorlar.

Becca topu alıyor ve onunla koşuyor... ilk başta yanlış yöne doğru, ama onu geri döndürüyoruz ve ilk golü atıyor. Diğer takımdaki çocuklar da dahil olmak üzere herkes tezahürat yapmak için onun etrafında toplanıyor. Bowie koşup onu havaya kaldırıyor ve herkes daha yüksek sesle tezahürat yapıyor. O kadar sevimli ve komik ki kalbimin yerinden fırlayacağına yemin edebilirim.

Bir noktada Rhodes'un bir pasını yakalayarak kendimi şok ediyorum ve sahaya doğru havalanıyorum ama sonra bir şekilde takılıp uçuyorum. Bowie'nin elleri belimi kavıyor ve beni kaldırıp çeviriyor, böylece düştüğümde sert saha yerine üzerine inebileceğim güzel bir vücutum oluyor. Bowie'ye bakıyorum, nefesim kesilmiş. Bana bakıyor, sersemlemiş. Ellerimi yanaklarına ve saçlarına koyuyorum.

"İyi misin?" Az önce profesyonel bir futbolcuyu sakatladığım için paniğe kapılmış bir halde soruyorum.

"İyiyim," diyor.

"Oh, tamam, iyi," diyorum, hâlâ ona bakarak. "Mustangs'in yıldız defans oyuncusunun sakatlanmasına sebep olmaktan nefret ederim."

Tüm sert çıkıntıların doğru noktalarıma çarpması hiç de zor değil.

"İyi misin?" diye soruyor ve sanırım gülümsememeye çalışıyor.

"Evet, iyiyim," diyorum parmaklarımın arasında saçlarıyla oynayarak.

"Söylediklerinden daha da yumuşak."

Birkaç saniye bana baktı. "Demek blogları da biliyorsun..." Sırıyorum.

"Seviyorum."

Küçük bir hırıltı çıkarıyor ve ben çatlıyorum. Dudakları hafifçe kalkıyor ve bu beni heyecanlandırıyor.

"Oynamaya devam edelim mi?" diye soruyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor. Üzerinden kalkmak için tırmanıyorum ama nedense başım dönüyor ve zorlukla başarıyorum. Beni kaldırıyor, aynı anda ayağa kalkıyor ve sağlam bir zemine oturtuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum güçsüzce.

Başını sallıyor ve Penn düdüğü çaldığında sıçırıyorum. Bowie kıkırdıyor ve ben de tüm bunları yapmak istiyormuşum gibi dönüp koşarak uzaklaşıyorum.

Her nasılsa, Bowie'nin yanında oynarken aniden ortaya çıkan sakarlığıma rağmen maçı kazanıyoruz. Diğer takım bir sonrakini kazanıyor ve üçüncüde herkesin fotoğrafını çekmek için dışarıda oturuyorum. Harika fotoğraflar çekiyorum; çocuklar maçtan sonra gülüyorlar, Becca'nın Bowie ile kutlama yaparken çekilmiş bir fotoğrafına bayıldım ve Penn'in penaltı bayrağı atıyormuş gibi yaptığı komik bir fotoğraf.

Maçtan sonra çocuklar imza dağıtıyor ve ortalık dağıldıktan sonra onlara tekrar teşekkür ediyorum.

"Ve maç sonunda imza dağıtmak... Sizler her şeyin ötesine geçtiniz," diyorum. Çocuklarla bu kadar iyi geçinmeleri beni çok etkiledi. "Teşekkür etmek için sizi dışarı çıkarabilir miyim? Starlight Cafe? Serendipity?"

"Starlight Cafe'den bir hamburger alabilirim," diyor Rhodes. "Ama sen ödemeyeceksin." Sırıttıyor.

Elle onun yanına sokuldu. İkinci oyunda kenarda tezahürat yaparak ortaya çıktı ve sonra son oyunda oynadı. "Mmm, kulağa çok hoş geliyor."

Penn, "Biz de varız," diyor.

Bowie başını sallıyor.

"Harika." Sanırım bugün hiç durmadan gülümsedim. "Seninle orada

buluşuruz!" Oraya gittiğimde Rhodes, Elle, Penn ve Sam masadaydı.

Bowie ve Becca hemen arkamdan içeri girdiler. Bowie ve Becca'nın arasında duruyorum ve biz yemek yerken kasabadan çeşitli insanlar gelip çocuklarla konuşuyor.

"Hep böyle midir?" Elle'e soruyorum.

"Sezon dışında daha çok olur... ve buranın yerlilerinden çok turistler gelir," diye fısıldıyor.

Bowie, Rhodes ve Penn'in her insana karşı bu kadar nazik olmasından etkilendim. *Sürekli açık* olmak yorucu olmalı.

Nihayet kendimize zaman ayırabildiğimizde günün ne kadar eğlenceli geçtiğini konuşuyoruz.

Elle, "Belli ki bütün çocuklar sana bayılıyor, Poppy," diyor.

"Ah. Gerçekten mi? Yani ben hepsine tapıyorum, onlar da beni seviyorsa ne mutlu bana," diyorum gülerek. Övgüden yanaklarım sıcacık olmuştu.

"Yaptığın şey harika," diyor Bowie sessizce ve yanaklarım daha da ısınıyor. "Becca'yı oraya daha önce getirmediğim için pişmanım. Yıllar boyunca pek çok yere gittik, bazıları mükemmel, bazıları o kadar da değil, ama henüz Briar Hill'e gitmemiştik. Kesinlikle geri geleceğiz."

İstesem de yüzümdeki ışıltıyı silemezdim.

Biraz sonra otoparkta vedalaşırken elimi istemeden Bowie'nin koluna koydum.

"Özür dilerim," diyorum elimi bırakarak. "Ben sadece... Arabamda Becca için küçük bir şey var."

"Özür dilemene gerek yok," diyor. "Ben sadece... Seni tutmaya çalışmıyordum."

Bana eğlenen bir bakış atarken dudakları büzülüyor. "Şimdi mi yoksa sahada mı?" Dalga geçmesine rağmen sesi değişmiyor.

İnliyorum. "Beni orada yakaladın!"

"Kendine zarar vermeyesin diye."

"Çok daha iyi bir iniş oldu," diyorum usulca.

Gözleri bir şeyle parlıyor, keşke ne olduğunu bilseydim. Onu okumak çok zor.

"Bir saniye bekle Becca," diyorum elimi kaldırarak. Arabama dönüyorum ve arka koltuktan çantayı alıyorum.

Ona uzattığımda gülüyor.

"Hediyelere bayılırım," diyor.

Bowie şimdi gerçek bir gülümsemeyeyle gülümsüyor. Kızına baktığında hiçbir gizemi yok. Konu kızına geldiğinde açık bir kitap gibi davranıyor ve ben onun bu yönüne bayılıyorum.

Becca kağıt mendili çantadan dışarı fırlatıyor ve Bowie ile ben kağıtlar etrafa saçılmadan önce yakalamak için çabalıyoruz. Fotoğrafi çıkarıyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyeyle ona bakıyor.

"Ben ve sen," diyor mutlulukla. İkimizin geçen gün çekilmiş fotoğrafını Bowie'ye doğru tutuyor. "Bak baba. Ben ve Poppy."

"Kesinlikle öyle," diyor Bowie, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve hafifçe başımı sallıyorum.

"Bu... gerçekten harikaydı," diye ekliyor.

Ona bakıyorum, ender rastlanan kırılğanlığı karşısında şaşırıyorum.

Becca çerçeveyi tekrar önümüzde sallayarak anı hafifletiyor. "Beni ve Poppy'yi seviyorum. Onu rafıma koydum."

Tıkanıyorum ve neyse ki Bowie'nin gördüğünü sanmıyorum çünkü Becca kollarını bana doluyor ve sarılıyoruz. Ayrıldığımızda Bowie'ye tekrar bakıyorum ve yüz ifadesi tamamen yumuşamış ve erimiş. Sertçe yutkunuyor ve bana kapalı bir gülümseme veriyor. Başka birinden duysam pek bir şey ifade etmezdi, ama ondan duyunca zırhının bir parçasını kırmışım gibi geliyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KÜÇÜK MERHAMETLER

BOWIE

Daha Luminary Coffeehouse'un kapısından içeri girmeden kahve kokusunu içime çekiyorum, kahve içmeye hazırım. Son bir buçuk haftadır yeterince uyuyamadım. Babamla işler kızıştı... Dayanmaya çalışıyor ama iyi görünmüyor. Onu sona bu kadar yakın görmek, gömdüğümü sandığım anıları, unutmam gereken şeyleri canlandırıyor.

Bir de Poppy var. Neredeyse her öğleden sonra Becca'yı Briar Hill'e bırakırken onu görmem hiç yardımcı olmuyor. Artık bir rutin oluşturduk; ben onu bırakıyorum, o da akşam Becca'yı eve getiriyor. Kapıda, gün hakkında sohbet ettiğimiz o birkaç dakika, parlak bir nokta haline geldi.

Lanet olsun, Poppy Keane'i düşünmek istemiyorum.

Hoparlörlerden müzik sesi geliyor ve ben bu sestem irkiliyorum. Müşteriler uyumsuz masaların etrafına dağılmış, normalde sohbet ediyor ya da telefonlarına bakıyor olurlardı ama bugün öyle değil. İçeri girdiğimde bütün gözler üzerimdeydi.

Clara tezgâhın arkasında duruyor, her zamanki geniş sırıtışı yüzüne yayılmış.

"Günaydın Bowie!" diye sesleniyor, bu saat için makul olandan daha fazla enerjiyle vızıldıyor. "Tam zamanında geldin."

"Ne için?" İçimdeki akıl taşlarını çıkarmak için boğazımı temizliyorum. Clara'nın sırtışı yaramazca ve içimde kötü bir his var.

"Dans yarışması." Adımımın ortasında duruyorum, kaşlarım çatılıyor. "Dans yarışması mı?"

"Beni duydun," diyor, elleri kalçalarında. "Bugün dans edene kadar size kahve yok. Bu benim yeni politikam."

Köşedeki masadan bir homurtu yükseliyor, Walter ve Marv her zamanki masalarında oturuyorlar... kahve olmadan.

Marv kollarını kavuşturarak, "Bu çok saçma," diye mırıldanıyor.

Walter kaşlarını çatarak, "Bizim zamanımızda beş senti uzatır ve kahvemizi alırdık," diyor. "Kıpırdamak yoktu."

Burnumun kenarını imdikliyorum. "Bunun için çok erken." "Neşelenmek için asla erken değildir," diye cıvıldıyor Clara.

Henley içeri giriyor ve Clara onu işaret ediyor.

"Kahven için dans et, Henley."

Adam küçük bir salınım yapıyor ve kadın da ona üzerinde dekoratif harflerle adının yazılı olduğu solar latteyi uzatarak gülümsüyor. Müşteriler onu alkışlıyor. Bu ne taze işkence böyle?

"İşte böyle yapılır," diyor Clara bana başını sallayarak.

Weston ve Penn birlikte içeri giriyorlar ve beni orada bir yumru gibi dikilirken görünce duraklıyorlar.

"Hey, dostum," diyor Weston. Bana sarılıyor. "Tekrar hoş geldin," diyorum.

"Teşekkürler." Sırıttıyor. Devam etmemi işaret ediyor. "Kahveni aldın mı?"

"Bunun için dans etmeliyim," diye homurdanıyorum. "Yine mi geldin?"

"Onu doğru duydun," diyor Clara. "Kahve için dans etmek. Bahara hazırım ama havalar pek iyi gitmiyor. Bir sonraki en iyi şey bu."

Penn sırtıyor. "Tamamdır, Clara." Nasıl yaptığına dair en ufak bir fikrim olmasa da, özenle hazırlanmış bir break-dans dönüşü yapıyor ve ortalık alkıştan yıkılıyor.

Weston gülüyor. "Gösteriş." Ceketini çıkarır ve herkesi çılgına eviren bir erkek grubu hareketi yapar.

Rhodes tezahüratlara doğru yürür ve bunun kendisi için olduğunu düşünür. Kendisine sorulmadan kasıla kasıla konuşur ve Clara ona kahveyi uzatır, bu da daha fazla alkış alır.

Clara, "Sıra sende Bowie," der.

Marv beklemekten sıkılıyor ve önüne geçip Kleopatra hareketi yapıyor, Walter kollarını göğsünde kavuşturuyor ama kışını hafifçe sallayarak yanına geliyor.

"Kalçamı kırabilirdim," diyor Marv, Clara'yı göstererek.

"Ama kırmadın," diye küstahça karşılık veriyor Clara.

Başımı arkaya eğip inliyorum ama artık ben bile gülümsüyorum. Clara kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, bekliyor.

"İyi ama güzel olmayacak." Robotla gidiyorum ve ortalık çılgına dönüyor.

"Çok iyisin!" Clara ağlıyor.

"Günlük işini bırakma," diyor Walter.

"Seni sevdiğim için şanslısın, Clara," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum Bowie Fox. Ve geri döneceksin," diyor bana kahveyi uzatırken sırtarak. "Bir dahaki sefere ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Çok arsızsın," diye
homurdanıyorum. O sadece
gülüyor.

"Bir dahaki sefere caz ellerini dene," diyor Marv.

Sahte bir kadeh kaldırıyorum ve odamıza geri dönüyorum. Kapıyı kapattığımızda gürültü ancak kesiliyor ve Weston gülüyor.

"Clara bugün kendini iyi hissediyor," diyor.

"Bronz tenine bakılırsa sen de öyle. Benimle yarışmaya mı çalışıyorsun?" Rhodes kolunu Weston'inkine uzatarak soruyor.

Weston Rhodes'a, "Cennette bir hafta daha kalsaydım belki oraya varabilirdim," diyor.

"Sen bak iyi." Henley diyor. "Dinlenmiş Hatta. Nasıl oldu balayınız?"

"Bu oldu Cennet. Plajlar, muhteşem Günbatımı, İçecekler ile minik şemsiyeler, hepsi Sadie ile birlikte. Sevilmeyecek ne var?"

"Minik şemsiyeler," diye tekrarlıyor Henley, bilgece başını sallayarak. "Her başarılı ilişkinin anahtarı."

"Evlilik en iyisi değil mi?" Rhodes soruyor.

"Belli ki öyle düşünüyorsun," diyorum yüzünü işaret ederek. "Parlıyorsun dostum."

Rhodes gülümsüyor ve yanağını birkaç kez tokatlıyor. "Çok haklısın, öyleyim." "L a f ı açılmışken... Siz ne zaman evleniyorsunuz Henley?" Penn diye soruyor.

"Bilmiyorum... siz beni düşünmeye sevk ettiniz," diyor Henley, biraz üstü kapalı bir şekilde. Bana bakıyor. "Peki ya sen? Poppy'ye ne zaman çıkma teklif edeceksin? Briar Hill'deki sahada sıcak bir gerilimi kaçırdığımı duydum. On dakika boyunca senin üstüne nasıl çıktığını senin ağzından duymak isterim."

Ben hariç herkes gülüyor... Homurdanıyorum.

"On dakika değildi," diyorum başımı sallayarak.

"Ama onun senin üstünde olduğunu kabul ediyorsun, değil mi?" Penn, bok karıştırıcı, diyor. "Evet, yaralanmasın diye düşmesini engelledim."

Dört gözün dördü de sırtarak bana bakıyor.

İnliyorum ve elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum. "Önemli bir şey değildi."

"Peki, ne zaman bir şey yapacaksın?" Rhodes soruyor. "Senin yanındayken nasıl parladığını görmelisin. Sahada bazı çocukların gözlerini kapatmak zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Kapa çeneni." Gülüyorum.

Kulaklarım yanıyor ve saçlarımı örttüğüm için memnunum. "Erkek olma zamanı," diyor Rhodes sırtarak.

Penn kollarını masaya dayayarak, "Normalde seni bekar tutmaya çalışırım, böylece yalnız kalmamış olurum," diyor, "ama senin de bir kadın bulunduğunu görmek isterim. Prostatla ilgili yaşlı adam sorunları yaşamamı istemeyiz." Başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "İçine doğru dürüst korku salmaya ihtiyacın olursa... Marv ve Walter'la bu konuyu konuş." Başını aşağı eğiyor, iri gözleri benimkilere takılı kalıyor. "Bunu duymadan edemezsin."

"Prostatım iyi. *Tanrım*. Siz çok fazlasınız." Burnumun kenarını sıkıyorum ve ağzımdan çıkmaya çalışan kahkahayı zar zor zapt ediyorum. "Sence şu anda bir randevu için zamanım var mı?"

Yüzlerinden pişmanlık okunuyor ve eğer her zaman böyle meraklı piçler olmasalardı bunun için kendimi suçlu hissederdim. Aslında babam hastanedeyken onlar azizdi. Henüz hastaneye gitmeyen tek kişi Weston'dı ama o da balayındayken bile sık sık aradı.

"Baban bugün nasıl?" Weston soruyor.

"Hemen hemen aynı görünüyor. Bundan sonra oraya gideceğim."

"Çok üzgünüm dostum," diyor. "Daha sonra hastaneye yemek götürebilir miyim?"

"Bunu yapmana gerek yok. Daha eve yeni geldin. Biraz soluklan. Biz iyiyiz." Omzumu sıktığında gülümsüyorum.

"İstiyorum," diyor. "Öğleden sonra mesaj atacağım ve eğer hâlâ orada değilsen annene bir şeyler götüreceğim."

"Siz bana karşı çok iyisiniz."

"Siz de bize karşı çok iyisiniz," diyor Henley. "Kazadan sonraki depresif durumumdan beni çıkardığınız için size teşekkür borçluyum, biliyorsunuz."

Gözlerim kısıldı. "Bunu yapanın Tru ve senin kızların olduğundan eminim... ve bu adamların geri kalanı."

"Hayır, beni yataktan ilk sen çıkardın... sonra da herkes." Hepimiz onunla birlikte gülüyoruz.

Sohbet Elle'in yaklaşan kitap tanıtım partisine ve ardından Weston'ın balayına kayıyor ama benim aklım yine Poppy'ye dönüyor. Bugünlerde çok sık olduğu gibi. Ben farkında olmadan düşüncelerimi işgal ediyor.

Ayrılırken kendimi hazırlıyorum ama Clara bizi kapıdan çıkarken dans ettirmiyor. Yine de yeni politikasının hiçbir yere gitmeyeceğine dair bir his var içimde.

ON ALTINCI BÖLÜM

İYİ VE KÖTÜ

POPPY

Elbisemi askıdan alıp başımın üzerinden geçiriyorum, sonra başımı öne eğip dalgalarımı silkeliyorum. Saçlarımı geriye doğru savurduğumda aynadaki sonuçlara bakıyorum. Marley internetten sipariş ettiğim bu elbiseyi onayladı. Etek ucunda çiçek işlemeleri olan hafif siyah bir kazak elbise ve kesinlikle çok beğendim. Saçımı da onaylardı ama onu arayıp gösterecek vaktim yok. Gece bitmeden bir fotoğraf çekmeyi ihmal etmeyeceğim.

Acaba Bowie bu akşam Elle'in kitabının çıkışını kutlamak için Twinkle Tales'de olacak mı? Dün gece Becca'yı evine bıraktığımda kapıyı gri bir tişört ve kot pantolonla açmıştı. Saçları sanki ellerini yeni taramış gibiydi ve yüz ifadesi her zamanki soğukkanlı maskesiydi, ama Becca'yı görünce gözlerinde bir yumuşaklık ve bir gülümseme belirdi. Bana da geçti ama bu muhtemelen Becca'yı görmenin etkisiydi... Her ne kadar beni gördüğüne sevindiğini düşünmek istesem de.

Ve böyle hissettiğim için bile kendimi gülünç hissediyorum çünkü o çıkmaz sokağa girmeyeceğim. Gitmeyeceğim. *Gerçekten gitmiyorum.*

Ama onu daha sık görmek... beni de yumuşatıyor, savunmalarımı yavaş yavaş yıkıyor.

Twinkle Tales tıklım tıklım dolu. Hayranlar Zoey Archer'ın son kitabının kopyalarını ellerinde tutarak heyecandan çılgına dönmüş durumdalar. Elle sadece kısa bir süreliğine gizli kalabildi ama hepimizin hayranı olduğu bu romantik yazarın Rhodes Archer'ın karısı olduğu artık herkes tarafından biliniyor. Gururlu bir tavus kuşu gibi arka tarafta duruyor. Bowie ve Becca da hemen yanında duruyorlar, Bowie bitkin görünüyor. Gözlerinin altındaki gölgeleri gördüğümde bocalıyorum.

Salonun ön tarafında Henley kulaklıklarını ayarlıyor ve mikrofonuna dokunuyor. "*Henley ile Huddle*'in çok özel bir bölümüne hepiniz hoş geldiniz," diye anons ediyor sırtarak. "Ben Henley Ward ve Zoey Archer'ın," diye ismini vurguluyor ve Elle dememek için çok düşünmesi gerektiğinden eminim, "çok sevdiğim bir arkadaşım ve son derece yetenekli bir yazar olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum. Bu gece, golleri mecazlarla, futbol oyunlarını da ön sevişmeyle değiştiriyoruz-"

Kalabalık kahkahalara boğulur ve Elle yüzünü ellerinin arasına gömer.

"Doğru anlamış mıyım?" Henley kalabalığa Tru'ya odaklanarak soruyor.

Başını sallayarak gülmeye başlarken diğer kadınlar da *evet diye* bağırır.

Rhodes, "Elinde bir sürü araştırma malzemesi var Henley," diye sesleniyor, Elle'e göz kırpmıyor.

Kalabalık buna bayılır elbette.

Elle mikrofonuyla "Uzun bir gece olacak," diye şaka yapıyor ve herkes daha da çok gülüyor.

Henley boğazını temizliyor, profesyonellik görüntüsünü korumaya çalışıyor. "Dediğim gibi, Zoey'nin kitabı *Chasing Sunrise* şimdiden ön satış rekorları kırıyor. Şanslısınız ki hepiniz onun yazma sürecini, ilham kaynaklarını ve belki de bir sonraki kitabı hakkında biraz çay içmek için buradasınız."

Henley sırtarak Elle'e dönerken hepimiz alkışlıyor ve tezahürat yapıyoruz. "Peki, E-er, Zoey- insanların aşk romanı yazmakla ilgili en yaygın yanılgısı nedir?"

Elle hafifçe gevşiyor ve saçlarını kulağının arkasına atıyor. Bu gece yeni kapağına mükemmel uyum sağlayan pembe elbisesiyle muhteşem görünüyor. "Muhtemelen kolay olduğu içindir. Romantizm okumayan insanlar sadece birkaç aşk sahnesi eklediğinizi, biraz yumuşattığınızı ve bir gün diyeceğinizi varsayıyor, ama yaratmak

Derinliği ve kimyası olan karakterler... o şakalaşma hissini doğru yakalamak... biraz çalışma gerektiriyor."

"Kimyadan bahsetmişken," diyor Henley. "şu baharatlı sahneler hakkında konuşalım."

Yine Tru'ya bakıyor ve ben kıkırdıyorum. Tru ona romantizm jargonunu öğretmiş olmalı çünkü o da çok iyi biliyor.

Elle cevap veremedi, n sırada oturan Penn bir not defteri ve onu Clark Kent'e benzeten bir özlük çıkartıyor. Bir kalem tıklıyor ve defterinin üzerine koyuyor.

Elle gülmeye başlar. "Penn... ne yapıyorsun?"

"Not alıyorum," diyor elini havaya kaldırarak. "Bu çok önemli bir bilgi."

"Tam olarak ne için?" Henley mikrofona doğru eğilerek soruyor.

Penn, "Gelecekteki çabalarım için," diye cevap vererek bir kahkaha daha atıyor.

Henley sırtıyor. "Bu gece hepiniz şanslısınız. Zoey'nin kitapları baştan çıkarma sanatında bir ustalık sınıfı. Ve gönderilen sorulardan anladığım kadarıyla herkes gerçekten bilmek istiyor..." Yüzünü yelpazelemeye başlayan Elle'e dönüyor. "Bu sahneleri yazarken, hayalinizde-

Rhodes, "Kocasını resmediyor ve kimse bunu unutmasın," diyor.

Salon kahkahalarla inliyor ve Henley kahkahalara boğuluyor. "Bayanlar ve baylar, *Henley ile Huddle*'ın bu bölümü size *ok fazla bilgi* ifadesiyle sunulmuştur."

"Haksız değil," diye ekliyor Elle, kendini toparlamaya çalışırken gözlerinin kenarlarını siliyor.

Soru-cevap devam ediyor ve gülmekten karnıma ağrılar giriyor. Arada bir gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Bowie'nin beni izlediğini görmek için başımı çeviriyorum. O da bu gece çok gülmüş ve düşündüğümde daha iyi görünüyor. Belki de bu neşeli akşam tam da ihtiyaı olan şeydi.

Soru-cevap bölümü sona ererken Calista imza sürecinin nasıl başlayacağını anlatıyor. Gözümün ucuyla ani bir hareket görüyorum ve Bowie'nin sessizce telefonuna cevap vermeye çalışmasını izliyorum. Becca'nın elinden tutuyor ve hızla kitapçıdan çıkıyorlar.

Daha sonra, evde ve yataktayken, böylesine eğlenceli bir geceden dolayı kalbim doluyken, kızlarla grup başlığında bir mesaj alıyorum.

TRU

Çok eğlenceli bir geceydi. Bowie için bu şekilde bitmesinden nefret ediyorum. O da uzun zamandır ilk kez nihayet rahatlamış gibi görünüyordu.

ELLE

Bu çok üzücü. Biliyorum... Onu gülerken görmek harikaydı. Buna ihtiyacı vardı ve sonra, bam.

Olamaz. İçimde kötü bir his var.

Ne oldu?

TRU

Çok üzgünüm, Poppy! Bowie'nin babası hakkında bilgi vermek için sana ayrıca mesaj atacaktım. Bu gece vefat etti.

Olamaz.

Tavana baktım ve Bowie'nin numarasını buldum.

Babana olanları duydum. Bu kayıp için çok üzgün olduğumu söylemekten başka ne diyeceğimi bile bilmiyorum Bowie.

Hemen cevap vermedi. Ama cevap yazdığında, çok basit.

BOWIE

Teşekkür ederim, Poppy.

Nedense bu sözler ve onun adımı söylemesi beni rahatlattı. Bowie ve Becca için gözyaşı döktüm. Bowie'nin ailesi, özellikle de babası hakkında taşıdığı altta yatan bir gerilimi fark ettim ve bunun getirdiği tüm duyguları taşımak zorunda olmasından nefret ediyorum. Yakın olmanız gereken ama çözülmemiş sorunlarınız olan birini kaybetmek farklı bir üzüntü... Babam ve büyükannem ve büyükbabamla yakın bir ilişkim olduğu için çok minnettarım. Bu kadar geç olmasaydı onları hemen arardım. Yarın işten sonra onları görmeye gideceğim. Silver Hills'te olduğum için normalde iki haftada bir görüşüyoruz ama artık

Hepsi yaşılanıyor, onları her hafta görmek için daha fazla çaba göstermeliyim.

■

Yapabileceğim bir şey olursa lütfen haber verin. Becca ile alma ve bırakma, onunla takılma, ayak işleri, yemek, her şey.

BOWIE

■

Çok naziksin. Bunu kabul edebilirim.

Ona mesaj atmaya devam etmek istiyorum ama bu kadarla bırakıyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GÖLGELER

BOWIE

Mezarlık huzurlu, ağaçların arasından gelen rüzgâr hışırtısı dışında sessiz. Tabutun yanında dururken kaskatı kesiliyorum, ellerim iki yanımda kenetlenmiş. Cenaze törenini Elle'in babasının kilisesinde yapmıştık, şimdi de mezarın başında birkaç kelime söylüyor. Doug Benton'ı severim ama tabutun cilalı tahtasına bakarken söyledikleri pek aklıma gelmiyor.

Cenaze töreni boyunca babamın arkadaşlarının ve bazı aile üyelerinin tanımadığım bir adam hakkında konuştuklarını duydum. Bazılarının onun benim bildiğim yönlerini gördüğünü biliyorum ve acaba onlar da merhum hakkında tam olarak doğru olmayan bir konuşma tarzına mı girdiler diye merak ediyorum. Onları ölümsüzleştirdiğimiz ve olduklarından daha iyi gösterdiğimiz yer.

Ya da belki de onun nasıl bir canavar olabileceğini gerçekten bilmiyorlardı.

Tobias yerine geç kaldı. Onunla göz göze geliyorum ve tek kelime etmeden bir anlayış titreşimi paylaşıyoruz. O gerçeği biliyor. Annem de biliyor ama bunu itiraf edeceğini hiç sanmıyorum.

Annem aramızda duruyor, yüzü ağlamaktan benek benek olmuş. Bir mendille gözlerini siliyor ve keder onu ele geçirmiş gibi görüldüğünde arada bir başını sallıyor.

Tören sona erdiğinde ben geride kalıp gelenlere teşekkür ediyorum. Adamlarım benimle kalıyor ve onları daha sonra eve davet ediyorum. Becca ve ben hemen ardından ailemin evine gideceğiz ve normalde bu benim için yeterli bir kalabalık olurdu, ama sanırım o zamana kadar birbirimizle olan kolay dostluğa ihtiyacım olacak. Muhtemelen çaresizce.

Poppy bize doğru yürüdü ve bana baktı. Becca onun yanındaydı çünkü ayın biter bitmez ona doğru koştu.

"Çok güzel bir ayindi," diyor Poppy.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor ama onun yerine d ö n ü p Becca'ya sarılıyor. Sessizce bir şeyler söylüyorlar ve son zamanlarda ikisinin de yapmaya başladığı küçük bir el sıkışma hareketi yapıyorlar. Çok karmaşık bir şey değil ama sevimli. Beni Poppy'ye sevdirecek başka bir şey... Sanki başka bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

Herkes gittiğinde ben hâlâ orada duruyordum, bitkin hissediyordum ama hareket edemiyordum. Nedenini bilmiyorum. Söyleyecek son bir sözüm yoktu. Hastane odasında onun yanında otururken hiçbir şey söyleyememiştım, şimdi de söyleyemem. Sanırım ailesi yerine şişeyi seçtiğinde fırsat kaçtı. Dışlerim takırdayana kadar beni sarstığında. İlk kez gözümü morarttığında.

Evet, gerçekten söyleyecek bir şey kalmadı. "Bowie."

Annemin sesi beni düşüncelerimden çekip aldı. Birkaç adım ötemde duruyordu. Saçları gergin bir topuzla geriye toplanmış ve yorgun görünüyor. Tobias arabaların yanında oyalanıyor. Gittiğini sanmışım.

Doğruldu. "Merhaba."

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi. "Her şey için. Güzel bir cenaze töreniydi."

Başımı salladım. "Öyleydi."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Onu sevmek kolay değildi." "Hayır, değildi." Sesim düz çıkıyor.

"Ama o senin babandı ve artık yok." İç çekiyor, kollarını kendine sarıyor.

O kadar basit söylüyor ki, sanki geçmiş de adamlarla birlikte gömülebilirmiş gibi. Hayal kırıklığımı bastırıyorum. Şimdi acımı dile getirmenin zamanı değil.

"Bir sonraki adımın ne olacağını düşünüyordum. Benim için" diyor. Hafifçe başımı sallayıp bekliyorum.

Bana doğru döndü. "Senin ve Becca'nın yanına taşınıyorum," diyor kararlı bir şekilde.

Bu sözlerin aklımda yer etmesi bir saniye sürüyor. "Ne?" diyorum. Şaşkınlıkla "Ne?" diyorum.

"Yalnız yaşayamam. Ve Avusturya'ya geri dönmek istemiyorum. En azından henüz değil."

"Anne, bu... daha önce konuştuğumuz bir şey değil."

"Şimdi konuşuyoruz," diyor bakışlarıyla beni sıkıştırarak. "Evi satmak için ayarlamaları çoktan yaptım. Benim için çok büyük ve artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi."

Bunu anlamaya çalışırken enseme ovuşturuyorum. Her zaman kendi tarzında zor biriydi; talepkâr, sivri dilli ve inatçıydı ama babam hakkında söylediği gibi, o hala benim annem. Babam henüz toprağa bile girmemişken onu tamamen reddedemem.

"Becca'nın kendi rutinleri, kendi alanı var... Bu hepimiz için zor bir uyum olabilir."

"Bir saray beklemiyorum Bowie, her ne kadar senin evin benimkine kıyasla bir saray olsa da."

Senin için de çok büyük olacak, ona söylemek istiyorum. Ama sen oradayken bizim için çok küçük.

"Sadece bazı şeyleri çözene kadar kalacak bir yere ihtiyacım var. Daha iyi bir büyükanne olmak istiyorum... sana daha fazla yardım etmek istiyorum."

İçimi çekiyorum ve yanıma gelip bir ağaca yaslanan Tobias'a bakıyorum. Bunların ne kadarını duyduğundan emin değilim.

"Tamam," dedim sonunda. "Sen sırada ne olduğunu düşünüürken." "Elbette," diyor.

Ses tonu samimiyetinden şüphe etmeme neden oluyor ama sanırım şimdi bunu da dile getirmenin zamanı değil. Başım biraz dönüyor.

Arabasına doğru ilerliyor ve ben kendi arabama doğru yürürken Tobias da yanıma geliyor.

"Doğru mu duydum?" diye soruyor. "Sanırım öyle," diye mırıldandım.

"Benden daha iyisin," diyor.

Ona bir bakış fırlatıyorum ve o da bana mahcup bir bakış atıyor. "İyi şanslar, küçük kardeşim." Bana sarılıyor ve sonra gidiyor.

Babam gitmiş olabilir ama işler daha az karmaşık hale gelmedi.

Ailemin evinin içindeki hava ağırdı. Babamın ölümünün ertesi günü, kuzenim Amelie ile birlikte tüm uçuş detaylarının ayarlanmasına yardım ettim. Kendisi yıllar boyunca iletişimde kaldığım birkaç aile üyesinden biri. Ben on iki yaşındayken ailem ve ben Avusturya'dan ayrıldık, ama o zamandan önce Amelie ve ben çocukken hep yakındık ve şimdi onu gördüğümde ona sarılıyorum, aramızdaki hissin aynı olmasından dolayı minnettarım.

"Herkesi buraya getirmeye yardım ettiğin için teşekkürler," diyor. "Zor kısmı sen yaptın."

"Evet, ama hepsinin parasını sen ödedin," diyor sivri bir bakışla. Kolumu ovuşturuyor. "Bu ziyaretin sebebinden nefret ediyorum ama seni gördüğüm için çok mutluyum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Sen buradayken daha sık bir araya gelmeliyiz." Ona tekrar sarıldım.

Başını sallıyor ve sonra Amelie'nin annesi, teyzem Anna tarafından bölünüyoruz. Herkes odaların etrafında dolanıyor, kısık sesle konuşuyor ve alçak bir uğultu gibi geliyor. Becca alışılmadık bir şekilde sessiz, her şeyi içine çekiyor. İnsanlar yanıma geldiğinde onu onlarla tanıştıyorum ve o da utangaç bir şekilde gülümsüyor. Şimdiye kadar gerçekten hoşlandığı tek kişi Amelie oldu ki bu beni şaşırtmadı. Bir sürü yeni insanla aynı anda tanışmaktan hoşlanmıyor... Bu yönden bana benziyor.

Henley'nin kızlarını görünce neşeleniyor ve onlara katılmak için koşuyor.

Viyana'dan gelen başka bir teyzenin, annemin buradaki arkadaşlarından birine Avusturya cenaze geleneklerini anlatmaya çalıştığını duyuyorum. İkinci bir kuzen Weston'ı köşeye sıkıştırmış, NFL'deki hayat hakkında sorular soruyor ama Weston cevap vermek için tek kelime bile edemiyor.

"Bowie."

Henley'i görmek için dönüyorum, elinde iki içki var. Birini bana uzattı. "Daha sert bir şey içersin diye düşündüm ama kolayı tercih edersin diye düşündüm," diyor.

Minnetle gülümsüyorum. "Doğru düşünmüşsün." Binlerce dolar değerinde alkol sağladım ama burada içmeyi doğru bulmamın imkânı yok. Sağlamış olmam biraz ikiyezlülük gibi geliyor ama sağlamamış olsaydım ailem çok kızardı.

"İyi misin?" Henley sordu.

"İyiyim." Bir kez başımı salladım.

Rhodes ve Penn odanın diğerk ucunda konuşuyorlar, Penn eliyle çılgınca işaretler yapıyor.

"Sence neden bahsediyor?" Henley kıkırdıyor.

"Dün gece tanıştığı bir kızdandı mı? Ya da belki yediğı yemekten. İki si de onu heyecanlandırır."

İkimiz de gülüyoruz ama benimki çabucak düşüyor.

"Söyleyin de sizi buradan çıkarayım," diyor Henley.

"Muhtemelen sonuna kadar burada kalmam gerekiyor."

"Hayır," diyor ama zorlamıyor.

Sesler yükseliyor ve biri bardağı düşürdüğünde irkiliyorum. Cam kırılma sesi beni geçmişe götürüyor. Babamın bulamaçlı ve öfkeli sesi, camın duvarda kırılma sesi, vurmadan önce gözlerindeki bakış...

"Buradan çıkmam gerekiyor," diyorum pencereden uzaklaşarak. Duvarlar sanki üzerime kapanıyormuş gibi geliyor.

Henley doğruldu. "Becca'yı bir süre sonra eve getirmemizi ister misin?"

"Evet, lütfen. Ne zaman isterseniz. Sadece... Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Söyle.

partiyi benim evime taşımalarını söyle. Mayoları getirin... Eve döndüğümde daha iyi olacağım."

Henley yaklaşıyor. "Daha iyi olmak zorunda değilsin, biliyorsun. Baban daha yeni öldü. Nasıl istersen öyle davranabilirsin."

"Burada kalamam," diyorum. "Eve gitmem gerek."

"Git. Çocuklar ve ben bir süre kalacağız ve Rhodes ve Penn'i eğlendirirsek kimse seni özlemeyecek bile," diye dalga geçiyor ve bunun için minnettarım.

Becca'yı bulup Henley'nin onu eve getireceğini haber veriyorum ve kaçıyorum. Daha sonra kuzenime mesaj atıp onu davet edeceğim.

Arabayla uzaklaşırken içimdeki gerilim azalıyor. Yıllardır babamın sesini kafamdan atmak için çok uğraştım. Sanki omzuma oturmuş, bana ne kadar değersiz olduğumu söylüyor. Adriane'in gidiş şekli de yardımcı olmadı. Bana aşık olduğunu sanıyordum ama meğerk ben vazgeçilebilir biriymişim. Hayat zorlaşır zorlaşmaz, o da gitti.

Kafamın tamamen açık olduğu sadece birkaç zaman var... futbol oynadığım ya da çocuklarla birlikte olduğum zamanlar. Becca'yı herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı hissedersen, kendimi kaybederim.

Araba yoluma girdiğimde, ciğerklerimi gerçekten dolduran ilk derin nefesi alıyorum ve evime adım attığımda daha da iyi oluyor. Martha koşuyor.

ve Becca'yı arıyor. Sadece benim olduğumu görünce ayaklarımın yanına kıvrılmadan önce bacaklarıma sürtünüyor. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Baban artık sana zarar veremez. Ne elleriyle, ne sözleriyle, ne de seçimleriyle. Verdiği zarar kalıcı olabilir ama artık bunun ağırlığını taşımak zorunda değilsin.

Yıllar sonra ilk kez ağlıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ŞOK

POPPY

Arabayı garaj yoluna çektim, kalbim istediğimden daha fazla çarpıyordu. Bowie beni kendisi davet etmediği için bu gece gelmeyi planlamamıştım ama kızlar gelmem için ısrar ettiler. Burada olmak istiyorum - Bowie ve Becca'nın nasıl olduklarını kendi gözlerimle görmeliyim - ama beni burada istemezse çok utanç verici olur.

Kapıyı çaldığımda Sadie kapıyı açıyor ve beni kucaklıyor. "Sen olduğunu umuyordum," diyor. "Herkes burada."

Beni solaryuma götürüyor ve hemen Bowie'yi buluyorum. Havuzun kenarında durmuş, yanındaki güzel kadını dikkatle dinliyor. Uzun boylu ve zarif, siyah saçları omuzlarına dökülüyor ve mükemmel vücudu kırmızı bir bikininin içinde. Göğsüm sıkışıyor ve hemen buradan çekip gitmek istiyorum ama Bowie arkadaşlığımı istese de istemese de iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum. Son zamanlarda gerçekten geçici bir arkadaşlık kurabileceğimizi düşünmüştüm ama... şimdi tüm güvensizlikler geri geliyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Bowie istediği kişiyle birlikte olmakta özgürdür ve eğer o muhteşem kadın onu gülümsetebilecek tek kişiye, bugün

Bu konuda kıskanç olmaya hakkım yok. Ama acıtıyor.

"Poppy!" Becca havuzdan bağılıyor. "Yüzmeye gel!"

"Selam!" Ben de el sallayıp başımı sallıyorum.

"Geleceğim."

Sadie bana bakıyor ve yüzümü görünce gözleri açılıyor. "İyi misin?"

"İyi," diyorum başımı sallayarak ve hafifçe gülerek. "Sadece burada olmak biraz tuhaf hissettiriyor..."

"Bowie gelmeni istedi," diye fısıldıyor Sadie.

"İstedi mi? Emin misin?"

"Olumlu! Bana ve Tru'ya senin de davet edildiğinden emin olmalarını söyledi." Bakışlarımı takip ediyor. "Amelie'yle tanıştın mı? Bowie'nin Avusturya'dan kuzeni. Çok güzel değil mi?"

"Kuzeni." İçimi bir rahatlama kaplarken gülüyorum. Kendine gel, diyorum. "Hayır, onunla henüz tanışmadım ama evet, ben de tam ne kadar muhteşem olduğunu düşünüyordum."

Sadie bana bilmiş bir bakış atıyor ve kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Hadi gidip üstümüzü değiştirelim." Nefesinin altından ekliyor, "Bu arada sen de çok güzelsin."

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar belli mi ediyorum?"

Sadie dudaklarını birbirine bastırıyor. "Amelie'nin Bowie'den hoşlanabileceğini düşündüğünde yaşadığın dehşet mi? Merak etme, fark ettiğini sanmıyorum."

"Çünkü umurunda değil demek istiyorsun," diye sessizce inliyorum ve Sadie'nin işaret ettiği banyoya giriyorum.

Kapının diğer tarafından, "İnan bana, seni çok önemsiyor," diyor.

Neden böyle düşündüğünü sormak istiyorum ama kendime Bowie'yle arkadaşlıktan öte bir şeyle ilgilenmediğimi hatırlatıyorum.

Mayomu giyerken gözlerim doluyor.

"Evet, kendine bunu söylemeye devam et," diye fısıldıyorum aynadaki yansımama.

Banyodan çıktığımda Elle, Sadie'nin yanında duruyor ve beni gördüklerinde ikisi de aydınlanıyor.

"Vay canına," diyor Elle. "Çok seksi görünüyorsun, Poppy."

Yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim. Sahip olduğum tek mayo bu. Çok mu fazla?"

Bikinin parıldayan eşsiz bir mor-lacivert malzeme... iğrenç bir şekilde değil ama düz renkten daha güzel. En azından ben öyle düşünmüştüm.

aldığımda. Üzerime tam oturdu ve gururumu okşadı ama şimdi biraz kendimden emin hissediyorum.

"Hiç de değil. Harika görünüyorsun," diyor Sadie.

Üstünü değiştirmek için banyoya giriyor ve Elle elbisesinin fermuarını açıp beyaz bikinisiyle dışarı çıkıyor.

"Merhaba, çok seksi görünen sensin," diyorum gülerek. "Bayan Mustang Amigo Kız."

"Artık amigo kız değilim," diyor Elle gülerek. Gözleri parlıyor ve Tru'yu bikinisi ve küçük bebek yumrusuyla görmek için dönüyorum. "Aman Tanrım, ölüyorum," diyor Elle, Tru'ya doğru koşarak. "Bu şimdiye kadarki en şirin bebek yumrusu."

Tru gururla karnını ovuşturuyor. "Bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim ama artık görüldüğüm için hoşuma gidiyor. Sabah bulantılarını kışımnda kocaman bir ağrı yerine verimli bir şeymiş gibi hissettiriyor." Gülüyor.

"Daha iyiye gidiyor mu?" Sadie banyodan çıkarken soruyor.

"Hâlâ ara sıra oluyor ama çok kötüleşmeden tuzlu bir şeyler yediğim sürece iyiyim."

"Bu ufaklıkla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor Elle, başını Tru'nunkine yaslayarak.

"Ben de öyle," diye gülümsüyor Tru ve hamile kadınların ıslıl ıslıl olduğuna dair söylenenler doğru çıkıyor.

Saçlarımı yüksek, dağınık bir topuz yapıyorum ve birlikte havuza doğru yürüyoruz. Daha ben onu görmeden Bowie'nin gözlerini üzerimde hissediyorum ve dönüp beni incelediğini görüyorum. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda hararetleniyor. Sertçe yutkunuyorum ve hafifçe gülümseyerek el sallıyorum. Başını yukarı eğiyor, ne kaba ne de aşırı dostça olmayan o tarzıyla beni onaylıyor. Başka birinden gelse işe yaramazdı ama onda işe yarıyor.

Martha'nın havuzun kenarında oturmuş, Becca'nın yüzüşünü izlerken tetikte olduğunu görünce kıkırdıyorum. Becca beni fark edip içeri çağırıyor ve ben de havuza giriyorum. Su mükemmel sıcaklıkta ve Becca yüzerek yanıma geliyor.

"Sen çok iyi bir yüzücüsün," diyorum ona. O

da gülümsüyor. "Yarışalım mı?"

"Tabii ki." Gülüyorum.

Birkaç tur atıyoruz ama bir tur daha atmak için döndüğümde başımın döndüğünü hissediyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Becca'ya çabucak "Başım tuhaf hissediyor," diye açıklamaya çalışıyorum. "Sanırım bir molaya ihtiyacım var."

"Tamam," diyor.

Havuzdan çıkıyorum ve önümde bir havlu beliriyor. Dönüyorum ve Bowie'nin havluyu bana uzattığını görüyorum. Saçları arkaya doğru toplanmış ve göğsü de suyun içinde olduğu için parlıyor.

"Teşekkür ederim."

"Bu gece geldiğin için teşekkür ederim," diyor göğsünü kurulayarak. Bakışlarımla belli etmemeye çalışıyorum.

"Neredeyse gelmeyecektim," diye itiraf ediyorum, sonra kaşları hafifçe çatılınca yüzüm kızarıyor. "Bunu yaptığına sevindim. Buna ihtiyacım vardı" diyor, gülüşünü işaret ederek.

ve arkamızdaki havuzda su sıçratıyorlardı. "Gerçekten etrafımda olmasını istediğim insanlar."

Beni etrafında isteyebileceği düşüncesi yüzümü ısıtıyor ve içimden bir kez daha kendime hakim olmamı söyleyerek inliyorum. Yüzümün kızardığını görmesin diye sertçe dönüp tekrar herkese bakıyorum ve başımı yine dönüyor.

Uzanıp kolunu tutuyorum, kendimi sabitlemeye çalışıyorum. "Poppy? İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama görüşümde noktalar beliriyor ve gözümü kırıpıyorum.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum,"

söyle.

"Oh." Eğildi ve beni bir sandalyeye götürdü. "Bir anda solgunlaştın Aniden. Bugün yeterince yedin mi?"

Oturup ne yediğimi hatırlamaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum. "Biliyor musun? Hayır. Bugün pek iştahım yoktu." Midem çalkalanıyor ve zorlukla yutkunuyorum. "Ben... Gitsem iyi olacak." Ayağa kalkıyorum ve üstümü değiştirdiğim odaya geri dönüyorum.

Yüzüme soğuk su çarpıyorum, iyi geliyor ama yeterli değil. Eve gitmek için ani bir aciliyet hissediyorum. Kusacağımı sanmıyorum ama kusmayacağımdan da emin değilim... Kusarsam da burada olmak istemiyorum.

Tru içeri girdi ve beni görünce durakladı. "Bowie kendini iyi hissetmediğini söyledi. Seni kontrol etmemi istedi."

"Hayır, iyi değilim." Burnumu kıvırıyorum ve mayomun üzerine kıyafetlerimi giyiyorum. "Herkes eve gittiğimi haber verir misin? Gitmekten nefret ediyorum ama ugh."

"Tabii, söylerim. Geçmiş olsun. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Yarın çorba ya da başka bir şey getirebilirim. Eve dönebilecek misin?"

"Evet. İyi olacağım. Umarım bu çabuk geçer."

Ona el salladım ve arka kapıdan çıktım. Eve geldiğimde soyunup yorganın altına giriyorum. Yorgunluk beni çekiyor, ama yastığıma gömüldüğümde,

Midem yine burkuluyor. Bir elimi karnıma bastırarak inliyorum.

Regl dönemim olmalı. Regl dönemlerim çok belirsiz ve bazen kramplar korkunç oluyor. İyi ki başlamadan önce eve gelmişim.

Tavana bakıp Bowie'yi ve bu gece ne kadar tatlı olduğunu düşünüyorum. Beni ilk gördüğünde gözlerinin üzerimde nasıl oyalandığını düşündükçe kalbim sıkışıyor. Ona mesaj atıp geldiğimi haber vermeliyim-

Bir dakika bekle.

Yatakta dikleşiyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp titreyen ellerimle takvimimi açıyorum. Farkındalık bana ağır bir darbe indirirken parmaklarım tarihlerin üzerinde geziniyor.

Öngörülemeyen regl dönemlerinde bile şimdiye kadar regl olmuş olmalıydım. "Aman Tanrım, aman *Tanrım*," diye inliyorum.

Bunu nasıl kaçırdım? İş, Becca'yla takılmak, kızlarla olan yeni arkadaşılığımı sevmek ve Bowie'yle ilgili hayaller kurmak - Bowie *Fox'u* korkutmak - arasında geç kaldığımı fark etmemiştim bile.

Emin olmak için günleri tekrar sayarken ellerim titriyor.

"Kahretsin." Yorganı geriye atıp eşofmanlarımı ve bol bir sweatshirt'ü üzerime geçiriyorum.

Baş dönmesi ve mide bulantısının şimdi daha iyi hissettirmesi ironik. Garip hissettiren tek şey kalbimin göğsümde küt küt atması. Aurora's'ın ışıkları sert, rafları tararken emin olmak için iki kutu hamilelik testi alıyorum. Ödemeyi yaparken kasiyerin gözlerinden kaçıyorum ve aceleyle eve gidiyorum.

Eve varıp çubuğa nişan aldıktan sonra küvetin kenarına oturup talimatları ellerimle sıkıca kavrayarak sonucu bekliyorum.

Çizgi görüldüğünde ona bakıyorum, nefesim kesiliyor ve hıçkırıklara boğuluyorum.

"Aman Tanrım," diyorum tekrar, farkına varmak neredeyse beni alt ediyor. Testi göğsüme bastırarak yere çöküyorum.

Bu nasıl oldu böyle? Tam olarak ne zaman ve nerede olduğunu biliyorum... ve teknik olarak bunun *nasıl* olduğunu... ama koruma kullandık!

Ne *yapacağım* ben şimdi?

Yüzümü dizlerime gömüp hüngür hüngür ağlıyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum, yüzümü silip burnumu sümkürüyorum ve yatağıma geri dönüyorum, karanlıkta göz kırparken yorganı çeneme kadar çekiyorum.

Bowie Fox'un bebeğini doğuracağım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DEĞİŞİKLİKLER

BOWIE

Kutular oturma odamda üst üste yığılmış, benimle alay ediyor. Annemin kaçık el yazısıyla damgalanmış, her şeyi bu kadar çabuk paketleyecek zamanı nasıl bulduğunu merak ediyorum. Cenazeden beri uyumamış olmalı. Elinde bir fincan çayla kanepeye tünemiş oturuyor, sinirlerimi bozan bir sakinlikle kaosu denetliyor.

Çocuklar evin etrafında koşuşturuyor, mobilyaları içeri taşıyorlar. Zavallı Martha herkesin yolundan çekilmeye çalışarak oradan oraya sığıyor.

"Bütün bunlara gerçekten ihtiyacın var mı? Bu geçici bir durum, unuttun mu?" I

Sor.

Kaşlarını çatıyor. "Yerimden edilmiş hissetmemi istemezsin, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Çenem birbirine çarpıyor ve oturma odasından çıkıyorum. oda.

Henley alnındaki teri gömleğiyle silerek, "Son kutu kamyonunda," diye anons ediyor. "Ama uyarayım, üzerinde 'mutfak' yazıyor ve içinde mutfaka ait tek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Antikalar," diye mırıldanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Hiçbir şeyin gitmesine izin veremez."

"Bu doğru değil!" Annem diğer odadan sesleniyor, sesi yıllardır olmadığı kadar neşeli geliyor. "Babanın gitmesine izin verdim."

Rhodes bana bir bakış fırlattı. "Garip," diye mırıldanıyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum, başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. Gürültü, kutular, annemin neşeli sesi - hepsi çok fazla. Biraz nefes almak için dışarı çıkıyorum... ve son kutuyu alıyorum.

Babamın ölümünün beni bu kadar etkilemesini beklemiyordum. Aslında kendime karşı dürüst olursam, bunun bir rahatlama olabileceğini düşünmüştüm. Tacizciydi ve tüm hayatımı kaçmaya çalışarak geçirdiğim bir gölgeydi, ama şimdi o gitti, kapanış yok. Yaralarımızı saracak son bir veda sözü, hastanede onun yanında geçmişimizin kenarlarını yumuşatacak bir sıcaklık anı olmadı.

Ve annem şimdi benim için ortaya çıkabileceğini düşünüyor... Bu duyguları nasıl kategorize edeceğimden emin değilim. Bir şeyleri kilitlemek için yaptığım normal şeyler işe yaramıyor.

Kutuyu verandaya koydum ve parmaklıklara yaslandım. Annem kazağını daha sıkı çekerek dışarı çıktı.

"İstediğinin bu olmadığını biliyorum," diyor. "Benim burada olmam." Cevap vermiyorum.

İç geçiriyor ve ellerine bakıyor. "Daha iyi bir anne olmak istiyorum," diyor, sesi alçak ama kararlı. "Ve senin de birinin tepende olmasına, hayatına karışmasına ihtiyacın var. Anneler böyle yapar."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Sen mi? Karışmak mı? Bu korkutucu bir düşünce." Uzanıp koluma dokundu. "Ciddiyim Bowie. Denemek istiyorum. Senin için. Becca için."

Boğazım düğümleniyor ve konuşmak için kendime güvenemeyerek başımı sallıyorum.

"Şimdi," diyor hızlıca, kolumu sıvazlayarak. "Git arkadaşlarının mutfak kutusunu açmasına yardım et. İçinde benim minyatür zürafa koleksiyonum var. Mutfağında çok güzel duracaklar."

İnledim. Evim bilerek seyrek dekore edilmiştir.

Gülüyor. "Hadi ama, senin evin de biraz canlanmaya ihtiyacı var."

Nedense bu bana Poppy'yi hatırlatıyor ve telefonumu çıkarıyorum. "Birkaç dakika içinde orada olacağım. Birini kontrol etmem gerekiyor."

O içeri giriyor ve ben Poppy'ye mesaj atıyorum.

Umarım daha iyi hissediyorsundur.

Ondan haber alıp almadığımı görmek için birkaç dakika dışarıda bekledim. Genelde hemen cevap yazardı ama bu sefer yazmadı ve bir saat geçtikten sonra hala ondan haber alamayınca endişelendim.

Elle arabayı durdurup elinde kocaman yiyecek kaplarıyla arabadan indiğinde ben yine dışarıdaydım. Elinden almak için koşarak yanına gittim.

"Selam," dedi. "Teşekkürler. Gerisini ben alırım." Arabaya geri dönüyor ve daha fazla yiyecek çıkarıyor.

"Ne kadar yiyecek getirdin?"

"Bir orduya yetecek kadar... ya da bilirsin, iştahlı beş büyük futbolcuya... ve Tru hemen arkamdan geliyor. Çok acıktığını söylüyor."

İkimiz de gülüyoruz.

"Bugün Poppy'den haber aldın mı acaba?" diye soruyorum.

Gözleri parlıyor ve sırıtıyor. "Evet, duydum."

Yüzüm hafifçe düşmüş olmalı çünkü sırıtışı azalıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Ah... hiçbir şey. Sadece iyi olup olmadığını merak ettim. Geçen gece aceleyle çıktı, kendini iyi hissetmiyordu ve bugün mesajlarıma cevap vermedi."

Kaşlarını çatıyor. "Meşgul falan olmalı. Bu sabahki mesajlaşmamızda kendini daha iyi hissettiğini söyledi."

"Güzel." Başımı sallıyorum, bok gibi garip hissediyorum.

Dirseğiyle bana vuruyor. "Ondan *hoşlanıyorsun*."

"Şey, tabii ki. Hoş biri. Herkes ondan hoşlanır."

Gözlerini bana dikeyyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Hayır, ondan *hoşlanıyorsun*, ondan hoşlanıyorsun. Ona çıkma teklif etmelisin Bowie. Eminim evet diyecektir."

Başımı sallamaya başladım bile. "İşleri zorlaştırmaya gerek yok." "Yani ondan hoşlanıyorsun."

Ona kuru kuru bakıyorum. "Bu yemek çok ağır."

"Psssh. Sanki senin için bir ağırlığı var da, Bowie Fox." Gözlerini deviriyor ve başıyla beni öne doğru itiyor. "Hadi. Hadi yiyelim. Ama bu konu kapanmadı."

"Sen ve Rhodes aslında aynı beyni paylaşıyorsunuz, değil mi?" Bundan o kadar memnun görünüyor ki gülmek zorunda kalıyorum.

"Paylaşıyor olabiliriz ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğim," diyor gülerek.

Yemeğimizi yiyoruz ve arkadaşlarımanın burada olması çok yardımcı oluyor. Gün ilerledikçe ruh halim oldukça hafifliyor ve gerginliğim azalıyor. Ben hala

Annemin bizimle yaşamasını istiyorum ama bugün bütün bunları düşünmek zorunda değilim. Herkes geç saatlere kadar kâğıt oynayıp bize eşlik ediyor ve ben buna minnettarım.

Weston gitmeden önce bana Bekar Baba Oyun Kitabı'nı veriyor ve herkes gittikten sonra kitabı açıyorum.

*Hepimizin içinde ailemizden parçalar var
ama bu kim olduğumuzu tanımlamıyor.
Zaten öyle olması da gerekmiyor.
İyi olanı yanımızda taşıma ve geçmişi tekrar
etmeme seçimine sahibiz.
bize hizmet etmiyor.
Babalar olarak kim olduğumuzla gurur duyuyorum.
Bowie, sen tanıdığım en özverili babasın.
Rhodes, sen tanıdığım en eğlenceli (ve en
komik) babasın.
Weston, sen tanıdığım en havalı babasın.
Penn, henüz baba olmamış olsan da,
Zamanı geldiğinde ne kadar harika olacağını Sam ve tüm
çocuklarımızla olan ilişkiden anlayabiliyorum.
Ama şimdilik en güzeli sensin. ;) Şu
anda bizimle ekstra gurur duyuyorum
ve bunu söylemem gerekiyordu.
~Henley*

*Ebeveynlerimizi kaybetmeye başlayacağımız yaşta
olmamız çok garip.
Hemen olacak diye bir şey yok,
Ama Bowie'nin babası öldüğüne göre, bu bir gerçeklik kontrolü.
Bu bana benim için önemli
olanlara öncelik vermem
gerektiğini hatırlatıyor:
Sadie, Caleb, ailem ve sizler.
İhtiyacım olan tek şey bu.
~Weston*

*Sam evde yaşadığı istismar hakkında daha fazla
konuşmaya başladı,
koruyucu ailede olmasının sebepleri.
Bundan nefret ediyorum çocuklar.
Onu bu durumdan kurtarmak ve her şeyi
daha iyi hale getirmek istiyorum.
Çünkü koruyucu aileleri de her zaman daha iyi olmuyor
ama kendimi çaresiz hissediyorum.
Sanırım onun velayetini nasıl alacağımı kendim
bulmaya çalışacağım.
Bu çılgınlık mı?
Çok fazla tutarlılığı olmayan bekâr bir adamım ama
istiyorum.
Örnek alacağım ve bana yol gösterecek sizler varsınız
ama
mahkeme sistemi değerlendirecek.
Bilmiyorum... Muhtemelen korkunç bir fikir.
~Penn*

Kitabı bırakıyorum ve metin dizimizi açıyorum.

Oyun kitabındaki son birkaç yazıyı okudum. Sizi seviyorum çocuklar. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum... sadece şu anda değil, düzenli olarak... Ama bugün için teşekkür ederim. Tüm günler için teşekkür ederim. Ve Penn... Sam'in velayetini almakla ilgili söylediğin şeyi yapmalısın. Sen o çocuğu seviyorsun, o da seni seviyor. Sana olan inancım tam. Sana söylediğimiz her şey bir yana, sen iyi bir adamsın ve çok daha iyi bir baba olacaksın.

RHODES

Lanet olsun, ağlıyor.

WESTON

^ Aynı şekilde.

HENLEY

Çok güzel söyledin Bow. Ve o haklı, Penn. Bunu başarabilirsiniz ve biz sizi her adımda destekleyeceğiz.

PENN

Hayatımda bir kez olsun nutkum tutuldu. Teşekkürler Bowie. Teşekkürler çocuklar. 🥹

Kendimi bundan vazgeçiremeden Poppy'ye mesaj attım.

Orada yaşıyorsun, değil mi?

Noktaları görüyorum ve daha rahat nefes alıyorum. Kaybolurlar ve sonra tekrar ortaya çıkarlar.

POPPY

Hey, pardon. Evet, hayattayım. Teşekkürler.

Verdiği cevapta rahatsız edici bir şey var. Sesi Poppy gibi değil... ki bu aptalca çünkü zaten çok fazla mesajlaşmıyoruz, ama mesajlaştığımızda daha hareketli oluyor, tıpkı onun gibi.

Mutfağın köşesini dönüyorum ve annemin bir fincan daha sıcak çay doldurduğunu görüyorum. Beni işaret ediyor.

"Yatma vaktin geçti." Ben bir şey söylemeyince gülüyor. "Şaka yapıyorum. Rahatla, Maus," diyor.

Lakap karşısında dudaklarım kalkıyor. "Bir süredir bana fare demiyorsun."

"Sen her zaman benim maus'um olacaksın," diyor.

Kollarını açıyor ve ben de yanına gidip ona sarılıyorum. Ben onun üzerinde yükseliyorum, o da bana bakmak için arkasını dönmek zorunda kalıyor. Saçımı çekiştiriyor.

"Saçını kestirmen
lazım." Kaşlarımı
kaldırıyorum.

"Ve bu konuda şaka *yapmıyorum*," diye ekliyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

MOMAGER

POPPY

Normalmişim gibi davranmakta her zaman iyi olmuşumdur, içim karmakarışık olsa da dışım neşeli ve canlı kalabilir. Marley ve annemle babam genellikle dışımın o kadar da parlak olmadığını anlayabilen tek kişiler, bu yüzden onlardan kaçıyorum. Ve herkesten.

Sessiz kalmak istememiştim, öyle oldu.

Hayatımı değiştiren cevabıyla o küçük plastik çubuğa baktıktan sonra, dünyam kendi ekseni üzerinde eğildi. Ertesi gün telefonumu sessize aldım, bildirimleri görmezden geldim ve tek sabitim olan iş dışında, zihinsel ve fiziksel olarak başımı kapattım... yatakta. Yapabilsem orada kalırdım.

Bunun ötesinde mi? Hiçbir şey iyi hissettirmiyor.

Dördüncü gün, endişeli mesajlar yağmaya başlar. Marley kararlı davranır.

MARLEY

Yaşıyor musun? Cevap ver, lanet olsun.

Özür dilerim! İşler çok yoğun!

MARLEY

Bir dakikan olduğuunda beni ara. Yüzünü özledim.

Özleyeceğim. Seni seviyorum. Xo

Tamamen yalan değıl. Hayatımdaki her şeyin nasıl değışmek üzere olduğunu zihinsel olarak kataloglamakla meşguldüm.

Bowie yine mesaj atıyor.

BOWIE

Hâlâ iyi misin?

Haberi nasıl vereceğıme dair her türlü senaryoyu düşündüm. Bugün olmaz. Şimdi olmaz. Henüz değıl.

Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi.

Bu doğru. Adam babasını yeni kaybetti ve başlamış olan ya da olmayan tüm geçici, sallantılı arkadaşlığımız, ihtiyacı olduğu anda onu yüzüstü bıraktığımda artık tamamen sallantıda.

Altıncı gün, yeter artık diye karar verdim. Bir kadın doğum uzmanından randevu aldım, doktorun bana her şeyi hayal ettiğimi söylemesini umuyordum.

Doktorun muayenehanesi hafif lavanta ve antiseptik kokuyor. Ne kadar güçlü olduğu burnuma batıyor ve midem hafifçe dönüyor. Hayır, hayır. Mide bulantısı yapmıyor. Tru'nun tuzlu bir şeyler hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve Briar Hill'de el altında tuttuğum küçük Japon balığı torbasını çıkarıyorum. Birkaç tane çiğniyorum ve midem yatışınca şaşıyorum.

Hmm, sanırım işe yarıyor.

Ugh. Bütün bunları hayal etmemiştim.

Adım söylenene kadar dizlerim gergin bir şekilde zıplıyor. Hemşireyi takip ederek doğum öncesi hakkında neşeli posterlerle süslenmiş muayene odasına giriyorum.

Bakım. Birkaç soruya cevap veriyorum, ona pozitif çıkan hamilelik testlerimden ve öngörülemeyen regl dönemlerimden bahsediyorum.

Dr. Talbot birkaç dakika sonra kapıyı çalıyor ve içeri giriyor, enerjik... normalde yeni insanlarla tanıştığımda nasıl olmaya çalışıyorsam öyle.

"Merhaba, ben Dr. Talbot," diyor ve sırtarak elini uzatıyor.

Ben de gülümsemeye çalışarak, "Ben Poppy," diyorum. Hâlâ ağlayacak gibi hissediyorum ama neyse ki gözyaşlarına boğulmuyorum.

"Bakalım neler oluyor, olur mu?" Dr. Talbot söylüyor.

Birkaç dakika içinde ultrason zaten bildiğim şeyi doğruladı. Dr. Talbot'un gülümsemesi

Talbot'un gülümsemesi monitörü bana doğru çevirirken yumuşuyor.

"İşte bebeğin, Poppy. Yaklaşık dokuz haftalıksın." Dokuz hafta. İki ay. Nefesim kesildi.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Kabullenmesi çok zor," diyor. "Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?" Gergin bir şekilde gülüyorum. "Tamamen bunalmış."

"Bu adil. Hamilelik şaka değil, ama sağlıklısın, bebek iyi görünüyor ve bazı şeyleri çözmek için biraz zamanın var. En azından Kasım ortasına kadar. Bebek adımları." Sırıttıyor. "Bir ay içinde seni tekrar görmek istiyorum. Blaire bir sonraki randevunuzu ayarlamana yardımcı olacak."

"Tamam."

Elimde broşürlerle dolu bir dosya ve kendimi alternatif bir gerçekliğe adım atmış gibi hissederek ofisten çıkıyorum.

Eve dönerken Luminary'ye uğruyorum ve tezgâhın önünde duraklıyorum. Bekle. Sanırım kafein almamam gerekiyor.

"Selam, Poppy!" Clara diyor. Sıradan çıktığımda kaşlarını kaldırıyor. "İyi misin tatlım?"

"Ben...iyiyim. Merhaba! Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Geri çekildim ve birine çarptım. Eller pazularımı sararak beni sabitledi. Omzumun üzerinden baktım ve ağzım açık kaldı. Bowie. Ne şansım var ki?

"Poppy?"

"Alo? Benim," diye şarkı söylüyorum.

Evet, Adele gibi. Sadece güzel sesi yok. Daha çok solgun, üzgün bir fok balığı gibi.

Kıkırdıyor. "Hey, sen."

"İyi görünüyorsun." İç çekiyorum ve yine kıkırdıyor. Neden benim işkencem ona keyif veriyor? Bilmiyorum.

"Uh, yani. Her zaman öylesin ama iyi görünüyorsun..." Yüzümü ona dönüyorum ve şakaklarımı ovuşturarak başımı eğiyorum. "Arkadaşlara her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğun bir zamanda aramızdan ayrıldığım için üzgünüm."

"Biz arkadaş mıyız?" Kaşlarını kırıştırıyor ve ağzım açık kalıyor.

"Sen... şaka mı yapıyorsun?"

Sahte bir öfkeyle elini göğsüne koyuyor. "Ben mi? Şakacı mı? Asla."

Sırıtiyorum, bir yandan *da* "*Bebeğini doğuruyorum*" sözleri göğsümde pompalanıyor, dışarı çıkmak için yalvarıyor. Gülümsemem düşüyor ve bir sırtlan gibi gülüyorum. "Doğru ya. Sen mi? Asla. Hahaha."

Gözleri açılıyor ve onu daha önce hiç bu kadar büyük gülümserken görmemiştim. Hala normal insanlarınki kadar büyük değil ama onun için büyük. Çok büyük. Ve ben büyükte takılı kaldım.

Başımı sallayıp geri çekiliyorum. "Kaçmam lazım! Kendine iyi bak, tamam mı? Tamam mı?" Clara "Sipariş vermeyi unuttu!" derken dönüp dışarı çıkıyorum.

Arabaya vardığımda telefonumu karıştırarak Marley'i arıyorum ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum, ama bir merhaba diye mırıldandığında rahat bir nefes alıyorum.

"Hasta mısın?" Ağlıyorum. İkiyüzlü, ikiyüzlü.

"Çok hastayım."

"Çok özür dilerim. Seni sonra ararım. Ya da daha iyi hissettiğinde beni ara. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Tamam, arayacağım."

Telefonu kapattık ve ben dikiz aynasından kendime baktım.

Sonraki birkaç gün boyunca Bowie'ye ne zaman ve nasıl söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum. On iki haftaya kadar beklemek daha güvenli geliyor, ama o zamana kadar onu her gördüğümde gerçekten de beceriksiz bir aptal mı olacağım? Ya öğrendikten sonra daha da kötüleşirse?

Önümüzdeki üç hafta boyunca ondan uzak durmaya karar veriyorum ama Becca'yı Briar Hill'e getiriyor... ve orada kalıyor. Ne oluyor be? Birkaç hafta önce bu durum beni çok heyecanlandırırdı ama şimdi tam bir işkence.

Çocuklar onu seviyor. Gelip bizimle voleybol oynuyor ve sonra da oyalanıyor. Topları almaya çalışıyorum ama sürekli düşürüyorum, bu her zaman benim sorunumdu ama o beni izlerken bu sorun daha da büyüyor. Onları kaldırmama yardım ediyor.

"İyi misin?" diye sorar.

"Evet, iyiyim. İyiyim. Tamamen iyiyim!" Sesim çok yüksek çıkıyor. Bir kaşını kaldırıyor ama üstüne gitmiyor.

"Sen iyi misin?" Saptırmaya çalışıyorum.

"Annemin beni delirtmesi dışında mı? Evet."

Burnumu kırıstırıyorum. "Yeni evle ilgili bir gelişme yok mu?"

"Oh hayır. Paulina hiçbir yere gitmek için çaba sarf etmiyor. Yuva kuruyor." Elini yüzünde gezdiriyor ve ben pazularının güzel kıvrımını, mükemmel damarlı ellerini izliyorum. Damarlı ellere *bayılırım*.

Başımı sallıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Yuva yapıyor," diye tekrarlıyorum.

"Bokunu her yere koyuyor. Sadece mutfakta otuz tane zürafa olmalı."

"Hayır!" Gülmekten nefesim kesildi.

Elini ensesine götürüyor, sonra tekrar pazusuna götürüyor.

Lanet olsun.

Duvara yaslanıp Becca'nın arkadaşlarıyla konuşmasını izlerken ben de onu izliyorum. Aniden bana bakmak için döndüğünde yakalandım.

O utangaç görünüyor ve benim yanaklarım kızarıyor. Beni tamamen gözetlerken yakaladı.

ona.

"Bu gece bizimle dışarı çıkmalısın."

"Ben. Ne? Dışarı... seninle?" Tekrar ediyorum. "Yani, biz." İç çektim ve pes ettim. Hemen şimdi pes ediyorum.

"Uh, evet. Becca ve ben bu akşam yemeğe çıkıyoruz. Yemek yiyebilir miyiz?"

eve gitmekten

kaçınmayacağım." "Oh!

Akşam yemeği." Göz

kırpıyorum.

"Yemek yemeliyiz, değil mi?"

"Evet." Bana çıkma teklif etmiyor, diye hatırlatıyorum kendime. Kalbim hâlâ içimde utanç verici sıçramalar yapıyor. "Evet... yemek yemeliyiz. Ben varım." Kolumu fırlatıyorum ve bütün top rafını deviriyorum.

Onları yakalamak için çabalıyorum ve Bowie yerlerine koymama yardım ediyor. Kıkırdamasını tekrar duyuyorum ve kederli bir adamı güldürdüğüm için memnun olmalıyım ama sadece bir deliğin beni yutmasını istiyorum.

"Rose & Thorn'a gidelim mi?" diye soruyor.

"Oraya hiç gitmedim."

"Bence seveceksin." "Orada

buluşalım mı?" diye soruyorum.

Saatine baktı. "Seni alırdım ama geç oldu.

Evet, orada buluşmaya ne dersin?"

Beni almaya mı gelecekti? Hayır, bu bir randevu değil. Değil mi? Becca ile gidiyoruz. Randevu değil.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, başka bir şeyi uçurmamak için kollarımı kendime saklayarak.

Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve Becca'yı yanına çağırıyor. Ben ofisime giderken onlar birkaç dakika takılıyorlar. Dışarı çıktığımda duvardan uzaklaşıyor ve kapıyı bizim için açık tutuyor.

Evet, sanırım bebeğini doğuruyor.

Kendimi hiçbir zaman tamamen aklı başında hissetmedim, Marley de bu konuda bana her zaman yürekten katılmıştır, ama şimdi *gerçekten* kaybediyorum.

Neyse ki Becca restoranda sohbeti devam ettiriyor.

"Oma pek çok şeyi sever," diyor. Bana uzun bir şey göstermek için ellerini kaldırıyor. "Zürafalar. Ve fincanlar. Ve ayakkabılar."

Ben gülüyorum ve Bowie isteksizce başını sallıyor.

"Bu doğru. Tüm bu şeyleri seviyor... ve daha fazlasını da" diye ekliyor.

"Babam ve ben..." Becca başlıyor, yardım için Bowie'ye bakıyor. "Biz-" diye başını sallıyor. "Dağınık değiliz."

"Oma'nın sevdiği kadar çok şeyi sevmiyoruz, değil mi?" diyor

Bowie. "Sevmiyoruz," diyor.

"Eşyalarından bazılarını saklaması için onunla konuşabilir misin... bilirsin, yeni evine taşındığında hazır olması için?" Ben öneriyorum.

"Keşke bunu kabul etseydi," diye homurdanıyor Bowie. "Bu sabah beş buçuğun mutfağını yeniden düzenlemek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdi. Bir fincana uzandığında onun yerine bir torba kuru erik bulmanın ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu biliyor musun?"

Homurdanıyorum. "Eyvah."

"Güzel cam kaplarım vardı, onları parlak turuncu Tupperware'lerle değiştirdi."

"Bekle, onları değiştirdi mi? Seninkilere ne yaptı?" Kollarına yaslanıyor ve o kadar lezzetli görünüyor ki yutkunuyorum.

"Onları Goodwill'e göndermeye çalıştı. Onları bir kutuda buldum ve kendi lanet kaselerimi açmak zorunda kaldım."

Gözlerim açılıyor.

"Yeniden düzenlemeye çalışmıyor, fethetmeye çalışıyor. Belki yas tutmak için taşınyordur diye düşünmüştüm. Ama hayır, o bir savaş yolunda. Her çekmece, her dolap, hiçbir şey güvende değil."

"Eviniz zaten çok düzenli," diyorum.

"Artık değil. Hiç bu kadar dağınık olmamıştı." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Belki de bu onun yardım etme yöntemidir?" Bir kahkaha atıyorum.

"Evet, yardım ediyor," diyor karanlık bir sesle. "Tüm varlığım için kendine yardım ediyor. Saçlarımı kestirmem gerektiğini ve gardırobumun kişilikten yoksun olduğunu düşünüyor."

"Sakın saçını kestireyim deme," diye bağıyorum. "Ama gardırobun konusunda haksız değil."

Sweatshirt'üne bakıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Spor kıyafetleri zamansızdır."

"Zamansızca sıkıcı."

Tamamen yalan. Spor kıyafetlerini lezzetli gösteriyor.

"Peki, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diyor, gözlerini benimkilere dikerek.

Ben gülüyorum ve onun dudakları seğiriyor. Tabaklarımız önümüze konuyor ve ben hamburgerimden bir ısırık almaya gittiğimde burnum alevleniyor. Hamburgeri hemen bırakıyorum ve onun yerine güzel, tuzlu bir kızartma yiyorum.

"Daha da kötüleşiyor," diyor. "Akşam yemeği pişirmeye başladı." "Bu güzel, değil mi?"

"Hayır, Poppy, hoş değil."

Becca burnunu kaldırıyor. "İğrenç," diyor. Bowie ve ben gülüyoruz.

"Dün gece bir çeşit güveçti. Adını Avusturya Konforu Lokumu koymuş. Jambon ve erişteli bezelye," omzunu kaldırdı, "teorik olarak bir felaket olmamalı, ama..." Titriyor. "Çok fazla tuz."

Artık gülmeden duramıyorum.

"Sen de mi beğenmedin?" Becca'ya soruyorum. "Martha seviyor," diyor Becca.

"Becca onu Martha'ya masanın altından yedirdi," diyor Bowie, yüzünü buruşturarak. "Bunu önermiyorum ama hızlı bir çözüme ihtiyacımız vardı ve Martha oradaydı."

Çıldırırken peçetemle ağzımı kapatıyorum.

"Başka bir köpek sahiplenmek istiyor, Martha'nın içinde yeterince yaşam olmadığını söylüyor."

Bunun üzerine karnımı tutarak iki büklüm oluyorum. "Bu çok iyi." "Tam bir baş belası," diyor eğlenerek.

"Şimdiye kadar en çok bu kadar konuştuğumu duymuştum," diyorum yüzümdeki hüznü ifadeyi silmeye çalışarak. Boğazımı temizliyorum ve ciddileşmeye çalışıyorum. "Belki de sadece kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyordur," diyorum nazikçe.

Yere bakıyor. "Evet, belki." Sonra tabağıma bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Hamburgerin iyi değil mi?"

"Oh... ben... bu... bir ısırık ister misin?" Tabağıma kaldırıyorum ve o hala orada duran bütün hamburgere bakıyor.

"Şimdi neden yemediğini merak ediyorum." Aldı ve büyük bir ısırık aldı. "Tadı bana göre harika." Tabağa geri koyuyor.

"Al şunu. Lütfen." Tabağı ona doğru itiyorum.

"Her zaman yiyebilirim," diyor. Tabağına bakıyor. "Bifteğimi bitirdim," diyor özür dileyerek, "ama hâlâ biraz salata var. Bundan biraz ister misin?"

Baktım. Normalde avokado ya da kalamata zeytini sevmem ama... *inanılmaz* güzel görünüyor.

"Biliyor musun? Sanırım ben de bundan biraz istiyorum," diyorum tabağını kaparak.

Şaşırmış görünüyor. "Al bakalım." Daha kolay ulaşabilmem için eşyaları yoldan çekiyor.

Zeytinden temkinli bir ısırık alıyorum ve mırıldanıyorum. "Bunun tadı neden bu kadar güzel?" Bir sonraki temkinli ısırığım avokado oluyor ve bir kez başladıktan sonra hepsini yiyorum. "Lezzetli," diyorum şok içinde. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi salata."

Şans eseri olmalı çünkü zeytin ve avokadodan nefret ederim, ama kabul ediyorum... Midem hiç bulanmıyor.

Bowie bana eğlenen bir gülümseme veriyor. "Beğenmene sevindim. Daha önce takas etmeliydik."

Sohbet akmaya devam ediyor ve Becca ve Bowie ile yemekte olduğum için kendimi çimdiklememeye çalışıyorum... çünkü bunu çok uzun süre düşünürsem umutlanabilirim. Bir şeyler hayal etmeye başlayabilirim... nasıl olabileceğini.

Ayrılmaya hazırlanırken Bowie, "Umarım eve döndüğümde renk kodlu bir iç çamaşırı çekmecesini görmem." diyor.

Gülüyorum. "Benim evimde her zaman kalabilirsiniz." Yüzüm alev alev yanıyor ve onu geri çekmeye çalışıyorum. "Ya da, bilirsiniz, sınırlar yaratın." Bu da bir kahkaha daha kazandırdı. Kalbim gülümsemeler ve kahkahalarla dolu. Bu gece Bowie'den aldım.

"Doğru. Sınırlar. Senin evin kulağa kesinlikle daha eğlenceli geliyor."

O zaman karanlıkta dışarı çıkmamız iyi bir şey, böylece baygın gözlerim ve kırmızı yanaklarım görünmüyor.

Aman Tanrım, *onun bebeğini doğuruyorum.*

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ÇILGINLIĞIM

BOWIE

Briar Hill'de tezgâha yaslanmış, su şişemden bir yudum alıyor ve bakmamaya çalışıyorum.

Poppy odanın diğer ucunda, panoya eğilirken ipeksi dalgaları öne doğru düşüyor ve yoga pantolonu her kıvrımını beni çileden çıkaracak şekilde sarıyor. Sarı saçları gözlerine doluyor ve onları savurup atıyor, kendi alanında rahat görünüyor. İçimden bir ses, burada olduğumu bilseydi şu anda bu kadar rahat görünmeyeceğini söylüyor ve bu bana hiç de iyi gelmiyor.

Geçen akşamki yemek... şaşırtıcıydı. Bu kadar eğlenmeyi beklemiyordum ama Poppy evde uğraştığım her şeyi hafifletmeye yardımcı oldu. Annem hakkında konuşmak ve benimle hiç tereddüt etmeden dalga geçmesi - kolaydı, normaldi... güzeldi.

"Poppy!" Becca mutlu bir şekilde el sallıyor.

Poppy başını kaldırıp yanıma geldi. "İkinize de iyi günler. Bugün okul nasıldı Becca?"

"Çok güzeldi," diyor Becca sırtarak.

Sanırım Poppy'yle ilk tanıştığından beri her gün bu kelimeyi kullanıyor.

Poppy de ona kocaman bir sırıtışla karşılık veriyor ve o sevimli el sıkışmalarını yapıyorlar. "Mükemmel. Bunu duyduğuma çok sevindim. Eğlenceli bir şeyler yapmaya hazır mısın?"

"Hazırım!" Becca alkışlıyor.

"Tamam, neden spor salonuna gitmiyorsun, ben de hemen geliyorum."

Şimdi bana bakıyor ve gülümsemesi bozuluyor. Hayal mi görüyorum? Belki de geçen akşamki yemeğimizden sonra bana yapışıp kalacağımdan endişeleniyordur... Belki de benim kadar eğlenmemiştir ve beni rahat bırakması gerektiğini düşünüyordur. Yani, bunun bir randevu bile olmadığını farkında mı? Farkında mı? Değil mi?

"Bowie," diyor basitçe.

"Poppy," diye karşılık veriyorum. O bir şey söylemeyince, boşluğu doldurma ihtiyacı hissediyorum, ki bu hiç bana göre değil, kendimi bile tanıyamıyorum. "İyi misin?"

"Elbette," diyor biraz fazla parlak bir sesle. "Neden olmayayım ki?"

Nedense buna inanmıyorum ama ben daha fazla üstelemeden dönüp koridorda yürümeye başlıyor. Çok hızlı hareket ediyor, omuzları sanki kendi içine çekilmeye çalışıyormuş gibi kambur. Bir terslik var. Hiç düşünmeden onu takip ediyorum.

"Poppy," diye seslendim.

Durmuyor, köşede kayboluyor. Uzun adımlarımla tam da panoyu karıştırmak için durakladığında ona yetişiyorum ve kendimi ikinci kez sorgulamadan uzanıp elimi dirseğine koyuyorum.

Etrafında dönüyor ve bir *oof* ile göğsüme çarpıyor. Pano elinden kayarak yere düşüyor.

"Bowie?" diyor, şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

Ona alan açmak için geri çekilmek istiyorum ama başını eğiyor, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve tüm mantıklı düşüncelerim uçup gidiyor.

Saçının bir tutamı yanağına düşüyor ve uzanıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Parmaklarım tenine değiyor ve bana bakarken ağzı bir karış açılıyor.

"Sen iyi misin?" Sesim artık daha kısık, adını vermek istemediğim bir şeyle pürüzlü.

Ağzı daha da açılıyor ama hiç ses çıkmıyor. Bakışları dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime düşüyor. Aramızdaki gerilim elektrikle uğulduyor. Elim hâlâ dirseğini hafifçe kavrarken yarım adım daha yaklaştığımda nabzım kulaklarımda atıyor.

"Sen... kendin gibi görünmüyorsun." Çekiniyorum. "Bir şey mi yaptım-"

"Hayır. Sen iyisin. Sen... harikasin."

Sesi çok yumuşak ve çok tatlı, dolgun dudakları beni daha yakına çağırıyor. Hiç düşünmeden eğilip onu öpüyorum.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğu anda, dünya bir anda eğiliyor ve duruluyor. İçimde eriyor, beni öperken elleri omuzlarımı kavramak için yukarı kayıyor. Öpücüğü derinleştiriyorum, boştaki elim yüzünün yan tarafını kavlıyor, başparmağım yanağını okşuyor. Tadı çok güzel, çok iyi *hissettiriyor*. Sıcaklık içimde dönüyor ve sadece bu olana kadar ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Sadece o.

Başımı eğiyorum, kendimi inkar etmekle meşgul olduğum bir açlıkla onu öpüyorum. Şimdi hayatım boyunca, neden kendimi tuttuğumu anlayamıyorum. Onu böyle öptüğümde, asla bitmesini istemiyorum. Dudaklarımız bunun için yaratılmış, hepsi bu.

Ama o ayrılıyor ve ikimiz de zor nefes alıyoruz, alınlarımız birbirine değiyor.

Poppy başını arkaya yatırdı, gözleri şaşkındı. "Neydi o?"

Sertçe yutkunurken başparmağım çenesini okşuyor. Sonunda konuştuğumda sesim boğuk çıkıyor.

"Bu... çok gecikti."

Seks yaptıktan sonra soğuk davrandığım için özür dilemek, onun yanındayken zihinsel olarak kaçtığım için özür dilemek, bir sonraki saati onu daha fazla öperek geçiremeyecekken iş yerinde onu öptüğüm için özür dilemek istiyorum.

Ama o bir adım daha geri atıyor ve yüzü kaskatı kesiliyor. Kahretsin. Beklediğim bu değildi.

"Gitmem gerek," diyor, gözleri camlaşıyor.

Şu anda neler oluyor? Ağlamak üzere mi? Tanrım, o anı nasıl bu kadar yanlış değerlendirebildim?

Ben de geri çekilip başımı sallıyorum. "Tamam." Göz kırptı ve başını salladı. "Tamam."

Sonra dönüp ters yöne doğru gitti.

Becca ve ben arabayı garaj yoluna çektik. Oynadıkları oyun hakkında sohbet ediyordu ve Briar Hill'e geri döndüğümde Poppy'nin hiçbir yerde olmadığı gerçeği dikkatimi dağdıttı. Onunla konuşmayı planlamıştım, belki

Öpüşmeden sonra işleri yoluna koymak ya da en azından yanlış bir şey yapıp yapmadığımı anlamak... ama o orada değildi.

Eve girdiğimizde düşüncelerim yarıda kesildi.

"Eşyalarımı taşımanın uygun olduğunu düşünüyor olamazsın," diyor annemin kısık sesi mutfaktan yankılanarak.

"Sadece Becca'nın tabağına yer açmaya çalışıyordum," diyor Bayan McGregor. "Görmeyi seviyor-"

Annem, "Tabağının dışarıda olmasına gerek yok," diye karşı çıkıyor.

Mutfak kapısında duruyorum, omuzlarım gergin. Önümdeki manzara bir sitcom'dan fırlamış gibi, ama daha çok kâbusum gibi: Annem kollarını kavuşturmuş, dimdik duruyor ve elinde süpürgeyle uçmaya hazırmış gibi duran Bayan McGregor'a ters ters bakıyor.

"Neler oluyor burada?" diye soruyorum.

İki kadın da bana doğru dönüp aynı anda konuşmaya başladı. "Eşyalarımдан kurtulmaya çalışıyor-"

"Eşyalarımı Becca'nın olduğu yere koyuyor-"

Elimi kaldırıyorum ve duraklıyorlar. "Anne, Bayan McGregor uzun zamandır bu evi yönetiyor ve Becca'ya yardımcı oluyor. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor... Becca için neyin yararlı olduğunu ve onun en iyi nasıl çalıştığını biliyor."

Annem burnunu çekerek, "Ben sadece burayı ev gibi yapmaya çalışıyorum, Bowie," diyor.

Bayan McGregor bir kaşını kaldırıyor. "Becca dağınıklıkla iyi başa çıkamaz," diyor biraz kibirli bir şekilde.

"Bunlar benim için çok şey ifade ediyor ve bulundukları odaya güzellik katıyorlar," diye savunuyor annem. "Onlar dağınıklık *değil*."

"Anne," sesim uyarıya doğru kayıyor, "Bayan McGregor çok değerli. Aileden biri sayılır. Ve bu evin işleyebilmesi için onun mutlu olmasına ihtiyacım var. Ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar çok şeye alışık değilim-" Ellerimi mutfakımın etrafına yerleştirilmiş çeşitli zürafalara doğru sallıyorum.

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum." Annemin sesi hafifçe yumuşuyor ama duruşu hâlâ sert.

"Her şeyi bir arada tutan tek kişiyi ezerek yardımcı olmuyorsun," diyorum. "Burada misafirim olarak bulunuyorsun ve buna saygı göstermeni istiyorum."

Annem dudaklarını büzüyor ama daha fazla tartışmıyor. Bayan McGregor dolaba dönmeden önce bana minnettar bir bakış fırlatıyor.

Gerginlik azalınca nefes veriyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Onun yolundan çekileceğim," diyor annem ama sesi hâlâ sinirli çıkıyor.
"Ama gerektiğinde fikirlerimi söylemeyeceğimi sanma."

Sırıtıyorum. "Daha azını beklemezdim."

Annem üst kata çekiliyor ve ben günün ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissederek tezgâha yaslanıyorum.

Hayatımdaki tüm karmaşık dinamikler aynı anda çarpışıyor.

Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, hepsini patlamadan daha ne kadar tutabileceğimden emin değilim.

Bugün cezaya aç olduğum için telefonumu elime alıp Poppy'ye mesaj atıyorum.

İş yerinde seni öptüğüm için özür dilerim... Bu doğru değildi ve seni üzdüğüm için özür dilerim.

Birkaç dakika cevap vermiyor ama cevap verdiğinde elimi saçlarımda gezdirip inliyorum. Çenemi kapalı tutmalıydım.

POPPY

İyi değil mi? Bir kızın egosunu nasıl yok edeceğini iyi biliyorsun Bowie.

Öyle demek istemedim. Öpücük...benim için...mükemmeldi. 30/10.

POPPY

Bu daha iyi.

Boğuk bir kahkaha attım.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

POPPY

Seninle dalga geçiyorum.

Telefonuma bakıp sırtıtıyorum ve sonra onun yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

Yani seni öptüğüm için bana kızgın değil misin?

Yine, cevap vermesi istediğimden daha uzun sürüyor, ama cevap verdiğinde, basit...

POPPY

■

Hayır.

Detay vermesini umarak bekliyorum ama vermiyor ve ben de bu konuyu kapatmaya karar veriyorum.

Ta ki Bayan McGregor köşeden gelip beni telefonuma gülümserken görene kadar. Dudakları kalktı.

"Seni gülümserken görmek güzel," diyor.

Ben de ona gülümsüyorum. "Bunu yeterince yapmıyorum, değil mi?" "Hayır, korkarım ki yapmıyorsun. Şimdi seni gülümseten ne?" Tereddüt ediyorum ve sonra söylüyorum. "Poppy Keane."

"Ahh," gülümsemesi genişliyor. "Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok." Komplocu bir tavırla eğiliyor. "Biliyor musun, Poppy'yi dışarı çıkarmak istersen Becca'ya bir süre bakabilirim ya da... her neyse." Gözleri parıldıyor. "Becca Briar Hill'e gittiğinden beri onunla vakit geçirmeyi çok özledim."

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Muhtemelen bu gece beni görmek istemez. Daha önce onunla işleri biraz... berbat ettim."

Kaşları kalktı. "Onu görmeye gitmek için bir neden daha."

Tekrar telefonuma baktım. "Havayı temizlemek istiyorum."

"Tamam, bana haber ver. Ben gidip Becca'ya merhaba diyeceğim." "Teşekkürler," diyorum ve o da başını sallayarak koridorda yürüyor.

Yazmaya başlıyorum ve kendimi vazgeçiremeden gönder tuşuna basıyorum.

■

Sence konuşabilir miyiz?

POPPY

■

Şimdi mi?

■

Evet. Tercihen yüz yüze. Böylece zaten olduğumdan daha da kafa karıştırıcı olmanın bir yolunu bulmam.

POPPY

■

LOL. Oldukça kafa karıştırıcısın.

Not aldım. Ve katılıyorum. Benim de kafam karıştı. Bayan McGregor Becca'ya biraz göz kulak olabileceğini söyledi. Kahve, dondurma ya da patlamış mısır alabiliriz.

Başımı salladım. Patlamış mısır mı? Belli ki insanlarla iletişim kurmaya uygun değilim.

POPPY

Benden hiç patlamış mısır istendiğini söyleyemem ama tabii ki. Aslında burada patlamış mısıram var. Gelmek ister misin?

Evet.

POPPY

Tamam. Gerçekten evet diyeceğini düşünmemiştim.

Davetiyeği geri alabilirsin.

POPPY

Hayır, buraya gel!

Şimdi mi?

POPPY

Evet.

Odama gidip dişlerimi fırçalıyorum, aynada kendime bakmaktan kaçınıyorum çünkü bakarsam kendimi bundan vazgeçireceğimi biliyorum. Sonra Becca'nın odasına gidiyorum ve onu Bayan McGregor ile birlikte kitap okurken görüyorum.

"Ben biraz dışarı çıkacağım, tamam mı?"

"Tamam," diyor ikisi de.

Anneme de gideceğimi mesajla bildiriyorum ama cevap vermiyor. Kapısının önünden geçtiğimde kapısı kapalıydı ve neredeyse çalacaktım ama mesajla bırakmaya karar verdim.

Poppy bana daha önce nerede yaşadığını söylemişti ama buraya ilk kez geliyorum. Dairesine doğru yürüdüğümde, kapısının yanındaki sallanan sandalyede oturan seramik kurbağaya bakıp sırtıyorum. Kapıyı iki kez çaldım ve beni güzelliğiyle harap ederek kapıyı açtı.

Saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslak ve taytının üzerine uzun kollu bol bir tişört giymiş. Yüzü parlıyor, makyajdan arınmış ve o kadar güzel görünüyor ki canımı acıtıyor.

O anda neredeyse dönüp kaçacaktım, ama kapıyı daha geniş açtı ve içeri girdim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

BAŞLAR VEYA KUYRUKLAR

POPPY

Küçük oturma odamda volta atıyorum, beklerken ellerim gergin bir şekilde sıkılıyor. Telefonum sehpanın üzerinde duruyor, Bowie ile daha önce yazdığım mesaj ekranda belli belirsiz parlıyor. Her an burada olabilir. Bowie Fox'un evime gelmesi konusunda çıldırmak için Marley'e mesaj atacak vaktim bile yok. Marley'le konuşacak *o kadar* çok şeyim var ki...

Öpüşmemizden sonra - Briar Hill'de paylaştığımız akıl almaz öpücükten sonra - başka hiçbir şey düşünmedim. En azından beş saniyeliğine hamile olduğumu aklımdan çıkarmaya yetecek kadar şok ediciydi.

Kapımın çalınması tüylerimi diken diken ediyor ama kapıyı açtığımda onu karşımda heybetli ama utangaç bir şekilde görünce biraz rahatlıyorum. Saçları hafifçe dağılmış ve gözlerinde midemi bulandıran bir yoğunluk var.

"Selam," diyor, sesi alçak.

Onu içeri aldım ve kapıyı arkasından kapattım. Bir süre öylece duruyoruz, birbirimize bakarken garip bir şekilde yer değiştiriyoruz.

"Güzel yer," diyor Bowie, etrafına bakarak.

"Teşekkürler. Küçük bir yer," diyorum kıpırdanarak.

"Rahat bir yer."

Bunu söyleme şekli her yerimi ısıtıyor ve kalbim sinir bozucu bir langırt zıplaması yaptığında dudağımı ısıtırıyor.

"İçecek bir şey ister misin?" Mutfığa doğru yürürken soruyorum. "Patlamış mısırla birlikte mi?"

"Böyle iyiyim aslında. Pek aç değilim."

Arkamı döndüğümde onu beni izlerken buluyorum, dudakları yukarı kıvrılmış. Bakışları sabit ama nefesimi kesen bir yumuşaklık var.

"Bütün gün berbat haldeydim," diye geveliyorum. Gözleri hafifçe parlıyor.

"Neden?"

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Bilmiyorum. Sen buradaydın. O öpücük. Her şey." Belli belirsiz bir hareket yapıyorum, ellerim biraz sallanıyor.

Ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşiyor. "Gergin misin?" "Belli ki."

"Gergin olma."

Aramızdaki boşluğu geçip eliyle benimkini okşuyor. Gözlerimiz kilitlenirken nabzım hızlanıyor.

"Bowie..."

Elini uzatıp benimkini tutuyor ve parmaklarımız birbirine dolanıyor. İç çekiyorum. Bu adam. Ne dediğini anlamıyorum ama çoğu zaman denemekten hoşlanıyorum.

"Belli ki bu işte berbatım," diyor. "Yanlış şeyi söylüyorum, yanlış şeyi yapıyorum... yanlış zamanda."

"Sevimli olman iyi bir şey," diye araya giriyorum ve neyse ki bu onu güldürüyor.

"Sevimli olan sensin," diyor. "Ben... birlikte geçirdiğimiz gecedan sonra her şeyi ele alış biçimim yüzünden kendimi kötü hissettim." Yüzünü buruşturuyor. "Ve seni öperek her şeyi daha da karmaşık hale getirdiğimi biliyorum..."

Boştaki eliyle saçlarını avucunun içine alıyor ve bıraktığında saçlarının tekrar yerine düşmesini izliyorum. Elini sıkıyorum ve sertçe yutkunuyor.

"Sadece, seninleyken, istiyorum ki-" Duraklıyor ve ben de beklemeye çalışıyorum

sabırla, ama burada ölüyorum.

"İstiyor musun?"

"Daha fazlasını istiyorum. Seni düşünmeden duramıyorum." Bir adım daha yaklaşıyor ve karnım bir kez daha dönüyor.

Şimdi. Ona şimdi söylemelisin, diye düşünüyorum.

"Ben de seni düşünmeden edemiyorum," diyorum onun yerine.

"Ben ilişki kurmam."

İçimdeki şeyler duruyor. "Biliyorum, bunu açıkça belirttin." "Ama sen bana istediğimi düşündürüyorsun."

Ağzım açık kaldı. "İstiyor muyum?" Başını sallıyor.

Bu sefer öne doğru bir adım atıyorum ve göğsüm onunkine değiyor. Hâlâ elimi tutuyor ve ellerimizi yukarı çekip göğsüne yaslıyor. Diğer elini belime koyuyor, ben de kendi elimi onunkine koyuyorum ve gömleğinin içinden vücudunun sıcaklığını hissediyorum. Kasları gergin. Gergin olduğuna dair kısa bir düşünceye kapılıyorum ve bununla ilgili her şey içimi ısıtıyor.

Ona söylemek için iyi bir zaman olabilirdi ama bu anın tadını çok fazla çıkarıyorum. Eğilip beni öptüğünde, öpüşü eskisi kadar elektrikliydi ama daha yavaş, daha derin... *daha tatlı*... Kendimi onun içinde kaybediyorum. Beni daha yakına çekiyor ve ben de kollarımı boynuna dolayarak onun içinde eriyorum. Öpüşürken ve öpüşürken zaman bulanıklaşıyor, acilen bir cehenneme dönüşüyor.

Geri çekiliyor, göğüslerimiz yükselip alçalıyor.

"O geceyi düşünüyor musun?" diye soruyor kabaca, boynumdan aşağıya doğru öperek.

"Her zaman." Fark ettiğinden daha fazla nedenden dolayı. Suçluluk duygumu yutuyorum ve onun dokunuşuna odaklanıyorum.

"Ben de" diyor.

Eli göğsüme değdiğinde ona doğru eğiliyor ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Bowie," diye inliyorum.

"Adımı söyleyişine bayılıyorum," diye inliyor.

O gece samimi olduğumuzda konuşmamıştı ve söylemeliyim ki, bu gece söylediği şeyler beni bir su birikintisi haline getiriyor.

"Konuşmak için geldim, söz veriyorum" diyor.

"Her zaman konuşabiliriz... ama bu daha eğlenceli." Sırıttıyor ve bu o kadar baştan çıkarıcı ki yutkunuyorum.

"Anlaştık," diyor.

Parmak uçlarımda durup onu tekrar öpüyorum ve o da beni kaldırıp bacaklarımı beline doluyor. Kanepeye doğru yürüyor ve beni üzerine yatırıyor, ne istediğimi anlamaya çalışırken üzerime oturuyor.

Eğilip boynunu öpüyorum, dilim teninde zar zor geziniyor ama o inliyor, aç bir ses. Tadı bir kış gününde okyanus gibi.

"Sıfırdan yüze doğru gidiyoruz, değil mi?" Boynuma doğru gülüyor ve bana doğru eğildiğinde saçlarını çekiştirip avucumun içinde sıkıyorum. İkimiz de bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inliyoruz.

"Bilmiyorum, bir süredir yirmi ya da otuz civarında takılıyoruz... bugün erken saatlerde elli... yani tam olarak sıfır değil."

Gülümsemesini tenimde hissediyorum ve gülümsememe engel olamıyorum. "Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve eli taytımın altından kayıyor, üzerimde yavaşça süzülüyor ve yüzündeki şaşkın konsantrasyon çok sıcak.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor nefesim kesildiğinde. "Çok fazla," diye ürperiyorum.

"Benim de," diyor.

Daha iyi erişebilmek için taytımı aşağı çekiyor ve parmaklarının tomurcuğumun üzerinde kaymasını ve sonra daha aşağıya, içeri girmesini izliyor. Vücudumdaki her sinir uğulduyor.

"Çok güzelsin," diyor. "Bunu sana daha önce söyledim mi yoksa sadece Bu mu?"

Ağzım ona cevap vermek için açılıyor ama parmaklarıyla yaptığı şey çok iyi hissettiriyor. Biliyormuş gibi gülümsüyor ve boştaki eli popomun altına girip beni kaldırıyor, böylece diğer eliyle yaptığı her şeyi daha da fazla hissediyorum.

"Bowie," diye fısıldıyorum, saçlarını daha sert çekiştirerek. "Öyle mi?" Sesi titriyor.

"Bu... çok iyi hissettiriyor."

"Bana ne kadar iyi olduğunu göster," diyor, gözleri benimkilere odaklanmış.

Temposunu artırıyor, üzerimdeki daireler hızlanıyor ve ben gözlerimi sıkarak bir çığlıkla boşalıyorum. Tüm bedenim geriliyor ve gözlerimi açtığımda hâlâ beni izliyor, gözleri şehvetle parlıyor.

Parmakları hala duruyor ve ben eğilip onu öpüyorum, vücudunu benimkiyle aynı hizaya çekiyorum. Bacaklarımı beline doluyorum ve o da inleyerek bana doğru eğiliyor.

Aramızda el yordamıyla pantolonunu indiriyorum ve aşağı çekiyorum. "Emin misin?" diye soruyor.

"Eminim," diyorum.

Üzerimden kalkıyor ve taytımı sonuna kadar çekerek başının üzerinden atıyor. Bana bakarken gözleri parlak ve şakacı.

"Hâlâ nasıl giyiniksin?" Dirseklerimin üzerine eğilerek soruyorum.

Beni öpmek için bana doğru hamle yapıyor, ben de eğilip koltuktan kalkıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve o orada durmuş, arkama bakıyor.

"Gel beni bul," diyorum.

Yatak odama doğru koşmadan önce gördüğüm son şey yüzündeki aç bakış oluyor.

Bana doğru yaklaşıp gömleğimi çekip çıkardığında ve yüzüne fırlattığında gülümsüyorum.

Gülüp yakalıyor ve neredeyse beni yakalıyordu ama çok hızlıydım. Yatağıma ulaştığımda üzerine tırmanıyorum ve yüzümü ona dönüp dizlerimin üzerine oturuyorum.

Sütyenimi işaret ediyor. "Bir şey unutmuşsun."

"Çırılçıplak kalana kadar olmaz."

"Çırılçıplak, ha?" diye sırtıyor.

Gömleğini bir hamlede arkadan çıkarıyor ve kas dalgalarını, karın kaslarını ve geniş omuzlarını gördüğümde iç çekiyorum. Onun küçücük yatak odamdaki etkisi beni aşırı heyecanlandırıyor. Bana bakıp sıranın bende olduğunu işaret ettiğinde, pantolonunu gösteriyorum ve o da iç geçiriyor, sönmüş gibi davranıyor. Ama pantolonunu indiriyor ve ben de onun kalın kalçalarını ve uğraştığı ağır, uzun boyu görüyorum. Külotunu indirdiğinde yutkunuyorum ve siki karnına geri oturuyor, taş gibi sert ve oh, çok nefis.

Daha önce seks yaptığımızda uykuluyduk, karanlıktı ve neredeyse çılgıncaydı, sanki birbirimize yeterince hızlı ulaşamıyorduk. Ya da belki de her şeyi durdurur diye bunu çok fazla düşünmek istemiyorduk.

Bu sefer her şeyi içime çektiğimden eminim. Bakışlarımız keşfedici, acelesiz ve cesur. Sütyenimi çıkarıp bıraktığımda uzun süre bana bakıyor.

"Vay canına, Poppy," diyor sonunda.

Aşağı uzanıyor ve yumruğunu sikinin üzerinde uzun bir gezdiriyor ve beni çözüyor. Elim kaldırıp meme ucumu parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve adem elması sallanıyor. Aç bir şekilde bana doğru ilerliyor ve ben dizlerimin üzerinden kayıyorum, hala oturuyorum ama bacaklarım ayırık. Gözleri parlıyor ve nefesinin altında küfrediyor.

"Bunu yapıyoruz," diyor kararlı bir şekilde. "Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum.

Beni tekrar öptüğünde kalan tüm şüphelerim sustu ve durmadık. Sadece öpücüğün ucuna bir şey koyacak kadar

prezervatifi takıyor ve girişime yerleştiriyor. Neredeyse ona prezervatife ihtiyacımız olmadığını söyleyecektim ama içime girdiğinde dudakları tekrar benimkilerin üzerindeydi. Aramızdaki ritim yoğunlaştığında ve onun nerede bitip benim nerede başladığımı söylemek zorlaştığında da benim dudaklarımdalar. Öpüşleri cezalandırıcı ve güzel, ibadet gibi ve sevişmek gibi ve onunla sarhoş hissediyorum. Aceleyle hareket ediyoruz, birlikte titrediğimizde vücutlarımız terden ıslanmış oluyor.

"Seni bekliyorum," diyor ağzıma karşı. Ve sadece bu kelimeleri duymak bile beni parçalara ayırıyor.

Sözüne sadık kalarak, ben onun etrafında kenetlenene kadar boşalmıyor ve sürüş o kadar mükemmel, o kadar bu dünyanın dışında ki, rüya görmediğime inanamıyorum.

Daha sonra, yatağında birbirimize dolanmış yatarken, göğsünde tembel daireler çiziyorum. Daha önceki gibi kaçmadı, hiç geri çekilmedi.

Kolu bana sıkıca sarılıyor ve bir an için her şeyin yoluna girebileceğine inanıyorum. İyiden de öte... harika.

Her şeyin yerli yerine oturacağını umarak şimdilik burada kalmak istiyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SPIRALLER

BOWIE

"Yemin ederim buraya seni yatağa götürmek için gelmedim," diyorum ona mahcup bir ifadeyle.

Saçının bir tutamını parmağıma doluyorum ve dalga dalga aşağı doğru kayıyorum ve sonra tekrar yapıyorum. Başı göğsümde ve ben hareket etmek istemiyorum. Her şey çok mükemmel hissettiriyor. Vücudum doydum. Parmakları benimle alay ediyor, bacağı kalçamın üzerinde ve hâlâ çıplamız... Bu gecenin bitmesini istemiyorum.

Çenesini göğsüme yaslıyor ve sırtarak bana bakıyor. "Beni şikayet ederken bulamazsın," diyor.

"Ben de," diyorum saçlarına doğru. Çok güzel kokuyor, narenciye ve çiçek gibi.

Diğer odadan gelen telefonum sessizliği bölüyor ve uyarı sesinden annemin aradığını anlıyorum. İnledim.

"Kontrol etmen gerekiyor mu?"

"Evet, annem arıyor. Eve gitmeliyim. O ve Bayan McGregor evdeki sorunları çözmeye çalışıyorlar."

Poppy bana karşı kıpırdanıyor, yüzünü bana bakmak için yukarı kaldırıyor. "Alışık olduğundan biraz daha fazla drama mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Muhtemelen dramayı sevmediğimi söyleyebilirsin. Penn'inki olmadığı sürece." Gülüyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Becca Bayan McGregor'la birlikte ve ben yoldayken yatma rutinini bensiz sayısız kez yaptılar. Ama Becca'yı bu gece için hazırlamadım, o yüzden geri dönmeliyim."

"Anlıyorum. Bence onun rutinlerini korumak için bu kadar sıkı çalışmanız takdire şayan. Bu zorlu bir çaba."

Eğilip dudaklarını uzun bir öpücükle yakalıyorum. Elleri yüzümde geziniyor ve bu içimdeki her şeyi ısıtıyor. Kendimi tekrar onun içinde kaybetmekten başka bir şey istemiyorum ama kendimi geri çekmeye zorluyorum.

"Bu gece..." Doğru kelimeleri ararken sözümü yarıda kesiyorum. "Gerçekten güzel."

Alt dudağını ısırp başını sallamadan önce gülümsüyor. "Öyleydi."

İsteksizce yataktan kalkıyorum ve giyiniyorum. Poppy kazağını kafasına geçiriyor ve ben de yüzümü buruşturarak eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Bu vücudu örtmek utanç verici."

Bana bakarken gözleri parlıyor ve onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünüyorum. Onun güneşi karşısında kendimi gecenin en karanlık kısmı gibi hissediyorum.

Başparmağım yanağını okşuyor ve sonra odasından çıkıyorum. O da beni kapıya kadar takip ediyor, kollarını soğuğa hazırlanır gibi kendine sarıyor.

"Yakında görüşürüz, muhtemelen yarın Briar Hill'de," diyorum.

"Bowie," diyor aniden.

Duraksıyorum, sırtıyorum. "Öyle mi?"

Tereddüt ediyor, derin bir nefes alıyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Ses tonundaki ciddiyet karşısında kalbim küt küt atıyor.

"Tamam."

Gözleri yüzümde geziniyor ve uzanıp kaşlarımdaki çatıklığı düzeltiyor.

"Neymiş o?" diye soruyorum. Telefonum tekrar çalıyor ve irkiliyorum. Gülümseyerek başını sallıyor. "Bekleyebilir. İyi uykular." Gözlerim kısılıyor ama gülümsemesi derinleşiyor.

"Gerçekten," diyor. "Görüşürüz... sonra."

Onu terk etmekten nefret ederek uzun bir öpücük veriyorum. "Sonra," diyorum, ellerimi ceplerime sokup dışarı çıkıyorum. Dönüp ona bakıyorum. "İyi geceler, Poppy."

Üzerinde büyük boy sweatshirt'ünden başka bir şey olmadan kapıya yaslanıyor ve ağzım kuruyor.

Birbirimize gülümsüyoruz ve az önce olanlardan dolayı biraz sarsılmış bir halde oradan ayrılıyorum. Üstelik patlamış mısırımız bile yoktu.

Becca ve Bayan McGregor'un mutfakta gülüşme seslerini takip ediyorum. Annemin kapısı hâlâ kapalı.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye soruyorum. "İyi," diyor Becca.

Bayan McGregor başını sallıyor. "Güzel bir gece oldu. Biraz atıştırdık ve Becca düşünüyordu."

"Buna sevindim. Teşekkür ederim."

"Şimdi dişlerimi fırçalayacağım," diyor Becca.

"Harika. Size iyi geceler dilemek için birazdan orada olacağım," diyorum Becca'ya. "İkinize de iyi geceler," diyor Bayan McGregor.

"İyi geceler," diye cevap veriyoruz ikimiz de.

Işıkları kapattıktan sonra Becca'nın odasına gidiyorum. Annesinin fotoğraflarına bakıyor ve Poppy'yle olan fotoğrafı en önde duruyor. Zihnim yarışmaya başlıyor. Onu kapatmaya, Becca'dan başka hiçbir şeye odaklanmamaya çalışıyorum ama o Poppy'ye odaklanmışken bu çok zor.

"Poppy'yi seviyorum," diyor. "Sen de Poppy'yi seviyorsun."

Evet, severim.

"Keşke Poppy benim annem olsaydı" diyor.

Sikerler beni.

"O iyi bir arkadaş, değil mi?" Yönlendirmeye çalışıyorum.

"En iyi arkadaşım." Becca yatağa girerken başını sallıyor.

Becca'nın yanına kıvrılmış, Elle sayesinde Becca'nınkiyle uyumlu pijamalar giyen Martha'ya gülümsüyorum. Küçük kafasını kaşıyorum, kafasındaki küçük saçlar her yöne uçuşurken gülüyorum. Martha'ya boyun eğdiğim için mutluyum. Beni sevmeye başladı.

Becca'yı yatırıyorum ve ışığı söndürmeden önce ona tatlı rüyalar diliyorum.

Yatmak yerine aşağı inip spor yapıyorum.

Adriane'den beri biriyle birden fazla yatmamıştım. Onun benim her şeyim olduğunu sanıyordum... ta ki öyle olmayana kadar. Ve artık hayatımda her şeyim olan tek kişinin Becca olduğunu biliyorum. Çünkü kızım için herkesten ve her şeyden vazgeçebilirim.

Adriane ve ben yıllarca ayrılamazdık. Hayallerimi biliyordu ve her şeye hazır mış gibi görünüyordu... ta ki hazır olmayana kadar. O gerçekten

Hayatında ne yapmak istediğini bilmiyordu, tutkuyla bağılı olduğu bir şey yoktu ve sonuç olarak bence sadece basit bir yaşam arzuluyordu. Bunun için onu suçlamıyorum. Benim başarı seviyem çok fazlaydı. O da benim gibiydi; olayların dışında, spot ışıklarının altında olmaktan daha rahattı. Aramızdaki fark şuydu: Ben hayatımda ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordum. Kariyerimin yaptığımız her şeyi nasıl bir fanusun içine koyacağını fark etmemişti.

Gittiği için kendimi suçluyorum. Ama ayrılmak istediğinde hiçbir şeyin, hatta benim futbolu bırakmamın bile fikrini değiştirebileceğini sanmıyorum. Hamile olduğunu öğrendiğimizde, onu kaybetmeyeceğime dair kısa bir umut ışığı doğmuştu ama sonuçta o da anne olmak istemiyordu.

Becca yüzünden gitmedi ama Becca için de kalmadı.

Bundan daha karmaşık ama Becca doğduktan ve ben o küçük kıza aşık olduktan sonra benim için hiçbir şey siyah ve beyazdan ibaret değildi: Becca'yı seviyordum ve onun için ölürdüm.

Adriane için bu, dengesini bozan bir başka şeydi.

Arkasına bakmadan gitti ve beni parçaları tek başıma toplamak zorunda bıraktı.

Ne kadar acı verse de beni istememesini atlattım ama Becca'yı istememesini asla anlayamayacağım.

Sırılsıklam olana kadar koşu bandında koşuyorum ve sonra duşa giriyorum, su üzerimden akarken buharın içinde duruyorum.

Poppy, Adriane değil. Onları karşılaştırmak doğru değil.

Ama Poppy benim flört etmeme konusundaki duruşumu iki kez düşünmeme neden olan ilk kişi olunca karşılaştırmamak neredeyse imkânsız.

Poppy neredeyse imkânsızmış gibi hissettiren bir şekilde samimi. Adriane'in aksine, bir ilişkimiz olursa neye bulaşacağını çok iyi biliyor. Ve Becca'ya tapıyor.

Beni en çok korkutan Becca'nın Poppy'ye olan düşkünlüğü.

Her nasılsa dün gece uyumayı başardım, ama sürüklenerek uyandım. Becca'yı okula bıraktıktan sonra Luminary'ye gidiyorum. İçeri girdiğimde kapının zili çalıyor ve tezgahın arkasında bana umutla bakan Clara'yı gördüğümde çenem geriliyor. Müzik geçen gün olduğu gibi gümbür gümbür çalıyor.

"Yine mi?" diye mırıldanıyorum.

"Günaydın Bowie!" diye sesleniyor, kocaman sırtarak. "Umarım coşmaya hazırsındır!"

"Clara," diyorum düz bir sesle, buraya gelme kararımдан pişmanlık duyarak. "Ne yapacağını biliyorsun," diyor, yeri göstererek.

İç çekiyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. Dükkândaki küçük kalabalık beni izliyor, bazıları beni kaydetmek için telefonlarını çıkarıyor.

"Ekstra büyük bir içki olsa iyi olur," diyorum

Clara'ya. O da mutlulukla başını sallıyor.

"Hemen geliyor."

Gangnam Style dansına başlıyorum ve ben ata biner gibi yaparken Penn bir anda ortaya çıkıyor ve at gibi davranarak ayaklarımın arasında yere kayıyor. Dükkânda tezahürat ve alkış tufanı kopuyor ve Penn ayağa kalktığıında birlikte karışık adımlarla dans ediyoruz. İşimiz bittiğinde Penn elini havaya kaldırıyor, gülümsüyor ve ben de gülümsemeden tokatlıyorum.

Penn gülerek, "Bu harikaydı," diyor.

"Bunu teşvik etmemeliyiz," diyorum kuru bir sesle, Clara'ya bir bakış atarak.

O sadece gülüyor ve bana büyük bir Americano uzatıyor. "İçinde olduğunu biliyordum, Bowie Fox."

Saçma sapan homurdanıyorum ve sonra uzun, sarı saçları birbirine karışmış bir kadın gözüme çarpıyor. Poppy onu fark ettiğimi görene kadar kocaman gülümsüyor ve Clara'nın peçeteler ve çeşitli kremlarla dolu arabasına dönüyor. Peçetelerle uğraşüyor ve omuzlarının kamburlaşmasından anladığım kadarıyla kendi gecesini düşünerek geçirmiş.

"Günaydın," diyorum arabaya en yakın koltuğa kayarak.

Donup kalıyor, sonra dönüyor, bir avuç şeker paketini can simidiymiş gibi tutuyor. "Oh! Hey!"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "İyi misin?"

"İyiyim! Tamamen iyiyim," diyor çok hızlı bir şekilde. Paketleri büyük bir güçle kaseye geri dolduruyor.

Ben daha fazla bastıramadan, zilin çalmasıyla irkiliyor ve arabaya çarparak karıştırma çubuklarını ve peçeteleri uçuruyor. Kremalardan biri ters dönüyor ve arabanın kenarına yapışıyor. İçgüdüsel olarak yardım etmek için ayağa kalkıyorum ama Poppy çoktan panik moduna girmiş, sütü temizlemek için çabalıyor ve bir avuç karıştırıcıyı kapıyor.

"Neden bu kadar beceriksizim?" diye inliyor. "Sanki yeterince endişelenecek şeyim yokmuş gibi, ve şimdi-" cümlesinin ortasında duruyor.

"Şimdi ne olacak?"

Etrafına bakınıyor, gördüğü ilgiden dolayı yüzü kızarıyor. Clara elinde bir paspasla geliyor ve Poppy paspası ondan almaya çalışıyor.

"Tatlım, bu konuda hiç endişelenme. Günde en az bir kez olur. Bu eski püskü şey yerine burayı yapacak birine ihtiyacım var."

"Bu eski püskü şeyi seviyorum." Poppy burnunu çekiyor. Clara gülümsüyor.

Ama Poppy'ye tekrar baktığımda gözyaşlarının yüzüne aktığını görünce şok oluyorum.

Ona doğru eğildim. "Poppy, seni bu kadar üzen ne? Gerçekten her şey yolunda."

Nefesini sertçe verdi ve doğruldu, bana baktı. "Senin bebeğine hamileyim!" diyor.

Kahve dükkânı sessizleşiyor ve ben donup kalıyorum, kelimeler durmaksızın üzerime yağan taşlar gibi.

"Ne?" Fısıldadım.

Mümkün olduğunu düşünmediğim bir kırmızı tonuna dönüştü. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor, yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

"Bunu doğru mu duydum?" Clara sevinçle soruyor.

"Öyle ağızımdan kaçırmak istememiştim," diyor Poppy, paniklemiş görünüyor.

Orada öylece duruyorum, beynim yetişmek için çabalıyor. Kahve dükkânı rahatsız edici derecede sessiz ve o anda Penn'in elini omzumda hissediyorum. Beni sakinleştirdi.

"Hadi... dışarıda konuşalım," diyorum sonunda, sesim hırçın.

Poppy hızla başını sallıyor, uzaklaşırken başını eğiyor. Penn'e bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Bu iş sende," diyor sessizce.

Dışarı çıktığımda Poppy Luminary'nin yan tarafında volta atıyor... pencerelerden uzakta. Beni gördüğünde durdu ve belirsizlikle bana baktı.

"Baştan başlamaya ne dersin?" diyorum. "Ne-?"

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve içimde kötü bir his var.

"Ben hamileyim. Bunu babanın cenazesinin olduğu gece fark ettim... senin evinde hastalandığımda. O zamandan beri sana söylemek istiyordum... Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum... Hamile olduğumdan emin olmak için biraz daha ilerlemek istiyordum ama doktora gittim ve," elini havaya kaldırdı, "kesinlikle hamileyim. Kasım'da doğuracağımı söyledi."

"Dün gece biliyor muydun?" Kendimi uyuşmuş, şaşkın ve tüm bu olanları anlamakta biraz gecikmiş hissederek soruyorum. "Babamın *cenazesinin* olduğu gecedен beri mi?"

Öne doğru bir adım atıyor, yüzü işkenceye dönmüş. "Evet. Özür dilerim Bowie. Sana söylemeliydim, biliyorum."

Ona bakıyorum, sözlerinin ağırlığı üzerime çöküyor. Bu haberin içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Bir bebek.

"Prezervatif kullandık," diyorum
zayıf bir sesle. "Biliyorum."

"Her zaman Rhodes'un Levi'ye hamile kaldığında prezervatif kullanmak konusunda muhtemelen yanıldığını düşünmüşümdür, ama-" Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı burnumun kenarına bastırarak sertçe nefes veriyorum.

"Olur böyle şeyler," diyor.

"Olur böyle şeyler." Gözlerimi açıyorum ve ona odaklanmaya çalışıyorum. "Başka bir bebek sahibi olmayı planlamamıştım."

Yüzünde bir acı belirliyor ve alt dudağını ısırarak başını sallıyor. "Anlıyorum."

"Hayır, ben... Ben sadece... Bunu sindirmek için bir dakikaya ya da bir milyon dakikaya ihtiyacım var." Başını salladı. "Anladım, güven bana."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

KUMQUAT

POPPY

O uzaklaştıktan sonra eğilip nefes almaya çalışıyorum ve kimse ağladığımı görmesin diye aceleyle arabama gidiyorum.

Neden öylece ağzımdan kaçırdım?

Neden bunu öğrendiğim anda ona söylemedim?

Bunun bir işe yarayacağından emin değilim ama dün gece bunu bildiğimi söylediğinde gözlerindeki suçlayıcı bakış...

Dün gece.

Yatağımda o anları tekrar tekrar yaşadım. İlk birlikteliğimiz muhteşemdi ama dün gece gerçeküstüydü. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyin çok ötesindeydi ve bütün sabah neredeyse uçuyordum... ta ki onu Luminary'ye girerken görene, dans ederken şehvet krizine girene ve nasıl sakın davranacağımı bilmediğimi fark edene kadar. Özellikle de bebek haberleri her an üzerimdeyken.

Çok üzgün görünüyordu. Ne bekliyordum bilmiyorum. Gülümsemesini ve "*Poppy, istediğim tam olarak buydu*" demesini *mi*? Hayır, bunun onu çok etkileyeceğini biliyordum. Adam babasını daha yeni kaybetti, Becca'yı tek başına büyütmekten bahsetmiyorum bile. O

tüm kasabanın duyması için bir kafede ağzından kaçırılmasından daha fazla dikkate alınması gerekiyordu.

Haberler muhtemelen öğle yemeğine kadar her yerde olacak.

Yumruğumu direksiyona vurdum, düşüncelerim bir dakikada bir mil ilerliyordu. Bowie bebeği tam olarak istemediğini söylemedi... planladığı şey bu olmasa da... ama istediğini de söylemedi.

Kelimeleri yüksek sesle söylerken sesim titriyor, "Aklımda hiçbir zaman şüphe olmadı. Bu bebeği doğuracağım."

Midem bulanıyor ve Jupiter Lane'deki dükkanların yanından geçip kız kardeşimi arıyorum. Cevap veriyor ve sesi son konuşmamızdan çok daha iyi geliyor.

"Hey, ben de seni bugün arayacaktım," diyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Diye soruyorum ve sonunda sesim çatlıyor. "Çok daha iyiyim. Poppy? Sen iyi misin? Neler oluyor?"

"Hamileyim," diyorum, artık tamamen ağlıyorum.

"Aman Tanrım. Hamilesin! Bowie ile geçirdiğin o geceden mi?"

"Evet. Dün gece de seks yaptık ama bugüne kadar ona söylemedim.

Ve her şeyi berbat ettim."

"Ne dedi?" diye soruyor nefes nefese.

"Başka bir bebek sahibi olmayı planlamadığını söyledi."

"Oof."

"Biliyorum. Sonra da bunu sindirmesi gerektiğini söyledi ve gitti." Şimdi kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum.

"Bir bebek, Poppy! Sen hep çocuk istedin."

"Ama bir bebeğim olduğunda babasının da heyecanlanacağını umuyordum."

Yüzümü sildim, bu kadar zorlandığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Bowie'nin bu konuda heyecanlanmayacağını biliyordum - ona söylemeyi ertelememin ana nedeni buydu. Hayatı karmaşık ve temkinli... Onunla ikinci kez seks yaptıktan sonra bile onunla nerede durduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ama bir parçam, sadece kabullenme olsa bile, bir şeylerin titreşmesini umuyordu.

Tek gördüğüm şoktu.

"Ya bunu hiç istemiyorsa?" diye sordum. Bunu yüksek sesle söylemek bile kalbimi acıtıyor.

Orada olmak istemeyen, bana kızabilecek biriyle bebek büyütme düşüncesi... ve bebek... kulağa gerçekten korkunç geliyor.

"Bana anlattığına göre Bowie inanılmaz bir baba. Kendine gelecektir. Ona zaman ver," diyor Marley. "Poppy, çok heyecanlıyım. Küçük yeğenlerimle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Sesi çatlıyor ve o da ağlıyor. "En iyi anne sen olacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Tamam, işe gitmem gerek ama teşekkür ederim. Berbat durumdayım ve sen yardım ettin."

"Ben buradayım... her zaman, gece ya da gündüz. Ve bana ihtiyacın olursa bir kalp atışında orada olabilirim."

"İyi olacağım. Bunu bebek doğduktan sonraya saklayalım. Paskalya için de geliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, orada olacağız. Bir bebeğin olacak," diye bağıyor. "Ben de senin kadar heyecanlı olmak istiyorum," diyorum hüznle.

"Olacaksın. Sadece hâlâ şoktasın. Annemle babama söyledin mi?"

"Hayır!" İnledim. "Yapacağım... yakında. Biraz daha beklemek istiyorum."

"Poppy, söyle onlara. Şok olacaklar ama senin adına mutlu olacaklar."

"Biliyorum. Ben sadece... keşke... evet, her neyse. Seni seviyorum. Seninle konuşacağım.

sonra."

"Seni seviyorum."

İşe giden yolun geri kalanını arabayla gidiyorum ve arabadan indiğimde yüzümü tekrar siliyorum.

Üzgünüm ufaklık. Söz veriyorum her zaman ağlamayacağım.

İş yerinde dikkatim dağılıyor ve öğleden sonra Becca ve Bowie'den bir iz olmayınca üzülüyorum. Eve geldiğimde, kulağa hoş gelen tek şey olduğu için ızgara peynirli sandviç yiyorum ve elimde telefon, koltuğuma yığılıyorum. Instagram'da geziniyorum... orada BHOTD'a bakabilirim de bakmayabilirim de... tamam, kesinlikle bakıyorum ve bu iyi bir şey. Bowie'nin Clarity Field'da saha kenarında topu fırlatırken ağır çekim görüntüsü. Top elinden çıktığında saçları havaya kalkıyor ve bu muhteşem bir görüntü.

Bunu tekrar tekrar oynatıyorum... muhtemelen çocuğumuzun saç olasılıkları hakkında takıntı yapıyorum... telefonum bir mesajla aydınlandığında

Kızlar.

ELLE

Aman Tanrım, çocuklar. Oldu işte!

SADIE

Sen hamilesin! TRU

Bana aynı anda hamile olduğumuzu söyle!

CALISTA

NE! BİR BEBEĞİMİZ Mİ OLACAK?!!

Yüzüm ısınıyor ve biliyorum ki hepimiz aynı odada olsaydık, içimi görecekler ve Tru ile aynı anda hamile olduğumu anlayacaklardı.

ELLE

Sizler. 😂 Hayır, hamile değilim. Bu şimdi bir hayal kırıklığı gibi hissettiriyor. Lol Calista şimdiden

biliyor çünkü bu tür şeyleri benden daha iyi takip ediyor... Chasing Sunrise NEW YORK TIMES

LİSTESİNE GİRDİ! 😭

Elle! Bu inanılmaz. Tebrik ederim!

SADIE

O kadar heyecanlıyım ki dayanamıyorum, Zoey Archer!

TRU

Vay canına, Elle. Bu çok büyük. Sen gerçek bir edebiyat tanrıçasısın.

ELLE

Sağ olun çocuklar. Ben duygusal bir karmaşayım.

CALISTA

Çok gurur duyuyorum. Çok, çok gururluyum.

Bunu çok hak ettin. Kitap inanılmaz. Gece 2'ye kadar 18. bölüm için ağladım.

ELLE

Tamam, ama 18. bölümün seni ağlatması gerekiyordu. 😊 TRU

Bölüm 12'deki dönüşte neredeyse kitabı odanın diğer ucuna fırlatacaktım. Kalbim sizi

kaldıramıyor, Bayan Zoey.

ELLE

Kes şunu, yüzümü kızartıyorsun.

SADIE

Hadi kutlayalım! The Fairy Hut'ta içki? Sizin de tadını çıkarabileceğiniz lezzetli mocktail'leri var, Tru.

TRU

The Fairy Hut'ta kutlamaya evet!

Ben de varım!

Bowie, Penn'den henüz kimseye söylememesini istemiş olmalı. Ben de kendime bir mocktail sipariş etmenin incelikli bir yolunu bulmalıyım.

ELLE

Sizler harikasınız. Bir araya gelmeyi çok isterim. Yarın akşam?

Hepimiz bunun bizim için uygun olduğunu söylüyoruz ve Bowie'yle konuştuğumdan beri ilk kez kendimi gülümserken buluyorum. Elle için çok mutluyum ve kızlarla kutlama yapmak tam da ihtiyacım olan şey.

Marley bir bebek odası fikirleri Pinterest panosu başlattı ve ayrıca bana favorilerini mesaj atıyor. Bu çok tatlı ve eğlenceli bir dikkat dağıtıcı, ancak yine de bunun gerçekten başıma geliyor olmasından biraz kopuk hissediyorum. Karnıma dokunuyorum ve bu aşamadaki bir fetüsün büyüklüğüne bakıyorum. Bir kumkuat. Hmm. Bu bana pek bir şey anlatmıyor. Başka bir yerde zeytin ya da üzüm büyüklüğünde olduğunu görüyorum.

Hmm. Zeytin kulağa hoş geliyor. Çok çılgınca.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, yorganın altına girdiğimde, içimi kemiren o endişeye geri döndüm. Bowie'den haber alamadım. Dün gece onunla birlikte olmanın ılık ısıltısının tadını çıkarmak çok kısa sürdü.

Telefonuma bir kez daha baktım. Gün boyu ondan gelecek bir mesajla aydınlanmasını diledim ama ekran karanlıkta kaldı. Odamın sessizliği düşüncelerimin sesini daha da yükseltiyor.

İşlem yapıyor, diyorum kendime, boş hissediyorum.

Yastığıma tutunarak yan tarafıma kıvrılıyorum. Gözyaşlarımdan acısı yakıyor ve geleceğimin belirsizliğine teslim olarak ışığı kapatıyorum.

Yarın uyanacağım ve bunun için ağlamayacağım. Bu bebek için iyi değil. Benim için de iyi değil. Ama bu gece bunu durdurmak için kendimi güçsüz hissediyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

SOS

BOWIE

Luminary'nin kapısını iterek açıyorum, antrenman sonrası sisi hâlâ sindirmeye çalıştığım haberler kadar üzerime yapışmış durumda. Neredeyse hiç uyumadım, Poppy'nin ifşaatından beri her düşünce beni bataklık kumu gibi içine çekiyor.

Clara tezgâhın arkasından başını kaldırıyor, her zamanki muzip sırıtışı yüzümü görünce kayboluyor. "Americano hemen geliyor," diyor, bugün dans etmeye hazır olmadığımı bildiği için. Bir dakika sonra fincanı tezgâhın üzerinden kaydırıyor ve ben fincana bakarken gözlerim ona dikiliyor. Burnunu kırıştırıyor. "Kendime engel olamadım."

Bardakta yanında bir yıldız olan Daddy yazıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve fincanı alıp arka odaya yöneliyorum.

Henley, Weston, Penn ve Rhodes zaten bekliyorlardı, yüz ifadeleri meraktan endişeye kadar değişiyordu.

"Neler oluyor?" Rhodes ayağa kalkıp omzumu sıktıktan sonra bana bir sandalye çekerek soruyor. "Toplantıları hiç çağırmazsın. Bu... rahatsız edici."

Ağır ağır oturuyorum ve fincanı yere koymadan önce kahvemden uzun bir yudum alıyorum.

Penn yarı şaka, "Korkuyorum," diyor.

Henley gözlerini kısarak bana bakıyor ve Weston endişeyle yutkunuyor.

"Poppy hamile."

Masaya bir sessizlik çöktü.

Sonra ortalık karışıyor, herkes aynı anda konuşuyor.

"Bekle, ne?" Henley neredeyse kahvesini devirecekti.

"Poppy ile seks mi yapıyordun?" Rhodes çığlık atar. "Poppy mi?" Weston gözlerini kocaman açarak sorar.

Penn, "Şoktayım," der. "İkinizin birlikte olduğunu bize söylemedin bile. Biz senin dünyanın en uzun kuraklık dönemini yaşadığını düşünürken sen onu hamile mi bıraktın?" Sesi çok kırılgan geliyor ama ona baktığımda bana küçük bir sırıtış atıyor.

Penn'in oyunculuk yeteneklerine yeterince değer vermediğim ortaya çıktı. Çenemi biraz yukarı kaldırarak onu onaylıyorum.

Rhodes sırtarak, "Belli ki bir kereden fazla," diyor. "İki kez, ama çocuklar, buraya odaklanabilir miyiz?"

Henley masanın öbür ucuna uzanıp sırtıma vuruyor, gülümsemesi kocaman. "Odaklanıyoruz. Senin -Bay İlişkiye Vaktim Yok-Fox'un- Poppy Keane ile yatıyor olmana."

"Ve şimdi hamile," diyor Weston, alçak sesle ıslık çalarak. "*Dostum.*"

İnledim. "Bunu size bugün söylemem bir hataydı."

Rhodes elini kaldırarak, "Olamaz," dedi. "Bu harika bir şey. Noel gibi ama daha iyi. Devam edin."

Hepsi gülüyor. Acayip *gülüyorlar*.

Onlara ters ters bakıyorum. "Ne söylememi istiyorsunuz? Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama Penn, bunu sır olarak sakladığın için teşekkürler. Bunun seni öldürüyor olması gerektiğini biliyorum."

Penn masanın üzerine yığıldı. "Ölüyordum!"

"Bekle. Bunu bizden önce nasıl öğrendi?" Rhodes sorar, sırıtışı artık tamamen kaybolmuştur.

Penn, "Duyuru için oradaydım," diyor.

Hepsi ona boş boş bakıyor ama ben gerçekten gülüyorum. "Burada ağzından kaçırıldı."

"Destansı bir şeydi," diyor Penn gülerek.

Weston, "Dün geceye kadar bunu hepimizin duymadığına inanamıyorum," diyor. "Clara herkese çenelerini kapalı tutmaları için yemin ettirmiş olmalı."

Penn diyor ki.

Henley sessizlik için elini sallayarak, "Tamam," diyor. "Ciddi olalım. Bize bu konuda nasıl hissettiğini anlat."

"Enkaz halindeyim," diye itiraf ediyorum. "Bana söylediğinden beri doğru düzgün düşünemiyorum."

Rhodes sinirlenerek, "Bu toplantıyı dün çağırmadığına inanamıyorum," dedi.

Başımı tekrar tavana doğru çeviriyorum ve Henley boğazını temizliyor. "Üzgünsün," diyor.

"Bilmiyorum. Bu... çok fazla."

"Onun neler hissettiğini bir düşünsene," diyor Weston ve yüz ifademi görünce bana mahcup bir bakış atıyor. Bir omzunu kaldırıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum, suçluluk duygusu göğsüme yayılıyor. "Bu haberle nasıl başa çıkıyor?"

"Ben... gerçekten bilmiyorum. Uzun süre konuşmadık. Bana burada söyledi... Aslında haberi daha önce duymamış olmana şaşırdım. Onun söylediğini kaç kişi duydu bilmiyorum ama Clara'nın duyduğuna eminim." Onlara fincanı gösteriyorum ve hepsi gülmekten kırılıyor.

Rhodes, "Onu kontrol etmelisin," diyor. "Senin bebeğini taşıyor, dostum." Uzanıp omzumu tuttu. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum. "Önceki gece yine seviştik... İlk seferden sonra biraz pislik gibi davrandım." Weston'a bakıyorum. "Düğününüzün olduğu geceydi."

Sırıttırıyor. "O gece ikinizin dansını izledikten sonra hepimiz anlamalıydık."

"Aynen öyle," diyor Penn gülerek.

Rhodes bilerek, "Onunla seks yapmak senin için büyük bir olaydı," diyor. "Ve sen tekrar yapmazsın. Ondan *hoşlanıyorsun*."

"Ondan hoşlanıyorum," diyorum, başımı ellerimin arasına alarak. "Kahretsin, hoşlanıyorum." Başımı kaldırıp onlara baktığımda hepsi memnun ifadelerle bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Onunla ilişkiye girmemem için bir neden daha."

"Lanet olsun, ne diyorsun sen?" Rhodes kaşlarını çatarak söylüyor.

"Bunu tekrar yaşayamam," diyorum. "Bunu Becca'ya yapamam."

"Poppy Adriane değil," diyor Henley. "Yakınından bile geçmiyor. Çok uzun zamandır kendini kapatıyordun. Bence bu şimdiye kadarki en iyi haber." Beni işaret ediyor. "Bundan kaçma Bow. Konuş onunla. Onu asılı bırakma. O bebek için harika bir baba olacağını bilmesini sağla."

"Ve sonra onu tekrar yatağa götür ve kutla," diyor Penn, beşlik çakmam için elini kaldırarak.

Ben yapmayınca, başka bir alıcı için masanın etrafına bakıyor. Weston onu tokatlıyor ve sonra bana bakıyor.

"Bu sefer Penn'in harika bir fikri var."

"Hey!" Penn, Weston'ın kafasına vuruyor.

Rhodes, "Belki de önce bir sohbet etmeliyiz," diyor. "Tüm bunlar karşısında ne durumda olduğumu görelim... sonra da onu yatağa götürüp kutlayalım."

"Onu yatağa götürmek falan yok," diyorum kararlı bir şekilde.

Ama bunu söylerken bile, saçlarının yastığının üzerine döküldüğünü, vücudunun benim için sergilendiğini hayal ediyorum ve koltuğumda kayıyorum, ona tekrar açım.

Bu kadından bu kadar hoşlandığıma
inanamıyorum. Bunun olmasına nasıl izin
verdim?

"Nasıl gittiğini bize haber ver," diyor Weston. "Bugün onu görmeye gidecek misin?"

"Bilmiyorum. Onu tekrar görmeden önce kafamı biraz daha toparlamam gerektiğini hissediyorum."

"Kafanı *toparla*," diyor Weston.

Rhodes onu işaret eder. "Bu. Aynen öyle. Bunu bekleme Bowie. Seni kardeşim gibi seviyorum, hepimiz seviyoruz ve senin mutluluğunu kendi mutluluğumuz kadar istiyoruz, o yüzden sana söylüyorum, sakın bunu mahvetme. Poppy inanılmaz biri ve ikinizin birlikteliği tam anlamıyla sihirli olabilir. Ona bir şans verin."

"Rhodes doğruyu söylüyor," diyor Henley. "Ve Tru şu anda hamile olduğu için, koşullar en iyi olduğunda bile bu dönemin ne kadar kırılgan olabileceğini ilk elden biliyorum. Onunla romantik bir ilişkiyi nasıl yürütmek istediğinizi bilerseniz de bilmeseniz de, çocuğunuzun iyiliği için iyi bir ilişkiniz olması önemli. Ama ben ikinizi de destekliyorum." Sandalyesinde arkasına yaslanarak göz kırpmıyor.

"Bir saniye bekle..." Weston çantasından Bekar Baba Oyun Kitabı'nı çıkarıyor. Kitabı çevirerek açıyor ve Becca'nın kardeş istediğini yazdığım sayfayı gösteriyor, ben de inliyorum.

"Henüz Becca'ya söylemeyi düşünemiyorum bile," diyorum. "Kasım ayına kadar başka bir şey düşünemeyecek."

"Bebek Fox o zaman mı geliyor?" Henley gülümseyerek söylüyor.

"Seni sinsi orospu çocuğu," diyor Penn başını sallayarak. "Bunca zamandır bu sırrı saklıyordun ve şimdi Poppy'nin bebeğinin babasısın." O

ellerini havaya kaldırır. "Bu senin bir ilişkiye dahil olmana izin vermenin tek yolu olabilir."

Hepsi güler ve Rhodes Penn'in sırtını sıvazlar. "Sanırım Penn yine haklı olabilir," der.

Penn kaşlarını çatmaya çalışır ama Rhodes'un övgüsüne sahip olduğu için bunu başaramayacak kadar gururludur.

"Kendimizi aşmayalım," diyorum.

"Onu hamile bıraktığında bunu zaten yapmıştın." Rhodes gülüyor.

"Prezervatif kullandım," diye mırıldandım.

"Şimdi beni nasıl buluyorsun?" Rhodes, *Leylekler*'deki güvercin gibi şarkı söylüyor.

Aramızda çok fazla animasyon filmi izlediğimiz için hepimizin zaman zaman söylediği bir replik bu.

"Şimdi beni nasıl buluyorsun?" Penn bana kendini beğenmiş bir bakış atarak yineliyor.

"Siz işe yaramazsınız," diye homurdanıyorum, elimi enseme koyarak.

"Bana en azından Poppy'yle olağanüstü bir gece... pardon, iki gece... geçirdiğini söyle," diyor Penn.

"Olağanüstü bir geceydi... iki gece," diyorum ezbere.

Ama sonra dudaklarım çatlıyor, bir gülümsemeye dönüşüyor ve bir oda dolusu erkek öğrenci gibi kükrüyorlar.

Elimi kaldırıyorum. "Anlaştık. Geciktiğimi rahatlıkla söyleyebiliriz, o yüzden..."

Kelimeler ucuz ve yanlış geliyor. Bunu söylediğim için bile nefret ediyorum. Ama hepsi bilerek bana bakıyor.

Rhodes gözlerini devirerek, "Evet, kendine bunu söylemeye devam et," diyor. "Poppy özel biri," diyorum sessizce.

Kendime engel olamıyorum. Sanki seks yapmamız benim için bir şey ifade etmiyormuş gibi son cümleyi havada bırakamam. Her iki seferde de bir anlamı vardı... ama önceki gece... bu benim için çığır açıcıydı.

Geçtiğimiz dokuz yıl boyunca, bir ilişkiden uzak durma fikrimi değiştirmeye bir kez bile yaklaşmamıştım. Ama Poppy... bunu düşünmemi sağladı.

Daha da ötesi... Sanırım çoktan yatırım yaptım.

Bebeğimi taşıyor. İstesem de istemesem de yatırım yaptım. Ama gerçek şu ki... Olmak istiyorum.

Ve bu benimle cidden dalga geçiyor.

BÖLÜM 26

NEDEN KENDİMİ TANITMIYORUM?

POPPY

Peri Kulübesi'ne girdiğimde Tru el sallıyor ve ben de geri dönüyorum. Calista hariç herkes oradaydı ve o da arkamdan içeri girdi. Herkesi kucaklayıp oturuyorum ve peçeteyi kucağıma atıyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedince başımı kaldırıyorum ve Sadie, Tru ve Elle'in bana baktığını görüyorum. Kocaman gözleri var ve çok gülüyorlar, gülüyorum ve sonra dönüp yanımdaki Calista'ya bakıyorum. O da kıpırdanıyor ve bana aynı şekilde gülümsüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Biliyoruz," diye patladı Sadie ve sonra elini ağzına kapattı. "Çok üzgünüm, bize söylemeni bekleyecektik ama-"

"Çocuklar hiçbir şeyi saklayamıyor," diyor Elle özür dileyerek. "Sonra bugün Luminary'ye gittim ve orada herkes bundan bahsediyordu..."

Yanaklarım alev alev yanıyor.

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diyor Tru, elini benimkinin üzerine koymak için uzanarak. "Ama bu konuda konuşmak istediğinde ve istediğinde biz yanındayız."

"Luminary'de kendimi aptal durumuna düşürdüm," diyorum inleyerek. "Ve bu konu hakkında konuşmak istemediğimden değil. Muhtemelen konuşmam gerekiyor..."

Bowie'ye bu kadar yakın olduğunuz için bunun garip olduğunu biliyorum."

Devam etmemi bekliyorlar ve yanaklarım daha da kızarıyor. Neyse ki garson gelip siparişimizi alıyor ve benim bir mocktail alacağım gerçeği sorun olmaktan çıkıyor.

"Ne zaman mesaj attığını biliyor muydun?" Soruyorum, gülerek. "Elle'in hamile olduğunu söylediğinde ölüyordum."

"Hayır, bilmiyorduk," diyor Tru, gözleri parlayarak. "Ama *çok heyecanlıyım*. Bu konuda. Birlikte küçük kankalar yetiştirebiliriz!"

Elimi kalbime bastırıyorum, bu konuda bu kadar inanılmaz davrandıkları için çok etkileniyorum. Bu arkadaş grubunda çok yeniyim ve Bowie'yle çıkmıyorum bile... Bu konuda tuhaf davranabilirlerdi.

"Bowie seninle konuştu mu?" Elle sordu.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Sanırım onu iyice korkuttum. dışarı."

"O adam," diye iç geçirir Sadie. "Yine de doğru olanı yapacaktır, Poppy. Endişelenme. Bu fikre alışması gerekiyor ama o bebek için harika bir baba olacak."

"Kız kardeşim de böyle söyledi. Henüz tam olarak kafamda oturabilmiş değilim ama eğer iş oraya varacaksa, tek başıma da yapabilirim. Yine de çocuğumun hayatının bir parçası olmak isteyen bir babaya sahip olmasını tercih ederim." Bir omzumu kaldırıyorum ve gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissediyorum. Tavana bakıyorum ve ağlamamaya çalışarak yüzümü yelpazeliyorum.

"Bowie'yi çok seviyorum ama senin yanında olup olmayacağını sorgulamana neden olduğu için onu öldürebilirim," diyor Elle.

"Düşünecek çok şey var." Burnumu çektim. "Ve benim ondan daha fazla zamanım olmadı, ama biraz..."

Sadie doğruldu ve omzumun üzerinden gülümsüyor. "Görünüşe göre bunu düşünmek için biraz zamanı olmuş."

Dönüyorum ve Bowie'nin masaya doğru yürüdüğünü görüyorum. Bowie Fox bir odaya girdiğinde başlar döner ve sesler kesilir. O her şeyden habersiz görünüyor.

Masaya ulaşıyor ve "Merhaba, Poppy" derken bana bakıyor. Etrafındaki herkese bakıyor ve onlara başını yukarı kaldırarak eğiliyor.

Bana tekrar baktığında "Merhaba,"

diyorum. "Sence konuşabilir miyiz?"

"Şu anda bir şeyin tam ortasındayım," diyorum, burnumu

Hava.

Arkamda kızlardan birinin homurdandığını duyuyorum ama kırılmıyorum. Bowie'nin benimle konuşacak zamanı oldu ve kızlarla geçirdiğim gece bitene kadar bekleyebilir.

Bu gayet kabul edilebilir bir şeymiş gibi başını sallıyor. Ve haklısın, öyle olmalı. "Tamam. Hemen şurada olacağım," diyor ve restorandaki bir kabini işaret ediyor.

Geri.

"Biraz zaman alabilir," diyorum bir omzumu kaldırarak. "Bekleyebilirim."

Soğukkanlılıkla başımı sallıyorum ve o da dönüp odanın karşısındaki kabine doğru yürüyor.

Kızlara baktığımda kahkahayı basıyorlar. "Bu çok fena oldu," diyor Calista kıkırdarak.

"Ben *hiç* de havalı değilim," diyorum inleyerek. "Sadece... beni biraz askıda bıraktı ve bu sorun değil. Ama bütün gün sizi görmeyi dört gözle bekliyordum ve şimdi o sohbet etmeye hazır olduğuna göre, belki de değilimdir." Sesim ilkel çıkıyor ve bu onları daha çok güldürüyor.

"Bunu başka bir gece de yapabiliriz," diyor Sadie.

"Elle'in kitabının New York Times'a girmesini kutlamak istiyorum!" dedim.

"Bebek haberi çok daha önemli" diyor.

İçkilerimiz geliyor ve hepimiz kadehlerimizi kaldırıyoruz.

"Listelere girmeye ve bebek sahibi olmaya!" Tru söylüyor.

Hepimiz gülüyoruz ve kadehlerimizi tokuşturarak bunu tekrarlıyoruz. En az yarım saat geçiyor ve Bowie'yi bekletmeye çalıştığımdan değil... Gerçekten eğleniyorum. Ama onunla konuşacağım için de gerginim.

"Gözlerini senden alamıyor," diyor Calista. "Düşünmesi gereken her şeyi *düşünmüş* gibi görünüyor. Her şey yoluna girecek."

Çok kötü görünmek istiyorum ama görünmüyorum. "Ona bakarak bunu söyleyebilir misin?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor.

"Eeeeeek," diye ciyaklıyor Tru. Eğiliyor. "Bu, Rhodes ve Elle'in sonunda birlikte olduklarını öğrendiğimiz andaki gibi. Bunu onlar için o kadar çok istemiştik ki." Başıyla onaylayan Sadie'ye bakıyor.

"*Evet*, çok, çok kötü," diye haykırıyor Sadie. "Bu konuda içimde çok iyi bir his var."

Yüzümü buruşturuyorum. "Onun bebeğini taşıyor olmam birlikte olacağımız anlamına gelmiyor."

"Mm-hmm," Calista tekrar mırıldanıyor ve ben derin bir nefes alırken onlar gülüyor.

"Muhtemelen ne söyleyeceğini görmeliyim. Yakında Becca'nın yanına dönmesi gerekecek."

"Zarafetle git," diyor Tru sırtarak.

"Desteğe ihtiyacın olursa biz buradayız. Ve seni gözetlemek için," diye ekliyor Elle, hepimizi güldürerek.

"Teşekkürler çocuklar. Partiden erken ayrıldığım için üzgünüm."

Sadie bana sevimsiz bir sırıtışla, "Biz bunun için yaşıyoruz, merak etme," diyor.

Tru gülüyor ve Sadie'nin bardağını tokuşturuyor.

Ayağa kalkarken gülüyorum ama Bowie'ye doğru yürürken kahkahalarım düşüyor. Masaya yaklaştığımda ayağa kalkarak beni şaşırtıyor ve sonra elini uzatıyor. Kafam karışmış bir şekilde bakıyorum.

"Merhaba, ben Bowie Fox." Başını elime doğru eğiyor ve ben de elini kaldırıp zayıfça sıkıyorum. "Belki yeniden başlayabiliriz diye umuyordum."

Elim hala onun elinin içinde, öylece durup ona baktığımda elimi hafifçe sıkıyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

Ona bıkkın bir bakış atıyorum, artık cazibesine kapılmamaya kararlıyım. Cazibesi beni en başta onun yatağına sokuş şeydi. Bir de taş gibi omuzları, mükemmel saçları ve damarlı elleri.

"Poppy Keane," diyorum dudaklarımı büzerek.

Dişleri, en şaşırtıcı şeyleri yapabilen o dolgun alt dudağının üzerinden geçerken gülümsemeyi reddediyorum.

"Benimle bir içki içer misin?" diye soruyor. "Arkadaşlarınla zaten içtiğini fark ettim, ama Hop Away With Me'yi denedin mi?"

Ben homurdanıyorum, o da rahatlamış bir şekilde sırıtıyor. The Fairy Hut'taki tüm isimler beni güldürüyor.

yukarı.

"Hayır, Hop Away With Me'ye sahip değildim, Top Shelfless'a sahiptim Elf. Peki ya sen? Sen ne içiyorsun?"

"Ara sıra Tink's Mead'i severim ama... bebeğimi doğuracağını duydum, bu yüzden dayanışma ve cesaret için You Slay, Fae'yi tercih ettim." Masadan mocktail'ini alıyor ve kaldırıyor.

Gülümsememi geri alıyorum. "Yani... baştan başlayabiliriz, ama bebek hakkında mı konuşuyoruz?"

Elini kabine doğru uzatıyor. "Eğer benimle oturursan, ne istersen konuşabiliriz. Birbirimizi daha iyi tanırız." Hafifçe duraksıyor ve ben de sinirlenmiş gibi yaparak iç çekiyorum.

"Sanırım sana birkaç dakikamı ayırabilirim."

Sırıttıyor ve ben de oturuyorum. Ben oturana kadar bekliyor ve sonra karşıma oturuyor.

"Özür dilerim, Poppy. Sana sessiz kaldığım ve seni bununla tek başına başa çıkmak zorunda bıraktığım için özür dilerim." Sesi çok içtendi ve ben zor yutkunuyorum, gözlerim doluyor... ki bundan nefret ediyorum.

Beni ağlarken görmesini istemiyorum!

Fark ettiğinde yüzünü panik kaplıyor ve uzanıp elime dokunuyor. Bana her dokunduğunda olduğu gibi kıvılcımlar uçuşuyor ve elimi kucağıma koyarak geri çekiliyor.

Doğruldu ve bana bakarken gözleri hüznüydü. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?" diyor.

"Daha yeni tanıştık, unuttun mu?" Diyorum ve yüz ifadesi biraz olsun aydınlanıyor.

biraz.

"Doğru. Benim bir kızım var. Adı Becca ve dışarıda olacağını biliyor. Yatma vakti geçti, o yüzden konuşmak için bolca vaktim var. Eğer istersen." Garson geldiğinde burnumu çekip yüzümü sildim. Mükemmel zamanlama.

O uzaklaştığında boğazımı temizliyorum. "Endişelenmene gerek yok, hamile olmamın... bir şey olacağımız anlamına gelmediğini biliyorum." Elimi beceriksizce sallıyorum. "Umarım çocuğumuzun hayatına dahil olmak istersin çünkü bunu onlar için istiyorum, ama olmamaya karar verirsen, ben iyi olacağım."

Çenem kenetlendi ve ona sert bir bakış attım.

Eğildi. "Poppy, başka çocuk sahibi olmayı planlamadığımı söyledim... Bu çocuğumuzun hayatına dahil olmak istemediğim anlamına gelmiyor."

Çocuğumuz dediğini duymak beni çok etkiliyor. Kalbim göğsümden dışarı doğru salsa yapıyor.

"Çok korkuyorum. Pek çok nedenden ötürü," diye ekliyor. "Bir ton yüküm var. Ama hiçbir yere gitmiyorum, sana söz veriyorum. Biraz berbat durumdayım ama... güvenilir ve sadık biriyim... ve senin için orada olacağım. Eğer izin verirsen, doktor randevularında olmak istiyorum... Bir tanesini bile kaçırmış olmaktan nefret ediyorum." Derin bir nefes alıyor ve elini saçlarında gezdiriyor.

Saçlarının çenesine doğru düşüşünü büyülenmiş bir halde izliyorum ve keşke dokunduğu ten ben olabilseydim diyorum. *Poppy! Bu adamı arzulamayı bırak ve kararlı ol.*

"Çift olacağımızı düşünmediğini biliyorum."
diyor.

Yanakları hafifçe renkleniyor mu? The Fairy'de bunu söylemek biraz zor. Pırıltılı ışıkları olan bir kulübe ama gergin görünüyor.

"Ama senden hoşlanıyorum, Poppy. Neredeyse on yıldır kimseden hoşlanmadığım kadar. Ve bunu sana baskı yapmak için söylemiyorum," diye acele ediyor, "ama sana karşı koyamayacağımı zaten kanıtladım."

İnanamayarak gülüyorum. "Bana karşı koyamayacağını böyle mi kanıtlıyorsun?"

Elini çenesinde gezdirerek yüzünü buruşturuyor. "Güven bana. Belli etmemiş olabilirim ama senden çok hoşlanıyorum."

Yüzüm alev alev yanıyor ve bir omzumu kaldırıyorum, içimde kalbim yerinden çıkacakmış gibi titrerken çok soğukkanlıymışım gibi davranıyorum. "Görünüşe göre zamanın yaklaşık yüzde yirmisinde benden hoşlanıyorsun."

Başını sallıyor ve yüzünü işaret ediyor. "Dinlenen penis yüzü... hiçbir şey ifade etmiyor."

Dudaklarım seğiriyor ve gülmek istiyorum ama hâlâ soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Peki ya senin soğuk tavrın?"

"Kendimi korumak için."

"Ve zor zamanlar geçirdiğinde kaçışın?"

"Seninle bir daha asla yapmayacağım bir şey, yemin ederim," diyor.

Yutkunuyorum. Ciddi gibi görünüyor. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve yoğun... içten. Bu bakışın içinde kaybolabilirim.

"Birbirimize karşı ne olursak olalım, senden hoşlanıyorum Poppy. Olduğun kişiyi seviyorum. Becca'yla olan ilişkini seviyorum. Bunu yeterince göstermemiş olabilirim ama bence çok iyi arkadaş olabiliriz. Ama aynı zamanda hissetme şeklini, öpüşme şeklini, güldüğünde burnunun kırışmasını da seviyorum. Atletik ama aynı zamanda sakar olmanı seviyorum. Yastık gibi üst dudağını seviyorum ve kendimi alt dudağının üzerine park etmek istiyorum."

Bunu söylediğinde ellerim ona dokunma arzusuyla titriyor ama dokunmuyorum.

"Ve dehşete düşmüş olmama rağmen, bebeğimi doğuracak kişinin sen olması hoşuma gidiyor. Çünkü seni istediğim gibi tanımasam da, sana güvenebileceğimi hissediyorum. Güvendiğim insanların listesi oldukça küçük... ve sen onların her biriyle tanıştın. Onlar seni benden önce kabul ettiler.

Çünkü bu şekilde akıllılar ve kalpleri daha büyük, ama... Sana güveniyorum ve benim kitabımda bu hemen hemen her şey demektir."

Uzanıp eline dokunduğumda ve sıkıldığımda boğazımda bir yumru oluştu. "Bu benim için de her şey demek. Sana güvenmek istiyorum. Bana verdiğin tepkilerle beni geriyorsun... ilk kez seks yaptıktan sonra ve... sana hamile olduğumu söylediğimde... ama seni Becca ve arkadaşlarıyla gördüğümde bunların hepsi kayboluyor. Sen de bana güveniyorsan bundan onur duyarım. Tüm bu yüke rağmen, umarım her konuda açık olabilirsin. Hamilelik... bana karşı hissettiğin ya da hissetmediğin her şey, uzun vadeli..."

"Açılmak benim için zor ama denemeye hazırım. Denemek istiyorum." "Tamam." Titrek bir nefes verdim. "Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve birbirimize bakıyoruz... ta ki odanın öbür ucundan tezahürat sesi gelene kadar. Bir baktık ki kızlar bizim için tezahürat yapıyor. Çok geçmeden restorandaki herkes bize bakıyor ve tezahürat yapıyor.

Ona dönüp baktığımda Bowie başını sallıyor ama gülümsemesi geniş. Böyle gülümsediğinde çok daha genç görünüyor.

"Bu oldukça harika bir ilk buluşmaydı," diyorum.

Gülüyor. "Anlaştık. Bir ara benimle tekrar çıkmak ister misin?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Elbette," diyorum neşeyle.

"Yarın?" diye soruyor. "Peki ya ertesi gün?"

Öfkelenmiş gibi yapıyorum. "Biraz ileri gitmişsin, sence de öyle değil mi?" Gülüyor. "Denemeye değer diye düşündüm."

"Acele etmeden önce yarının nasıl geçeceğini görmeye ne dersin? Tanrım," diyorum hırıltılı bir şekilde. "Benden hoşlandığını biliyorum ama ciddem..." Elimi kaldırıyorum.

Başını sallıyor, gözleri gözlerimde, ağızda ve tekrar gözlerimde geziniyor. İfadesindeki sıcaklıkla ürperiyorum.

"Senden *çok hoşlanıyorum*. Beni dinlediğin için teşekkür ederim" diyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Gecemin böyle geçeceğini tahmin etmemiştim. Bir süre daha konuşuyoruz, Becca hakkında, Briar Hill'deki bazı çocuklar hakkında ve yeni aktiviteler için fikirlerim hakkında. Hafif, kolay ve eğlenceli ve tüm bunların altında, aramızda kaynayan bir kimya şişe roketleri gibi patlıyor.

Kızlar ayrılırken yanımıza gelip ikimize de sarılıyorlar ve sonunda kendimiz ayrılmaya karar verdiğimizde Bowie benimle arabama kadar yürüyor.

"Bu gerçekten çok güzeldi," diyor.

"Evet, yleydi."

Ŗimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Sarılalım mı? pŖelim mi? Tekrar el sıkıŖalım mı?

Bir adım ne çıkıyor ve dudaklarıma hafıf bir öpücük konduruyor. Sadece *merhaba* diyecek kadar uzun, *cennet gibi hissettiren yumuŖak, rahat dudaklar* ve sonra geri çekiliyor.

"Yarın grŖrz," diyor.

Szlerindeki vaadi duyuyorum. *Nihayet* bu gece bana iini açtı ve söylediği her Ŗeyde ciddi olduğuna inanıyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

EDEBİYAT DERSLERİ

BOWIE

Bir randevu için bu kadar endişeli olmayı beklemiyordum... bunu yapmayalı çok uzun zaman olmasına rağmen. Ama Poppy'nin evine yanaştığımda, parmak eklemlerim direksiyonda bembeyaz kesilmişken, gerçeklerle yüz yüze geldim. Çok gerginim. Bunu yaptığıma, bir bebeğimiz olacağına ya da her şeyin değişmek üzere olduğuna inanamıyorum...

Vay be. Dikiz aynasından kendime bakıyorum. Her seferinde bir şey.

Dışarı çıkıp kapıyı çalıyorum ve Poppy kapıyı açıyor, kot pantolonu ve yumuşak görünümlü kazağıyla çok seksi görünüyor, uzun saçları göğüslerinin üzerine dökülüyor. Ağzım kurudu.

"Selam," diyor dışarı çıkarken.

"Çok güzel görünüyorsun,"
diyorum ona.

"Oh." Şaşırmış görünüyor. "Teşekkür ederim. Sen de öyle." "Hmm," diye homurdanıyorum ama sırtıtıyorum.

"Yakışıklı, her neyse," diyor gülerek.

Arabama doğru yürüyoruz ve ben ona kapıyı açıyorum.

"Çok centilmence," diyor.

"Yeni bir şey deniyorum."

Gülüyor ve koltuğa kayıyor. Bu ses içimde bir şeyleri rahatlatıyor. Bu işte -romantizmde- iyi değilim ama deneyebilirim. Onun için denemek istiyorum.

Jupiter Lane'in sonuna kadar sürüyorum ve sola dönüp dağlara doğru gidiyorum.

Virajı dönüp aşağıdaki Silver Hills'in ışıklarını gördüğümüzde, "Vay canına, burası çok güzel," diyor. "Burada bir masal kitabında yaşıyormuşum gibi hissediyorum... başka bir küçük dünya. Sen de öyle hissetmiyor musun?"

"Çok güzel bir kasaba," diye katılıyorum.

Bir sonraki virajdan sonra Silver Hills Dinner Theatre'in otoparkına giriyorum. Park yeri dolu ve Poppy merakla etrafına bakınıyor.

"Buraya gelmeyi çok istiyordum ama henüz fırsatım olmadı. Eğlenceli! Ne izleyeceğiz?"

Arabayı durdurdum ve ona baktım. "Pride and Prejudice."

Gözleri büyüdü. "Biri sana bunun en sevdiğim hikâyelerden biri olduğunu mu söyledi?"

Kaşlarım kalktı. "Hayır."

"Hiç kitabını okudun mu ya da filmini izledin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Oh, çok şaşıracaksın." Gülüyor. "Kendini bir an için görmeye hazır ol, Darcy."

Ona şaşkın bir bakış atıyorum ve arabadan inip kapısını açmak için diğer tarafa geçiyorum. Şimdi daha hareketli ve daha az gergin görünüyor, ama uzanıp elini tuttuğumda bana bakıyor ve yutkunuyor.

"Bu iyi mi?"

"Evet." Bir şeye takıldı ve ben onu sabitledim. "Emin misin?" Kıkırdayarak sordum.

İnliyor. "Şu anda ayaklarımdan nefret

ediyorum." "Düşmene izin

vermeyeceğim."

Gıcırdayan zemini ve kadife koltuklarıyla sevgiyle korunan eski tiyatro binasına giriyoruz. Çocuklar beni şu an görebilselerdi çok zor anlar yaşatırlardı. Menüye bakıp siparişlerimizi veriyoruz ve ışıklar söndüğünde günlerimizin nasıl geçtiği hakkında birkaç dakika sohbet ediyoruz. Poppy'nin beni benzettiği gururlu, çekingen pislik Bay Darcy'ye çok dikkat ediyorum ve özellikle kaba davrandığında ona alaycı bir bakış atıyorum.

Sanırım küçük konuşmalardan hoşlanmayan bir adamla ilişki kurabilirim.

Yaklaşık yarısında, Darcy acı verici derecede garip teklifini yapıyor ve Elizabeth onu reddediyor. Seyirciler kıkırdıyor. Çenesini eline dayamış, gülümseyerek izleyen Poppy'ye bakıyorum. Darcy aynı anda hem yaralı hem de üstün bir ifadeyle fırlayıp gittiğinde Poppy yan gözle bana bakıyor ve gülmek için dudaklarını ısıyor. Ben homurdanıyorum ve o da kahkahalarla gülüyor.

İkinci yarının büyük bölümünü oyun yerine Poppy'yi izleyerek geçiriyorum. Onu izlemek çok daha eğlenceli.

Daha sonra serin akşam havasında yürürken Poppy kolunu benimkine doluyor ve bana dokunmak için ilk hareketi yapması hoşuma gidiyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Beni Darcy'ye benzettiğin için alınsam mı eğlensem mi bilemedim. Adam piçin teki."

Kıkırdıyor. "Biraz, evet. Düşünceli, anlaşılması zor, laf olsun diye sohbet etmekten hoşlanmayan biri... Tanıdık geldi mi?"

"Daha çok kaba ve soğuk."

Kaşlarını kaldırıyor ve arabaya ulaştığımızda sırtını kapıya yaslaması için ona yaklaşıyorum. Ona doğru eğildim ve ağzının üzerinde gezindim.

"Kaba olduğumu mu düşünüyorsun?" "Her zaman değil."

Kekeliyorum. "Sadece mecbur kalmadıkça kahve için dans etmem."

Homurdanıyor. "Doğru. Darcy bunu asla kabul etmezdi." Parmak uçlarında durup yanağımdan öpüyor. "Sanırım Darcy kadar kötü değilsin."

Ona kuru bir bakış attım. "Büyük övgü."

Elleri boynuma dolanıyor ve sırtıyor. "Ve saçların çok daha iyi," diye fısıldıyor.

O zaman benimle dalga geçmesini sevdiğime karar veriyorum.

Ani bir sessizlik oluyor, uzaktaki her ses ve endişe kayboluyor ve dudaklarımız yavaşça, usulca buluşuyor. Tüy hafifliğinde ve sonra bedenlerimiz birbirinin içinde eridikçe derinleşiyor. Tatlı ağzını, paylaştığımız tatlıdan kalan çilek tadını keşfediyorum ve ikimiz de nefessiz kalana kadar onu öpüyorum.

"Bahse girerim Darcy böyle öpüşmemiştir." Arabasının kapısını açıyorum ve o da koltuğa çöküp donuk gözlerle bana bakıyor.

"Hayır, öpmedi," diyor.

Evine kadar yol boyunca oyun hakkında konuştuk ve sonra onu kapısına kadar geçirdim. Tereddüt ediyor ve beni içeri davet etmek zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum. Ona iffetli bir öpücük veriyorum.

"Harika bir gece için teşekkürler," diyorum ona.

"Çok eğlenceliydi Bowie," diyor utangaç bir şekilde. Eve gittiğimde ona mesaj attım.

Darcy, Elizabeth'e onu öpmenin hayatta en sevdiği şey haline geldiğini söylemezdi. Ne salak ama.

POPPY

Söylemek istediğin bir şey var mı Bowie?

Sırıtiyorum. Küstah olmasına bayılıyorum.

Seni öpmek hayatta en sevdiğim şey oldu. Bunu daha çok yapmak istiyorum. Lütfen. Eğer oyundaysan.

POPPY

Ben varım.

İyi geceler, Poppy.

POPPY

İyi geceler Bowie.

Ertesi gün öğle yemeği molasında onu aradım.

"Hey!" dedi, sesi şaşırılmış gibiydi. "Hey, sen.

Günün nasıl geçiyor?"

"İyi bir gündü. Seninki nasıl?"

"Evet, burada da aynı. Bayan McGregor okuldan sonra Becca'yı Briar Hill'e götürecektir. Menajerimle bir toplantım var."

"Oh, tamam."

"Ama bu akşam yemeğe gelmek ister misin diye merak ettim."

"Şu haline bak, iki gece üst üste. Aklıma fikirler gelmeye başlayabilir," diye takılıyor.

"Umarım öyledir," diyorum. Onunla konuşurken yanaklarım kızarıyor. Bu çok aptalca bir şey. Bir kızı etkilemeye çalışan bir çocuk gibi hissediyorum... kızı. Elimi enseme koyuyorum ve yere doğru gülümsüyorum.

"Sanırım akşam yemeğine gelebilirim," diyor. "Seni emin kılmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hmm. *Lütfen* demeni seviyorum."

"Lütfen, Poppy Keane, bu akşam yemeğe evime gelir misin?"

"Çok isterim."

Ben gülüyorum ve o soluk soluğa kalıyor.

"Az önce Bowie Fox'u güldürdüm... telefonda."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum.

O gülüyor ve ben de lanet olası bir peynir kafalı gibi sırtıtıyorum. "Ne getirebilirim?"

"Sadece

kendini." "Bunu

yapabilirim."

Annem içeri girdiğinde mutfakta Bayan McGregor'la akşam yemeği hakkında konuşuyordum.

"Neler oluyor?" diye soruyor şüpheyle. "Neden hepiniz giyinmişsiniz? Yukarı mı?"

Düğmeli gömleğime bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Çok mu fazla? Poppy'nin akşam yemeği için geliyor."

"Oh!" Ellerini çırparak neşelenir. "Ne yapıyoruz?" diye soruyor Bayan McGregor'a.

"Bolonez yapıyordum," diyor Bayan McGregor.

Annem burnunu çekerek Bayan McGregor'a bakıyor. "Bolonez mi?"

"Şey, eski bir komşunun tarifi, ama otantik bir sos."

Tavana bakıyorum ve beşe kadar sayıyorum. "Bu gece burada bir randevu ayarlamaya çalışmak hata mıydı?"

İki kadın da pişman görünüyor.

"Kesinlikle hayır," diyor Bayan

McGregor.

"Birlikte çalışacağız ve sonra yolundan çekileceğiz," diyor annem ve beni nazıkçe kapıya doğru itiyor. "Hiçbir şey için endişelenme."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

BİR NUMARA HAYRAN

POPPY

Bowie kapısını açtığında, üç şey düşünürüm:

İnanılmaz görünüyor.

Stresli görünüyor. Bu

kadar güzel kokan ne?

"İyi misin?" diye

soruyorum.

Beni içeri çekiyor ve duyularım o bana dokunduğunda her zaman olduğu gibi göz kırıyor ve sonra patlıyor.

"Neredeyse seni dışarı çıkarabilir miyim diye arayacaktım çünkü-" O anda duyuyorum. Mutfaktan yükselen sesler, ikisi de ateşli.

"Sana söylüyorum, önce eti kızartmalısın," Bayan McGregor'un İskoç brogue'u bir çan gibi net bir şekilde taşıyor. "Kestirme yol yok, sadece düzgün bir kızartma!"

Geri dönüp kapı aralığından içeri bakıyoruz. Bowie'nin annesi bir kepçeyi kraliyet asasıymış gibi kaldırıyor.

"Hayır, mirepoix'i her zaman önce yavaş yavaş pişirmelisin, sonra et girmeli. Otantik yöntem budur."

"Ve siz İtalyan mısınız?" Bayan McGregor burnunu çekiyor. "Ve sen?" Bowie'nin annesi karşı çıkıyor.

"Yıllardır Bolonez yaparım. Bowie'nin en sevdiği yemektir. Ne yaptığımı biliyorum," diyor Bayan McGregor.

Bu söz annesini bir an için sakinleştiriyor ve Bowie mutfağa girip özür dileyen bir gülümsemeye bana bakıyor.

"Sen Poppy olmalısın. Ben Paulina," diyor Bowie'nin annesi. "Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum ona.

"Çok güzelsin," diyor sıcak bir şekilde.

"Oh... teşekkür ederim! Sen de öylesin," diyorum içtenlikle. Gerçekten de öyle. Gördüğüm resimlere bakılırsa Bowie uzun boylu ve babası gibi yapılı ama yüz hatları annesine benziyor.

Bana sarılıyor ve ben de onun omzunun üzerinden Bowie'ye bakıyorum. Biraz daha sakin görünüyor ama hâlâ gergin.

"Bu konuda bana destek olacaksın, değil mi?" Paulina uzaklaştığında öyle diyor. Bir tencere sosun fokurdadığı ocağı işaret ediyor. "Ailem nesillerdir Bolonez yapar."

"Merhaba Poppy," diyor Bayan McGregor, kocaman gülümseyerek. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Seni de."

"Nesiller, ha," diye homurdanıyor Bayan McGregor, Paulina'ya gözlerini devirerek. "Bir dahaki sefere hayatın boyunca Cullen Skink yaptığını söyleyeceksin."

Paulina bir an için telaşlanmış gibi görünüyor ve sonra burnunu kaldırarak doğruldu. "Cullen Skink'i bir ya da iki kez yaptım."

"Doğru," diye mırıldandı Bayan McGregor.

Yüzümü asmamaya çalışıyorum. "Lezzetli olacağına eminim," diyorum diplomatik bir şekilde. "Cennet gibi kokuyor."

Bowie boğazını temizliyor. "Belki de asıl gizli malzeme uzlaşmadır?"

Dudaklarım seğiriyor.

"Uzlaşma mı?" Paulina yankılanıyor. "Yani önce mirepoix'i pişir, sonra eti ekle-"

"Ve sonra tatlar birbirine k a r ı ş a n a kadar hepsini birlikte kaynamaya bırakın," Mrs.

McGregor sanki birden aydınlanmış gibi sözlerini bitiriyor.

İkisi de duraksıyor, birbirlerine dikkatle bakıyor, sonra aynı anda başlarını sallıyorlar.

"Sanırım bu iyi bir sosla sonuçlanabilir," diye kabul ediyor Paulina. "Bayan McGregor, şarabı siz eklemek ister misiniz?"

"Pekâlâ," der. Tirbuşonu çıkarıp havaya fırlatıyor, yakalıyor ve sonra bize sırtıtıyor.

Ben yüksek sesle bir kahkaha atıyorum ve Bowie de gülmeye başlıyor. Kadınlar bize merakla bakıyor, sanki nasıl bir eğlence sunduklarından haberleri yokmuş gibi.

Bowie'ye fısıldıyorum: "Burada akşam yemeği hiç sıkıcı olmuyor," diye. "Hiçbir fikrin yok."

Şarap eklendikten sonra ocağa yaklaşıyorum. "Bana mükemmel kokuyor," diyorum usulca.

İki kadın da bu iltifattan memnun görünüyor.

Paulina kolumu okşayarak, "Göreceğiz canım," diyor. "İyi bir Bolonez için biraz hararetli tartışmanın hiçbir sakıncası yok."

Bayan McGregor, "Bolonezim tartışma olmadan da iyiydi ama sanırım haklısınız," diyor.

"Muhteşem olmak varken neden iyiyle yetinelim ki?" Paulina başını eğiyor ve Bayan McGregor inliyor.

Bowie güler. "Pekâlâ hanımlar. Teşekkür ederim."

Becca, Martha'nın peşinden mutfağa dalıyor ve beni görünce donup kalıyor. Sonra bana doğru koşmaya başladı. "Poppy!"

Adımı her zaman böyle sevinçle söylemesine bayılıyorum.

"Merhaba Becca!"

"Neden buradasın?" diye soruyor mutlulukla.

"Ben... yemek yiyorum." Bowie'ye bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Yemeğe bayılırım!" Becca yumruğunu havaya kaldırıyor.

"Ben de." Ben de gülüyorum.

Bowie fısıldamak için eğiliyor. "Kusura bakma, bunun üçümüzle daha sakın bir ilişki olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre beş ya da altı kişi olabiliriz."

"Hiç sorun değil. Eğleniyorum," diyorum ona.

Bana sırtıtıyor ve elini yanağıma koyuyor. Bir an için beni öpeceğini sanıyorum ama öpmüyor.

Becca bize bakıyor ve gülümsüyor. "Poppy, sen de Tru ve Henley gibi babamla mı evleniyorsun?" diye soruyor. "Ve Elle ve Rhodes ve Sadie ve Weston?"

Ağzım açık kaldı. "Uh. Ben-"

"Her şeyin bir sırası var Becca," diyor Bowie.

Becca'nın bizi evlendirmeye çalışmasından dehşete düşmesini bekliyorum ama bana bakıp yüzünü buruşturduğunda bakışları alaycı.

Eğiliyor. Sadece benim duyabileceğim şekilde, "Bunu zaten berbat ettik, değil mi?" diyor.

Kahkahayı patlatmamaya çalışırken neredeyse boğuluyordum.

"Evet, önce Poppy'ye güzel bir yüzük al," diyor Becca.

Bowie, "Onu benden hoşlanması için ikna etmem gerekiyor," diyor. Gözlerimi deviriyorum.

Becca'nın yüzü anlayışla aydınlanıyor ve parmaklarını kaldırıp saymaya başlıyor. İlk parmağını kaldırıyor ve "Babam çok iyi biri" diyor. Devam ederek Bowie'nin en iyisi olması için daha fazla neden sayıyor. "Babam uzun boylu ve çok güçlüdür." Bana büyük kas pozunu göstermek için saymayı bırakıyor.

Başım o kadar dönüyor ki kendimi zor tutuyorum.

"Beni eğlenceli yerlere götürüyor," diye devam ediyor. Sanki başka bir şey hatırlamış gibi hareketli bir şekilde Bowie'yi işaret ediyor. "Bana hediyeler veriyor. Hediyelere bayılırım!" Anlattıkça daha da heyecanlanıyor. "Bana hikâyeler okuyor ve elbise giydirme oyunu oynuyor. Pembe bir elbisem var. Pembeye bayılıyorum!"

"O iyi bir baba, değil mi?" Diyorum.

Başını sallıyor, mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Benim babam en iyisi." Sonra kendini öne atıp kollarını belime doluyor. "Ve Poppy'm de en iyisi. Çok mutluyum," diyor Becca. "Fotoğraf çekebilir miyiz?"

Beni bırakıyor ve etrafına bakınırken Bowie'nin telefonunu tezgahın üzerinde görüyor. Telefonu alıp ona uzatıyor.

"Fotoğraf çekiyoruz!" diyor heyecanla.

Bowie ikimizden birini çekmeye çalıştığında, Bowie onu işaret ediyor. "Sen de baba," diyor. "Çünkü senden hoşlanıyoruz."

"Oh," diyor adam şaşırarak.

Yanımıza geliyor ve kolunu uzatarak birkaç selfie'mizi çekiyor. Dönüp bana bakıyor. "Babamı seviyor musun?"

"Evet," diyorum ona gülümseyerek ve yanaklarım yanarken Bowie'ye bakmayarak.

"O zaman biz de Tru ve Henley gibi evleniriz," diyor başını sallayarak. "Ve Elle ve Rhodes ve Sadie ve Weston."

Bowie inliyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor.

"Fotoğrafları görüyorum," diyor Becca.

Bowie ona gösteriyor ve Becca ellerini çırpıp yüksek sesle "Evet!" diyerek onaylıyor.

"Akşam yemeğinde bize katılır mısınız hanımlar?" Bowie annesine ve Bayan McGregor'a.
McGregor'a.

"Biz de tam ortadan kaybolacaktık." Bayan McGregor Paulina'ya dikkatle bakar.

"Evet... hoşunuza gider," der Paulina.

"Bu kadar zahmete girdiniz," diyorum. "Bize katıl." Bowie'ye bakıyorum, eğlenmiş ama memnun görünüyor.

"Ben gidip Bay McGregor'a da bize katılmasını söyleyeyim." Bayan McGregor heyecanla gidiyor ve masaya götürmeden önce tabaklarımızı dolduruyoruz.

Daha sonra, gülmekten ve lezzetli yemekten karnım ağrıdıktan sonra Becca yatmak için hazırlanıyor. Pijamalarıyla dışarı çıkıyor ve elinde bir kitap tutarak bana bakıyor. Kitabı bana uzatıyor, her zamankinden daha utangaç görünüyor.

"Sana bu hikayeyi okumamı ister misin?" diye sordum. "Evet."

Ayağa kalkıyorum ve elimi tutup beni odasına götürüyor. Sürünerek yatağına giriyor ve ben de kenarına oturup en iyi animasyonlu sesimle okumaya başlıyorum. Hikâye bittiğinde bana uykulu bir şekilde gülümsüyor.

"Sen de bizimle yaşıyorsun," diyor.

"Ah," diye başımı sallıyorum, "kendi evimde yaşıyorum."

Bir ses duyup arkamı döndüğümde Bowie'nin kollarını kavuşturmuş, kapının yanında durduğunu görüyorum ve kalbim tarif edemeyeceğim şekilde sıkışıyor.

"Bizimle yaşıyorsun," diye fısıldıyor Becca.

"İyi geceler tatlı kız," diyorum eğilip alnına nazık bir öpücük kondururken.

Yanından geçerken Bowie'nin gözleri parlıyor. Becca'ya iyi geceler dilemek için yanına gidiyor ve sonra beni takip ediyor. Koridora çıktığımızda elimi tutuyor ve beni odasına doğru çekiyor. İçeri girdiğimizde kapıyı kapatıyor ve beni kapıya doğru bastırıyor.

"Poppy," dedi boğuk bir sesle. "Bana ne yapıyorsun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu nasıl yapıyorsun? Duymadan duramadığım ısrarlı bir fısıltı gibi içime işliyorsun," diye nefes alıyor, sesi duyguyla gerginleşiyor. "İyiliğin," alnı alnıma yaslanıyor, nefesinin sıcaklığı yanağımda geziniyor, "beni tüketiyor. Güzelliğin. Becca'ya karşı kibarlığın. Kollarımda hissettiklerin."

Bazen konuşurken annesininki gibi hafif bir aksan duyuyorum.

Göğsündeki titremeyi hissedebiliyorum, sanki kalbi benimki kadar çaresizce çarpıyor. Elleri belimde kenetleniyor.

"Senin yanımdayken doğru düşünemiyorum, yanında değilken de doğru düşünemiyorum."

Sesindeki dürüstlük ve gözlerindeki kırılganlık karşısında yutkunuyorum. "Bowie," diye fısıldıyorum.

Elimi yanağına götürüyorum, onu yatıştırmalı mıyım yoksa öpmeli miyim bilemiyorum.

"Çok korkuyorum," diye itiraf ediyor. Bakışları ağızma düşüyor, sonra tekrar yükseliyor ve gözlerime kilitleniyor. "Ve bunun bitmesini istemiyorum."

Nefes alıp verirken nefesim titriyor. "Sence hamile olduğum için mi daha fazla hissediyorsun?" Fısıldıyorum.

"Bana söylediğinden beri neredeyse hiç durmadan bunu düşündüm. Bebekle ilgili bir sürü endişem vardı... bu gece hariç. Bu gece tek düşündüğüm, burada olman için daha fazla neden bulmak istediğim... çünkü sen çok eğlencelisin ve bu evde başka bir kadına ihtiyacı olmayan parlak bir noktasın... ama içinde *olman* için her şeyi yaparım..." Bana tekrar baktığında yüzünde utanmış bir ifade var. "Bebeği bir kez bile düşünmedim."

Kıkırdıyorum ve o da yüzüme daha iyi bakabilmek için arkasına yaslanıyor. "Bu komik mi?"

"Birazcık. Durmadan bebeği düşünmek zorunda değilsin. Beni düşünmen de *hiç* umurumda değil."

"Seni ne kadar düşündüğümü bilseydin, muhtemelen kaçardın."

Kaşlarım çatılıyor ve ışınlanmamaya çalışıyorum. "Hayır mı? Bana daha fazlasını anlat." Dudakları kalkıyor ve eğilip ağızını benimkine değdiriyor.

"Tanrım, tadın çok güzel," sesi alçak bir mırıltı, her kelime yumuşak bir okşayış gibi iniyor. "Çok güzel *kokuyorsun*."

Ağızımın köşesine yavaşça, kasıtlı bir öpücük daha konduruyor. "Seninle ilgili her şey çok tatlı. Gülüşün, gülümsemen..."

Önce yanağıma, sonra kulağıma doğru ilerliyor. Dudaklarını her bastırıışında sesi alçak ve samimi çıkıyor. Titreyene kadar içimde bir arzu oluşuyor.

"Sen çok güzelsin. Çok güzelsin."

Dudakları tekrar benimkilere uzanıyor ve orada kalıyor. Öpücüğünde kayboluyorum ve sonra tekrar kulağıma geliyor.

"Seni burada öptüğümde çıkardığın her yumuşak sesi ezberlemek istiyorum."

"- çenemin hemen altını öpüyor "-ve burayı-" dibine bir öpücük daha

boğazımdan.

İnlediğimde gülümsemesi hınzırlaşıyor. Onu daha yakına çekiyorum. "Bana yaptıklarını hissediyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Dudakların dudaklarıma her dokunduğunda, kendime olan hakimiyetimin bir parçasını daha kaybediyorum.

Ve bu sadece benim bedenim değil, Poppy."

Beni tekrar öpüyor, daha yavaş, daha derin, elleri saçlarımda kıvrılıyor. Onu daha fazla hissetmek için parmak uçlarımda duruyorum ve beni kaldırıp bacaklarımı beline doluyor. Beni yatağına götürüyor ve üstüne yatırıyor.

"Senin istediğinden fazlasını yapmak zorunda değiliz. Seni sadece bir süre öpebilirim..."

Uzanıyorum ve beni tekrar öpmesi için onu aşağı çekiyorum. "Annen ve Bayan McGregor buradayken bundan daha fazlasını yapmak için rahatlayabilir miyim bilmiyorum."

"Bayan McGregor şu anda kulübesinde ve annem de evin diğer ucunda." Dudakları kulağıma yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Tadına bakabilir miyim?"

"Oh..." Donup kalıyorum. "Bu konuda berbatım," diyorum.

Dudakları kalkıyor ve tenime karşı gülüyor. "Mümkün değil."

Bana bakmak için arkasına yaslanıyor.

"Yani... gerçekten rahatlayamıyorum-" Duraklıyorum, yanaklarım ısınıyor. "Bundan hoşlanmıyor musun?" diye soruyor.

"Genelde hayır," diyorum yüzümü buruşturarak. "Ama şimdi beni meraklandırın."

Bu cevaptan o kadar mutlu görünüyor ki, elimle yüzümü kapatıyorum. Eli kot pantolonumun üzerinde

geziniyor. "İzin verir misin?"

Başımı sallıyorum, nasıl hissettireceğini şimdiden tahmin ediyorum ama zevk alamayacak kadar düğümleneceğim için gerginim.

Kotumu çözüyor ve bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Kalçalarımı kaldırıp çıkarmasına yardım ediyorum. Sıcak pembe dantelli külotumu görünce birkaç dakika beni süzüyor, iç geçiriyor ve sonra şehvet dolu gözleriyle bana bakıyor.

Bana böyle baktığında istediği her şeye evet diyebilirim.

Eliyle karnımı okşuyor ve göbek deliğimin altına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Merhaba ufaklık," diye fısıldıyor. "İyi uykular." Ölüyorum.

Dantelleri bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve sonra tişörtümü kaldırıp ağzını çıplak gövdem üzerine koyuyor ve vücudumun aşağısına doğru alaycı öpücükler konduruyor. Başparmaklarıyla beni ayırıp doğrudan klitorisimi emmek için eğildiğinde neredeyse yataktan fırlayacaktım. Kıkırdaması tenimi ısıtıyor ve sonra ağzı aç, emiyor ve o dille beni keşfediyor. Parmakları da oraya giriyor. Önce nazikçe, sonra o kadar ıslandım ki sesler yatak odasını dolduruyor, bu artık alaycı bir baştan çıkarma değil, duyuların tamamen boğulması. Parmakları derin ve hızlı çalışıyor, dili öyle hassas ve mükemmel bir şekilde üzerimde geziniyor ki, içimdeki her şey ağrıyor, hazırlanıyor ve çok ama çok aç hissediyorum. O kadar yoğun ki sessiz olmam gerektiğini fark etmeden önce keskin bir çığlık atıyorum. Bir yastık kapmaya çalışıyorum ama onu bir kenara fırlatıyor.

Bu yüzden çığlıklarım acı dolu bir miyavlama gibi çıkıyor, parçalanırken onun adını tekrar tekrar inliyorum.

"Bowie, Bowie, Bowie, Bowie." Ben söylemeyi bıraktıktan sonra kalbimin yankıladığı bir ilahi bu.

Ve sonra oraya bir öpücük daha konduruyor ve var olduğunu bilmediğim bir şekilde toprağa, ona topraklanmış hissediyorum.

Vücudumda geziniyor, göğüslerime ulaşana kadar tenimi öpüyor. Sütyenimin kapağını indiriyor ve dilini meme ucumun etrafına doluyor.

"Hâlâ hayranı değil misin?" diye soruyor, yarı açık göz kapaklarının ardından bana bakarak.

Kolumu gözlerimin üzerine atıyorum ve gülmeye başlıyorum ve duramıyorum. O da katılıyor ve sonra kolumu kaldırıp bana bakıyor.

"Eee?"

"Dilinin ve parmaklarının bir numaralı hayranıyım," diyorum ona içtenlikle.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

YUKARI DOĞRU

BOWIE

Külotunu tekrar yerine yerleştiriyorum ve yanına gidip dirseğimin üzerine eğilerek ona bakıyorum. Bana bakıyor, kaşları çatılıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ben... Ne demek istiyorsun?"

"Neden duruyorsun?"

Ona bakarken ağzım açık kaldı. "Ben... bir beyefendi olmaya çalışıyordum."

"Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı."

İçimden bir kahkaha patladı. "Beni birçok kez durdurdu, ama seninle, haklısın... Sana karşı çok iyi bir centilmen olamadım."

"Peki, şimdi bana karşı düzgün davranmaya başlama," diye homurdanıyor.

Gülümsememi engelleyemiyorum ve bu kadar iyi hissetmek yüzüme, bedenime yabancı geliyor. "Beni istiyor musun, Poppy?"

"Beni çok heyecanlandırdın."

"Seni tatmin ettiğimi umuyordum ama belli ki işimi yapmamışım."

"Oh, beni tatmin ettin. Şimdi daha fazlası için hazırım."

Gömleğimi çekiştirerek çıkardım ve onun da çıkarması için çenemi eğdim. Bana sırtıyor, gözlerinde yaramazlık ve arzu parlıyor ve ben onun oluyorum.

Bu düşüncede çok uzun süre kalmama izin vermiyorum, onun yerine nasıl görüldüğüne, ona nasıl hissettireceğime odaklanıyorum.

Kıyafetlerimiz odanın diğer ucuna savruluyor ve aramızda hiçbir şey kalmadığında onu üstüme çekiyorum. Ellerim teninin üzerinde kocaman görünüyor ve her dokunuşumda vücudunun bana verdiği tepkiyi izlemek büyüleyici. Bana doğru sallanıyor ve tenindeki soğuk yumruların dağıldığını görüyorum.

"Üşüyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece dokunduğun her yer çok iyi hissettiriyor." "Tanrım, çok güzelsin."

"Sen de öylesin," diyor, tekrar söylediğinde dudakları dudaklarıma değene kadar eğiliyor. "*Sen de öylesin.*"

Prezervatife uzanıyorum ve sonra duraklıyorum. "Testler hakkında pek konuşmadık ama ekiple birlikte düzenli olarak test yaptırıyorum ve her şey yolunda."

"Benim için de öyle," diyor.

"Yine de prezervatif kullanabiliriz... eğer istersen."

"Onsuz deneyimlemek isterim." Yanakları hâlâ orgazmdan dolayı kızarmış durumda ama tekrar kıpkırmızı oluyorlar.

Altında seğiriyorum ve gözleri parlıyor. Eğilip beni öpüyor, uzun saçları göğsümün üzerinde geziniyor. Yatağımın başucundaki lambanın ışıkları kısık ve ben onun her santimini incelemek, çillerinin haritasını öğrenmek ve teninin hatlarını ezberlemek istiyorum. Öpüşmemiz tatlı başlıyor ama hızla kaynıyor, dili seks gibi hissettiriyor ve ben onu kovalıyorum, onun her şeyi için açgözlüyüm. Elleri omuzlarımdan göğsüme doğru kayarken iç çekiyor, dikkatli ve saygılı, sanki o da beni ezberliyormuş gibi.

Kalçalarını kaldırıp ucumu içeri yönlendirdiğinde ikimiz de bir an donup kalıyoruz. Ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek sessizce inliyorum. Avuçlarım yanlarından aşağıya doğru kayıyor ve kıcını avuçlayana kadar sırtının etrafında dönüyor. Üzerimde dalgalanmaya başlıyor ve bu en güzel manzara. Gözlerimi hiç kırpmamakla gözlerim yuvalarından fırlamak arasında gidip geliyorum çünkü bu tam bir cennet. Eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum, dilimin etrafında döndürüyorum ve dişlerimle ısırıyorum. Onun ıslak sıcaklığını ve üzerimde dans edişini seviyorum.

Nefes alış verişi düzensizleşiyor ve kendimi çok yakın hissediyorum. Onu sırtüstü çeviriyorum ve o kadar derine giriyorum ki ikimiz de nefesimizi kaybediyoruz. Çıkardığı zevk sesleri beni kaybetmekle tehdit ediyor ama henüz yapamıyorum. Bunun iki dakikadan daha uzun sürmesini istiyorum. Teni artık benimkinin altında ısınıyor, tek soğukluk

alnımdaki ter parıltısından geliyor, çünkü kendimi tutmaya çalışıyorum.

Vuruşlarım yavaş ve durgun, onun beni alışını izliyorum, içimde bana tutunmaya çalışırken sıkılıp bırakışını hissediyorum.

"Bu çok iyi," diye inliyor.

Sözleriyle kabarıyorum ve ona birkaç derin, hızlı vuruş yapıyorum. Çekip onu yüzüstü çevirdiğimde, "Geri gel" diye haykırıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona.

Kalçalarını eğiyorum ve tek bir mükemmel kaymayla içine giriyorum. Yastığa doğru çığlık atıyor ve ben sırtarak eğilip omzunu öpüyorum.

"Sana söylemiştim," diyorum tenine karşı gülerek.

Yastığa doğru gülüyor ve sonra içine daldığımda tekrar çığlık atıyor, sadece dışarı çekip tekrar ve tekrar yapmak için. Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudağını ısırmadan önce ağzı ayrılıyor, ben onu acımasızca sikerken gözleri kapanıyor.

"Bowie," diye inliyor. "Bu-durma. Asla durma." "Biliyorum, Angel. Biliyorum."

Bu sadece seks değil. Bunun tam olarak ne olduğunu daha sonra çözmem gerekecek, ama şimdilik şu kadarını biliyorum: Poppy Keane benden bir şey istese, bunu ona vermek için ateş korlarının içinden geçerim.

"Buraya gel," diyorum, topuklarımın üzerine oturup onu kucağıma çekiyorum.

Bana sürtünürken onu itiyorum ve bir elim boynuna giderken diğeri bacaklarının arasında gezinerek onu bir orgazm daha yaşamaya ikna ediyor. Yere yığılırken onu tutuyorum, nefesim titreyene kadar boynunu öpüyorum, kendi orgazmım içimde fıçı gibi dönmeye başlıyor. Sonra kalçalarını kavriyorum ve sert darbelerle içine giriyorum.

"Poppy," diye törpüledim. "*Siktir.*"

Ona derinlemesine sokuluyorum ve boşalmayı asla durduramayacakmışım gibi hissediyorum, o etrafımda çırpınırken ve kenetlenirken vücudum gerginleşiyor. Sonunda aramızdaki sarsıntılar durulduğunda, onu kaldırıp sırtına kaşıkla sarılıyorum ve uzanırken onu yakınımda tutuyorum. Omzunun üzerinden, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor ve küçük bir gülümseme sunuyor.

"Bu..." diye fısıldıyor.

"Evet." Sesim sert çıkıyor. "Öyleydi."

Önce o uykuya dalıyor, ben de çok gerisinde kalmıyorum ve tedirgin edici bir rüya görüyorum. Poppy'yi hiç görmüyorum, ama biliyorum ki

bebeğim var ve onu bulamıyorum. Nefes nefese uyanıyorum ve uykuya dalmamızın üzerinden sadece bir buçuk saat geçmiş. Banyoya gidip duşu açıyorum, suyun kafamı dağıtacağını umuyorum. Çıktığımda hâlâ darmadağınık haldeydim, yere oturdum ve küvete yaslandım.

Birkaç dakika sonra tökezleyerek içeri girdi, dudakları şişmiş ve saçları her yere dağılmıştı. Yine tişörtünü ve külotunu giyiyor ve ben onları çıkarmak istiyorum.

Güzelliği kalbimin boğazıma düğümlenmesine neden oluyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Seni uyandırmak istemedim," diyorum. Bir şey söylemeyince ekliyorum, "Belki biraz korkmuş olabilirim. Kötü bir rüya."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, yanıma oturuyor ve elimi tutuyor.

Uyandığımdan beri ilk kez derin bir nefes alıyorum ve ona bakıyorum.

"Bazı terk edilme sorunlarım olabilir," diyorum sessizce. "Babamla başladı... Onun onaylamadığı bir şey yaptığımda ortadan kaybolurdu. Bazen saatlerce, bazen günlerce, ama genellikle yabancı bir şehirde olurdu. Gençken babamla yüzerek seyahat ederdik ve o gittiğinde ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemezdim. Bir otel odasında oda servisi bile sipariş edemeyecek kadar korkmuş olurdum çünkü geri dönerse bunun için de başımın belaya gireceğini bilirdim."

İsteksizce gözleriyle buluşuyorum ve çenesi sallanıyor. "Bu çok üzücü," diyor.

Ayaklarımıza bakıyorum. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş ve turkuaz ayak tırnakları çok sevimli.

"Benimle bir bebek sahibi olmak konusunda herhangi bir korkun var mı?" Uzun bir aradan sonra soruyorum.

"Bebek sahibi olmakla ilgili korkularım var... evet. Normal korkular sanırım. İyi bir anne olacak mıyım, bebeğimiz sağlıklı olacak mı gibi-"

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Bebeğimizin Down Sendromlu olmasından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır. Öyle demek istemedim. Zihinsel ve fiziksel olarak her yönden sağlıklı olmayı kastediyorum. Bence bu normal bir korku... Ben sadece her şeye hazırlıklı olmak istiyorum. Çocuğumuza mümkün olan en iyi bakımı verebilecek kapasitede olmak istiyorum." Kaşlarını çatıyor. "Down Sendromu genellikle ebeveynlerden geçmez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yutkunuyorum ve tekrar yere bakıyorum. "Evet, biliyorum... ama bu konuda endişelenebileceğini düşündüm. Ve sanırım... eğer... bebek hiçbir şekilde sağlıklı olmasaydı ya da... anne olmak istemediğine karar verseydin ne yapardın merak ediyorum."

"Bowie," diye fısıldıyor, yüzünü bana dönerek. "Her zaman anne olmak istemiştin. Ben olsam böyle mi yapardım? Hayır. Ama çocuğumu ya da seni terk etmeyeceğim. Ne olursa olsun. Senin ve benim ne olacağımızı henüz bilmiyorum." Ellerini yanaklarına koyuyor ve ben de gözleriyle buluşuyorum. "Yine de, yatağındaki şey her neyse..." Dudakları kalkıyor ve başını sallıyor. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Seninle geçirdiğim her an... hayatımı değiştirdi."

Başını sallıyor. "Evet," diyor usulca. Derin bir nefes alıyor. "Birbirimizle nereye varırsak varalım, birlikte ebeveyn olacağız. Sen benimle sıkışmış gibisin."

Yüzümü ona dönüyorum ve ellerimi onun da yanaklarına koyuyorum. "Bebek doğduğunda fikrini değiştireceğini düşünmüyor musun?"

Ellerimden birine doğru eğiliyor. "Etrafım sürekli çocuklarla çevrili Bowie. Çocuklarla ve engellilerle ilgilenen bir meslek seçtim. Ben koşucu değilim." Gözlerimi indirdiğimde, tekrar buluşana kadar yüzünü eğiyor. "Söz veriyorum."

Yutkunuyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum. "Tamam."

Dudakları yumuşakça dudaklarıma değiyor ve sonra ayağa kalkıp elini uzatıyor.

"Hadi, yatağına dönmelisin. Ben eve gidiyorum, sen de kendi başına kalabilirsin."

"Yatağın bana kalmasını istemiyorum," diyorum.

Yıllardır söylediğim en dürüst şeydi bu.

Sırıttıyor. "Belki başka bir zaman kalabilirim. Yarın erkenden işe gideceğim ve yanımda hiçbir şey getirmedim."

Kaşlarını çatıyorum, o da gülüyor ve eğilip beni tekrar öpüyor.

"Söz veriyorum hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam," diye homurdandım.

Onu kapıya kadar geçiriyorum ve o dönüp bana sarılıyor. Ayrıldığımızda saçlarını düzeltiyorum ve onu öpüyorum.

"Bir dahaki sefere lütfen eşyalarını da getir," diyorum.

"Tamam," diyor bana gülümseyerek.

Gülümsemesi aniden kesiliyor ve ben yine gergin oluyorum. "Sorun ne?"

"Paskalya yaklaşıyor. Ailemle tanışmaya gelmeye ne dersin?" Sinirleri geri geldi ve ona bu kadar tereddütlü olması için sebep verdiğim için kendimi kötü hissediyorum. "Sen ve Becca," diye ekliyor.

Bu sözler üzerine göğsüm genişliyor. Beni ve Becca'yı seçiyor, hayatının önemli bir bölümüne bir kapı açıyor. Ona basit gelebilir ama ben bunu biriyle yaşayabileceğimi hayal bile etmemiştim.

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve bu iki kelimeyle ona her şeyi anlatmaya çalışıyorum - ne kadar minnettar olduğumu, kendime izin verirsem ne kadar heyecanlı olabileceğimi. "Ailenle tanışmayı çok isterim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"İnanılmaz," diyor, gülümsemesi geniş. "Seni çok sevecekler." "Mmm, göreceğiz," diyorum, ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Arabasına doğru yürümesini izliyorum ve o uzaklaştıktan sonra orada duruyorum, sessiz gece benim tek arkadaşım.

Yarının ne getireceğinden emin değilim ama bu gece sonsuza dek kaybettiğimi sandığım bir şeye, umuda sahibim.

OTUZUNCU BÖLÜM

PASKALYA İÇİN EVDE OLACAĞIM.

POPPY

Ailemin evinin verandasına adım attığımız anda içimi bir heyecan ve sinir dalgası kaplıyor. Ailemi göreceğim, onları Bowie ve Becca ile tanıştıracacağım için çok heyecanlıyım ve onlara bebekten bahsedeceğim için çok ama çok gerginim. Bahar çiçeklerinden oluşan bir çelenk kapıyı süslüyor ve Becca eğilerek onlara hafifçe dokunuyor.

"Çok güzel," diyor.

Açık pencereden annemin şarkı söylediğini duyabiliyorum. Yanımda Bowie Becca'nın elini tutuyor ve sanırım Becca'nın burada olmaktan duyduğu heyecan onu yere sabitliyor. Aksi takdirde, burada duruyor olmayabilirdi. En soğukkanlı yüzünü takınıyor ve bir an için sadece seks yaptığımızda gördüğüm o vahşi, terk edilmiş ifade aklıma geliyor. Onu şu anda görsem böyle bir ifade takınabileceğini asla bilemezdim.

Geçen haftaki randevumuzdan beri her gün görüşüyoruz ama yine birlikte yatmadık. Programlarımız çok yoğun ve sanırım ikimiz de kendimizi yavaşlatmaya çalışıyoruz. Ama bu onu arzulamadığım anlamına gelmiyor.

deli gibi onu düşünüyorum. Hamilelikte azgınlık diye bir şey olabilir mi yoksa sadece Bowie olduğu için mi bilmiyorum ama *sürekli* onu düşünüyorum.

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Hazır mısın?"

Başını sallıyor ve Becca parlak bir cıvıltıyla "Hazır!" diyor. Bu konuda hiç gergin değil ve heyecanı bulaşıcı. En azından benim için. Umarım Bowie oraya varır.

"Sizi çok sevecekler çocuklar," diyorum onlara.

Ben daha kapıyı çalamadan kapı açıldı. Annem orada duruyor, üzerinde tavşanlarla kaplı unlu bir önlük var. Bize bakarken gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Geldiniz!" diye şarkı söylüyor, Bowie ve Becca'yı selamlamak için uzanmadan önce beni hızlıca kucaklıyor.

Bowie boğazını temizliyor ama annem formalitelerle vakit kaybetmiyor. Bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve sonra kollarını iki yana açıyor.

"Hoş geldiniz! Burada olmanıza çok sevindim. Mutlu Paskalyalar!" diyor.

Becca hemen onun kollarına atılıyor ve sırtına sarılıyor. "Ben Becca."

"Seninle tanışmak çok güzel Becca. Ben Jennifer, Poppy'nin annesiyim."

"Vay canına," diye nefes alıyor Becca. "Çok güzel bir annesin." "Teşekkür ederim. Çok tatlısınız."

"Çok tatlısın," diye tekrarlıyor Becca.

"Ve seni nerede görsem tanırım, Bowie Fox," diyor annem.

Bowie annemin uzanmış kollarına girip sırtını sıvazlarken, ben de onun gergin olduğunda ne kadar sevimli olduğunu düşünüp tekrar hamile kalmamaya çalışıyorum. Annemin omzunun üzerinden bana gülümsüyor ve şimdiden biraz daha rahatlamış görünüyor. Annemin insanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

İçeri giriyoruz ve babam mutfaktan çıkıyor. Saçları şakaklarına kadar ağarmış ama onun dışında çok genç görünüyor. Annemle babamın benden daha fazla enerjisi var.

Elini uzatıyor. "Bowie Fox," diyor yüksek sesle.

O her zaman gürültülüdür, annemin sesi ise hafif ve havadardır. Tam bir çiftler.

"Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum," diyor babam.

"Sizinle tanışmak harika, efendim."

"Bana Joshua de. Çaylak sezonundan beri kariyerini takip ediyorum. Bana sorarsan iki yıl önce Yılın Defansif Oyuncusu ödülünü kazanmalıydın."

"Bunu söylemen çok hoş," diyor Bowie.

Babam şu anda elimi tutan ve merakla babama bakan Becca'ya göz kırpmıyor. "Merhaba, Bayan Becca. Burada olmanıza çok sevindim. Evde küçük tatlı bir yavrunuz olduğunu duydum. Birazdan benim köpeğimle tanışmak ister misin?"

Becca'nın gözleri açılıyor. "Evet," diyor sevinçle. "Önce öğle yemeği, sonra köpeğinle tanış!"

"Mükemmel."

Bowie bana bakıyor ve rahatlamış bir gülümseme veriyor.

"İşte buradasın!" Marley bana doğru koşarak ağlıyor. Sonsuza dek kucaklaşıyoruz ve Eric'in gelip bana ve Marley'e sarılmadan önce Bowie ve Becca'ya kendini tanıttığını duyuyorum.

"Sizi çok özledim çocuklar," diyorum gözlerimin dolduğunu hissederek. Yavaşça Marley'nin elini bırakıyorum ve aileme bakıyorum. "Hepinizi."

"Biz de sizi çok özledik," diyor annem. "Artık seyahatlerimiz yavaşladığına ve siz Silver Hills'e yerleştiğinize göre, oraya arada bir yemek yemekten daha sık gitmemiz gerekiyor."

"Katılıyorum. Ben de eve gelme konusunda daha iyi olacağım," diyor Marley. "Ben de," diyorum.

Becca babamın gölgesi Yorkie Alex'i görüyor ve onu sevmeye gidiyor. Marley Bowie'ye dönüyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Demek o adam sensin," diyor. "Duyduğuma göre büyük bir NFL yıldızıymışsın." Ses tonu yarı etkilenmiş, yarı eğlenmiş gibi rahat. "Sanırım iş görürsün." Onun tepkisini beklemeden eğiliyor, eli dramatik bir şekilde boğazını kesiyor. "Kız kardeşime hıyarlık etme yoksa seni bitiririm," diye fısıldıyor, gözleri parlıyor.

Bowie tamamen ciddi bir şekilde başını salladığında elimle ağzımı kapatıyorum.

"Bu adil," diyor. "Hıyarca davranışlarımı düzeltmeye çalışıyorum."

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi.

Eric Bowie'ye "Karıma aldırma" der. "O çoğunlukla havlar, çok az ısıırır. Burada olduğun için çok heyecanlıyım. Büyük hayranınızım."

Marley Eric'in göğsüne yaslanırken bana göz kırpmıyor ve Bowie bir kademe daha gevşiyor. Aile odasına geçiyoruz ve Becca babamın yanına oturup yüzünü inceliyor. Sanırım dinozorlardan bahsediyorlar ama emin değilim. Sonra futbola geçiyorlar çünkü babam bir futbolcuymuş gibi davranıyor.

oyun kurucu, hayali bir topu kaldırıp "Kulübe, kulübe!" diye seslenerek Becca'yı güldürüyor. Bowie de ağzını çekiştiren yumuşak bir gülümsemeyle izliyor.

Evimizin açık bir kat planı var, bu yüzden aile odası mutfığa akıyor. Annem mutfığa girip çıkıyor, yardım teklifimi reddediyor. Ona Bowie hakkında çok az şey anlatmıştım... hamile kalana kadar... ve sonra ne söyleyeceğimden emin olamadım. Ama şimdi birlikte vakit geçiriyoruz, ondan hoşlandığımı bilmesini sağladım... hem de çok. Ve takıldığımızı. Evet, açıklamam gereken bazı şeyler var.

Başını Bowie ve Becca'ya doğru eğiyor, *"İyi vakit geçirdiklerinden emin ol"* der gibi.

"Çok yakışıklı," diyor.

Ev jambon ve taze ekmek gibi kokuyor ve aileme duyduğum sevgi içimi ısıtıyor.

"Büyükbabam ve büyükbabam ne zaman gelecek?" diye soruyorum.

"Biri dede mi dedi?" Büyükbabam ve büyükbabam içeri giriyor ve yeni bir kucaklaşma ve tanışma telaşı başlıyor.

"Ne harika bir gün," diyor büyükbabam, çoğunlukla Marley ve beni güldürmek için.

Bowie'yle bakışıyoruz ve o da kocaman sırıtıyor. "Sana söylemiştim," diye fısıldıyorum.

"Sen kötü bir stellasin," diye fısıldıyor, bunu büyükbabamın yaptığı gibi söylüyor, ama bana bakışı her yerimi ateşlendiriyor. Elini uzatıp parmaklarını parmaklarımdan arasından geçiriyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kafamı kaldırdığımda herkes bize bakıyor ama bir saniye sonra bakmıyormuş gibi yapıyorlar.

Bowie kıkırdıyor ve daha yakına eğiliyor. "Senin ailen de oldukça inanılmaz." "Yemek hazır," diye sesleniyor annem ve hepimiz uzun masaya doğru ilerliyoruz.

Büyükbaba şükran duası ediyor, bu harika sofraya için Tanrı'ya şükrediyor ve ardından yemekler elden ele dolaşılıyor. Ailem hiçbir zaman fikir sıkıntısı çekmez ve bir şekilde, tabaklarımıza mısır güveci doldururken gündem mısır olur.

"Mısırın erdemleri var," diyor babam.

"Doğru," diye homurdanıyor Marley ve annem umursamaz bir tavırla mırıldanıyor.

"İçinde lif var!" Babam çatalıyla işaret ederek, "Lifli!" diyor. "Hepimizin lifli gıdalara ihtiyacı var." "Ama şeker oranı da yüksek. Ve iyi sindirilmiyor."

"TMI," diyor Eric gülerek.

Becca konuşmayı bir tenis maçı gibi takip ediyor ve Bowie'nin kolunu çekiştiriyor. "Baba, mısır yiyebilir miyim?" diye soruyor, sanki sorun olup olmadığını merak ediyormuş gibi.

Bowie ona gülümsüyor ve başını sallıyor.

Bana baktığında bir şefkat titreşimi oluyor ve yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Burada olman gerçekten çok güzel Bowie," diyor annem. "Hikayeyi Poppy'den dinledim ama sen kızımızla tanıştığında ne düşündün?"

"Anne," diye inliyorum.

"Ne?" İkimizi işaret ederek gülüyor. "Sana böyle bakan bir adam soruya cevap vermekten korkmaz. Öyle misin, Bowie?"

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve Bowie parmaklarımı çekiştirerek nazıkçe indiriyor. Gülümsüyor ve Tanrım, kalbim bu günü daha fazla kaldırabilir mi bilmiyorum.

"Onun güzel olduğunu düşünüyordum ama Becca akıllı olandı. En başından beri her şeyi kabullenmişti. Onu Briar Hill'e götürmem için beni sürekli rahatsız etti."

Herkes gülüyor.

"Ah," diyor annem Becca'ya gülümseyerek. "Poppy'yi seviyorum," diyor Becca gururla.

"Ben de *seni* seviyorum," diyorum ona.

Alex dışarıda bir şeye havlıyor ve bu Becca'nın dikkatini çekiyor.

"Ben Alex'le oynamaya gidiyorum," diyor ve sandalyesinden kalkmaya başlıyor. "Birkaç lokma daha ye," diyor Bowie.

Becca hızla birkaç lokma daha atıştırıyor, bu da herkesi gülmekten kırıp geçiriyor ve sonra Alex'in yanına koşuyor.

Babam Bowie'ye, "Eğer topu ona dışarıda atmak isterse bahçe çitle çevrili," diyor.

Başıyla onaylıyor ve Becca'ya isterse dışarı çıkabileceğini söylüyor. Becca bu fikre bayılır ve dışarı çıkarlar.

Eric Bowie'ye takımı ve birden fazla Süper Kupa kazanmanın nasıl bir şey olduğunu sorar.

"Müthiş bir şey," diyor Bowie ve bu da ona kocaman bir kahkaha attırıyor. "Şiddetle tavsiye ederim. Geçtiğimiz sezon yaşadıklarımızdan çok daha iyi ama geri dönüyoruz. Henley'i kaybettiğimizden beri Cal gerçekten kendini geliştirdi ve biz de uyum sağlamaya çalışıyoruz."

"Kız kardeşime ne kadar düşkün olduğumu duymayı tercih ederdim," dedi diyor Marley.

"Beni öldürüyorsunuz," diyorum buzlu bardağımı yanağıma dayayarak serinlemek için.

"Yemeğe ilk geldiğinde Eric'e bunu sen yaşattın," diyor gülerek.

Eric inliyor. "Sonunda bunu aklımdan çıkarmıştım."

"O kadar da kötü değildim," diye itiraz ediyorum, ama sonra kahkahalarla gülüyorum. "Evet, öyleydin."

"Niyetimin ne olduğunu sordun, ben de kız kardeşini tanımak istediğimi söyledim... sen de dedin ki... 'Bana anlatılanlara göre onu zaten *çok* iyi tanıyormuşsun'."

Masa patlıyor ve ben o kadar çok gülüyorum ki yüzümü yelpazelemek zorunda kalıyorum. "İşleri gevşetti," diyorum omuz silkerek. "Üzgünüm, üzgün değilim."

"Peki, kız kardeşimle ilgili niyetin nedir?" Marley Bowie'ye soruyor ve hepimizi yine güldürüyor.

Elimin içinden Bowie'ye bakıyorum ve mutlu görünüyor. Mutluluk damarlarımda uğulduyor, o kadar dolu ki artık içimde tutamıyorum.

"Bowie ve benim bir bebeğimiz olacak," diye ağzımdan geçiriyorum.

Kelimeler istediğimden daha yüksek sesle çıktı. Anında herkes sessizliğe büründü. Babamın çatalı havada asılı kaldı, Marley'nin kendini beğenmiş gülümsemesi dondu ve annemin çenesi düştü. Bowie bir an için gerildi ve sonra eli masanın altında benimkini sıktı.

Bir kalp atışı boyunca kimse nefes almıyor.

Önce Marley kendine geldi. "Ne?" diye bağırıyor, beni kucaklamak için masanın etrafından dolanırken neredeyse sandalyesini deviriyordu. Annem incinmesin diye ona henüz bilmiyormuş gibi davranmasını söyledim ama o biraz abartıyor. "Aman Tanrım, Poppy! Bu inanılmaz!"

Eric yüksek sesle haykırıyor. "Tebrikler çocuklar."

Babam o kadar geniş sırtıyor ki yüzü yarılabılır. Annem gözyaşlarına boğuluyor, bir elini ağzına bastırarak ayağa kalkıyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

"Ah, tatlım," diye fısıldıyor. "Bu harika bir haber."

Büyükannem sırtımı sıvazlıyor. "Bir bebek! Buralarda bir bebeğe ihtiyacımız vardı."

Babam bana sarıldıktan sonra Bowie'yi omzundan alkışlıyor. "Ailemize hoş geldin."

Bowie yutkunuyor ve başını eğiyor. "Teşekkür ederim efendim. Bu kadar nazik olduğunuz için teşekkürler. Burada olmaktan onur duyuyorum."

Gözlerimiz buluşuyor ve uzanıp tekrar elimi tutuyor.

"Poppy, uzun zamandır kendim için sahip olmaktan ümidimi kestiğim bir hayatı istememi sağlıyor." Yutkunuyor ve ben de elini sıkıyorum. "Onunla tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum."

Boğazım düğümleniyor. "Ben de kendimi şanslı hissediyorum," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BUNU YAPIYORUZ.

BOWIE

Poppy kapısını açıyor ve bana gülümsüyor. Onu birçok kez randevuya götürdüm ama hala inanamıyorum. Her gün onu görmek için sabırsızlanıyorum, her gece yatağında olmasını diliyorum, olmadığında onu özleyorum. Yaklaşıyorum ve onu öpüyorum.

"Bunun için hazır mısın?" diye soruyor. "Çok hazırım."

Arabayı sürmeye başladığımızda eli kalçamda duruyor, başparmağıyla muhtemelen masum ama beni sertleştiren yavaş daireler çiziyor.

"Bundan sonra Becca'ya söyleyebiliriz," diyor. "Ve annene... ve McGregor'lara..."

Paskalya'dan sonra, Poppy on iki haftalık olana kadar onlara söylememeye karar verdik. Sadece bebekle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.

"Becca'nın abla olacağını öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Yüzünü şimdiden hayal edebiliyorum. Heyecandan aklını kaçıracak." Bu düşünce beni gülümsetiyor, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor.

Bu randevu bittiğinde daha iyi hissedeceğim... aslında bebek kucağımıza geldiğinde, ama tüm korkularıyla moralimi bozmamaya çalışıyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diyor Poppy bana sırtarak.

Kliniğin içinde el ele koridorlarda ilerliyoruz. Hâlâ *bir ilişkide ne işim var* diye düşündüğüm anlar oluyor ama Poppy bunu çok kolaylaştırıyor. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi tersine çevirmemize rağmen bizi bu ilişkiye hızlı adımlarla girmemeye zorlayan kişi o.

Adı okunduğunda hemşire beni Poppy'nin yanında görünce bir an duraksıyor ama neyse ki hemen toparlanıyor.

"Oh, merhaba," diyor sıcak bir şekilde.

Muayene odasına geri götürülüyoruz ve Dr. Talbot içeri girip bana kendini tanıtıyor. Poppy'ye birkaç soru soruyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Poppy minderli masaya uzanmış, tişörtünü ultrason çubuğunun girebileceği kadar yukarı çekmiş. Yanında duruyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki doktorun duyabileceğinden eminim. Sabit, sessiz bir davul sesi duyulduğunda Poppy'nin nefesi kesiliyor.

"Bu bebeğinizin kalp atışı," diyor Dr. Talbot.

Poppy'nin gözleri parlıyor ve ben eğilip alnımı hafifçe onunkine bastırıyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim, rahatlama, korku, merak... hepsi göğsümde karmakarışık. Eli benimkini buluyor ve titrek bir nefes veriyorum.

Dr. Talbot, "Bebeğiniz bir erik büyüklüğünde," diyor.

Ölçümlerden ve doğum tarihlerinden bahsediyor ama benim odaklanabildiğim tek şey Poppy'nin elinin sıcaklığı.

Bu gerçek. Bunu yapıyoruz.

Down Sendromunu tanımlayan bir tanı testi olan CVS testi yapıyoruz. Çoğunlukla endişelerimi hafifletmek için. Bebek sahibi olurken neyle karşı karşıya olduğunuzu yüzde yüz bilmenin bir yolu olmadığını biliyorum ama mümkün olduğunca hazırlıklı olmak istiyorum.

Dr. Talbot, "Sonuçları aceleyle getireceğiz ve bir hafta içinde size bildireceğiz," dedi.

Talbot söylüyor.

"Minnettarım," diyorum ona minnetle.

Ayrıldığımızda Poppy hâlâ parlıyordu ve ben bulutların üzerinde yürüyordum. Çoğunlukla. Asla tam olarak geçmeyen tanıdık bir düğüm, bir türlü kurtulamadığım bir korku yığını var. Bazen akşamı Poppy ile geçirdikten sonra - birlikte yemek yaptık ya da gece geç saatlere kadar çarşafıya sarıldık - Eve gidiyorum ve Adriane'in gidiş şeklini düşünerek yatağa giriyorum.

Arkama bile bakmadan. Adriane'i özlemiyorum. O kadını bir daha görmek istemiyorum. Ama içimi bir korku kaplıyor: Ya Poppy de aynısını yaparsa? Ya Becca'ya iyi bir baba olmanın yanı sıra yeni doğmuş bir bebekle babalığı tekrar kaldıramazsam? Ya yeterli değilsem?

"Hey, nereye gittin?" Poppy soruyor.

Ona bakıyorum, gözlerindeki yumuşaklığı görüyorum, kalp atışını duyduğumuzda alnının benimkine nazikçe bastırışını hatırlıyorum ve sanki gerginlik çözülüyor. O farklı. Biz farklıyız. Ben... mutluyum. Hiç olmadığım kadar mutluyum.

"Beni mutlu ediyorsun, Kötü Stella," diyorum.

Güldüğünde gözleri kırışıyor. Paskalya'da ailesiyle birlikte olduğumuzdan beri ona böyle sesleniyorum ve bu onu hiç şaşırtmıyor.

"Sen de beni mutlu ediyorsun," diyor.

"Klinikten ayrılmadan önce anneme ve Bayan McGregor'a mesaj attım, bu akşam hep birlikte yemek yiyebilir miyiz diye sordum."

"Mükemmel," diyor. "Hemen oraya gidelim mi?"

Dudaklarını yalıyor ve ben de kalçasını sıkarak ağzına bakıyorum. "Önce senin evinde durmaya ne dersin? Önce kendi başımıza biraz kutlama yaparız."

"Bu plana bayıldım."

Daha ön kapıyı kapatmadan dudakları benimkilerin üzerindeydi. İki elimle belini kavıyorum ve o bana yaslanmışken bizi döndürerek onu duvara doğru bastırıyorum. Ağzım boynunda geziniyor, sıcak ve açık, dudaklarımda kalp atışlarını hissettiğim yeri emiyorum. Ellerini boynuma ve saçlarıma doğru kaydırıyor. Saçlarımdaki ellerini seviyorum, her yerimdeki ellerini seviyorum.

"Seninle nereden başlayayım, küçük anne?"

Başımı aşağı çekip beni öpüyor. Temasla inliyorum, tatlı şeker dudakları dilimin altında ayrılıyor. Gömleğini ellerimin arasına alıyorum ve başının üzerinden çekerek arkama atıyorum. Sırada sütyeni var, gözlerim onun muhteşem göğüsleriyle bayram ediyor.

Bir adım geri çekilip sadece ona bakıyorum.

"Sana inanamıyorum," diyorum huşu içinde. "Çok güzelsin."

Pantolonunu bacaklarından aşağı kaydardım. Kıyafetlerimden kurtulmamı işaret ediyor ve sonra ağırbaşlı bir şekilde kapının önünde durup pantolonumu ve gömleğimi çıkarmamı izliyor. Tekrar ona doğru yürüdüğümde, boxer külotumu da çıkarmam için parmaklarını hareket ettiriyor. Sırtarak onları çıkarıyorum ve sonra uzanıp güzel külotunu bacaklarından aşağı çekiyorum.

Duruyorum ve karnına bir öpücük konduruyorum.

"Hey, küçük erik," diyorum, bu Poppy'yi güldürüyor.

Sonra doğrulup bir elimi duvara dayıyorum ve diğer elimle teninde, göğüslerinde ve karnında izler bırakıyorum. Meme uçları sertleşiyor ve elimi göğsünün üzerinde gezdirdiğimde boynunda bir kızarıklık beliriyor. Onu tatmaya karşı koyamıyorum ve meme ucunu emerken diğer elim kışının etrafında dolaşıyor. Bunu yaptığında nefesinin nasıl kesildiğini duymaya bayılıyorum.

"Beni nerede istiyorsun?" Dilim hâlâ zirvesinin etrafında dönerken ona bakarak soruyorum.

Başı geriye düşüyor. "Her yerde."

Tenine karşı gülümsüyorum. "Bu duvarı tekrar kırletmek yerine neden bu sefer seni yatağa götürmüyorum?"

Gülüyor. Birden fazla kez yatağa gidemedik. Ayağa kalkıyorum ve onu kalçalarından tutup kaldırıyorum, bacaklarını etrafıma sarıyorum, bu da başka bir favori pozisyon. Bunu o da benim kadar seviyor gibi görünüyor, göbeğine süründüğümde inliyor. Kalçalarını bana doğru çeviriyor ve şimdiden sıılsıklam olmasına bayılıyorum.

"Bekleyemem," diyor. "Seni acele etmeyecek kadar çok istiyorum..."

"Ben de senin için açgözlüyüm," diyorum ona.

Odasına vardığımızda onu yatırıyorum ve vücudunu öpüyorum, parmaklarım bacaklarının arasında geziniyor. Önce bir, sonra iki, hazır olduğunda da üç parmağımı sokuyorum.

"Lütfen," diye inliyor, bana karşı kıpırdanıyor.

Parmaklarımı hareket ettiriyorum ve uzun bir vuruşla içine

kayıyorum. "Bowie," diye inliyor.

Onun içinde kendimi kaybediyorum. Böyle birlikteyken her şey çok doğru geliyor. Tüm çekingenlikler ve endişeler azalıyor ve tek düşündüğüm onu iyi hissettirmek oluyor. Birkaç dakika içinde adımı haykırıyor. Buradayken bu kadar gürültülü olmasına bayılıyorum, ama evimdeyken ve ağlamalarını ağzımla sustururken de eğlenceli oluyor.

Onu ters çeviriyorum ve bana o kadar sert, o kadar mükemmel biniyor ki ben boşaldığımda o da tekrar boşalıyor.

Evime vardığımızda, yemek neredeyse hazırmış gibi kokuyor. Annem ve Bayan McGregor hangi peçeteyi kullanacakları konusunda tartışıyorlar. İçeri girdiğimizde Becca odaya dalıyor ve çoktan günüyle ilgili bir hikâyeye başlamış oluyor. Martha Becca'ya yetişmeye çalışmaktan bitkin görünüyor. Becca'nın gözünün önünden ayrılmasından hoşlanmıyor, bu da küçük canavar hakkında oldukça iyi düşünmemi sağlıyor. Poppy'nin gülüşünü ve uzanıp Becca'nın saçlarına sevgiyle dokunuşunu izliyorum ve kalbim sıkışıyor.

Onu seviyorum.

Vay anasını. *Onu seviyorum.*

Sertçe yutkunuyorum ve Poppy bana bakıyor, gözlerini bana dikeyyor. Şaşkınca gülümsüyor ve düğümler çözülüyor. Kalbimi avuçlarının içine aldığına farkında bile değil.

Yemeğe oturduğumuzda biraz sis içindeyim ve Poppy eğilip iyi olup olmadığını sorduğunda elini tutup parmak eklemlerini öpüyorum.

"Evet," diyorum, sesim kısık.

Gülümsemesiyle birlikte gözleri kırışıyor.

Gözlerimi isteksizce onunkilerden ayırıyorum ve masanın etrafına bakıyorum.

"Haberlerimiz var," diyorum Poppy'ye tekrar bakarak. O da gülümseyerek başını sallıyor. "Bir bebeğimiz olacak." Becca'ya bakıyorum. "Sen de abla olacaksın."

Gözleri irileşti. O kadar hızlı nefes alıyor ki öksürüyor. "Bir bebek!" diye ciyaklıyor, sesi yüksek. "Ben ablayım! Bebek nerede?"

"Şimdilik karnımda," diyor Poppy gülerek.

"Tru'nun karnı gibi," diyor Becca. Yumruğunu havada sallıyor. "Ben bir kız kardeş oldum!"

Annem ellerini çırpıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Bu şimdiye kadarki en güzel haber!"

Bayan McGregor elini kalbinin üzerine koyuyor. "Tebrikler. Bu ev gittikçe daha da güzelleşiyor."

Bay McGregor kadeh kaldırmayı teklif ediyor. "Sağlıklı bir Fox bebeği!"

Hepimiz kadehleri tokuşturuyoruz, çoğumuz suyla ama yine de içiyoruz ve Becca bebeğin neye benzeyeceğini sorarken sohbet canlı. Annem tatlıyı getirdiğinde küçük bir dans yapıyor. Bayan McGregor porsiyonlar hakkında yaygara koparıyor ve Poppy başını omzuma yaslayıp bana o yumuşak bakışıyla bakıyor, bu da beni aynı anda hem sabit hem de daha sert düşüyormuşum gibi hissettiriyor.

"Umarım bebeğimiz senin mavi gözlerine sahip olur," diyorum ona.

"Kahverengi gözlerini çok seviyorum," diye fısıldıyor. "Ama Becca'nın mavi gözleri çok güzel, o yüzden belki bebeğin gözleri mavi *olur*..."

Daha sonra, tabaklar temizlenip Becca yatağına yatırıldığında -ki bu bir mucizedir çünkü heyecandan yerinde duramamaktadır- Zıpzip'ın aklı kalır. O buraya aitti, şimdi her zamankinden daha fazla.

"Bu gece burada mı kalacaksın?" diye sordum. Ondan sık sık kalmasını istemiştım ama hiçbir zaman bütün gece kalmamıştı.

"Biraz daha kalabilirim," diyor.

Onu yatak odama götürüyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum. Poppy pencereye doğru ilerliyor, ay ışığının aydınlattığı bahçeye bakıyor. Arkasına geçip kollarımı beline doluyorum. Bana doğru yaslanıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Ya kalıcı olarak kalsaydın?"

Sertleşiyor ve kollarımın arasında dönüp bana bakıyor.

"Yanımıza taşınmak mı?" diye sordum.

Ağzı aralandı ve yanağını okşamak için uzandım. Elime doğru eğildi.

"Bu işleri pek de ağırdan almak olmaz" diyor. "Bunu düşündün mü?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, gülümsemesi utangaç.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim neredeyse bir fısıltı. "Burada olduğun için. Hayatıma sorunsuzca uyum sağladığın için... bana yeniden umut etme cesareti verdiğin için."

Gözleri cam gibi oluyor.

"Her şey için," diye devam ediyorum. "Beni çok mutlu ettiğin için." "Sen de beni çok mutlu ediyorsun," diye fısıldıyor.

Öpüşüyoruz, yavaş ve telaşsız, her dokunuşun tadını çıkararak. Onu böyle tutarken, bedenim ona duyduğum arzuyla kaynarken, kalbim sakin kalıyor.

Onunla tanıştığım da çalkantılarımın panzehiri olacağını bilmiyordum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

NINNI ÇALMA LİSTELERİ

POPPY

Doğaçlama partimiz için dışarıda hava mükemmel. Bowie'nin evindeyiz. Hâlâ yanına taşınmayı kabul etmedim. Neyi beklediğimi bilmiyorum... Onun yanına taşınmak istiyorum. Sanırım bir parçam hala onun sadece bebeğini taşıdığım için değil, *benim* için bunu yaptığından emin olmak istiyor. Bence öyle, ama henüz duyguları hakkında cesur bir açıklama yapmadı. Yine de yaptığı her şey bana bu işte benim için olduğunu hissettiriyor.

Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorum. Gittim ve Bowie'ye aşık oldum. Fox.

Yani, beni kim suçlayabilir ki? Bu aslında kaçınılmaz bir sonuçtu, Değil mi?

Ama aklımı korumak için çok çabalıyorum. Ne de olsa hamilelik beynim var, bu yüzden bununla mücadele etmek için ekstra akıllı ve dikkatli olmam gerekiyor.

Evet, Bowie söz konusu olduğunda akıllıca düşünmek diye bir şey yok. Onu çok seviyorum ve umarım kalbimi kırmaz.

Henley ve Tru ilk gelenler ve Tru'ya sarılıyorum. Üstüne oturan bir elbise giyiyor ve sonunda ısrarla söylediği bebek şişliğini görebiliyorum.

aylardır orada.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum.

"Öylesin. Kızım, ısııl ısılsın." Ayrıldığımızda kolumu sıkıyor ve sonra diğerleri geliyor ve bir sarılma telaşı yaşanıyor.

Penn Bowie'ye "Bunu yapmaya karar vermenize çok sevindim," diyor. "Sizi özledim çocuklar. Son zamanlarda biraz sessiz kaldınız," diyor ikimizin arasına bakarak.

İkimiz çıktığımız için herkes çok heyecanlıydı ama cenazeden beri neredeyse hepimiz aynı anda bir araya gelmedik. Bowie erkeklerle görüştü, ben de kızlarla görüştüm ama sezon dışı olduğu için herkes çok seyahat ediyor. Artık Becca da bildiğine göre, biraz göstermeye başladığımdan bahsetmiyorum bile, bebeği daha fazla sır olarak saklayamayız.

Bowie bana bakarak, "Beni meşgul etti," diyor.

Gülüyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum, bu da herkesi güldürüyor.

Yemeğe yumuluyoruz ve Bowie bardağına vurduğunda ben salatadan bir ısırık alıyorum. Herkes dönüp ona bakıyor, bu kadar gürültülü bir şey yapmasına şaşırıyor. Bu gruptaki diğer herkese kıyasla desibeli sıfır.

"Sadece söylemek istedim... haber yayıldı. Ailelerimize söyledik, Becca biliyor... bebekten haberdar. Artık o etraftayken bu konuyu geçiştirmemize gerek yok. Birkaç gün önce kalp atışlarını duyduk ve her şey yolunda görünüyor."

"Becca'nın dileği yerine geldi," diyor Weston, sesi boğuk geliyor. "O bir abla olacak."

"Bir bebeğiniz olacağına hâlâ inanamıyorum." Rhodes gözlerini siliyor ve kollarını Bowie ve bana doğru uzatıyor. Bir adım öne çıktık ve ikimize de sarıldı. "Bu küçük insanla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor.

Henley, "Bırakın ben yapayım," diyor ve Rhodes, Henley'nin bize sarılabilmesi için gitmemize izin veriyor.

"Suda bir şey olmalı," diye şarkı söylüyor Penn. Duruyor ve Henley'i işaret ediyor. "Podcast'iniz şok edici bir dönüş yapmak üzere... Profesyonel Sporcular için Bebek 101."

Henley gülüyor. "Üç çocuğa ve yolda olan bir çocuğa rağmen, çoğu gün kendimi hâlâ yeterli hissetmiyorum."

"Bu çılgınca bir konuşma. Babalık ipuçları. Yeni doğan tavsiyeleri. En iyi bez değiştirme uygulamaları. Ninni çalma listesi." Penn kollarını uzattı. "Bir şey değil."

Hepimiz
gülüyoruz. "Ben
dinlerdim,"
diyorum.

"Ben de dinlerdim," diyor Rhodes.

Henley iç geçiriyor. "Doğru, sonra da dinleyiciler benden 'onside kick' ile 'onesie quick' arasında kafiye yapmamı beklerlerdi."

Bu beni çok güldürdü ve Elle'in de kafası geriye düştü. "Sizi şu anda bu şarkıyla dans ederken hayal edebiliyorum. Tru ve ben yeni doğan futbol rapı için bir koreografi hazırlayabilir miyiz?"

Tru homurdanıyor. "Ben bunun için
buradayım." "Bunun olması
gerekıyor," diyor Sadie.

"Bowie de konuk oyuncu olarak kundaklama tekniklerini gösterebilir," diyor Weston.

Bowie, "Bu senin uzmanlık alanın," diyor.

Becca diğer çocuklarla birlikte herkesin neye güldüğünü görmek için yanına gittiğinde, hepsi onu tebrik ediyor.

"Ben bir kız kardeş oldum!" diye bağırıyor. "Bebeğim dinazorları seviyor. Ne hoş!" Neşeli bir kahkaha atıyor ve güldüğümü duyunca bana kocaman sarılmak için dönüyor.

"Ah!" diyor Bowie, bilgece başını sallayarak. "Bu çok hoş."

Rhodes Bowie'yi dürtüyor. "Şunun gidişine bak. O bebeğe her şeyi öğretmeye hazır."

Becca, Henley'nin kızlarına döner ve bebeği duyduklarından emin olur. Onu tebrik ediyorlar ve gelip bana ve Bowie'ye de sarılıyorlar.

Onlar bahçede oynamaya geri döndükten sonra başımı Bowie'nin omzuna yaslıyorum.

"Nasılsın küçük anne?" diye soruyor.

Bana her böyle seslendiğinde kalbim eriyor.

"Herkes bizim için çok mutlu," diyorum usulca. "Hiç bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum."

Saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Bunu senden duymanın ne kadar güzel olduğunu anlatamam."

Dönüp elimi yüzüne koyuyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Arkadaşlarımızın alkışları ve tezahüratları arasında isteksizce ayrıldığımızda, beni net bir şekilde duyabilmesi için parmak uçlarımda duruyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum Bowie. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve elleri belimi daha sıkı kavlıyor. "Ne kadar çabuk herkesi buradan çıkarabilirsek sana ne kadar

bu benim için ne anlama geliyor?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Onlar gittikten sonra da buralarda olacağım, ne kadar geç kalırlarsa kalsınlar," diye fısıldıyorum.

Yere eğildiğimde gözleri umut dolu.

Arka plandaki müzik daha yavaş bir şarkıya kayıyor ve herkes sohbet ediyor, tepede gezinen güneş ışığı herkesi parlatıyor. Henley, Penn bize gururla bakarken, erkeklerin bebekle ilgili podcast bölümleri hakkında inliyormuş gibi yaptığında Tru ve ben bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Becca kızlarla birlikte bahçede dönüyor, Levi ve Caleb de onlara yetişmek için peşlerinden koşuyor. Martha kenarda oturmuş, Becca'yı göz hapsinde tutuyor. Çocuğumuzun neye benzeyeceğini merak ederek onları izliyorum. Etrafları sevgiyle çevrili ol a c a k , tek bildiğim bu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BAHİS

BOWIE

Son setimi bitirdiğimde ağırlıkların çınlaması salonu dolduruyor. Weston alnını silip yakındaki banka uzanırken, Henley bizden çok daha az terli görünerek içeri giriyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Rhodes, "Buraya gel ve bizimle birlikte çalış," diyor. "Dışarıda bizimle oynamadığın halde neden hâlâ bu kadar iyi görünüyorsun?"

Henley sırtlıyor ve sert karın kaslarını tokatlıyor. "Yumuşamayı göze alamam. Bugünlerde çok daha erkene alıyorum."

Penn hepimizi irkiltecek kadar yüksek bir sesle boynunu kırıyor.

Squat rafına yaslanıyorum ve Poppy'nin dün gece karın kaslarımı nasıl öptüğünü düşünüyorum. Sonunda dizlerinin üzerine çöktü ve lanet olsun, ağzının etrafındaki görüntüsü... o-

"Seni bu kadar gülen yapan ne?" Penn soruyor. Yaklaşıyor ve alnımı kontrol ediyor. "İyi hissediyor musun?"

Gözlerimi devirerek saçlarını karıştırıyorum. "Gayet iyiyim."

"Emin misin? Çünkü biraz aşk acısı çekiyor gibi görünüyorsun," diyor Rhodes gülerek.

Omuz silkiyorum ve aynadaki yansımanı görüyorum. Kahretsin, gülümsüyorum. Ne oluyor lan? Ayılmaya çalışarak parmaklarımı ağzımda gezdiriyorum ve çocuklar gülüyor.

"Belki biraz... daha parlak oldum. Sanki bugünlerde güneş biraz daha erken parlıyor," diyorum huysuzca.

Çocuklar nefeslerinin ortasında donup kaldılar. Rhodes elindeki grubu bırakıyor ve Weston'ın kaşları havaya kalkıyor. Henley'nin çenesi bile gevşer.

Penn boğazını temizleyerek iki kez göz kırptı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey olabilir," diyor. Beni işaret ediyor. "Senden de ders alacağımı hiç bilmiyordum."

Omzuma bir havlu atıyorum. "Gerçekten mi? Çünkü az önce kendimi utandırdım."

"Vay be. Sen bunu söyleyene kadar birinin senin vücudunu değiştirmiş olabileceğini düşünmüştüm," diye dalga geçiyor Henley.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, buranın altında hâlâ ben varım. Yine de iyi vakit geçiriyorum. Her şey... iyi. Gerçekten iyi."

Rhodes alçak sesle ıslık çalıyor. "Çok iyi giyiniyorsun. Ne kadar mutlu olduğunu görmesem duyduklarıma inanmazdım."

"Sanki hiç mutlu olmamışım gibi davranıyorsun," diyorum, çoğunlukla eğlenerek.

Penn gözlerini kısarak, "Daha önce hiç böyle mutlu olmamıştın," diyor. "En azından seni tanıdığımızdan beri."

"Yalan söylemeyeceğim, buna bayılıyorum," diyor Weston sırtarak. "Biraz güneş ışığı almanın zamanı gelmişti."

Henley omzuma vuruyor. "Poppy senin için iyi, dostum. Bunu hepimiz görebiliyoruz."

Nefes veriyorum, durduramadığım aptalca bir gülümseme beliriyor.

Rhodes bana bakıyor, yavaşça sırtıyor. "Sözlerimi bir kenara yaz. Altı ay içinde evlenmiş olacaksın, belki daha da erken."

Başımı kaldırıyorum, boynumdan yukarıya doğru renk süzülüyor. "Ne dedin? Hayır. Yani, ben-ne?" Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, konuşmanın ani dönüşü karşısında kekeliyorum.

Rhodes kollarını kavuşturuyor. "Ben ciddiym. Eğer altı ay içinde evlenmezsen, bu saçları keseceğim," diyor, buklelerini çekiştirerek. "Eğer evlenirsen, saçını kesmek zorundasın."

Başım bacaklarının arasındayken Poppy'nin saçımı çektiğini hayal ediyorum ve rahatsız bir şekilde kayıyorum, fark etmesinler diye dönüyorum. Poppy bu kadar

Saçımı kazıtsaydım çok kızardım.

Henley köşede sert bir sesle, "Bu iş ilginçleşti," diyor. Hepsine ters ters bakıyorum.

Penn önce benim, sonra Rhodes'un saçlarını inceliyor. "Saçlarınız sizin imzanız, ikinizin de. Bundan emin misiniz?"

Rhodes başını eğiyor ve kendinden emin bir şekilde sallıyor. "Kesinlikle eminim. İşte bu kadar eminim. Şuna bir bakın." Elini bana doğru sallıyor ve "Adam resmen uçuyor" dediğinde homurdanıyorum.

"Altı ay içinde kimseyle evlenmeyeceğim. Bu delilik," diye duraklıyorum, Poppy'nin kahkahalarını, boşalırken çıkardığı sesleri, beni ve Becca'yı her gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını, adımı nasıl söylediğini düşününce yanaklarım hâlâ sıcak... "Siktir," diye fısıldıyorum. "Yani, biz sadece... mutluyuz, ama bu-"

"Hı-hı," diyor Weston sırtımı sıvazlayarak. "Elbette, dostum. Ne istersen söyle."

Henley hala gülüyor. "Kendini hazırlasan iyi olur Bowie. Diyorum ki saçlarının düğüne kadar uzaması için zaman kalsın." "Bir sözleşme yapmamız gerekiyor mu? Bir avukata bir şeyler hazırlatabilirim.

"dedi Penn, bok karıştırıcı.

Kızgın bir iç çekiyorum, bu da onları daha çok güldürüyor. Ama içten içe dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum. Bir yanımda benimle dalga geçmelerinden, Poppy ile aramda olanları görmelerinden hoşlanıyor.

"Kimin kel kalacağını göreceğiz," diyorum çenemi Rhodes'a doğru eğerek. "Sert!" Penn ağlıyor.

"Hey, ben kel demedim," Rhodes ellerini kaldırıyor. "Yani, istersen yapabilirsin, ama ben kel yapmıyorum."

"Yanıma taşınsa şikayet etmezdim ama evlilik?" Hissettiğimden daha büyük bir kabadayılıkla söylüyorum. "Hayır."

Kendimi Poppy ile evlenirken görebilir miyim? Her sabah onunla uyanma fikri, onun hep yanımda olacağına güvenmek... Bunları düşünebileceğimi hiç sanmazdım.

Kısa bir sessizlik oluyor, bakışıyorlar, her biri benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırtıyor. Kendini beğenmiş piçler.

Rhodes kendinden o kadar emin bir sırıtışla elimi sıkıyor ki çileden çıkıyorum. "Göreceğiz, Fox. Göreceğiz."

Poppy ile birkaç saat takıldıktan sonra kapıdan içeri adımımı attığımda, evim tuhaf bir şekilde sessizleşiyor. Genelde annem ve Bayan McGregor sürekli bir hareketlilik yaratırlar. Daha iyi anlaşıyorlar ama sanırım tartışarak büyüyorlar. Annem hala başka bir yer bulmak için harekete geçmedi. Sanırım taşınmayı düşünmesi için büyük bir baskı gerekecek.

Anahtarlarımı konsolun üzerine bırakıyorum ve köşeden mutfığa bakıyorum. Annem elinde bir not defteriyle bar taburesine tünemiş, Bayan McGregor da ocağın başında durmuş efsanevi erik jölesini karıştırıyor. İkisi de beni görür görmez konuşmayı kesiyor, sanki bir şeyler planlarken yakalanmışlar gibi. Bir kalp atışı için bile olsa onlara hak veriyorum.

"İyi akşamlar," diyor annem, fazla neşeli.

"Beklediğimden erken geldin," diyor Bayan McGregor, kaşığı yere bırakarak. "Her şey yolunda mı?"

Sinirlerim aniden ortaya çıkıyor ve içimi sıkıyor. Devasa oyuncularla ve sert koçlarla yüzleştim, maç sonrası basın toplantılarına vücudumdan hala kan damlarken girdim. Ama her nasılsa, bu iki kadına son planımı anlatmak beni bundan daha fazla geriyor. Tepkilerinden dolayı değil, bunu gerçekten istediğim için.

"Her şey yolunda. Aslında ikinizle de bir konuda konuşmak istiyordum."

Annemin defteri kapanıyor ve Bayan McGregor kollarını kavuşturarak tüm dikkatini bana veriyor.

Rahat görünmeye çalışarak tezgâha yaslanıyorum. "Poppy'yi yanıma taşınmaya ikna etmeyi umuyorum... bize."

Annemin gözleri parlıyor ve Bayan McGregor ışıldıyor.

"Bu harika bir haber," diyor annem. "Misafir odasını hemen onun için düzenleyeceğiz. Yeni, daha yumuşak çarşaf..."

Başımı eğiyorum. "Mmm, tam olarak düşündüğüm bu değildi, anne."

"Tanrı aşkına Paulina, birlikte bir bebekleri olacak! Elbette aynı yatak odasında olacaklar," diyor Bayan McGregor, nefesinin altından mırıldanarak.

Annem bana bakıyor, ağzı sıkı bir çizgiye dönüşüyor. "Bunu gerçekten resmileştirmelisin. O senin bebeğini doğuracak."

"Sırf bebeğimi doğuracak diye kimseyle evlenmem."

"Onu seviyor musun?" Annem soruyor.

Ağzım bir karış açık kalıyor ve zorlukla yutkunuyorum.

"Evet," diyorum huysuzca. O kadar memnun görünüyor ki gülmek zorunda kalıyorum.

"Tamam o zaman," diyor sanki her şey hallolmuş gibi.

Evlilik konusunun bugün ikinci kez gündeme gelmesi beni şaşırtmıyor.

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" Bayan McGregor soruyor. "Bir akşam yemeği hazırlatabiliriz, güzel bir tatlı. Özel bir şeyler."

"Evet, mükemmel bir akşam. Çiçekler, her şey," diye ekliyor annem.

Onların bu hevesine karşı çıkmamaya çalışıyorum. "Bir yolunu bulurum," diyorum ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak. "Bu ona ilk kez bahsettiğim bir şey değil. Henüz evet demedi ve demeyebilir de. Sadece ne düşündüğümü bilmeni istedim... onu ikna etmeye çalıştığımı. Bunu kendi yöntemimle yapmama izin ver. Ama seni haberdar edeceğim, tamam mı?"

Muhtemelen haftalardır en huzurlu halleriyle birbirlerine bakıyorlar ve ben gözlerinin ardında dönen çarkları görebiliyorum.

"Sadece onu korkutmayın, tamam mı?" Alay ediyorum. "Buraya gelip güveçler ve buketler bulacak, değil mi?"

Annem masum görünmeye çalışıyor. "Asla yapmayız," diyor sırtışını gizleyemeyerek.

Bayan McGregor göz kırparak, "Bunu ince tutacağız, merak etme," diyor.

"İnce. Doğru," diye homurdanıyorum.

Şimdi Poppy evet diyecek.

Bir kadının yanıma taşınması için yanıp tutuştuğumu kim bilebilirdi?

Belki yanıma taşınırsa, evlilik konusunda herkesin yakamı bırakmasını sağlayabilirim.

Ama bu düşünce aklımdan geçerken bile Poppy'nin beyaz bir elbiseyle koridorda bana doğru yürüdüğünü hayal edebiliyorum.

Hay sikeyim.

Bu işe sandığımdan daha derinden girmişim.

Poppy Keane'i karım yapmak için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum. Bu düşünce çözülemeyecek kadar korkutucu, bu yüzden Becca'nın gece rutinini onunla birlikte uyguluyorum ve daha fazla düşünemeyecek kadar yorgun olana kadar yüzüyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÇOK UZAKTA

POPPY

Bowie'nin arabayı çektiğini duyduğumda aynada son bir kez kontrol ediyorum. Saçlarım sırtımdan aşağıya doğru iki Fransız örgüsü halinde. Hava çok ısındı ve bir yardım etkinliğinde bütün gün dışarıda olacağız, bu yüzden saçlarımın önümden çekilmesini istiyorum.

Zil çalıyor ve çantamı alıyorum. Kapıyı açtığımda Becca Bowie'nin yanında duruyor, gözleri dönüyor.

"Saçın," diye nefes alıyor.

"Beğendin mi?" Gülümsüyorum ve örgülerden birine dokunuyorum. "Bayıldım," diyor. "Onu istiyorum."

Kalbim sıkışıyor. Benimle eşleşmek istiyor. "Saçını örmemi ister misin?" diye soruyorum.

Kesinlikle başını sallıyor.

"Zamanımız var mı?" Bowie'ye soruyorum.

Saatine bakıyor. "Evet, birkaç dakikamız daha var," diyor. Eğilip beni öpüyor, bu da Becca'nın kıkırdamasına neden oluyor. "Bugün çok tatlı görünüyorsun."

Sifonu çekiyorum ve kapıyı arkalarından kapatıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum Becca'ya sırtarak.

"Sen benim babamın kız arkadaşısın!" diye şarkı söylüyor. "Ve sen de evlen-" "Tamam! Hadi şu örgülere başlayalım," diyor Bowie.

Gülüyorum ve ona baktığımda Bowie'nin gözlerindeki şefkat ciğerlerimdeki nefesi **k e s i y o r**.

Becca için aynanın önüne bir sandalye yerleştiriyorum. Ben saçlarını tararken o da zıplıyor.

Aynada ona gülümseyerek, "Pekâlâ, kıpırdamadan oturma zamanı," diyorum.

Saçlarını örmeye başladığımda beni dinliyor ve izliyor. Çok sert çekmemeye dikkat ediyorum ve o da ben bitirene kadar sabırla oturuyor.

Bowie yanımda ayağa kalktığında fotoğrafımızı çekiyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Teşekkür ederim," diye ekliyor Becca, başını sallayarak.

Tanrım, kalbim. Bu adam hakkında bu kadar güçlü hissetmeme izin var mı? KIZI hakkında? Bir süredir hissettiklerimin büyük olduğunu biliyordum. Beni içeri alma şekli, şu anda bana bakışı, hepsi göğsümden taşıyor ve zorlukla tutabiliyorum. Onun da aynı şeyi hissettiğine inanmak istiyorum ama şüphelerim hala ara sıra kulağıma fısıldıyor. Beni sevdiğini söylemedi ama umarım gerçekten seviyordur.

Becca aynada kendini inceliyor ve çok gururlu görünüyor. "Poppy'ye benziyorum!" diye ağlıyor.

Gülüyorum, kolumu omzuna doluyorum. "Kesinlikle benziyorsun."

Yardım etkinliği Denver'da düzenleniyor ve büyük çimenlik alanda bir dizi oyun var. Kalabalık vızıldıyor ve Down Sendromu farkındalığı için para toplamak üzere burada bulunan NFL defans oyuncusu Bowie Fox'un fotoğraflarını çekmeye gelen birkaç muhabiri tanıyorum.

Becca diğer çocuklarla birlikte birkaç bayrak yarışına katılıyor ve Bowie ile ben kenarda durup ona tezahürat yapıyoruz. Gerçekten çok başarılıydı ve yarışı bitirdiğinde sanki altın kazanmış gibi parlıyordu. Bowie ve ben onu alkışladık.

Daha sonra, yetişkinler için bir dizi oyuna yazıldım - fasulye torbası fırlatma, hula hoop mücadelesi ve çimlerin üzerine yerleştirilmiş bir tür plastik bowling lobutları. Genelde bu tür şeylerde iyiyimdir... tabii gergin değilsem... ve bugün ekstra gerginim. Belki kalabalıktan, belki kameralardan, belki de Bowie'nin bana bakarken yakaladığım halinden, sanki aya asılmışım gibi.

Sebepler ne olursa olsun, ben bir felaketim. Bir fasulye torbası fırlatıyorum ve bir şekilde hedefin üç metre soluna fırlatmayı başarıyorum, bir muhabirin karesine isabet ediyor

çenemde. Hâlâ pek bir şey göstermiyorum ama sanırım hâlâ hamile karnıyla ne yapacağımı bilmiyorum çünkü hulahopu denediğimde çember ayak bileklerimin etrafından düşüyor ve takılıp neredeyse uçuyordum. Bowie aradaki mesafeyi kapatıp günü kurtarmasaydı, ayakta kalmaya devam edemezdim. Bowling hakkında konuşmayalım bile. Kolumu geriye doğru savurdum ve topu arkamdan fırlatmayı başarak bir grup insanın dağılmasına neden oldum. Topu kapmak için acele ediyorum ve eğildiğimde taytımın popomun ortasından yırtıldığını hissediyorum. Neyse ki siyah iç çamaşırı giyiyorum, bu yüzden izleyenler tarafından fark edilmemesini umuyorum.

Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor ve kaçıp atıştırmalık masasının arkasına saklanma isteğime direniyorum.

Ama sonra Bowie'yi gördüm.

Gülüyordu. Hem de çok. Bir elini dizine dayamış, diğer eliyle ağzını kapatıyor ve o kadar çok gülüyor ki nefes alamıyor. Onu hiç böyle gülerken görmemiştim - kontrol edilemeyen bir göbek kahkahası, gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyor. O kadar içten ve neşeli ki utancım hafifliyor ve bu başarıyı içime çekiyorum. Onu böyle güldüren bendim.

Sırıtiyorum, sahte bir çaresizlikle omuz silkiyorum, bu da onu daha çok güldürüyor.

Ondan böyle bir kahkaha koparabilmek için binlerce kez aptallık yaparım.

Sonunda oyunlardan vazgeçtiğimde, ona doğru yürüyorum ve yanağını şakağıma bastırarak bana yandan sarılıyor.

"Bu," diyor, sesi hâlâ gülmekten titrerken, "paha biçilemezdi." Surat asıyormuş gibi yapıyorum. "Eğlence sağlayabildiğime sevindim."

"Sen bundan daha fazlasını yapıyorsun," diyor bana bakarak. "Her şeyi daha parlak hale getiriyorsun, Poppy." Sesi alçalıyor ve oradaki ciddi nota kalbimi sıkıştırıyor.

Ben son yarışı bitirirken arabadan almaya gitmiş olması gereken bir sweatshirt'ü bana uzatıyor.

"İhtiyacın olursa işte bu, ama iç çamaşırını gösteren deliğe hiç aldırmiyorum. Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyor... eğer bu gece gelmeme izin verirsen, sana ne demek istediğimi göstereceğim."

Yüzümü yelpazeliyorum. "Ne demek istediğini görmekten mutluluk duyarım."

Becca zıplayarak yanımıza geliyor, elimizden tutup bizi atıştırmalık standına doğru çekiyor. Becca ve ben atıştırmalıklarımızı yerken Bowie'nin futbol topu imzalamasını izliyoruz.

ve onu görmeye gelen hayranlarıyla fotoğraf çektiriyor.

Becca'yı eve götürüyoruz, güneş ışığından ve tüm aktivitelerden bitkin düşmüş.

Ona bir hikaye okurken uyuyakalıyor ve Bowie beni eve bırakıyor.

İçeri girdiğimizde, alacakaranlık pencereleri altın rengine çeviriyor. Daha uzun ve daha sıcak günlere kavuştuğum için çok mutluyum. Çantamı yere bırakıyorum, denediğim her şeyi ne kadar berbat ettiğim için hala sırtıyorum. Bowie'ye içecek bir şey isteyip istemediğini sormak üzereydim ki o orada, arkamda, o kadar yakınımda ki sıcaklığı tüylerimi diken diken ediyor.

Kolları belime dolanıyor ve sırtıma tam oturuyor, parmakları karnımın kıvrımlarında geziniyor. Memnuniyetle iç çekiyorum. Bu duyguya alışmadım, bana her dokunduğunda ne kadar doğru hissettiriyor.

"Gösterişini seviyorum," diye fısıldıyor.

Usulca nefes alıyorum, ellerim onunkilerin üzerine geliyor. "Her zamankinden daha güzel görünüyorsun, Poppy."

Başımı eğiyorum, dudakları boynumun kenarını bulduğunda gözlerimi kapatıyorum. Kalbim en iyi şekilde ağrıyor. Parmakları taytımın bel bandına değecek kadar geri çekiliyor. Havada şakacı bir gerilim var şimdi ve yüzündeki hınzır sırıtışı hayal etmek için yüzünü görmeme gerek yok.

Malzemeyi çekiştiriyor, aniden yırtmadan önce bir an duraklıyor, kumaşın geri kalanı dramatik bir sesle yırtılıyor. İrkilerek nefes alıyorum ama omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde, gözlerindeki parıltı dışında masumiyetin resmini çiziyor.

"O delik bütün gün beni baştan çıkardı," diyor. Bir kahkaha patlatıyorum, yanaklarım sıcacık.

"Bütün gün kendimi aptal yerine koyduktan sonra hâlâ beni istiyorsan, o zaman... bu senin hakkında ne söyler bilmiyorum," diye takılıyorum, ona vurmak için geri uzanıyorum.

Elimi yakalıyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

"Seni... istiyorum. Her geçen gün daha da fazla," diyor. "Seni suçluyorum... bu kadar karşı konulmaz olduğun için."

Kollarında dönüyorum, kollarımı göğsünün geniş düzlemlerine doğru kaydırıyorum. Ve eğilip onu öpüyorum, öpmezsem ona çok aşık olduğumu, deliler gibi aşık olduğumu söyleyeceğimden çok korkuyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BUZZ CUT SEZONU

BOWIE

Sabah güneşi, Men are from Mars Berber Dükkânı'nın eski panjurlarından süzülerek yıpranmış deri sandalyelerin üzerinde çizgiler oluşturuyor. Yansımama bakıyorum. Pek çok zorlu NFL sezonu, bekâr bir baba olarak binlerce stresli gece ve hayatımda sevdiğim bir kadının asla olmayacağını varsaydığım sayısız gün geçirdim.

Bu sabah bir hevesle uyandım ve bunun için buradayım.

Berberim Jeffrey, elinde makasla arkamda duruyor. Hasta görünüyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye üçüncü kez soruyor.

Yavaşça nefes veriyorum. "Tekrar uzayacak."

İçimde bir şeyler değişiyor, değiştiğimi kabulleniyorum... Kendime istememe izin vermediğim bir şeyi istiyorum.

Jeffrey iç çekiyor, omuzları çöküyor. "Pekâlâ. Ama hayranların ayaklanırsa seni suçlarım."

Küçük bir sırtıma öneriyorum. "Ben hallederim."

Bir vızıltı kopuyor ve saçlarım öbek öbek yere dökülüyor. Sonunda o kadar kısa bir kirli sakalla kalıyorum ki, saç olduğu bile anlaşılmıyor. Değişim çok büyük ve aynaya baktığımda kendimi tanımakta zorlanıyorum.

O bahsi resmen kaybettim.

Luminary Coffeehouse'a adım attığımda, Clara beni dansa kaldırmıyor bile çünkü nutku tutulmuş durumda.

"Günaydın Clara," diyorum, sanki sıra dışı bir şey yokmuş gibi.

Odamıza geri döndüğümde çocuklar çoktan orada bekliyordu. Tepkileri anında oluyor. Hepsi şok içinde bağırıyor, bana bakıyorlar.

"Vay anasını!" Penn neredeyse kahvesini devirecekken ağzından kaçırıyor.

Rhodes masanın kenarını kavrayıp ayağa kalkıyor ve elini yavaşça başımın üzerinden geçirmek için yanıma geliyor. "Sen... sen her şeyi mahvettin. Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

Weston başını sallıyor, o da dokunmak için yanıma geliyor, gözleri parlıyor. "Tebrikler, orospu çocuğu."

Henley de geliyor ve kanka tokası atıp sarılıyoruz.

"Sakin ol," diyorum geri çekildiğimde. "Ona evlenme teklif etmedim," diye duraksıyorum, onu hayatımda kalıcı olarak ne kadar çok istediğimi biliyorum. "Henüz. Hâlâ yanıma taşınmayı kabul etmesini sağlayamadım... Ama bu gece bunu yapmayı umuyorum. Yine." Omuz silkiyorum, mahcup bir şekilde gülümsüyorum. "Ama yine de bahsi kaybettim, çünkü bu kızdan çok uzaklaştım."

Islıklar ve masaya dramatik vuruşlarla patlak verdiler. Rhodes kişisel olarak haklı görünüyor ve diğerleri de kazanmış gibi sırtlıyor.

"Biliyordum," diyor Rhodes.

Başımı sallayarak gülüyorum. "Burada olacağımı hiç düşünmemiştim çocuklar."

"Bunu herkesten çok hak ediyorsun," diyor Weston ve diğerleri de onaylıyorlar.

Penn masanın üzerinde duran Bekar Baba Oyun Kitabı'na dokunuyor ve ben de oturup kitabı açıyorum.

*Tekrar baba olacağıma inanamıyorum.
Bir bakıma yeniden başlıyormuşum gibi geliyor.
Çünkü bebeklik dönemini çok uzun
zamandır geride bıraktım.
Ve belki de artık daha yaşlı olduğum için,
bunun değerini daha çok anlıyorum.
Her anın tadını çıkarıyorum.
Tru ile. Kızlarla. Sizlerle.*

*Çünkü artık zamanın ne kadar hızlı geçtiğini biliyorum.
O yüzden fazladan masal okuyun,
yemek masasında oyalanın,
Bütün fotoğrafları çekin...
Zaman bir buhardır.
~Henley*

Henley'e başımı salladım. "Haksız değilsin dostum."
Kitaba bakıyorum ve okumaya devam ediyorum.

*Küçük çocuklar hakkında öğrendiğim iki şey var.
1. Kaosa olan bağlılıklarını asla küçümsemeyin.
2. Her zaman elinizin altında fazladan bir çift kıyafet bulundurun.
~Weston*

Gülüyorum, Weston'a bakıyorum. "Buradaki hikâye nedir?"

"Burada çok fazla hikâye var," diyor Weston gülerek. "Ne yaptığımızın bir önemi yok, ortalığı dağıtmanın bir yolunu buluyor ve kaçınılmaz olarak kıyafetlerini değiştirmesi gerekecek." Bir omzunu kaldırıyor. "Belki küçük kızlar da böyledir."

Henley sırtarak başını sallıyor. "Hemen hemen. Ama onların kıyafet değişiklikleri daha çok daha şirin bir şeyler giyme isteğiyle ilgilidir..."

Herkes buna gülüyor.

Saatime bakıyorum ve irkiliyorum. "Kısa kestiğim için üzgünüm ama gitmem gerek. Bu gece için bazı şeyleri hazırlamam gerekiyor."

"Evet, bu gece için ne planlıyorsun?" Rhodes soruyor.

"Woo Projesi," diyorum Rhodes'u işaret ederek. "Bu kıza kur yapacağım."

Hepsi gülüyor. Penn'in Rhodes'a Elle hakkında verdiği tavsiye... Henley ve Weston'ın Tru ve Sadie'ye de verdiği tavsiye aslında.

"Üçünüzde de işe yaradığına göre denemeye değer diye düşündüm," diyorum. "İçimden bir ses onun zaten kur yaptığını söylüyor ama sen bunu yapıyorsun," diyor Weston

diyor gülerek. "Neler olacağını duymak için sabırsızlanıyorum." "Verdiğim en iyi tavsiye," diyor Penn.

Homurdanıyorum. "Mm-hmm. Sanırım bu şakacılardan çok etkilenmişsin," Henley ve Weston'ı gösteriyorum, "ama işe yaradı. Elle adamla evlendi."

Rhodes gururla gülümsüyor. "Kesinlikle evlendi." Bana bakıyor ve ifadesi ciddileşiyor. "Bizi gururlandır dostum. Bu iş sende."

"Nasıl gittiğini sana haber veririm."

Her şeyin mükemmel olmasını isteyerek oradan ayrılıp işe koyuluyorum. Öğleden sonra Poppy'yi almaya gittiğimde saç kesimimi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne *yaptın* sen?" Gülüyor. Bir elini kafa derimin üzerinde gezdirmek için öne doğru uzanıyor. Dokunuşu kıvılcımlar çıkarıyor.

"Çocuklarla girdiğim iddiayı kaybettim. Hâlâ benimle çıkmak istiyor musun?"

İddiayı merak ettiğini anlayabiliyorum ama söylemem için beni zorlamıyor. onu

"Kesinlikle," diyor. "Farklı görünüyorsun. İyi anlamda farklı." "Tekrar büyüyecek." Önümüzdeki ay boyunca bu benim repliğim olacak. En azından ben öyle düşünüyorum.

Marinaya gidiyoruz ve onu kiraladığım tekneye götürüyorum. Delicesine çiçeklerle bezenmiş küçük, klasik bir tekne. Teknenin kenarlarından taşıyorlar, beyaz, pembe ve lavantadan oluşan bir telaş neredeyse tüm tekneyi dolduruyor.

Çiçekleri fazla abartmış olabilirim, ama o bunu gördüğünde bir nefes aldı ve eli ağzına gitti.

"Bowie!" Dönüp bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Bu... *vay* canına."

Sırıtiyorum, kızarıklığın boynuma tırmandığını hissediyorum. "Özel olmasını istedim."

Tekneye adım attık ve oturmasına yardım ettim. Karşısına oturuyorum ve suyun yumuşak salınımı beni sakinleştiriyor, söylemek istediklerime odaklanmama yardımcı oluyor. Şimdilik gölün üzerinde süzülüyoruz, güneş ışığı yüzeyde dans ediyor. Elimde onun en sevdiği yiyeceklerle dolu bir piknik sepeti var; meyve, peynir, en sevdiği ekmek ve Serendipity'den tatlılar. Yerleşiyoruz, minderler ve battaniyeler koltukları yumuşatıyor.

Sürüklenirken sinirlerim geriliyor. Ama Poppy işteki gününden bahsediyor ve ben de ona Becca'nın son zamanlarda nasıl komik şekilli yapraklar topladığını, hatta helikoptere benzeyen bir tane bulduğunu anlatıyorum. Her an, söylemem gereken şeye bir adım daha yaklaşıyormuşum gibi geliyor. Elini elime almak için yemeğimizin bitmesini bekliyorum.

"Poppy," diye başlıyorum, boğazım hafifçe sıkışıyor. "Geçtiğimiz birkaç ay... benim için her şeyi değıştirdi. Bir ilişkiye ne kadar karşı olduğumun farkında mısın bilmiyorum ama sen tüm bunları değıştirdin. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Sana aşığım." Nefesinin kesildiğini ve gözleri yaşardığında ağzının titrediğini duyuyorum. "Ben de sana aşığım," diye fısıldıyor. Buna karşılık kalbim güm güm atıyor.

"Gece seni bıraktığımda, senden ayrıldığım için üzüliyorum. Sabah uyandığımda seni özlüyorum. Sensiz bir gün daha geçirmeye dayanamıyorum. Lütfen benim yanıma taşınır mısın?" Gözlerim büyüyor ve ellerimi birbirine kenetliyorum. "*Lütfen* mi?"

Lütfen dememin ne kadar hoşuna gittiğini unutmadım.

Dudakları aralanıyor, küçük bir "oh" kaçıyor. Gözleri suyun yansımasından daha parlak parlıyor.

"Senden çok hoşlandım, Poppy," diyorum, yakınlaşmak için eğiliyorum, alınlarımız birbirine değıyor.

Elleri yüzüme geliyor ve öpüşüyoruz. Bu en tatlı öpücük, sanki tüm dünya nefesini tutmuş gibi. Çiçekler esintide sallanıyor, tekne hafifçe sallanıyor ve tepemizde bir kuş usulca ötüyor.

Sonra Poppy geri çekiliyor ve gülümsüyor, yüzü büyüleyici, ışıl ışıl.

"Evet," diyor basitçe. "Senin yanına taşınacağım."

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Seni seviyorum," diyor ve kelimeler kulağı hiç bu kadar hoş gelmemişti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

KALP ATIŞI

POPPY

Bowie beni sevdiğini söyleyeli birkaç hafta oldu. Bu süre zarfında bulutların üzerinde yüzdüm ve yavaş yavaş dairemden taşındım. Mobilyalarımın bir kısmını satmak ve her şeyi onun evine yerleştirmek zaman aldı, ancak son yükü dün gece getirdik. Bowie'nin annesinin yaptığı gibi Becca ve Bowie'nin alanını ele geçirmek istemedim ve yine de Bowie evine getirdiğim hiçbir şeye aldırımıyor gibi görünüyordu. Bizim evimize. Bunu söylemeye alışmak biraz zaman alacak.

Göl ilanından bu yana her gece onun yatağında uyudum ve hiç pişmanlık duymuyorum. Sabah akşam benimle sevişiyor ve bu kısım aramızda her zaman akıllara durgunluk veren bir şey olsa da, şimdi bir üst seviyeye çıktı. Belki de artık bana güvendiği için... ya da birbirimizin nasıl hissettiğini bildiğimiz için, ama her geçen gün daha da tatlı oluyor. Bowie'nin kalbi her zaman daha fazla açılıyor. Neredeyse her geçen dakika gardının düştüğünü görüyorum.

Becca onlarla yaşadığım için o kadar mutlu ki, sürekli iç açıcı kelebekler uçuşuyor. Paulina ve Bayan McGregor da hiç bitmeyen bir eğlence. Evin büyük olması iyi bir şey çünkü bir çatı altında çok fazla inatçı kadın var.

Ama bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Çok fazla dikkat etmemeye çalıştım ama hakkımızdaki haberler yayıldı. Hatta bazı BHOTD paylaşımlarında kendimi gördüm. Ve bu konuda çok fazla şey söylemese de, geçenlerde bir maçıdan sonra bir muhabir tarafından yolda bir bebeği olduğunun doğru olup olmadığı sorulduğunda, kız arkadaşıyla bir bebekleri olduğunu doğruladı.

Kız arkadaşım! O benim!

Bugün Denver'da büyük bir bebek mağazasının reyonunda durmuş, boş gözlerle raflara bakıyorduk. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde ona bakmak için dönüyorum... ama her zamanki gibi ona bakarken dikkatim dağılıyor. İlk kestirdiğinden beri saçları biraz uzamış. Tekrar çekiştirilebilecek kadar uzamış ama çok az. Saçlarını özlüyorum ama bu haliyle de çok güzel görünüyor, şikayet etmiyorum. Her bakışın tadını çıkaracağım çünkü Bowie Fox söz konusu olduğunda kötü bakış yoktur.

"Ne?" diye soruyor
gülümseyerek. "Sadece sana
bakmayı seviyorum."

Eğiliyor ve beni öpüyor. "Ben de sana bakmayı seviyorum."

Kısa kesip onu hafifçe geri itiyorum. "Tamam, oraya. Zaten sürekli azıyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlıyor. "Hamilelik yüzünden mi yoksa..."

Elimi ona doğru sallıyorum. "Sadece senin olduğundan eminim... ama günün her saniyesinde onu istememe hamilelik de katkıda bulunuyor olabilir."

"Beni bu konuda şikayet ederken bulamazsın... asla," diyor kendini ayarlayarak.

Ağzım kuruyor ve ben ona bakakalınca gülüyor.

"Şu işi bitirelim de öğleden sonraki randevumuzdan önce sana istediğini verebileyim," diye takılıyor.

"Oh, bana iyilik mi yapıyorsun?" Gözlerimi kısıyorum.

"Ben de günün her saniyesinde seni istiyorum, Kötü Stella."

Kıkırdıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Bunu aceleyle getirmenin mümkün olduğundan emin değilim. Bebek kayıt defteri alışverişinden ne beklediğimden emin değilim ama milyonlarca biberonla boğulmak listede üst sıralarda değildi."

Arkadaşlarımız ve ailemiz bebek gelmeden önce bizim için bir baby shower düzenlemek istiyor. Hatta Marley ve Eric bunun için uçakla gelecekler. Marley daha erken kayıt yaptırmamızı söyledi... Bu arada aklımıza başka şeyler gelirse diye. O kadar çok şeye ihtiyacımız olacağını düşünmüyorum ama şimdi y a n ı l d ı ğ ı m ı fark ediyorum. Taklit etmek için şişeler var

emzirme, anti-kolik sistemli biberonlar, hava girişini azaltan biberonlar ve daha neler neler... ve bunlar sadece biberonlar!

Bowie ağırlığını değiştiriyor ve nefes veriyor. "Becca'nın doğduğu zamana kıyasla şimdi çok daha fazla seçenek var. Biberon seçmek için doktora yapmamız gerektiğini bilmiyordum."

İnliyorum ve dudaklarımı birbirine bastırarak gülüyorum. "Gözlerimizi kapatıp bir tane mi seçsek? Tek yolu bu olabilir."

Emzirme seçeneklerine doğru ilerliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve birini seçiyorum. O tarıyor ve biz de kararlılıkla emziklere ve bebek bezi kovalarına geçiyoruz. Bu komik ve tuhaf bir durum ve bir kereden fazla kendimi bebekli bir hayatın gerektireceklerine yeterince hazır hissetmememe neden oluyor.

"Mucize kundak mı?" Bowie kaşlarını kaldırarak söylüyor. "Bu, bebeğin sekiz saat boyunca uyumasını sağladığı anlamına mı geliyor?"

Bazıları stil için, bazıları işlev için ve bazıları da sadece hangisinin daha iyi olduğunu anlayamayacak kadar yorgun olduğumuz için rastgele çeşitli şeyler aldık. İyi yapıp yapmadığımız hakkında hiçbir fikrim yok ama bu süreçte çok eğlendik. Bowie sanki bu işte birliktymişiz gibi bana sırtıtmaya devam ediyor ve ben onun bu bakışı için yaşıyorum.

"Oh!" Dışarı çıkarken donup kalıyorum. "Vay canına, bebek çok hareket ediyor."

Bowie uzanıp elini karnıma koyuyor. Ellerini bebeğin hareket ettiğini hissettiğim yere koyuyorum. Beklerken bana bakıyor ve bir tekme hissettiğinde gözleri parlıyor.

"Bunu çok seviyorum," diye fısıldıyor.

Eğiliyor ve park yerinde karnımı öpüyor. "Hey, küçük muz," dedi.

"Bugün seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Silver Hills'e dönüp Becca'yı okuldan alırken bir ton su içiyorum ve uyukluyorum. Oradan ultrason için kliniğe gidiyoruz. Ultrason için odaya geri götürüldüğümüzde patlamak üzereydim. Becca sandalyeye tünemiş oturuyor, bacakları sallanıyor, heyecanı bulaşıcı. Günlerdir bu randevudan bahsediyor, bebeğin kendisini de ekranda görüp görmeyeceğini soruyor.

Teknisyen çubuğu karnımın üzerinde gezdirirken arkama yaslanıyorum.

Teknisyen, "Aslında mesanenizi boşaltmanız gerekiyor çünkü çok dolusunuz," diyor.

"Tanrıya şükür," diyorum.

Bowie bana gülüyor ve ben de elimi kaldırıyorum.

"Gölmek yok. Ŗu anda gölemem," diyorum ve aceleyle banyoya gidiyorum.

Koridorun sonundan kakhahalarını duyabiliyorum ve bu beni çok güldürüyor.

Yerime döndüğümde elimi tutuyor, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde nazik daireler çiziyor. 4D ultrason yaptırıyoruz, bu yüzden ekran titreyip bebeğimizin Ŗu anda yaşadığı küçük dünyayı gösterdiğinde nefesim kesiliyor.

Bu *bizim* bebeğimiz, Bowie'nin, benim ve Becca'nın da. Bebeğimizin yüz hatlarını gördüğümde dudağım titriyor ve yanağımdan bir damla yaş süzölüyor.

"Merhaba bebeğim!" Becca huşu içinde söylüyor.

"Bu inanılmaz," diyor Bowie, kendi sesi de titreyerek. "Bu kadar net olduğuna inanamıyorum. Bebeğimizin neye benzeyeceğini gerçekten görebiliyorum."

Küçük bir yumruk havaya kalkıyor ve bebeğin ayakları ileri geri hareket ediyor. "Ne kadar kıpır kıpır olduğunu görebiliyorum..." Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek söylüyorum.

Teknisyen "Cinsiyeti bilmek ister misiniz?" diye sorduğunda Bowie'nin elimi tutuşu sıkılaşıyor.

İkimiz de birbirimize bakarak başımızı salladık. Bilmek istediğimize çoktan karar vermiştik. Nabzım beklenti içinde çırpınıyor. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Bir erkek," diyor sıcak bir şekilde ve sonra tam olarak nasıl bildiğini işaret ediyor.

Bir oğlan.

Bowie titrek bir kakhaha atıyor, alnını bir saniyeliğine benimkine yaslıyor ve ben de onun gözlerindeki yaşları görüyorum.

Bir oğlumuz olacak.

"Küçük bir oğlan," diyor Bowie kısık sesle. "Becca, küçük bir kardeşin olacak."

"Bebeğimin bir kardeşi!" Becca mutlulukla söylüyor. Ekranı işaret ediyor ve çok gururlu görünüyor. "O bir dinozor! Rawr!"

"Sence dinozora benziyor mu?" Bowie gülüyor. O başını sallıyor ve hepimiz gülüyoruz.

Bowie kollarını ona doluyor ve sıkıyor ve sonra geri dönüp şakağımı öpüyor.

"Bu oluyor, değil mi?" diye fısıldıyor.

Gözlerine bakıyorum. "Gerçekten de öyle."

"Çok şanslıyız," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, daha fazla gözyaşı döküyorum.

Beni öpüyor ve sonra teknisyenin bebeğin hıçkırık tuttuğunu işaret etmesini izlemeye devam ediyoruz.

Kalbim o kadar sevgi dolu ki, zar zor zapt edebiliyorum.

Ve bu duygu günümüzün geri kalanına da yansıyor. Randevumuzdan sonra Starlight Cafe'ye gidip bir kabine yerleşiyoruz. Becca yanıma oturmak istiyor, evet dediğimde Bowie suratını asıyor. Yine de karşı tarafa geçerken sırtıyor.

Hamburger ve shake sipariş ediyoruz ve Becca ayaklarını masanın altında sallayarak sanki orada değilmiş gibi Bowie'ye bebekle ilgili her ayrıntıyı anlatıyor.

"Kardeşim dinzorları çok seviyor baba. Kitaplarımı okuyoruz. Ona dinzorları ben öğretiyorum." Bana bakıyor. "En iyi abla ben olurum."

"Gelmiş geçmiş en iyi abla olacaksın," diyorum ona.

Bowie başını sallıyor. "Senin sayende bir dinzor uzmanı olacağından hiç şüphem yok Becca."

"Baba, uzman ne demek?"

"Bir şey hakkında çok şey bilen kişi... tıpkı senin dinzorlar hakkında çok şey bildiğin gibi."

"Oh, evet. Çok şey biliyorum. Ben bir uzmanım," diyor.

İçkilerimiz geldiğinde Bowie kendi bardağını kaldırıyor, ben de kendiminkini. Becca kendi bardağını dikkatle kaldırıyor ve biz de onunkine hafifçe vuruyoruz, böylece çok yükseğe kaldırmasına gerek kalmıyor.

"Küçük oğlumuza, Becca'nın küçük kardeşine," diyor Bowie. "Ailemize," diye ekliyor.

Bakışlarının altında kalbim dörtlüğe atıyor, o bakışlardaki niyet vaadi.

"Ailemize," diye tekrarlıyorum, gözlerim tekrar doluyor. Gülüyorum ve bir damla gözyaşı döküldüğünde başımı sallıyorum. "Bugün daha fazla gözyaşı yok."

"Neden üzgünsün, Poppy?" Becca soruyor.

"Ağlıyorum çünkü çok mutluyum," diyorum.

Hâlâ bana sarılmak için uzanıyor, üzgün olduğunda yaptığımız gibi sırtımı ovuyor.

"Sen çok tatlısın Becca," diyorum geri çekildiğimde.

Gülümsediğimi görünce daha büyük sırtıyor, iyi olduğuma dair güvence veriyor.

Bowie bize bakıyor ve yemin ederim gözlerinde kalpler var. Şimdi bana bakışını seviyorum. "Çok güzelsin," diyor.

"Sen *en iyisisin*," diye ekliyor

Becca. "Siz *en iyisisiniz*," diye ağlıyorum.

Eve döndüğümüzde sonogram resimlerini Paulina ve McGregor'lara gösteriyoruz.

Ve sonra Bowie beni yatağa götürüyor ve tamamen sevildiğimi ve doyduğumu hissederek uykuya dalmamı sağlıyor.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

SAHADAKİ HAYALETLER

BOWIE

Soyunma odası hep aynı kokuyor; ter ve antrenörlerin olduğu bölümden gelen hafif antiseptik kokusu. Futbol sezonunun mücadelesine geri döndüm, bileklerimi bantlıyorum, kıyafetlerimi çekiyorum, kafamda oyunların üzerinden geçiyorum. Mustang'ler bu sezona harika bir başlangıç yaptı. Savunma tıkr tıkr işliyor ve koçlar memnun. Tüm hesaplara göre, bu sezonki geri dönüşün heyecanını yaşıyor olmalıydım.

Ve öyleyim de. Ama şimdi farklı. Poppy ve Becca'ya her veda edişimde göğsümde bir sızı hissediyorum. Becca her zamankinden daha mutlu, ben olmadıgımda Poppy yanında ama onları çok özliyorum. Maçtan önce kıyafetlerimi giyerken Becca'nın yeni dinazor heykelcikleriyle ya da Poppy ile bahçede nasıl oynuyor olabileceğini düşünüyorum. Duvarlarında kurabiye kesimi sanat eserleri olan başka bir otel odasında kalmak, Poppy'nin mutfaktan gelen kahkahası ya da Becca'nın sesiyle göz kamaştırıcı bir tezat oluşturunyor.

Bu yeni bir tür ev özlemi, daha önce bu seviyede yaşamadığım bir şey. Her zaman biraz kopuktum, kalbim Becca ile birlikteydi, ama şimdi, ne kadar bir sonraki rakibe odaklanmaya çalışsam da, bir parçam eve geri döndü.

Bağlantıda kalmak için elimizden geleni yapıyoruz. Tüm röportajları yaptıktan ve duşumu aldıktan sonra sessiz bir köşe bulup Poppy'ye FaceTime yapıyorum. Telefonu açıyor ve Becca'nın yüzü ilk başta kameraya çok yakın, bu yüzden tek gördüğüm saçlarının girdabı. Sonra açığı ayarlıyor ve tam görüntüyü alıyorum. Poppy bir yastığa yaslanmış, bebek şişliği artık daha belirgin ve gözlerinde beni de özlediğini söyleyen bir bakış var.

"Harika maçı," diyor kocaman gülümseyerek. "Zor bir eşleşmeydi ama başardık."

Becca küçük bir T-Rex'i sallayarak kafasını geri uzatıyor. "Bu Bobo."

"Bobo, ha? İyi seçim. Ona iyi bakıyor musun?" Becca ciddiyetle başını sallıyor. "Brokolinin iğrenç olduğunu düşünüyor." Poppy gülüyor. "Bu konuda Becca'ya çekmiş."

Becca bir ses çıkarıyor ve ben gülüyorum. "Brokoli o kadar da kötü değil. Denemeye devam etmelisin." Bir saniye onlara bakıyorum. Bunun gibi küçük anları arzuluyorum. Gittiğimde anlık görüntüler alıyorum ve bu bana yeterli gelmiyor. "Sizi özledim çocuklar," diyorum.

"Biz de sizi özledik," diyor Poppy, sesi hüzünlü.

"Otele gittiğimde sizi ararım." Genelde maçtan sonra uçakla döneriz ama New York'ta olduğumuz için sabah ayrılıyoruz.

Öpücükler konduruyorlar ve o ağrıyı hissederek telefonu kapatıyorum, eve dönene kadar saatleri sayıyorum, bir kolumu Poppy'nin beline doluyorum ve Becca sırtıma atlayabilsin diye çömeliyorum.

Dışarı çıkıyorum ve otobüse binmeden önce melankoliyi üzerimden atmaya çalışıyorum. Çocuklar benim aşk acısı çeken halimle eğleniyorlar. Otele vardığımızda yürüyüşe çıkmayı düşünüyorum. Bazen bir maçtan sonra sakinleşmeye ve yeniden toparlanmaya ihtiyacım oluyor.

"Bowie." Bir daha asla duymayacağımı sandığım bir ses.

Döndüm ve işte oradaydı. Adriane. Otelin girişine yakın bir yerde duruyordu. Saçları hatırladığımdan daha kısa, yüzü daha dolgun. Gülümsüyor ve içim burkuluyor. Onu hâlâ tanıyor olmayı beklemiyordum ama yüzündeki ifadeyi anında tanıdım. Hayatıma geri dönebileceğini ve kaldığımız yerden devam edebileceğini düşündüğünü söyleyen bakış. Midem daha sıkı düğümleniyor.

"Burada ne işin var?" Sesim istediğimden daha sert çıktı.

Son konuşmamız bir ömür önceydi. Arkasına bile bakmadan beni terk etti, Becca'yı tek başıma büyütmem için beni bıraktı, yas tutmam için beni bıraktı.

Sahip olduğumuzu düşündüğüm şeyi kaybetmek.

Bir adım öne çıkıyor, zararsız olduğunu göstermek istercesine ellerini açıyor. "Burada çaldığını duyduğumda seni görmeliydim," diyor, sanki dünyamı alt üst etmemiş gibi.

Geri çekilmeme fırsat vermeden bana sarılıyor. Kollarım yanlarımda kalıyor, kucaklamaya karşılık vermeyi reddediyorum. Parfümünün kokusu iğrenç geliyor ve geri çekiliyorum. Biraz tökezliyor ve bana bakıyor, biraz incinmiş görünüyor.

"İyi görünüyorsun," diyor, sesi alçak. "Gerçekten iyi." Eli göğsüme yerleşmeye çalışıyor, ama ben bir adım geri çekiliyorum. Bana erişimini uzun zaman önce kaybetti ve ona her şey yolundaymış gibi davranma tatminini yaşatmayacağım. Özlemiyor ama yine de gözlerinde arzu görüyorum... Sanki yeterince zorlarsa eski alışkanlıklar yeniden başlayabilirmiş gibi.

Dişlerim gıcırıyor. "Bu gece gelerek neyi başarmayı umuyordun, Adriane?" Açıkça soruyorum, saçmalığı kesip atıyorum.

Dudakları incinmiş bir ifadeye bürünüyor. "Sadece seninle vakit geçirmek. Seni özledim Bowie." Sesi daha yumuşak, daha yumuşak bir şeye dönüşüyor ve bir zamanlar buna boyun eğebilirdim.

O günler çoktan geride kaldı.

"Aramızdakine yakın bir şey bulamadım. Seni internette yeterince takip ettiğim için kimseyle evlenmediğini de biliyorum..." Bir adım daha yaklaşıyor. "Arayı kapatmayı, biraz vakit geçirmeyi çok isterim-"

Onun bu cüreti beni şok ediyor. Kalbimi ya da hayatımı biliyormuş gibi konuşmaya hakkı yok ve kesinlikle bunlardan herhangi birine erişmek istemeye hakkı yok.

"Bekâr olmaktan çok uzağım," diyorum ona, her kelimesi kesin. "Ben aşkı buldum, Adriane. Gerçek aşkı. Senin ve benim yaşadığımız her şeyin ötesinde."

İşte böyle. Söyledim ve ciddiylim. Poppy ve Becca'nın telefon ekranından bana gülümseyen yüzleri aklıma geliyor ve kızımı kollarını açarak kabul eden bu kadına karşı bir sevgi patlaması daha hissediyorum.

Adriane'in gözleri açılıyor ve orada acıyı görmek beni şaşırtıyor. Sanki hayatıma devam ettiğimi anlayamıyormuş gibi. Sanki aniden beni özlediğine karar vereceği günü beklemem gerekiyormuş gibi.

"Bowie-"

"Becca hakkında tek kelime etmemeni ironik buluyorum. Ne yani, benimle anılara mı dönmek istiyorsun? Bu gece benimle seks yapıp, bir kez daha kafayı bulmak için mi? Bana kızımızın nasıl olduğunu, bugünlerde nelerle ilgilendiğini sorma fırsatın olduğunda." Başımı sallıyorum, ellerim kalçalarıma düşüyor. "İnanılmaz."

Ağzı bir karış açılıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sen kendi seçimlerini yaptın. Ve benim hiçbir parçam seninle bir şey yapmak istemiyor."

"Bowie?" Rhodes arkamdan sesleniyor. "İşte buradasın. Gece içkisi içiyoruz dostum. Herkes-" Kiminle konuştuğumu görünce durakladı.

Tekrar Adriane'e bakıyorum. Dudakları titriyor ve bu beni biraz bile içine çekmiyor.

"Benimle bir daha asla iletişime geçme, Adriane." Dönüp Rhodes'a doğru yürüyorum ve Adriane'i sonsuza dek arkamda bırakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"İçimdeki bu adrenalinle muhtemelen şu anda başka bir oyun oynayabilirim," diyorum. "Çok sinirli biri."

"Ne istiyormuş?" "Beni."

"Siktir. Sen... sen bundan etkilenmedin, değil mi?" Sesi endişeli geliyordu, duraksadım ve ona doğru döndüm.

"Siktir, hayır. Adriane için hissettiklerim, en iyi zamanlarımızda bile... Poppy için hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. O kadına o kadar aşığım ki," diye devam ediyorum.

Omzumu kavradı ve gülümsedi. "Şükürler olsun. Ben de bunu duymak istiyordum," diyor ve beni hafifçe sarsıyor. "Parmağına bir yüzük tak, dostum."

"Bunu yapabilirim," diyorum.

Gözleri parlıyor ve sırtıyor. "Bak, bunu başka biri söylediğinde, belki... belki de yapmam diye düşünürüm. Ama sen bunu söylediğinde, bunu düşündüğünü anlıyorum... hem de çok."

Günün her saati gibi.

Ama ben ona sırtarak karşılık verdim. "Belki, belki de değil."

İnliyor ve beni kafamdan yakalamaya çalışıyor, ama ben çok hızlıyım.

Ona.

"Keşke bu gece uçuyor olsaydık," diyorum.

Poppy'nin benim için o olduğunu bilmesini her zamankinden daha çok istiyorum. Sabırsızlanıyorum.

Eve, onun yanına dönmek ve hayatımızın geri kalanını bunu kanıtlayarak geçirmek. "Ben de." İç çekiyor. "Ben de."

Odaya döndüğümde Poppy'yle kısa bir süre konuşuyorum ama o kadar uykulu ki uzun süre konuşamıyoruz. Ona Adriane'den bahsetmiyorum. Bekleyip ona yüz yüze anlatacağım. Bu gerçekten sorun değil ve bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama ben Adriane'in geride bıraktığı adam değilim.

Hâlâ Becca'nın onunla bir ilişki yaşamasını bile istemiyorum. Artık Becca'nın hayatındaki diğer insanlar tarafından ne kadar sevildiğini biliyorum, Poppy bu listenin en başında yer alıyor, kızım ile ilgileniliyor. Kabul görüyor, seviliyor ve bunların hepsi Adriane sayesinde oldu. Işığımızı bir daha asla karartmayacak.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YENİDEN BİR ARAYA GELDİK VE BU ÇOK İYİ HİSSETTİRİYOR

POPPY

Sabah normal başlıyor... İşe gidiyorum, Bowie yokken pek iyi uyuyamadığım için biraz sürünüyorum. Ama sabah ilerledikçe, bir şeyler ters gidiyor. Odaya girdiğimde bir sessizlik oluyor. Birkaç çalışanı panolarının arkasında fısıldaşırken ve bana acıyan bakışlarla bakarken yakalıyorum.

"Neler oluyor?" Nefesimin altında mırıldanıyorum, yanımdan geçen bir sonraki kişiye gülümsemeye zorluyorum ve karşılığında gergin bir sırıtış alıyorum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde sinirlerim gerilmişti.

Masama yaslanıp öğle yemeğimi çıkarıyorum ve telefonumda geziniyorum. Sonra internette Bowie'nin bir kadına sarılırken çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum - mükemmel saçları ve vazgeçmeyen bir vücudu olan güzel bir kadın.

Başlıkta şöyle yazıyordu: *Bowie Fox, Adriane Fletcher ile yeniden bir araya mı geldi?*

Aman Tanrım. Adriane mi? İştahım kaçtı. Sandviçimden henüz bir ısırık almadığım için minnettarım, çünkü boğulacağımdan oldukça eminim. Görüntü aklımı başımdan alıyor. Kız neden orada? Neden ona öyle sarılıyor? Geri mi döndü? Tanrım, *geri mi döndü?* Ve nasıl oluyor da buradaki herkes bunu benden önce biliyor?

Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Tekrar konuşmaya mı başladılar? Onunla yıllardır konuşmadığını sanıyordum. Son konuşmalarında dostça ayrılmadıklarını sanıyordum. Kimi kandırıyorum ben? Bu kadının vücut dili arkadaşına yakın bir şey olduğunu göstermiyor. Ellerinden biri adamın saçında ve ben kırmızı görüyorum.

Adımı duydum ve başımı kaldırdım. Bowie kapıda duruyor ve bana sırtlıyor. Yüzümü gördüğünde gözlerindeki rahatlama azalıyor ve kaşları çatılıyor. Normalde beni gördüğüne bu kadar sevinmesi karşısında erir giderdim ama şu anda her şey titriyor.

"Hey," diyor usulca, beni öpmek için eğilerek. Hafifçe dönüyorum, sadece duraklamasına yetecek kadar. Gözlerinde kafa karışıklığı beliriyor. "Poppy, sorun ne?"

Titrek bir nefes alıyorum, bu çok sinir bozucu - keşke sakinliğimi koruyabilseydim, ama yapamıyorum. Telefonumun kilidini açıyorum, fotoğrafı görebilmesi için ekranı çeviriyorum.

"Bu. Bu sabah herkes garip davranıyordu, ben de internette arama yaptım ve bunu buldum. Ne oldu?"

Çenesi sıkıştı. "Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında. "Dün gece maçtan sonra döndüğümüzde Adriane oteldeydi." Bir elini başının üzerinde gezdiriyor, hayal kırıklığı yüzünden yayılıyor. "Çok özür dilerim. Bunu sana dün gece anlatacaktım ama sen çok yorgundun, yüz yüze anlatana kadar bekleyebilir diye düşündüm."

"Onun orada olacağını biliyor muydun?" Kendimi uyuşmuş hissederek soruyorum.

"Hayır," diyor ellerini omuzlarıma koyarak. "Hiçbir fikrim yoktu. Beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve öylece ortaya çıktı, sanki eski halimize dönmemizi bekliyormuş gibi davrandı." Yüzünü buruşturup başını sallıyor. "Bana sarılmaya çalıştı. Bu fotoğraf çekildikten hemen sonra ondan uzaklaştım."

Dudağımı ısırıp yüzüne bakıyorum. Üzgün ve samimi görünüyor ama bu fotoğraf çekilmemiş olsaydı bana gerçekten söyler miydi?

"Demek geri döndü," diyorum dikkatle, sesim çatlayarak. "Neden şimdi? Sen... Yani, sen hala...?"

Yüz ifadesi yumuşamadan önce sertleşiyor. "Hayır," diyor kararlılıkla. "Kesinlikle olmaz. Onu tekrar görmek bana istemediğim her şeyi hatırlattı. Sahip olduğumuz şeyin özel bir şey olduğuna beni ikna etmeye çalıştı. Ben de ona sahip olduğumuz şeyin seninle benim sahip olduğumuz şeyin yanına bile yaklaşamayacağını söyledim. Gerçek aşkı bulduğumu söyledim."

Bu sözler beni rahatlatmalı ama şüphe hâlâ zihnimi kemiriyor. Bakışlarımı indirip uzaklaşmaya çalışıyorum ama o başını eğiyor ve beni kendisiyle göz teması kurmaya zorluyor.

"Poppy," diyor yumuşak bir sesle.

"Bunu sadece onu incitmek için mi söyledin?" Sessizce soruyorum. "Yoksa yolda bir bebeğimiz olduğu ve kendini... bilmiyorum... mecbur hissettiğin için mi?"

Gözleri açılıyor ve yaralanmış gibi görünüyor. "Poppy, hayır." Ellerime uzanıyor ve onları sıkıca tutuyor. "Bebek için mutluyum ama bu duygu, sana karşı hissettiklerim, onu tanımadan önce de vardı. Becca bizi Twinkle Tales'te zorla bir araya getirmeye çalıştığından beri seni aklımdan çıkaramıyorum." Gülümserken gözleri kırışıyor, konuşmamızı neşelendirmeye çalışıyor ama hâlâ ağlamak üzere olduğumu görünce gözleri doluyor. "Bu görev ya da kafa karışıklığı değil. Bu aşk. Saf ve basit. Sana aşık değilim çünkü olmak zorundayım. Aslında sana aşık olmamak için çok uğraştım, eğer ne kadar aptal olduğumu hatırlarsan."

Sonunda bu beni gülümsetti. "Kocaman bir göt," diye ekliyorum usulca.

Başını öne eğiyor. "Doğru. Kocaman bir göt." Alnı bir an için benimkine yaslanıyor. "Sen benim her şeyimsin, Poppy. Sana aşığım çünkü aşık olmaktan başka çarem yok ve asla durmak istemiyorum."

Dudaklarım titremeye başladığında dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bowie, ben sadece..." Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve aramızda ne bir tereddüt, ne bir yalan, ne de bir gard görüyorum. Titrek bir nefes alıyorum. "Herkes benim için üzülüyormuş gibi bana bakıyordu. Ne düşüneceğimi bilemedim."

"Çok özür dilerim. Olay olur olmaz sana anlatmalıydım. Eve, senin yanına dönmek için sabırsızlanıyordum. Nasıl hissettiğimden şüphe etmeni istemiyorum. Adriane'i geri isteyen hiçbir yanımda yok. Umarım bunu biliyorsundur."

"Sahip olduğumuz şeyi kaybetmek istemiyorum. Bu benim için de gerçek."

Kolları etrafımda kayarak beni kendine çekti. "Beni kaybetmeyeceksin," diyor saçlarıma karşı. "Onu görmek, seninle sahip olduğum şeyin başıma gelen en iyi şey olduğunu pekiştirmek dışında hiçbir şeyi değiştirmedim... ki bunu zaten biliyordum."

Geri çekiliyor ve ellerini yanaklarıma koyuyor.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

Uzun bir süre ona bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Güveniyorum."

Gözlerindeki rahatlamayı görüyorum ve göğsümdeki ağrı azalıyor.

Dudaklarımız ilk başta çok yumuşak bir şekilde buluşuyor, sadece hafif bir fırça, sessiz bir soru. Ellerim

Omuzlarına tırmanıyorum, parmaklarım gömleğinin içine kıvrılıyor ve o da eğilerek cevap veriyor, parmakları kolumu hafifçe sıyrıyor.

Bir an için nazikçe, ama sonra kıvılcımlar içeri giriyor. Kalbim göğsünde güm güm atıyor ve başını eğerek öpücüğü derinleştiriyor. Ağzı daha ısrarcı hale geliyor, beni açmam için ikna ediyor ve öpüşmemiz dikkatli ve tatlıdan ayak parmaklarımı kıvrandıran bir sıcaklığa dönüşüyor. Elleri belime kayıyor, beni daha yakına çekiyor ve ağzından acil bir ses çıkarıyorum. Vücudu gergin, sert düzlemler yumuşak bedenime dayanıyor ve ben parmak uçlarımda durarak olabildiğince yaklaşılmaya çalışıyorum.

Ofisimin dışından gelen bir ses bana nerede olduğumu hatırlatıyor ve nefes nefese geri çekiliyorum. Bana açlıkla bakıyor.

"İşe dönsem iyi olacak," diyorum ona.

"İyi miyiz?" diye soruyor.

"İyiyiz," diyorum. "Birbirimizle konuşmaya devam ettiğimiz sürece... ve böyle öpüştüğümüz sürece."

Dudakları kalkıyor. Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben nefesimi veriyorum. Dünyanın geri kalanı ne isterse düşünebilir ama biz nerede durduğumuzu biliyoruz.

"Birkaç saat sonra evde görüşür müyüz?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Evet," diyorum usulca.

Dışarı çıkıyor ve bebekten beni gülümseten hızlı bir tekme yiyorum. İnişli çıkışlı duygular yüzünden kendimi biraz bitkin hissediyorum ama Bowie'ye güveniyorum. Uzun bir yoldan geldik.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

AĞIR KUTULAR

BOWIE

Poppy'den ayrılır ayrılmaz telefonumu çıkardım ve mesaj atmaya başladım.

■

Şehir dışına çıkmadan önce yardımına ihtiyacım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Planımıza devam etmek istiyorum.

SADIE

■

Daha az söyle. Ne zaman ve

nerede? TRU

■

Ben de

varım. ELLE

■

Ben de.

Yarım saat sonra, yerel mücevher dükkanı Treasure Trove'da toplandık. Erkekler bunu duyduklarında bana bok atabilirler, ama kızların bu sırrı saklayacağına erkeklerden çok daha fazla güveniyorum. Ve umutsuzca yardıma ihtiyacım var.

Sağ tarafımda Tru düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor, sol tarafımda ise Elle ve Sadie, Poppy'nin tarzı olmayan bir yüzüğe gözüm iliştiğinde kahkahalarını bastırıyorlar.

Güzel görüldüğünü düşündüğüm dev, prenses kesimli bir taşın yanında durduğumda başlarını sallıyorlar.

"Poppy prenses kesim kızlardan değil," diyor Tru. "Oval ya da yuvarlak düşün."

"Gerçekten bu kadar önemli mi?" Yakamın altı terlerken soruyorum. Kritik playoff maçlarını şu anda sahip olduğumdan çok daha fazla güvenle karşıladım.

"Bu yüzük her gün onun elinde olacak. İnsanlar sosyal medyada onu inceleyecek. Sonsuz aşkınızı temsil ediyor. Bizi burada tutman çok güzel," diyor Sadie.

"İnsanlar bunu inceleyecek mi?" Ben de yankıladım.

Elle kolumu okşuyor. "Merak etme Bowie. Biz yanındayız." Dikkatimi bir afete yöneltiyor.

Sahibi Ed ilgimizi görünce neşeleniyor.

"Bu 3 karatlık Art Deco bir parça. Telkari çiçekleri ve parşömenleri görüyor musunuz?" diyor elması havaya kaldırarak. Ortasında büyük yuvarlak bir elmas var ve ışıltısı bu dünyanın dışında. "Elmas aynı hizada duruyor, böylece bir şeylere takılmıyor."

"İşteyken Poppy için mükemmel," diyor Sadie, sesi yanımda baş döndürücü geliyor.

"Çok güzel," diye katılıyorum. Başımı sallayıp yüzüğe bakıyorum. "İşte bu." Yüzüğün parasını öderken kızlar ciyaklıyor ve kolumu sıkarak bana sarılıyorlar. Mağazanın dışında durduğumuzda "Yardımanın için teşekkürler," diyorum.

"Her zaman," diyor Tru.

"Yardım etmek için başka ne yapabileceğimizi bize bildirin," diyor Sadie.

"Seninle gurur duyuyorum Bowie," diyor Elle içtenlikle. "İyi bir seçim yapmışsın." Duraksıyor. "Ve ben de bunu fark edecek kadar mantıklı olduğun için seninle gurur duyuyorum." Sırıttıyor ve ben de utangaç bir şekilde gülüyorum.

"Evet diyecek mi bilmiyorum ama diyeceğini tüm kalbimle umduğumu bilmesini isterim."

Hepsi "Awww" dedi ve ben de hazırlanmak için can atarak eve döndüm.

Bayan McGregor'a bu gece izin verdim ve annemden Becca'yı bir süreliğine dışarı çıkarmasını istedim. Daha sonra bizimle kutlama yapmak için can atacaklarını biliyorum ama bunun için sadece ikimizin olmasını istiyorum.

Poppy'nin sevdiğini bildiğim kolay bir yemek hazırladım. Hanımlar yanımdayken nadiren yemek yaparım ama bu konuda yetenekliyim ve bunu onun için yapmam gerekiyordu.

Poppy kapıdan içeri adımını attığında, prova ettiğim küçük konuşmayı neredeyse unutuyordum. Yorgun ama evde olduğu için mutlu görünüyordu ve beni gördüğünde sıcak bir gülümseme verdi.

"Selam," diyor usulca, öpmek için eğiliyor. Orada oyalanıyorum, saçlarının kokusunu içime çekiyorum, bu anı ezberliyorum. "İyi misin? Yoğun görünüyorsun."

"İyiym," diye gülümsüyorum, sakinleşmeye çalışıyorum. Yapmak istediğim son şey onu korkutmak. "Bizim için akşam yemeği hazırladım. Rahatına bakıp benimle güvertede buluşmak ister misin?"

Gülümsemesi odayı aydınlatıyor. "Kulağa harika geliyor. Hemen döneceğim."

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, mumlarla aydınlatılmış küçük yuvarlak masada ve bahçeden gelen ortanca ve güllerden oluşan bir vazoda onu bekliyorum. Oturduk ve ona makarna tabağını uzattım.

"Bu çok güzel görünüyor, Bowie. Teşekkür ederim. Bu gece sadece biz miyiz?" "Sadece biz."

O sırtıyor, ben de rahatlamaya ve sohbete dalmaya çalışıyorum ama gerginim. O da fark etti.

"İyi misin?" diye soruyor konuşmada bir durgunluk olduğunda.

"Çok iyiym," diyorum, kendimi gerginlikten kurtarmak istiyorum ama başaramıyorum. "Ya sen?"

"Hâlâ iyiym," diyor, endişeli görünmeye başlayarak.

Ayağa fırlıyorum ve küçük bir tabak çikolataya batırılmış çilekle dönüyorum. Gözleri açılıyor.

"Beni şımartıyorsun," diyor. Bir tanesine uzanıyor, ben de ağzım sulanarak tadını çıkarmasını izliyorum.

Sonra müziği hatırlıyorum. "Kahretsin," diyorum nefesimin altında, tekrar zıplayıp müziği açmak için acele ediyorum. James Arthur'dan Rihanna'ya kadar herkesin yer aldığı çalma listem ortamı hazırlamaya hazır.

Calum Scott "You are the Reason" şarkısını söylemeye başladığında zamanlama mükemmeldi.

Tekrar oturduğumda endişeli görünüyor. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve cesaretimi toplamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Biliyorum, sen ve ben fırtınalı bir dönem geçirdik," diyorum. "Sana baktığımda kalbimi tutan kadını görüyorum. İçimdeki boş alanları alıp ışıkla doldurdun. Sen hayatıma girmeden önce de yaşıyordum ama gerçek anlamda *hayatta* değildim."

Gözleri parlıyor, dudakları aralanıyor. Sandalyeden kalkıp önünde diz çöktüğümde nefesi kesiliyor. Elimi cebime atıp küçük kadife kutuyu çıkarıyorum ve yüzüğü göstermek için açıyorum.

"Bunu hafta sonundan önce harekete geçirmeye başladım," diyorum ona, bu teklifin kendimi kanıtlamakla hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin onun karım olmasını istemekle ilgili olduğunu bilmesini istiyorum. "Seni seviyorum. Her günümü senin bana hissettirdiğin kadar değerli hissetmeni sağlayarak geçirmek istiyorum. Şimdi evet demek zorunda değilsin," diyorum, sesim hafifçe titreyerek, "ama yapabilseydim seninle bugün evlenirdim. Kalbimin sana ait olduğunu bilmeni istiyorum ve sen bu kelimeyi söyler söylemez sonsuzluğumuzun başlamasını istiyorum. Benimle evlenir misin, Poppy?"

"Bowie," diye fısıldıyor, eli kalbini örtmek için havalanıyor.

Dudakları titriyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Bir an sessiz kalıyor ve ben nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

Uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bana istediğim her şeyi verdin," diyor. "Seni çok seviyorum. Seni Becca'yla gördüğüm an başımın belada olduğunu anlamıştım." Gülümsüyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Senin karın olmayı her şeyden çok istiyorum."

"Öyle mi?" Törpülüyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. "Evet."

Yüzüğü parmağına takıyorum, ellerim hafifçe titriyor. Sonra ayağa kalkıp onu kendime doğru çekiyorum. Gülerken alnından, yanaklarından ve dudaklarından öpüyorum.

"Herkesin eve dönmesine ne kadar var?" diye soruyor. "Yeterince uzun değil," diyorum tenine karşı sırtarak.

Elimi tutuyor ve beni üst kattaki odamıza götürüyor. "Becca'ya söylemek için sabırsızlanıyorum ama önce seni ne kadar özlediğimi göstermem gerek."

Giysilerimizi olabildiğince hızlı bir şekilde soyuyoruz. Yatağın kenarına geldiğimizde beni yumuşak bir şekilde itiyor ve beni bayıltmış gibi yaptığımda gülüyor.

"Vay canına, gücümün farkında değilmişim," diyor gülerek.

Eğilip ellerimi karnına koyuyorum ve öpmek için eğiliyorum. "Selam küçük hindistan cevizi," diyorum usulca.

Karnını öpüyorum, ellerim göğüslerine gidiyor. Son zamanlarda o kadar hassaslar ki bazen sadece meme uçlarıyla oynadığımda boşalıyor.

Dilimi her seferinde bir tanesinin etrafında döndürüyorum ve bacakları bükülüyor. Onu sabitliyorum ve arkama yaslanıp üzerime doğru yönlendiriyorum. Saçları göğüslerinin üzerine düşmüş ve bebeğinin yumrularını sıyırmış bir tanrıça gibi görünüyor. Onu öne doğru çekiyorum.

"Sana burada ihtiyacım var, Kötü Stella." Başımı geriye eğiyorum. "Yüzüme."

Nefes nefese kaldı. "Seni boğacağım."

"Lütfen beni boğ." Yatak başlığını gösteriyorum. "Oraya ya da buraya tutunabilirsin." Saçımı gösteriyorum. "Sırf senin çekmeni özlediğim için uzatıyorum," diyorum kabaca. "Ve kaybettiğim bahis Rhodes'la girdiğim bahisti. Altı ay içinde evleneceğime dair bahse girmişti - benimle o kadar kısa sürede evlenmek zorunda olduğundan değil," diye aceleyle ekliyorum, "ama bunun gerçekleşmesini ne kadar çok umduğumu fark ettiğimde kabul ettim."

Gözlerinin içi eriyor ve ben sırtıyorum.

Göğüsleri göz hizasına gelecek şekilde kayıyor ve ben de onları avuçluyorum. Göğsümde ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum ve bana sürtünmeye başladığında, onu ağızıma gelecek şekilde kaldırıyorum. İnlemesiyle birlikte başı geriye düşüyor ve kalçaları titreyene kadar klitorisini vahşice emiyorum. Amcığı açgözlü ve ona istediği her şeyi veriyorum. Dilime karşı çırpınmaya başladığında meme ucunu büküğümde adımı haykırıyor. Elleri saçlarımı avuçluyor, bana karşı kasılıyor ve gevşeyene kadar devam ediyor.

Sonra onu indiriyorum ve başı boynumun kıvrımına düşüyor. Bir saniyeliğine nefesini tutmasına izin veriyorum, alt yarım terbiyeli olmasını söylemeye çalışırken ucum sabırsızca ona çarpıyor.

"Evet, lütfen," diyor sikim tekrar sallandığında ve ihtiyacım olan tek davet bu.

İçine süzülüyorum ve o çok hazır, çok istekli. Üzerimden kalkıyor ve sonra tekrar içime girerek benden boğuk bir çığlık çıkarıyor.

"Çok iyi, Poppy," diye gürlüyorum. "Benimle ne istersen yap. Ben seninim."

Daha hızlı gidiyor, zevkini kovalarken nefesi kesiliyor ve ben buna bayılıyorum. Onu vahşi ve benim için aç görmeyi seviyorum. Bu dünyadaki en güzel duygu. İçine pompalıyorum ve başı düşüyor.

Geri. Saçlarından bir yumruk dolusu alıyorum ve onu gidebildiğim kadar derine doldururken sevgili yaşam için tutunuyorum. Orgazmı bir çağrı ve yanıt yaratıyor. O çağırıyor ve ben de onu takip ediyorum, içine boşalırken içimde spazmlar oluşuyor. Dudaklarım onunkileri buluyor ve ben içinde titreşmeye devam ederken öpüşüyor, öpüşüyor ve öpüşüyoruz.

"Baba, Poppy! Artık güreşiyor musun?" Becca kafasını kapıdan içeri sokarak söylüyor.

Poppy gıcırıyor ve ben yorganı şimşek hızıyla üzerimizden çekiyorum.

Poppy yorganın altından, "Babana masaj yapıyorum," diyor. "Çocuk odası için kutuları kaldırırken kasımı incittim. Hemen çıkıyoruz,

Becca. Git bir şeyler atıştır, Poppy ve ben de birazdan geliriz. Masajım neredeyse bitti," diye zayıfça bitiriyorum.

"Tamam," diyor Becca mutlu bir şekilde ve kapıyı kapatıyor.

Poppy'nin kafası yorganın altından fırlıyor ve mahcup görünüyor. "Az önce ne *oldu*?" diye fısıldıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Eğer bir kış gördüyse bile bunun benim değil de senin kışın olmasına sevindim. Ama umarım bir şey görmemiştir." Parmaklarım gözlerimi ovuşturuyor ve kızımın bize doğru yürüdüğü görüntüsünü silmeye çalışıyorum. "Görmedi, değil mi?"

Dudaklarım seğiriyor.

"Bir kasın mı incindi?" Poppy sesi çatlayarak söylüyor. Sonra sessiz bir kahkahayla omuzları titriyor. "Çok utandım," diye hırıldıyor. "Tanrım, lütfen ona görmüş olabileceği her şey için geçici hafıza kaybı ver," diye dua ediyor ve sonra ben de gülmeye başlıyorum.

Ben onun omzuna gülerken birbirimize sarılıyoruz. Bunu atlattığımı düşündüğüm anda bir histeri nöbeti daha geçiriyorum.

"Bir dahaki sefere kesinlikle kapıyı kilitlemeliyim," diye zar zor çıkmayı başarıyorum. Sonunda kendimize gelip giysilerimizi giydikten sonra aşağıya iniyoruz. Annemden azar ıstırmayı bekliyordum ama o sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi davranıyor. Bayan McGregor gece izinli olmasına rağmen burada ve bir an için beni de azarlayıp azarlamayacağını merak ediyorum.

Becca muz yiyor ve bir tane de bana ve Poppy'ye uzatıyor.

Poppy bana kararsızca bakıyor ve ben omzumu kaldırıyorum. Belki de temizizdir.

Sonra Becca elini göğsüne koyuyor ve "Güreşirken ben kıyafet giyerim!" diyor.

Poppy'ye bakamıyorum. Bakamıyorum. Tekrar kahkahalara boğulmamak için gözlerim yuvalarından fırlıyor. Poppy'ye baktığımda yüzü yanıyor.

dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Giysiler, anladım," diyorum, sesim boğuk boğuk çıkarken Poppy homurtusunu bastırmak için öksürüyor.

Becca gülümsüyor, önerisinden memnun.

"Oh!" Poppy haykırıyor. "Haberlerimiz var."

"Aman Tanrım, beni haberlerden ancak masaj yaparken yakalanmak alıkoyabilir," diyorum içimden ve Poppy bir kez daha kıkırdamaya başlıyor.

Yan tarafıma dirsek atıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum.

Elini kaldırıp Becca'ya, anneme ve Bayan McGregor'a doğru sallıyorum. Hepsinin fark etmesi bir dakika sürüyor ve fark ettiklerinde bize doğru koşuyorlar.

"Poppy benim karım olacak," diyorum, yeniden heyecanlanmış hissederek. "Evet dedi."

"Siz de Tru ve Henley, Elle ve Rhodes, Sadie ve Weston gibi evlenin!" Becca bağılıyor. "Güzel pembe bir elbise giyiyorum!"

"Henley ve Tru'yu koridorda yenebiliriz, kim bilir?" Omzumu kaldırarak söylüyorum. "Ama evet. Evleniyoruz ve sen de güzel pembe bir elbise giyeceksin."

"Yaşasın!" Becca yumruğunu havaya kaldırarak "Yaşasın!" diyor.

Eğilip Poppy'nin başını öpüyorum ve sonra hepimiz birbirimize sarılıyoruz.

Belki de hayatım boyunca yaşadığım her şey, acı, reddedilme hissi... şimdi bunun değerini bilmek için hepsine değdi diye düşünüyorum. Bu yüzden elimde olsa bugün onunla evlenirdim. Artık bu kadar bütün hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, sonsuza kadar bunun tadını çıkarmak ve asla bırakmamak istiyorum.

Poppy ve ben odamıza gittiğimizde tekrar kutlama yapıyoruz, bu sefer kapı kilitli. Sonra uyumadan önce çocuklara mesaj atıyorum.

Poppy Keane benimle evleneceğini söyledi.

"Şunu izle," diyorum Poppy'ye, telefonumu kaldırarak. Bildirimlerle çılgına döndüğünde gözleri açılıyor.

PENN

NE OLUYOR? NELER OLUYOR? BIZLER BEKAR BABA OYUNCULARIZ.

RHODES

Vay anasını, ben gelmiş geçmiş en mutlu orospu çocuğuyum. Penn, yine başlamayalım, tamam mı? Başından beri bu isim yüzünden bizi nasıl rahatsız ettiğini hepimiz biliyoruz. Zamana ayak uydur, dostum. Büyüyoruz.

PENN

Zamana ayak uydurun diyen herkesin bir ayağı çukurdadır. WESTON

LMAO. Ahhh, bu en iyi haber. Sadie mutfakta neden bağırdığımı görmeye geldi ve ben de ona söyledim. Elle ve Tru'yla birlikte yüzük seçmenize yardım ettiğini söyledi. Ne oluyor be? Senin için bu kadar mutlu olmasaydım, gücenirdim.

Profesyonellere sorun ya da siz aptallara sorun, hesabı siz yapın.

RHODES

Her neyse. Elle'in onun için seçtiğim şeye takıntılı olduğunu bilmeni isterim.

HENLEY

Bowie, bu en iyisi! Şu anda çok mutluyum ve bizimle gurur duyuyorum. Oraya ulaşacaksın, Penn.

PENN

Oraya gitmek istemediğimi kaç kere söylemem gerekiyor? Ama sizi seviyorum çocuklar. Senin adına sevindim Bow.

Penn hakkında gülüşüyoruz ve ben gözlerimi kapatıyorum, kendimi hiç hissetmediğim kadar mutlu hissediyorum.

KIRKINCI BÖLÜM

SWIFT KICK

POPPY

Bowie'nin büyük boy kazağını başımın üzerine çekiyorum, kumaş tamamen şişmiş karnımın üzerine örtülürken rahatlatıyor. Yedinci ay sınırını geçtiğimde, erkek bebek vücudumu tamamen ele geçirdi. Bowie'nin 23 numarası göbeğimin üzerinde uzanıyor ama umurumda değil. Hamile vücudumu seviyorum. Muhtemelen Bowie'nin de buna takıntılı olması yardımcı oluyor. Yemin ederim bazen oraya küçük bir tapınak kurup tapınıyor. Her zaman yağlanıyorum, losyonlanıyorum ve seviliyorum.

Birbirimize bağlı olduğumuzu hatırlatması hoşuma gidiyor. Ben, Bowie, Becca ve kendi şampiyon punter'ımız.

Lafı açılmışken, ufaklık bana hızlı bir tekme atıyor ve kızlarla birlikte stadyuma gitmek için Elle'e gitmeden önce bir kez daha banyoya dönüyorum.

Tru ve ben arka koltukta dertleşiyoruz. Doğurmak üzere. Her an olabilir. Aslında Henley onu bu gece gelmekten vazgeçirmeye çalıştı ama o bunu kaçırmak istemedi. Sadece defans oyuncularından birinin hemşire olan eşi Chelle'in yakınlarda olması onu rahatlattı. Neyse ki Chelle harika biri ve bu gece bizimle bir süitte takılmayı memnuniyetle kabul etti.

Stadyuma vardığımızda, enerji elektrik gibi. Kalabalık çoktan kükremeye başlamıştı ve tavuk kanadı ve meyve tepsileri dağıtmamıza rağmen patlamış mısır ve sosisli sandviç kokusu havada süzülüyordu. Becca yanımda simit yerken bağırarak büyük ekranı işaret ediyor.

"Bak, Poppy! Televizyondayız!" diyor kamera üzerimizde gezinirken ve ikimizi de gururla Bowie'nin formalarını giyerken gösterirken.

Tru, biz maçı izlerken Henley'nin yorumlarını duyabilmek için sesi açıyor ve kamera sadece bana odaklandığında Henley'nin şakacı tonu beni güldürüyor.

"Ve işte başlıyoruz, bayanlar ve baylar, Bowie Fox'un bir numaralı hayranı bu gece ona tezahürat yapıyor. Bowie'nin formunda olmasına şaşmamalı, bir boz ayıyla mücadele etmeye hazır bir oduncu gibi görünüyor."

Bir başka yorumcu Daniel, kuru bir sesle. "Bunu görmek için iyi para verirdim-Fox bir boz ayıya karşı."

Üçüncü ses Melanie gülüyor. "Saçlarının yeniden uzamasına sevindim. Tekrar kestireceğini düşünmüyorsun, değil mi? Uzun saçla daha iyi oynadığını düşünmek hoşuma gidiyor... ama belki de bu sadece benimdir."

Henley gülerek, "Sadece seninle ilgili olduğunu sanmıyorum," diyor. "Tüm sezon boyunca ona Cueball Fox demek zorunda kalacağımızdan endişeleniyordum. Şimdi tekrar geldiğine göre hepimiz daha rahat nefes alabiliriz... stadyum ışıkları altında çok fazla parlıyordu."

Kızlar ve ben gülmekten kırıldık.

Henley oyuna geri döndü. "Ve bu gece tam bir güç merkezi," diyor, sesi heyecanla yükseliyor. "O koşucuyu gelecek haftaya atıyor ve dördüncü down'a zorluyor."

Bowie saha kenarına doğru koşarken kafasını kaldırıyor ve uzaktan bile beni aradığını anlayabiliyorum. Kalbim kabarıyor. Yumruğumu havaya kaldırıyorum ve beni fark ettiğinde o da aynısını yapıyor.

Melanie, "Onu gözleme gibi yassılaştırdı," diyor. "Biri şurubu versin."

Mustang'lerin hücumu tekrar sahaya çıktığında ve ilk oyunda bir gol attığında hâlâ gülüyorum.

Mustangler maçı domine ediyor ve kazandıklarında kulakları sağır eden bir ses duyuluyor.

Becca ve ben avazımız çıktığı kadar tezahürat yapıyoruz.

Eve geldiğimizde ev sıcak ve sessiz oluyor. Becca ile yatma zamanı rutinini uyguluyoruz ve Bowie eve geldiğinde ışıklar

Düşük. Bowie beni mutfakta buluyor ve kolları arkamdan dolanıyor.

"Göz kamaştırıcısın," diye mırıldanıyor, boynumu öperek. "Seni formamın içinde görmek... Sanırım bana insanüstü bir güç verdi."

"Bu doğru mu?" Kollarında dönerek alay ediyorum. "Sanki o insanüstü güç hâlâ senin içinde titreşiyor gibi." Sertliğini göbeğimin üzerinde kaydırmak için dizlerini büktüğünde sırtıyorum. "Ahh, haklı olduğumun kanıtı." Kavrayışından sıyrılıp omzumun üzerinden fırlatıyorum, "Seninle üst katta yarışalım."

Şakacı bir hırıltı çıkarıyor ve beni kolayca yakalıyor. "Bunu üzerinde mi bırakalım yoksa seni soyalım mı?" Kavrayıcı elleri üzerimde geziniyor ve ben de dönüp ona bakarak geriye doğru yürürken gülüyorum.

"İkisine de ne dersin? Şimdiye kadar buna hazır olduğumu bilmen gerekirdi."

"Benim açgözlü küçük nişanım," diyor sırtarak. "Şimdiye kadar benim de buna hazır olduğumu bilmen gerekirdi." Uzun, kalın aletini yavaşça ve kasıtlı olarak okşuyor ve ağzım sulanıyor.

Aceleyle yatak odamıza gidiyorum ve şimdiye kadar birbirimizi çok iyi tanıdığımızı kanıtlıyoruz.

"Doyumsuzsun ve ben buna bayılıyorum," diyor Bowie, içime girebildiği kadar girerek.

İlk sefer banyo tezgahının üzerindeydi. Beni oraya yerleştirdi ve başımı aynaya yasladım, ona kolay erişim sağlayacak kadar geriye eğildim. Bu sefer, duşta beni arkadan alırken göğsü sırtımın üzerindeydi. Bu gece şimdiden üç kez orgazm oldum.

O haklı, ben doyumsuzum. Onu her zaman istiyorum.

O hamilelikten olduğunu düşünüyor, ben de ondan olduğunu düşünüyorum. Basketbol göbeğimin etrafında biraz çalışmamız gerekiyor, ama bu bir sorun olmadı. HEM DE HIÇ.

Ertesi sabah ikimizin de telefonları bildirimlerle doluydu. Bowie kendi mesajlarına bakarken ben de kendi mesajlarıma bakıyorum ve nefesim kesiliyor.

"Tru ve Henley'nin bir kızları oldu!" Ağlıyorum. "Avery Claire Ward. Buna bayıldım."

TRU

Henley'e söylemeyin ama haklıydı... Maçın heyecanı beni doğuma sürükledi! Tamam, tamam,

sonrasında seks de muhtemelen katkıda bulundu. 🙄 Üzgünüm, TMI. Avery Claire

Bu sabah 3'te doğdu, sağlıklı ve çok tatlı bir şey. Çok aşığım.

Küçük meleğin resmi ekte ve o muhteşem. Koyu renk saçları ve dolgun dudaklarıyla tam bir rüya.

SADIE

Aman Tanrım, buna inanamıyorum. Sonunda geldi! Muhteşem bir kız. Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum!

ELLE

Ne kadar güzel bir isim, ne kadar güzel bir bebek. Ağlamıyorum. Nasılsın anne? CALISTA

Patlama ile gitmenin yolu. Çok çekici, Tru.

Sonra bir mesaj atarım.

O bir rüya. Tek kelimeyle mükemmel. Onunla tanışacağım için çok heyecanlıyım!!

Bowie yanımda kıkırdıyor ve ben ona mesajımı gösteriyorum. Sırıttıyor ve bana kendisinininkini gösteriyor.

HENLEY

Üzerine titreyeceğim küçük bir kızım daha oldu! Minik parmaklarını kalbimin etrafına doladı bile. Yeni koğuşunuzla tanışın, Avery Claire.

Resim Tru'nun gönderdiğine benziyor ama bunda sırıttıyor gibi görünüyor. Telefona gülümsüyorum.

RHODES

Kahretsin, o mükemmel.

WESTON

Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar! Söyleyin ve biz de orada

olalım. HENLEY

O gerçekten mükemmel. Eve döndüğümüzde sana haber veririm. Hastanede olduğumuz sürece kızımı uyumaya zorlayacağım. O benim kahramanımdır. Yeni bebek sahibi olduğumu asla bilemezsin. Dinlenmek için kızımıza bakmakla o kadar meşgul ki.

Bowie'ye geri veriyorum ve bir şeyler yazıyor, yüzünde bir gülümseme
Dud beliriyor
akla

r. Kalkıp banyoya gittim ve dişlerimi fırçalarken Bowie içeri giriyor ve kendi saçını fırçalamaya başlıyor. İşimiz bittiğinde kollarını belime doluyor ve aynada bana bakıyor.

"Onlar adına çok mutluyum," diyorum. "Bebeğimizin biz farkına varmadan burada olacağına inanamıyorum."

Boynuma sokuluyor. Saçları henüz çenesine kadar gelmemiş ama dalgalı, gözlerine dökülüyor ve tenimi gıdıklıyor. Dün gece çektiğim için her yöne doğru gidiyor.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Çenesini başıma yaslıyor. "Düğün için bir tarih konuşalım mı? Seni acele ettirmek istemedim ama-" Bana sırtlıyor.

Bugünlerde bu kadar hızlı gülümsemesi hâlâ kalbimi çarpıtıyor.

"Seni acele ettirmek istemedim," diye itiraf ediyorum. "Bugün o zaman?" diyor ve ben gülüyorum.

Karnımı işaret ediyorum. "Ben bir evim."

"Sen değilsin. Bu küçük basketbol göbeğini özleyeceğim," diyor göbeğimi okşayarak.

Karnım ellerinin altında yuvarlandığında gülüyoruz.

"Belki sezon bittiğinde?" Aynada onun ellerine bakıyorum, düşüncelere dalıyorum.

"Nereye gittin?" diye takılıyor.

"Ah," diye sırtıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum. "Tropik bir yerde, kumsalda evlendiğimizi hayal ediyordum."

"Hayalindeki düğün bu mu? Kumsalda mı?" İç çekiyorum. "Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Eğer istediğin buysa, yapacağımız şey de bu."

Kaşlarım kalktı. "Ben... bunu yapmak zorunda değiliz. Ben sadece-"

"Senden sadece..." Alay ediyor. "Tam olarak istediğin şey olmalı." "Ne istiyorsun?"

"Karım olmanı istiyorum. Ne kadar erken, o kadar iyi."

Dönüyorum ve parmaklarımı boynuna doluyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor ve eğilip şakağımdan öpüyor. "Yani bebek doğduktan sonra mı evleneceğiz?" Dudakları hafifçe somurtarak dışarı çıktı.

Gülüyorum. "Yani, daha önce evlenmiş olmak *güzel* olurdu ama bu çok erken." "Evet, zaten artık hiçbir yere uçamazsın..."

Sırıtiyorum. "Gerçekten benimle hemen evlenmek istiyor musun?" Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten şüphe mi duyuyorsun?"

Gülüyorum. "Oh, kudretli olan nasıl da düştü..."

Yan tarafımı gıdıklıyor ve ben de kıkırdayarak yolundan çekiliyorum. Beni banyodan kovalıyor ve dizlerimin arkası yatağa değdiğinde, kollarını bana doluyor, elleri arka tarafıma iniyor.

"Beni her geçen gün daha da derine düşürüyorsun," diyor.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

MOMOSAS

BOWIE

Rhodes'un evine vardığımız anda bu bebek partisinin efsanevi olacağını anlıyorum. Arabayla geçtiğimiz ağaçların arasında kocaman bir çiçek sergisi ve ardından evlerinin arkasındaki alana giden bir balon kemer var. Evleri muhteşem, göl de çok uzakta değil. Duşumuzu içeride alıp almamayı tartıştık ama hava bu güzel Ekim gününü kaçırmak için fazla mükemmeldi.

"Her şey çok güzel görünüyor," diye nefesini tutuyor Poppy.

Kızlar etrafını sarıyor, önce ona sonra da bana sarılıyorlar. En iyi arkadaşlarımla evli olan ve benim de ailem haline gelen bu kadınların Poppy'yi böylesine içtenlikle karşılamalarına bir kez daha minnettarım. Bizim ailemiz.

"Bree çok yardımcı oldu," diyor Elle, gülümsemesi geniş. "O olmasaydı bunu başaramazdım."

Henley'nin eski karısı Bree de onun adını duyuyor ve gelip bize sarılıyor. Harika biri. Henley'nin şansı yaver gitmiş, eski eşiyle barışçıl bir ilişkisi var.

"Teşekkürler Bree," diyorum ona sarılırken. "Her şey çok güzel görünüyor."

"Sizin adınıza çok mutluyum," diyor kolumu sıkarak. "Sizi böyle görmek harika."

Ona gülümsüyorum ve o bir şeyleri düzeltmek için yanıma geldiğinde her şeyi içime çekiyorum. Rüzgârda dalgalanan sevimli bir "Bebek Tilki" pankartı var ve baktığım her yerdeki ormanlık tilki temasına uyuyor. Izgara çalışıyor, müzik mükemmel seviyede ve herkes bir arada olmaktan mutlu. Benim karmakarışık ailem... Onlarsız ne yapardım bilmiyorum.

Bay ve Bayan McGregor burada. Annem de burada, etrafta dolaşıyor. Onu Tru'nun annesi Stephanie'yle gülerken görüyorum, kafasını sallıyor ve kendi halindeymiş gibi el kol hareketleri yapıyor. Poppy'nin ailesiyle çoktan kaynaşmış, onlar da buradalar ve yakınlarda sıcak elma şarabını yudumluyorlar. Annemin arkadaş edindiğini görmek güzel. Tanrı biliyor ya, benden başka odaklanacak birine ihtiyacı var.

Marley ve Eric hafta sonu için buradalar ve Poppy'nin işten birkaç arkadaşı da.

Poppy herkesi selamlarken gözleri parlıyor ve bizi yemeklerin olduğu masaya götürüyor.

"Aman Tanrım, momosa bar," diyor Poppy. "Her şeyi düşünmüşsünüz!"

"Ben de bu konuda çok heyecanlıydım," diyor Tru. Alkolle donatılmış başka bir masayı işaret ediyor. "Bowie, mimoza barını ziyaret etmek isteyebilirsin ama momosa'lardan da alabilirsin."

Kıkırdıyorum ve Becca'nın tabağını

taşımasına yardım ediyorum. "Hey, Bowie."

Dönüyorum ve Koç Evans'ı görüyorum. Eşyalarımı yere bırakıp elini

sıkıyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum ona.

"İşe yaradığı için memnunum," diyor. "Davetiyemi aldığımda ve tüm ekibin geleceğini duyduğumda, bunu kaçıramayacağımı biliyordum."

"Burada olman çok anlamlı."

Omzumu sıkıyor ve oturacak bir yer buluyoruz. Yemeğimizi yedikten sonra Avery'yi kucağıma alma sırası bana geliyor. O kadar tatlı ki, kalbimi sızlatıyor. Henley'ye bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bu kadar küçük olduğuna inanamıyorum," diyorum.

"Değil mi? Şimdiden çok büyüdü," diyor gururla. "Biliyorum.

Onu son kucağıma aldığımda daha da hafifti."

Biraz sonra Elle, "Tamam, şimdi hediye zamanı," diye sesleniyor. Bizim için hazırlanmış, çiçek ve balonlarla süslenmiş sandalyelere geçmemizi işaret ediyor, biz de geçiyoruz.

"Şurada herkesle birlikte oturamayacağımızdan emin misiniz?" diye soruyorum ve herkes gülüyor.

Rhodes, "Hediyeleri açarken saklanamazsınız," diyor. "Hayır. Efendim."

Açmaya başlarız. Bazı hediyeler pratik... yumuşak battaniyeler, minik çoraplar, bir

Henley'nin çok kapsamlı olduğunu iddia ettiği monitör, casus aleti olarak da kullanılabilir. Diğerleri de komik... Üzerinde Penn'in yüzü olan bir bebek çingırağı, Rhodes'tan "Rhodes Amca patrondur" yazan bir önlük ve Sadie ve Weston'dan futbol esprileri olan bir dizi tulum.

Becca hayatının en güzel anlarını yaşıyor. Hediyelere bayılıyor ve kızlar da onu düşünerek "Gelmiş Geçmiş En İyi Abla" yazan bir tişört ve kardeşi doğduğunda koleksiyonunda yer alması için birkaç yeni çerçeve verdiler.

Her hediye açarken Poppy ve ben gülmekten kendimizi alamıyoruz. Sonra da bu kadar harika arkadaşlarım olduğu için hayretler içinde başımı salladığım hediyelere geçiyoruz. Kaydını yaptırdığımız bebek arabası, mama sandalyesi... Tüm ihtiyaçları ve daha fazlasını alıyoruz.

"Çocuklar, bu... aklımı başımdan aldı," diyor Poppy, sesi çatlayarak. "Çok teşekkür ederim. Bunu çok özel kıldınız." Elle, Tru, Sadie ve Calista'ya döner. "Bazen sizi bu kadar kısa süredir tanıdığımı inanmıyorum. Bana kucak açtınız ve çok sevildiğimi hissettirdiniz. Hepinizi çok seviyorum. Hepinizi seviyorum." diyor herkese. Sonra bana dönüyor ve titrek bir gülümseme veriyor. "Seni seviyorum," diyor.

"Awww," herkes ağlıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona. "Ve ne dedi. Bu inanılmaz bir gündü... inanılmaz bir yolculuktu. Sizler beni aşkı bulduğumda büyük bir heyecan yaşayacağım konusunda uyarmıştınız ve çok haklıydınız."

"Arkadaki insanlar için bunu biraz daha yüksek sesle tekrarlayabilir misiniz?" Rhodes bağırıyor.

Homurdanıyorum. "Haklıydın," diye bağırıyorum. "Bu daha doğru," diyor gülerek.

Henley elinde bir mikrofonla öne çıktı. Penn, Rhodes ve Weston iki yanından onu çevreliyor.

"Biz hazırlandı a küçük bir şey." Henley Duyurulur, gözleri parlıyordu. "Bebek Tilki'nin şerefine bir rap."

Poppy gülüyor ve ben inliyorum.

"Bu iyi olmalı," diyorum. "Getir bakalım."

Hoparlörlerden bir ritim yükselmeye başlıyor. Hepsi başlarını sallıyor ve Penn omuzlarını yuvarlıyor.
Henley havalanırken elini kaldırır.

*"Yo, çocuk odasına gelin, bebek
babası kabilesine katılın,
Büyük, kötü vuruşlarımız ve bebek konuşması
havamız var. İşte oyun, anne ve baba,
Radikalleşmek üzere,
Ben bir futbol babasıyım."*

Gözlerimi siliyorum, Henley'nin gidişini izlerken çok gülüyorum. Henley mikrofonu Rhodes'a verd i ğ i n d e , Henley için tezahürat yapıyoruz.
"Hut, hut! Yürüyüş! Hadi gidelim!" diye bağırıyor çocuklar.
Rhodes sözlerine başlarken bana ukala bir sırıtış atıyor.

*"Alın tulumlarınızı, bezlerinizi ve emziklerinizi sıraya dizin
Sesinizi yüksek tutun
Ve pudranı aşağı indir Omuzuna
bir bez koy, Çünkü tükürük
uçacak, Sonra ninni söylerken
sıkı ucunla çalış.
"Ninni söylerken sıkı ucunu çalıştır."*

Sıkı uç derken göz kırpmıyor ve ben kendimi kaybediyorum. Ve nakarata başlamadan önceki son dizeyi bağırarak söylediklerinde kendilerini daha da kaybediyorlar.

*"Touchdown, do the rock-and-sway,
Sallan ve sallan, bütün gece sallan ve sallan.
Touchdown, rock-and-sway yap,
"Bütün gece sallan ve sallan, sallan ve sallan."*

Sırada Weston var ve en gergin görünen o, ama o da teslim ediyor.

"Get them arms tucked in

*Onları sıkıca kundakladığında,
Ya son bölgeyi korursun ya da bütün gece uyanık
kalırsın. O kıcı bir kuyruk gibi sarmak lazım.
Yatırın onları beşiğe
Bir oyun kurucuyu indiriyorsun.
Yatır onları beşiğe
Bir oyun kurucuyu çuvallıyorsun."*

İçlerinde olduğunu bilmediğim ve onları çok dans ederken gördüğüm komik bir dans yapıyorlar. Ve sonra hepsi nakaratı tekrar söyler.

"Touchdown, do the rock-and-sway,

*Sallan ve sallan, bütün gece sallan ve sallan.
Touchdown, rock-and-sway yap,
Bütün gece rock-and-sway, rock-and-sway yap."*

Penn, Sam'e ona katılmasını işaret ediyor ve birlikte breakdans yapıyorlar. Herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Sonra Penn mikrofonu alıyor.

"Toparlan, küçük dostum,

*Bu oyunun yıldızı sensin. Seni
sallayacağım, bebek Fox, Adını
fısıldayacağım.
Seni bir futbol topu gibi tutacağım,
Çığlık attığında seni öpeceğim,
Beceriksizlik yok, sadece kucaklaşma var.
Bir rüya gibi uyuyana kadar.
Beceriksizlik yok, sadece
kucaklaşma
Bir rüya gibi uyuyana kadar!"*

Hepimizi işaret ediyor. "Herkes şimdi!" Ve
hepimiz nakaratı söyleriz.

*"Touchdown, do the rock-and-sway,
Sallan ve sallan, bütün gece sallan ve sallan.
Touchdown, rock-and-sway yap,
Bütün gece rock-and-sway, rock-and-sway yap."*

Sonunda hepimiz ayaktayız, sallanıyoruz ve şarkı söylüyoruz. Annem ve Stephanie birbirlerine kalça tokuşturuyor ve rap bittiğinde herkes alkışlıyor ve yüksek sesle çığlık atıyor.

Poppy gözlerini siliyor ve bana doğru eğiliyor. "Bu... başka bir şeydi." Gülüyor. "Bu çok iyiydi," diyor daha yüksek sesle. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Eğer futbol senin için işe yaramazsa..."

"Futbola devam et," diye araya giriyorum ve herkesi daha çok güldürüyorum. Yanlarına gidip onlara sarılıyorum. "Yarı uykulu bir halde bebeğimi sallarken bu şarkıyı söyleyeceğim... ve sizi düşüneceğim. Bu harikaydı."

Weston gülerek, "Sizin için kendimizi aptal yerine koymaktan mutluluk duyuyoruz," diyor.

Rhodes, "Tabii ki öyleyiz," diyor. "Başka türlü olmazdı." "Ben de öyle," diyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SÜRPRİZLER

POPPY

Birkaç hafta sonra, derin bir yuva yapma moduna girdim. Kasım ayının başındayız ve havalar soğudu. Yuva yapma dürtüsü beni tüm gücüyle vurdu. Doğum tarihime daha bir hafta var ve doktorum bana ilk kez doğum yapan annelerin genellikle doğum tarihlerinin daha geç olduğunu hatırlatıp duruyor, bu yüzden süreci aceleye getirmemeye çalışıyorum... ama bu bebeğe sahip olmaya çok hazırım. Geçtiğimiz haftayı çocuk odasını yeniden düzenleyerek, minik gömlekleri katlayıp yeniden katlayarak ve hastane çantasını takıntılı bir şekilde kontrol ederek geçirdim. Her şey olabildiğince hazır.

Henley ve Tru herkesi Rose & Thorn'a gece gezmesine davet ettiğinde, bir mola vermek için can atıyorum. Hâlâ doğum izninde değilim ve evden çıkmak istemiyorum ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Restorana girdiğimizde bunun sıradan bir buluşma olmadığını hemen anlıyorum.

"Neler oluyor?" Bowie'ye soruyorum. "Beni aşar," diyor.

Kocaman bir pastanın etrafında sadece yüksek masalar var. Çiçekler ve müzik var ve tüm ekip burada. Henley ve Tru bize bakıyor.

içeri girdiğimizde. Herkes içkisini aldıktan sonra (benim için köpüklü meyve suyu), Henley boğazını temizliyor ve Tru onun koluna giriyor.

"Evet," diye başlıyor Henley, yüzünü aydınlatan bir sırıtışla, "hepinize söylememiz gereken bir şey var..."

Tru'ya bakıyor ve o da sırtarak başını sallıyor. "Evlendik!" diye anons eder. Odada çığlıklar, hıçkırıklar ve kahkahalar patlıyor. Benim çenem düştü.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?" Herkesle birlikte ben de soruyorum.

"İki gece önce," diyor Henley. "Sadece biz ve çocuklar Vegas'a uçtuk ve küçük, şirin bir şapelde sessiz bir tören yaptık."

Tru ona doğru eğilerek gülümsüyor. "Büyük bir olay olsun istemedik. Çok fazla yaygara. Ve doğru zamanı beklemekten yorulduk, bu yüzden sessiz kaldık ve Bree çocukları bıraktıktan sonra yola çıktık. Balayını sezon bitene kadar erteliyoruz ve bunun için gerçek törenden daha fazla zaman ve para harcamak istedik."

Penn dramatik bir şekilde, "Biz olmadan evlendiğinize inanamıyorum," diye inliyor.

"En azından parti sonrası için buradayız!" Sadie kadehini kaldırarak, "En azından parti sonrası için buradayız!" diyor.

Henley, bir Elvis papazının onları evlendirmeye çalışmasıyla ilgili komik bir hikâye anlatmaya başlıyor ve *daha sakın bir papaz* istemek zorunda kalıyorlar, *lütfe*n. Konuşması o kadar hareketli ki kendimi haftalardır gülmediğim kadar gülerken buluyorum. Ve sonra bunu hissediyorum; bebeğin aniden aşağı doğru kayması gibi garip, alçak bir his.

Gülmeyi aniden kesiyorum, bir elimi karnımın altına koyuyorum, sanki onu tutmaya çalışıyormuşum gibi. "Oh," diyorum sessizce.

Bowie'nin gözleri anında bana kayıyor. Bugünlerde beni bir *şahin* gibi izlediğinden ifademdeki her ince değişikliği okumayı öğrenmiş. Hem de paranoyak bir şahin gibi.

"Az önce bir şey oldu," diyorum şaşkınlıkla göz kırparak.

Bir eli belimde, diğeri karnımda geziniyor. "Nasıl oldu? İyi misin?" diye soruyor, gözleri endişeyle doluyor.

"Sanırım bebek... düştü," diyorum gergin bir şekilde yutkunarak. Daha önce hissettiğim tüm diğer hareketlerden farklı - daha ağır, mesaneme daha kuvvetli bir baskı. "Bowie... Sanırım hastaneye gitmem gerekiyor." Gözleri irileşiyor ve beni duyan tüm grup sessizliğe gömülüyor. Sessiz olduğumu sanıyordum ama

aciliyetim anlaşılmış olmalı. Orada

Kucaklaşmalar ve iyi dilekler havada uçuşuyor ve hızlıca vedalaşıyoruz.

"Çantam bile yok," diyorum.

"Biz sana getiririz," diyor Elle. "Hiçbir şey için endişelenme. Sen işlerin nasıl gittiğine bak, hazır olduğunda Becca'yı da getiririz."

Becca endişeli bir şekilde yanımda duruyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Burada kal ve bir süre herkesle eğlen. Doktorun ne dediğini sana bildireceğiz. Kardeşin için henüz zaman gelmemiş olabilir ama öğreneceğiz."

"Ben de gidiyorum," diyor ayağını yere vurarak.

Doğum sırasında yanımda olmasını istemeyecek kadar gerginim, tüm bunlara nasıl tepki vereceğinden emin değilim ama oğlumuz doğduğu anda yanımda olmasını istediğimi biliyorum.

"Söz veriyorum, o gelir gelmez orada olmanı sağlayacağız, tamam mı?" Bowie ona söyler.

"Merak etme, ikimizden biri senin hemen orada olmanı sağlayacak," diyor Sadie.

diyor

"Onu görmek istiyorum," diyor Becca heyecanla. Ona sarılıyorum. "Ben de."

Bowie önce ona, sonra da çocuklara sarılıyor ve çıkışa doğru ilerliyoruz. Bowie aniden, "Keşke biz de çoktan evlenmiş olsaydık," diye ağzından kaçırıyor.

Henley sırtarak onun omzuna vuruyor. "Ben de," diyorum ona gülümseyerek.

Duyguları bundan daha derinlemesine inceleyecek zaman yok çünkü ben Hastaneye gitmek için bir aciliyet hissediyorum ama onun bu şekilde düşündüğünü bilmek kalbime sıcak bir vaat gibi yerleşiyor.

Bowie yanlış kapıdan çıkmaya çalışıyor.

"Bowie, diğer taraftan dostum!" Weston arkasından sesleniyor.

Herkes hafifçe kıkırdıyor ama yüzlerindeki endişeyi de görebiliyorum.

"Oraya kadar iyi olacak mısınız?" Rhodes soruyor.

"Evet," diyor Bowie.

Ama sonra arabaya biniyoruz ve normalde soğukkanlı olan adamım kekeliyor, trafik rotaları ve olmayan kestirme yollar hakkında saçma sapan konuşuyor... ve acaba arabayı başka birine mi kullanırmalıydık diye düşünüyorum.

"Otoyoldan gideceğiz - hayır, bekle, yan sokak daha hızlı olabilir... Yani, arabayı uçuracağım. Hayır, demek istediğim bu değildi."

Elimi koluna koydum ve güven verici bir şekilde sıktım. "Ben iyiyim," diyorum ona usulca. "Korkuyorum ama iyi olacağız."

"Evet." Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. "Seni seviyorum, Poppy."

"Ben de seni seviyorum."

Bu sözler onu sakinleştirir gibi oldu ama sonunda hastaneye varmamız bir mucize. Titrek ama hazır bir şekilde vardık. Yaptığım onca hazırlığa rağmen, *bu gece* bir bebek sahibi olmaya hazır değildim, ama şikayet etmiyorum.

Tekerlekli sandalyeyle geri götürüldüm ve ilerlememi kontrol etmek için geri gelmeleri çok uzun sürmedi.

"Dr. Talbot'u aradık, sadece burada olduğunuzu bildirdik ve doğumda olup olmadığınızı öğrendikten sonra onu bilgilendireceğiz."

"Tamam," dedim.

Birkaç dakika sonra ikiye kadar genişlediğimi ve bu gece burada kalacağımı söylediler. Odama taşınmam ve Bowie'nin ailemi ve grup mesajımızdaki herkesi bilgilendirmesi için biraz beklemem gerekiyor.

Koridordaki sürekli uğultuya kıyasla hastane odası sessiz. Sarkık beyaz yastıklara dayandım ve her şeyi izleyen bir makineye bağlandım, kasılmaları izlemek için karnımın etrafında bir bant var, ki kasılmalar hızlandı. Bowie yanımdan ayrılmadı. Doğum şarkı listemiz çalıyor, hastane buzu elinin altında ve elimi tutuyor, biraz paniklemiş görünüyor.

"Canın acıyor mu?" diye soruyor.

"İyiyim. Henüz çok kötü olmadı. Çoğunlukla kötü kramplar gibi, gerçi son kasılma pek iyi değildi." Burnumu kırıştırıyorum.

Başını sallıyor. "Canının yanmasını istemiyorum. Bu işin en kötü yanı bu."

"İyi olacağım... Sanırım. Bilinmeyen en korkutucudur."

"Sen-"

Kapı çalınır ve Rhodes kafasını kapıdan içeri sokar. "Hey... bizi göndermekten çekinmeyin, ama küçük bir sürprizimiz var."

"Ah... tamam," diyor Bowie, bana bakarak. "Biz kimiz?" diye soruyor Rhodes'a.

"Hepimiz."

Bowie bana tekrar baktığında gözleri kocaman açılmıştı.

"Merak ediyorum," diyorum ve o da başını sallıyor, dudakları yukarı kıvrılıyor.

"Tamam, içeri gel. Onları dışarı çıkarmak istediğin anda bana haber ver," diyor.

Başımı sallıyorum. Herkes odaya giriyor ve ortam hareketleniyor. Becca Bowie'ye sarılıyor ve beni görünce endişeli görünüyor. Uzanıp elini tutuyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Penn tanımadığım bir kadınla en son içeri giriyor ve gözlerim kısılıyor.

"Penn," diyor Bowie yavaşça, "ne giyiyorsun?"

Penn siyah gömleğini düzeltirken ve boynunda görünen beyaz şeride dokunurken çılgınca gururlu görünüyor. "Oh, bu mu?" diyor umursamazca. "Senin için atandım. İnternette. Artık bir din adamıyım. Hep bunu söylemek istemişimdir. Pek sayılmaz ama kulağa hoş geliyordu." Omuz silkiyor, sırtıyor. "Bu da Dorene. Onunla tanıştın mı emin değilim, Poppy."

"Sanmıyorum," diyorum.

Dorene sıcak bir şekilde gülümsüyor. Elinde bir dosya var ve merhaba diyor.

"Dorene, Joseph Collins'in kuzeni - merkezimiz, hatırladın mı? Her neyse... İlçe yazı işleri müdürlüğünde çalışıyor ve size evlilik cüzdanı ayarlayabilir."

Önce Penn'e sonra Dorene'e bakıyorum. "Asla olmaz," diye nefes alıyorum. Bowie'ye bakıyorum, o da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor. Sonra *sertçe* gülmeye başlıyor. Herkesi o kadar hazırlıksız yakalıyor ki, onlar da gülmeden önce tam otuz saniye boyunca sessiz kalıyorlar.

"Hadi düğün yapalım!" Bowie diyor ki. Ve aynı hızla elini yüzüme koyuyor. "Eğer istersen."

Sırtarak başımı sallıyorum.

"Emin misin?" diye soruyor. "Yine de tam bir tören için seni tropikal bir yere götüreceğim."

"Evet, lütfen. Gerçi pek balayı olmayacak." Yüzümü buruşturuyorum ve o da gülüyor.

"Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak," diyor.

Elle hastane çantamızı kaldırıyor. "Kabul ediyorum demeden önce bir şeye ihtiyacın olursa çantan burada."

"En azından bu hastane önlüğünden kurtulup sevimli pijamalarımı giymek istiyorum," diyorum.

"Tamam, herkes beş dakika mola versin," diyor Bowie.

Odadan çıkıyorlar ve üstümü değiştirmek için ayağa kalkarken bir kasılma yaşıyorum. Durup nefes alıyorum ve sonra Bowie üstümü değiştirmeme yardım ediyor. Tekrar yerleştikten sonra iç geçiriyorum.

"Düğün günümde tam olarak böyle görünmeyi hayal etmemiştim."

Ona bakmam için çenemi tutuyor. "Bana hiç şu anki kadar güzel görünmemiştin."

"O zaman bunu unutma çünkü doğum yaptığımda retinalarını yaralamak üzereyim."

Bir kakhaha patlatıp beni öpüyor ve sonra herkese hazır olduğumu söylemeye gidiyor. Arkasını döndüğünde bir kasılma daha yaşıyorum ve hemen yanımda oluyor.

Penn'e "Çabuk olması gerekiyor çünkü kasılmaları artıyor" diyor.

Herkes yatağın etrafında toplanıyor. Becca Bowie'ye yaslanıyor ve bana gülümsüyor.

"Sevgili dostlarım," diye başlıyor Penn ve birden fazla homurtu duyuluyor. "Bowie Fox ve Poppy Keane'in aşkını kutlamak için bu hastane yatağının etrafında toplanmış bulunuyoruz."

Kıkırdıyorum ve sonra midem sıkışmaya başlayınca derin bir nefes alıyorum. Penn'in gözleri, kasılmalarımı takip eden makinenin yüksek bir tepe noktası bıraktığını gördüğünde yuvarlaklaşıyor.

Yüksek bir sesle "Şu anda bir tane mi geçiriyorsun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum ve Bowie'nin elini sertçe sıkıyorum.

"Devam et," diyorum dişlerimin arasından.

"Sen, Bowie Fox, Poppy Keane'i kocan olarak kabul ediyor musun? Yani, karın?"

Daha fazla titreme.

"Kabul ediyorum," diyor Bowie.

"Sen, Poppy Keane, Bowie Fox'u kocan olarak kabul ediyor musun?"

Kasılmalar hafiflemeye başlıyor ve titrete bir nefes alıyorum. "Kabul ediyorum."

"Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" Penn ikimizin arasına bakarak söylüyor.

"Seni düşündüğümde çok daha fazla seviyorum," diyor Bowie. "Beni en mutlu adam yaptın ki bu bile başlı başına bir mucize. Tek istediğim seninle bir hayatı paylaşmak. Ve sahilde evlendiğimizde daha iyi yeminler etmek için çalışacağım."

Ona gülümsüyorum. "Bana şimdiden mükemmel yeminler gibi geliyor. Seni çok seviyorum Bowie. Senin karın olmak..." Ağzımdan nefes alıyorum. "Her şey," diye aceleyle söylüyorum. Ona odaklanmaya çalışıyorum ama bu sefer konuşmak giderek zorlaşıyor. Bowie'ye başımı sallıyorum, acıyla başa çıkmaya çalışırken dudağımı ısırıyorum.

Bowie, Penn'e toparlaması için işaret ediyor.

Penn, "*Colorado eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum,*" diyor, o kadar hızlı söylüyor ki sanki bir şarkı ileri sarılmış gibi. "*Gelini öpebilirsiniz.*" O nefesini kaybederken omuzları düşüyor, aynı anda ben de benimkini yakalıyorum.

Ben gülüyorum ve Bowie beni öpüyor. Herkes alkışlıyor ve bizi tebrik ediyor. Penn gururla, "*Gelmiş geçmiş en iyi düğün,*" diyor.

"Teşekkür ederim. Bu şimdiye kadarki en güzel sürprizdi," diyorum. "Biz evlendik!" "Artık benim annem misin?" Becca soruyor.

"Olmamı istiyorsan," diyorum gözlerim yaşararak. "Evet," diyor basitçe.

"Evet," diyorum. "Seni seviyorum, benim tatlı Tater Tot'um," diyorum ve o da gülümsüyor. "Anne ve Becca'nın fotoğraflarını çekecek miyiz?"

"Tabii ki yapacağız."

Bir kasılma daha geliyor ve Sadie Becca'yı odadan dışarı çıkararak, "Bebek geldiğinde bize haber ver!" diyor.

"Seni seviyorum," diyor Tru.

Ben de onlara "Hepinizi seviyorum" diyorum.

Oda tekrar sessizleştğinde Bowie eğilip beni öpüyor. Bu seferki yavaş ve çok tatlı.

"Merhaba Bayan Fox," diyor.

Saçlarını çekiştiriyorum ve onu tekrar öpüyorum, *kocamı*.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÜNYAYA HOŞ GELDİNİZ

BOWIE

Ertesi sabahın erken saatleri. Hastane odası fırın gibi ve ne yazık ki yaptığım hiçbir şey odayı soğutmuyor. Hemşirelerden biri havalandırmada sorun yaşadıklarını söyledi. Gömleğim sırtıma yapışıyor ve alnımda ince bir ter tabakası var. Poppy'nin yanakları kızarmış, saçları şakaklarında nemli. Çok yorgun. Üzerine eğilip yüzüne serin hava üflemeğe çalışıyorum, çaresizce bir şeyler yapmak istiyorum - yardım edecek herhangi bir şey.

"Nefesin çok sıcak," diye mırıldanıyor, gözlerini sıkıca kapatmış, ben de geri çekiliyorum.

Doğru ya. Tabii ki faydası olmuyor. Kendimi işe yaramaz hissediyorum, kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Bunu onun için nasıl düzeltebilirim? Şu anda onun dayanağı olmam gerekirken bocalıyorum.

Ya bunu yapamazsam? Becca'ya iyi bir baba oldum, ama korku ve belirsizlik dolu bir yerden başladım ve şimdi buradayım, yepyeni bir bebekle yeniden başlıyorum. Tıpkı babam gibi iki çocuğum olacak. Bana bağlı iki ruh. Ve Poppy, hayatımın aşkı, istikrarlı olmam için bana güveniyor.

Yüzüne bakıyorum. Onun güzel, melek yüzüne. Bir kasılmayla nefes alıyor, bakışlarında dirençle bana bakarken çenesi gergin. O benden çok daha güçlü. Buradaki şampiyon o, kaya gibi. Ve bana o kadar büyük bir güven ve sevgiyle bakıyor ki, bu alçakgönüllülük.

Ne olduğunu anlamadan elimi sıkıca kavırıyor ve oda hemşireden gelen talimatlar ve cesaretlendirmelerle bulanıklaşıyor. Ve sonra Dr. Talbot orada, sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Bu bebeği doğurmaya hazır mıyız?" diye soruyor.

"Çok hazırız," diye homurdanıyor Poppy. Hem acı hem de kararlılık dolu bir ses çıkarıyor ve kalbim onu ne kadar çok sevdiğimi haykırıyor.

"Çok iyi gidiyorsun Poppy. İnanılmazsın. Seni çok seviyorum," diyorum ıkınırken.

Küçük adamın kafasını ilk kez gördüğümde ağlamaya başlıyorum ve sonra omuzları dışarı kayıyor. Kordonu kestim ve minik bir çığlık havayı yararak geçti.

İşte geldi. Benim oğlum. Küçük oğlumuz.

Dr. Talbot onu Poppy'nin kollarına bırakıyor ve ben hangisine bakacağımı şaşıyorum. Duygularım aşırı yüklenmişti. Poppy'nin alnından öpüyorum.

"Başardın," diye fısıldıyorum.

Ona bakıyoruz, annesinin yanındayken buruşmuş burnu düzeliyor, minik yumrukları sallanıyor. Daha önceki tüm panik çözülüyor ve yerini geniş, sessiz ve sıcak bir şey alıyor. Göğsümün derinliklerine oturan bir bilgi. Burası tam olarak olmam gereken yer. Tek yapmam gereken onları sevmek istediğim gibi sevmek ve bu çoktan sağlanmış durumda. Onları tüm kalbimle seviyorum.

Poppy ve ben gözlerimizde yaşlarla, titreyen bir gülümsemeyle birbirimize bakıyoruz. "O mükemmel," diye fısıldıyor.

"Evet, öyle."

"Jonas Everett Fox, dünyaya hoş geldin," diyor.

Bu ismi büyükbabalarımızı onurlandırmak için seçmiştik. Jonas annemin babası ve benim en sevdiğim büyükbabamdı, Everett ise Poppy'nin.

"Ona uyuyor," diyorum.

Sonraki birkaç saat bir rüya balonunun içinde yaşamak gibiydi. Poppy bebeği emziriyor, biz de ona ve birbirimize bakıyoruz. Daha sonra, Poppy uykuya dalıp çıkarken ben Jonas'ı kucağıma alıyorum. Ben de uyukluyorum ve uyandığımda az önceki paniğime şaşıyorum çünkü bu bana cennet gibi geliyor.

Annem Becca'yı Jonas'la tanıştırmaya getirdiğinde öğleden sonraydı. Poppy yıkanmış ve Jonas'ı kucağında tutarken huzurlu görünüyor, minik yüzü battaniyeden dışarı bakıyor. Tüylü saçlarını okşamaktan kendimi alamıyorum. Hemşirelerin söylediğine göre tıpkı *babası gibi* gür saçları var.

Becca yavaşça öne doğru adım atıyor, gözleri geniş ve parlak, sanki kutsal bir bölgeye giriyormuş gibi.

"Sabahtan beri bu anı bekliyordu," diyor annem, "her beş dakikada bir vaktinin gelip gelmediğini soruyordu."

Artık burada olduğuna göre, kardeşini görecektik kadar yaklaşıp kadar her adımını bir öncekinden daha küçük atarak acele etmiyor.

Eğilip fısıldıyorum, "Becca, bu Jonas, küçük kardeşin."

Başını eğiyor, onu en büyüleyici yaratılmış gibi inceliyor. O da fısıldamaya çalışıyor ama daha çok fısıltıyla bağıyor: "Çok küçük." Bir bana bir de Poppy'ye bakıyor, sanki teyit almak ister gibi.

Poppy gülümsüyor, Becca'nın daha iyi görebilmesi için hafifçe kayıyor. "Öyle değil mi? O senin kardeşin. İstersen merhaba diyebilirsin."

Becca'nın eli Jonas'ın battaniyesinin yanında geziniyor. "Merhaba bebek Jonas," diyor nazikçe. Gözleri parlayarak bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak omzunu sıkıyorum.

"Artık bir ablasın," diye hatırlatıyorum ona. "Seni çok sevecek. Ona en sevdiğin şeyleri gösterebilirsin."

Bunun üzerine Becca'nın yüzü aydınlanıyor. Eğilip Jonas'a fısıldıyor: "Sana en sevdiğim şeyleri gösteriyorum!"

Poppy battaniyenin bir köşesini kaldırıyor, böylece Becca Jonas'ın minik parmaklarını daha fazla görebiliyor. Parmaklardan biri seğiriyor ve Becca'nın nefesi kesiliyor, dönüp hayretle bana bakıyor.

"Hareket ediyor!" diyor, sanki Jonas'ın küçük esneme hareketi şimdiye kadar gördüğü en iyi performansmış gibi.

Kıkırdıyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Çok hareket edecek ve çok da hızlı büyüyecek."

Becca önce bana sonra da Poppy'ye bakıyor. "Onu sevdim," diyor gururla. "O mükemmel."

Gülüyoruz. Rahatladığımı itiraf etmeliyim. Ondan hoşlanmayı öğreneceğinden emindim ama dikkatimizin bölünmesi karşısında nasıl hissedeceğinden emin değildim. Eve döndüğümüzde ve o daha talepkâr olduğunda nasıl olacağını göreceğiz ama bu harika bir başlangıç.

"O da tıpkı senin gibi mükemmel Becca," diyorum ona.

Bunun üzerine muhtemelen daha geniş gülümseyemezdi ve kalbim dört büy katına çıktı.

üklü

kte. Ertesi gün onu eve götürdük ve bu gerçeküstü bir şeydi. Hâlâ inanamıyorum. Bu hayatı yaşadığım için. McGregor'lar bizi kapıda karşılıyor, sanki bebek en ufak bir sesle uyanacakmış gibi sesleri kısık. Şimdiye kadar her şeye rağmen uyuyabiliyor gibi görünüyor. Genellikle çok canlı ve saçmalamayan Bayan McGregor, Jonas'a erimiş gözlerle bakıyor.

"Şu parmaklara bak," diye mırıldanıyor, tamamen büyülenmiş bir halde ve Bay McGregor da aynı fikirde olduğunu homurdanıyor.

Martha isteksizce yanıma gelip bebeği kokluyor ve ben onu severken elime sokuluyor.

Becca sabırsızlıkla bekliyor, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Ona resimlerimi göstereceğim!"

Onun heyecanına gülümsüyorum. "Yolu göster," diyorum ona.

Onu odasına kadar takip ediyoruz ve o da yeni bir fotoğrafı gösteriyor: Becca ve Jonas'ın daha dün çekilmiş bir fotoğrafının yer aldığı küçük gümüş bir çerçeve.

"Ben ve küçük kardeşim," diyor gururla.

"Bu mükemmel," diyor Poppy gözyaşlarını tutamayarak. Gözlerini işaret ediyor. "Mutlu gözyaşları," diyor Becca'ya.

Biraz kestirdikten sonra ekip gelir. Rhodes, Elle ve Levi ellerinde yiyecek ve çiçeklerle gelirler. Weston, Sadie ve Caleb onları takip eder, Jonas'ın saçlarını överler ve en çok kime benzediğini tartışırlar -benim saçlarıma, gözlerime ve Poppy'nin dudaklarına. Henley ve Tru bebek Avery ile birlikte Poppy'nin omzunun üzerinden bakıp cıvıldıyor. Penn kenarda pusuya yatmış, gergin görünüyor.

"Pekâlâ Penn, hadi, bebeği tutma sırası sende," diyorum. "Ne?"

Hayır... sorun değil."

Jonas'ı onun kollarına bırakıyorum ve o da onu değerli bir eşya gibi tutuyor, gözleri kocaman, ağzı hafifçe açık.

"Çok küçük," diye fısıldıyor Penn. "Aman Tanrım. Onu nasıl kırmıyorsun?" Önce Weston'a, sonra bana bakıyor, paniği artıyor. "Yani... Şimdi bir tane istiyorum ama bir oyun kitabına ihtiyaç duymak konusunda ne demek istediğini anlıyorum Weston. Nereden başlasam ki?"

Hepimiz gülüyoruz.

"Zamanı geldiğinde iyi olacaksın Penn," diyor Poppy. "Gittikçe öğreniyorsun. En azından ben kendime böyle söylüyorum." O da gülüyor.

Arkadaşlarımız sadece hediyelerini bırakacak ve Jonas'a birkaç dakika bakacak kadar uzun kalıyorlar.

Rhodes bana sarılırken, "Uyumak istediğinde ve yardıma ihtiyacın olduğunda bizi ara," diyor.

Poppy bebeği beslemeye çalıştığında ve bebek telaşlandığında, köklediğinde ama tam olarak emmediğinde işler biraz stresli hale geliyor. Bildiğimi ya da kullanacağımı hiç düşünmediğim terimler, ama merhaba, babalık yakından ve kişisel.

Poppy'nin alnı çatlıyor ve işe yaramadığında giderek daha da endişeleniyor. İşe yaramaz bir şekilde yanında duruyorum, yastığı istediği yere ayarlıyorum ama genel olarak çaresiz hissediyorum.

Annem bir adım öne çıkıyor ve Poppy ya da ben bir şey söyleyemeden uzanıp Poppy'nin göğsünün yerini değiştiriyor ve Jonas'ın gol atması için hizaya sokuyor.

"İşte," diyor kesin bir ifadeyle. "Böyle daha iyi kilitlenmeli."

Bir an için Poppy ve benim nutkumuz tutuldu. Poppy'nin gözleri yuvarlak ve yanakları pembe. Sonra Jonas tutundu ve Poppy rahat bir nefes aldı.

Yardımsever, evet, ama aynı zamanda sınırları biraz fazla aşan türden. Poppy anneme minnettarlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle zayıfça gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diyor Poppy.

Annem geri çekiliyor ve memnun bir baş hareketiyle kollarını kavuşturuyor.

Bir süre sessizlik oluyor ve sonra annem boğazını temizliyor. "Evet, muhtemelen kendi evimi almamanın zamanı geldi, değil mi?"

Poppy'yle göz göze geliyorum. Rahatlamış görünüyor ve gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Sen söyledin, ben değil," diyorum anneme, ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırarak. Annem sırtıyor. Bu sefer tartışma yok, suçluluk yok, geri adım yok.

ve minnettarım. Belki de o eski kalıpların ötesine geçtik. Zaman zaman utanç verici olsa da yardımcı olabileceğini kanıtladı ve şimdi ne zaman geri adım atması gerektiğini biliyor.

"Belki Şükran Günü'nden sonra," diye ekliyor.

"Tamam anne. Teşekkür ederim. Kulağa hoş geliyor. Yakın bir yerde olsun ki seni sık sık görebilelim."

Kolumu okşuyor. "Kulağa hoş geliyor."

O gece yatağa girdiğimizde, Jonas Poppy'nin yanındaki küçük beşikte uyurken, dönüp Poppy'ye bakıyorum.

"Sana hayranım," dedim ona. "Ve kendimi yaşıyan en şanslı adam gibi hissediyorum." Dönüyor ve bana gülümsüyor. "Bana kalbini açtığın için çok mutluyum,

Bowie. Hayatımızı seviyorum. Daha yeni başladığımızı biliyorum ama o kadar çok seviyorum ki."

Eğilip onu öpüyorum.

"Ben de, küçük anne. Ben de. Hayat iynin de ötesinde."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OTLAR VE BAHARATLI

POPPY

Ev adaçayı ve biberiye gibi kokuyor, ocakta kaynayan elma şarabından kalan bir parça tarçın da var. Ekstra masaları ve ödünç sandalyeleri bir araya getirdik, böylece herkes uzun, derme çatma yemek düzeninin etrafında oturabilir. Evimizdeki Dostlar Günü bir fanteziye dönüştü. Sadece arkadaşlarımız değil, ailelerimiz de sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi kaynaşıyor.

Rhodes'un ailesi bile burada ve onları kesinlikle seviyorum. İtiraf etmeliyim ki her ikisine de birazcık hayran kaldım. Troy Archer'ın filmlerini küçüklüğümden beri izliyorum ve Amara'yı da neredeyse bir o kadar uzun süredir dergilerde ve sosyal medyada takip ediyorum. Annem de onları hep sevdi ve Amara ile hemen kaynaştılar.

Jonas askıda göğsüme yaslanmış uyukluyor, nefes alıp vermesi beni sakinleştiren bir ritimde yükselip alçalıyor. Ona kesinlikle takıntılıyım. Hepimiz öyleyiz. Becca ona bayılıyor. Etrafta uçuşuyor, herkesi selamlıyor ve birkaç dakikada bir bebek kardeşini kontrol etmek için geri geliyor. Artık Jonas'ın birden fazla resmini içeren çerçeve koleksiyonunu bakan herkese gösteriyor.

Bayan McGregor mutfakta telaşla bütün tabaklara servis kaşığı koymaya çalışıyor. Annem şöminenin yanında Bowie'nin annesiyle sohbet ediyor, ikisi de arada bir gururlu bakışlarla bana doğru bakıyor. Marley ve Eric tatlı masasının yanında durmuş, Tru'yla birlikte gülerek Caleb ve Levi'nin Avery'yi sevmesini izliyorlar. Tobias -evet, Tobias gerçekten geldi- Rhodes ve Weston'la oturma odasında oturuyor, sessiz şakalar ve hikayeler anlatıyorlar ve Bowie'nin odanın diğer ucundan kıkırdadığını görebiliyorum.

Bowie'yle göz göze geliyorum ve bana gözlerinin kenarlarını kırıştıran o yavaş, memnun gülümsemesini atıyor. O anda, bizi buraya getiren tüm çabayı, tüm sevgiyi... ondaki tüm değişiklikleri hissedebiliyorum. Yanıma geliyor, bir kolunu belime doluyor ve Jonas'ın başına bir öpücük konduruyor.

Herkes tabaklarını yerleştirdikten sonra, herkes konuşurken ve yemek yerken oda bir vızıltıyla doluyor.

"Şunu belirtiyim, her tatlının tadına bakmak için gönüllü oluyorum," Penn diyor

"Her turta için bir ısırık," diyor Sadie ve sonra gülüyor. "Şaka yapıyorum!" diye şarkı söyler.

Bowie boğazını temizler. Belli belirsizdir ama herkes durması gerektiğini bilir.

Konuşmaya karar verdiğinde dinleyin. "Yani," diye başlıyor, masanın etrafına göz gezdirerek. "Şubat ayında özel bir şey yapmayı düşünüyorduk..."

Herkes merakla canlanır.

Bowie nefes alır. "Bir seyahat düşünüyoruz. Bir aile tatili... bir arkadaş-aile tatili," diye ekliyor masadakilere gülümseyerek. "Gerçekten gelebilecek herkes. O zamana kadar sezon bitmiş olacak ve Bahamalar'a gitmek istiyoruz."

"Ooo," diye ciyaklıyor Elle. "Ben de varım."

Rhodes'a gülümser, o da başıyla onaylar. "Eğer o varsa, biliyorsun ben de varım."

"Ve," diyor Bowie elimi sıkarak, "orada tropik bir düğün yapmak istiyoruz. Zaten evli olduğumuzu biliyorum..." Bana sırtarak bakıyor ve spontane hastane düğünümüzü küçümsemediğini belli ediyor. "Ama Poppy'ye hak ettiği günü vermek istiyorum. Rahat, eğlenceli ve hepinizi... hepimizi kutlamakla ilgili bir şey. Hiç stresli bir şey olmasın, sadece biz olalım, güneşin altında yeminlerimizi edelim ve birlikte iyi vakit geçirelim."

"Balayı için iyi bir ay," diyor Weston sırtarak. "Ve bir yıldönümünü kutlamak için."

"İki yıldönümünüz olacak!" Sadie bana dönerek şöyle diyor.

Hastanede evlenmemizi seviyorum, bebeğimizin doğum belgesinde Poppy Fox'un olmasını seviyorum, onun karısı olduğumu bilmeyi seviyorum... ama bunu da seviyorum, doğum sancısı çekmediğim zamanlarda kutlamak için özel bir şey yapma fikrini.

Penn dramatik bir şekilde elini göğsüne vuruyor. "Töreni yine ben mi yapacağım?" diye soruyor.

Bir kahkaha dalgası kopuyor ve Penn öfkeyle etrafına bakınıyor.

"Ben görevlerimi ciddiye alırım!" der.

Bowie hiç vakit kaybetmeden, "Kesinlikle," der. "Sen artık bizim resmi din adamımızsın."

Henley homurdanarak çantasından The Single Dad Playbook'u çıkarıyor ve içine bir şeyler yazıyormuş gibi yapıyor. "Büyük haber: Penn artık tüm Mustang düşünlerinin daimi nikah memuru."

Penn sanki bu onurdan çok etkilenmiş gibi elini sallıyor. "Geri kalanınızın çoktan evlenmiş olması iyi bir şey... Programım hızla doluyor."

Elle'in telefonu sehpanın üzerinde vızıldıyor. "Özür dilerim," diyor ayağa kalkarak. "Onu kapatmak istemiştin." Numarayı görünce gülümsemesi bozuluyor ve hemen telefonu kapıyor.

Odadaki konuşmalar bir an için kesiliyor, ama o koridora çıkıp telefonu kulağına dayadığında yeniden başlıyor. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde neredeyse parlıyordu. "Çocuklar," diyor nefes nefese, "arayan menajerimdi. *It Was Always You* için bir film anlaşması var... sanki *gerçekleşiyor*, gerçekleşiyor. Artık belkiler yok."

Tru neredeyse şarabını içerken boğuluyordu. Rhodes ayağa kalkmış, Elle'e öyle sıkı sarılıyor ki Elle gıcırıyor. Geri kalanımız etrafını sarıyor, onu tebrik etmek için birbirimize sokuluyoruz.

"Bu hikâyeye yüreğini koymuşsun. Senin için çok heyecanlıyım Elle," diyorum.

Gözlerini siliyor. "Bunun gerçekleştiğine inanamıyorum."

"Ryder ve Eliza'yı kimin oynayacağını görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Tru, hüznü bir şekilde iç çekerek.

Elle döner ve Rhodes'un ailesine sarılır. "Her türlü torpiliniz için teşekkür ederim," der.

Troy Archer zengin İngiliz aksanıyla, "Hepsi senin sayende oldu, canım," der. "Tek kelime etmeme gerek kalmadı," diyerek ona göz kırptır.

"Hmm, sana inandım mı bilmiyorum ama her halükarda çok heyecanlandım." Elle gülüyor.

Daha sonra, henüz tatlı yemeyecek kadar doymuş bir halde bulaşıkları yıkadıktan sonra, kızlarla birlikte oturma odasında toplanmış, Pinterest'e bakıyor ve elbiseler hakkında konuşuyoruz. Elle kanepenin koluna tünemiş, Tru'nun omzunun üzerinden dizüstü bilgisayar ekranına bakıyor.

"Keten elbiseler mi?" diye soruyor.

Sadie, "Ben nakavt elbiselerden yanayım," diyor.

"Ya da çiçekli taçlarla tam bir tropikal ihtişam," diyor Tru.

"Okyanus kenarında olacağımızı unutmayalım," diyor Marley, her zaman pratik olan. "Rüzgar artı çiçekler eşittir potansiyel bir moda felaketi." Omuz silkerek sırtıyor. "Tüm bu dramı mı istiyorsun?"

Gülüyorum, arkama yaslanıyorum ve gözlerini yeni açan Jonas'a gülümsüyorum. "Çocuklar, unutmayın, gösterişsiz. Hastanede pijamalarım evlendim. Pek diva sayılmam. Oraya vardığımızda da Gelinzilla'ya dönüşmeyeceğime söz veriyorum."

Elle, Tru ile bakış alışverişinde bulunur. "Seni anlıyoruz. Biz de gösteriştan uzak durduk.

Ve bu bizi davet bile etmedi," diyor Tru'yu göstererek.

Tru yüzünü buruşturuyor. "Suçluyum. Birlikte iyi bir parti yapmak için her zaman zamanımız olduğunu düşündük," diyor gülerek.

"Düğünün yine de muhteşemdi, Elle. Eminim seninki de öyledir, Tru," diyor Sadie, Tru'yu iğneleyen bir bakışla. "Her şeyi eksiksiz yapan bir tek ben olduğuma inanamıyorum."

"Şık ve zarıftı," diyor Tru.

"En güzel düğündü," diye katılıyor Elle.

"Sen ne istersen, Poppy. İster özenle hazırlanmış denizkızı kuyrukları, ister renk uyumlu kıyafetler, ister yalınayak güneş elbiseleri olsun, yapacağımız şey bu," diyor Sadie.

Tru'ya dizüstü bilgisayarı bana uzatmasını işaret ediyorum ve bir resim açıyorum. "Denizkızı demen komik çünkü bu elbisenin tanımında bu var... ama nedenini bilmiyorum." Onlara gösterdiğim dantelli boho elbiseyi çok beğeniyorlar. "Jonas emzirmek istediğinde o askıyı aşağı kaydırabilirim-"

"Ve hâlâ bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye bitiriyor Elle. "Bu çok çarpıcı, Poppy."

Diğer herkes de aynı fikirde.

"Ve Bowie ilk fırsatta o kayışı aşağı kaydıracak," diyor Calista nefesinin altında.

Hepimiz gülüyoruz.

Tru, "Tekrar seks yapabileceğim için *çok heyecanlıydım*," diye fısıldıyor. "Altı haftayı tamamlayamadık." Yüzünü buruşturdu.

"Çoğu insan öyle mi?" Sadie soruyor. "O kadar uzun süre seks yapmadan yaşamayı hayal etmek zor."

Calista titreyerek, "Benim için de bir bebek doğduktan sonra seks yapmak istemeyi hayal etmek zor," diyor. Ailesinin etkinliğinde olduğu için geç kalmış ve ayakkabılarını çıkarıp rahatlamaya çalışıyor.

"Ben de seninleyim," diyor Marley.

Bowie ile dün geceyi düşünürken yüzüm ısınıyor. Duşta ona sürpriz yaptığımda ve onun sıcak, sert aletini ağzıma aldığımda bana yapmamamı söylemişti. Hâlâ iyileşme sürecindeyken kendimi bir şey yapmak zorundaymışım gibi hissetmemi istememişti. Onu görmezden geldim ve daha sonra, saygılı soluklarla adımları zikrederken, iyi ki yapmışım dedim.

Gözlerindeki tapınma, benim yüzümden parçalanışını izlemek... çok güçlü bir duyguydu.

"Seni pis küçük sürtük," dedi Marley beni dürterek. "Zaten seks yaptın, değil mi?"

"Ne? Hayır, daha dört hafta olmadı," diyorum inatla, sanki o deliymiş gibi. "Ama altıya kadar bekleyebilmemin imkânı yok," diye ekliyorum, daha da kızarak.

Hepimiz gülüyoruz.

Martha gelip benim ve Jonas'ın yanına yanaşarak ve bir gümbürtüyle oturuyor. Kızlar kendilerini kaybediyor, daha çok gülüyorlar ve ancak o zaman Martha'nın küçük saçlarının şiddetli bir statik tutunma vakasıyla her yöne dağıldığını görmek için aşağıya bakıyorum.

"Aman Tanrım, Martha," diye kıkırdıyorum. "Vay canına. Her günü benim için güzel bir saç günü gibi hissettiriyorsun... ne yazık ki senin için değil, ama yine de seni seviyorum."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ZING

BOWIE

Birkaç ay sonra, Şubat

Poppy gülerek, "Bu kesinlikle bindiğim en gürültülü uçak," diyor.

Aile ve arkadaşlarla dolu kabine bakarken gülümseyerek başımı sallıyorum. Rhodes ve Elle'in buldog köpeği Bogey bile yanlarında sessizce horluyor. Bizden daha sonra gelecek birkaç kişi daha var ama biz bu uçağı doldurmayı başardık.

Super Bowl'a gidemedik, playofflarda kaybettik. Ancak geçen yılki sallantılı sezona kıyasla güçlü bir şekilde bitirdik ve havada bir gurur ve minnettarlık duygusu var. Olabilecekler üzerinde durmak yerine, hepimiz heyecanlıyız ve bu tatil için hazırız. Bu ruh hali bulaşıcı.

Poppy yanımda, Jonas kucağında. Son üç ayda çok büyüdü. Çok hızlı gidiyor. Becca, Poppy'nin diğer tarafında, pencerenin yanında ve gördüğü her şey hakkında haykırıyor

aşağıda. Elimi Poppy'nin dizine koyuyorum ve o da bana doğrudan göğsüme çarpan tatlı bir gülümseme veriyor. Bu kadın için çok kötü hissediyorum.

Rhodes koridorda ilerliyor ve koltuğumun yanında duraklıyor.

"Hey... Seninkinde yaptığın gibi benim düğünüm için de Bogey numaraları planladın mı?" diye sordum.

Omuz silkiyor ama gözlerinde muzip bir parıltı var. "Eğer istersen yüzüğü koridordan aşağı getirebilir" diyor. "Ya da belki yapabileceği birkaç numara daha biliyordur." Göz kırpmıyor.

Gülüyorum. "Bir şekilde yapacağını biliyordum."

Bahamalar'a inip havaalanından dışarı adım attığımızda, sezonun gerginliğinin eriyip gittiğini hissedebiliyorum. Tatil köyü nefes kesici. Palmiye ağaçları sallanıyor, kristal dalgalar beyaz kumların üzerinde yuvarlanıyor. Güneş ışığı sudan yansıyor ve biz birbirimize gülümserken herkes daha şimdiden rahatlamış görünüyor.

"Burası cennet," diye iç geçiriyor Poppy.

Kumların üzerinde harika bir akşam yemeğinin tadını çıkardıktan sonra Becca ve Jonas'ı gece için büyükanne ve büyükbabalarının becerikli ellerine bırakıyoruz. Jonas gece boyunca uyumaya yeni başlıyor ama Poppy'nin babası sabaha kadar uyanırsa onu Poppy'nin emzirmesi için kulübemize getireceğini söylüyor. Poppy ve ben romantik kaçamağımıza yerleşiyoruz, okyanusun sesi bize ninni gibi geliyor. Ama bütün gece birbirimizi sevmek varken kim uyumak ister ki?

Bir ay önce bile olsaydı, uyurduk.

Ama birkaç hafta daha iyi uyuduktan sonra, Poppy'nin vücuduma hevesle bakmasını seviyorum, sanki benim onu arzuladığım kadar o da beni arzuluyormuş gibi. Jonas doğduktan sonraki haftalarda onun bedenini özledim ama acı çekmedim. Ona her zamankinden daha yakın hissediyorum. Ama şimdi, bebeğin uyanmasından ya da birilerinin duymasından endişe etmeden vücudunu öpmek ve ona zaman ayırmak bir lüks. Ağzıma doğru eğilmesi, ıslak çekirdeğinin parmaklarımı kaplaması ve sonra eve dönen bir erkek gibi içine gömülmeme doyamıyorum.

"Ohhh," diye inliyor. "Çok iyi hissediyorsun. Bunu bütün gece yapabilir miyiz?"

"Her şeyden çok istiyorum." Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum, her kasım beklentiyle sıkılmış, ama hareket etme ihtiyacı çok güçlü.

İçine girip çıkarken yüzünde yüzlerce ifade beliriyor. Gerginlik, rahatlama, coşku, şehvet... Onu izlemek sarhoş edici. O sıcak ve çok ıslak ve elleri kıcımlı buluyor, beni o kadar derine çekiyor ki dibe vuruyorum. Beni daha derine çekmek için sallıyor, "Daha fazla" diye fısıldıyor.

Ona her şeyimi veriyorum. Her şeyimi. Ona kalbimi verdiğimde, hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Ona nasıl hissettiğimi, ne istediğimi söylüyorum, onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu gösteriyorum...

İnliyorum. "Çok yaklaştım ve bitmesini istemiyorum."

"Ben de çok yakınım," diyor.

Göğüsleri zıplıyor ve bir tanesi üzerime akıyor, bu da beni sırtıtıyor. Onunla ilgili her şeyi seviyorum. Bizi ters çeviriyorum, böylece o benim üstümde oluyor ve bana sürtünüyor, orgazmını kovalarken başı geriye düşüyor.

"İşte bu," diyorum

ona. "Çok iyi," diye

haykırıyor.

Orgazmı sert ve hızlı bir şekilde geliyor ve neredeyse hayatımı söndürüyor, ama bunu uzatmaya kararlıyım. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve o da kalçalarını yuvarlayarak beni tekrar uçurumun kenarına getiriyor. Neredeyse düşmeden hemen önce, onu tekrar sırt üstü çeviriyorum ve yıldızları görmesine neden olan o noktaya çarparak içine giriyorum.

"Bowie," diye bağırıyor.

Ve tekrar geldiğinde, onunla birlikteyim. Bu dünya dışı bir şey.

"Seni seviyorum," diyorum hareketsiz kaldığımızda, ona bağlandığım yerden başka hiçbir şey hareket etmiyor, minik nabızlar ve onun cevap veren sıklmaları.

"Ben de seni seviyorum," diyor usulca.

Ve bütün gece devam etme isteğimize rağmen uykuya dalıyoruz ve ölümler gibi uyuyoruz... üç aylık bir bebeğin ebeveynleri gibi.

Uyandıgımda aylardır hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissediyorum.

Poppy bana bakıyor ve sırtıyor. "Cinsel rönesansımız buraya kadarmış," diyor. "Ama balayımız daha yeni başlıyor."

"Bizim için hâlâ umut var," diyorum ve karnına bir öpücük konduruyorum. "Günaydın Bayan Fox. Benimle tekrar evlenmeye hazır mısınız?"

"Çok hazırım."

Hazırlandık ve Poppy Jonas'ı besledi. Geç ve yavaş bir kahvaltının tadını çıkarıyoruz ve sonra çocuklarla birlikte hazırlanmak için Rhodes'un kulübesine gidiyorum. Poppy ile hazırlanmak için yola çıkan kızların yanından geçiyorum.

"Saçların düğün için mükemmel uzunlukta Bowie," diyor Elle. "Rhodes'un seni bir daha saçınla ilgili bir iddiaya sokmasına izin verme."

"Bugün erkek topuzu mu takıyorsun?" Tru sırtarak soruyor.

"Sence bunun için yeterince uzun mu?" Elimi saçlarımda gezdirerek soruyorum. "Benim kız en çok böyle seviyor sanırım."

"O zaman kesinlikle öyle yap," diyor Sadie.

"Gerçekten yanlış yapamazsın," diye ekliyor Calista. Etrafına bakınıyor. "Etrafta bugünün saçlarının fotoğrafını çeken paparazzi yok, değil mi?" diye takılıyor.

"Tanrım, umarım yoktur," diyorum.

Rhodes'un kulübesinde parti çoktan başlamıştı. Rhodes yakamı düzeltiyor ve Weston saçımı kabartıyormuş gibi yapıyor.

"Penn nerede?" Henley soruyor.

Rhodes, "Onu bugün görmedim," diyor. Kaşlarını çatıyor. "Biliyorsun, dün gece garip davranıyordu, süper kaçamak ve boktan."

"Acaba ona neler oluyor?" diyor Weston.

"Sanırım zaten evli olmamız iyi bir şey," diyorum kıkırdayarak. "Eminim ortaya çıkacaktır."

Tören başladığında bu kadar çok insanın geldiğine inanamıyorum. Koç Evans bile burada, annemi oturtuktan sonra küçük bir gülümsemeyle bana başını sallıyor ve sonra seyirciye dönüyor.

Erkekler yanımda duruyor, Penn tam zamanında onun yerine geçiyor ve kızlar koridorda yürüyor, her biri farklı renkte bir elbise giymiş. Renklerin ne olduğunu size söyleyemem... bir çeşit yeşil, pembe ve açık kahverengi. Eminim hepsinin daha güzel isimleri vardır ama ben anlamadım.

Becca'nın elbisesinin pembe olduğunu biliyorum ve sıranın ona geleceğini bildiğim için beklentiyle sırtmaya başlıyorum. Müzik sesi kesiliyor ve Becca'nın sesinden bir kayıt çalmaya başlıyor. "Merhaba babacığım, şimdi seni görmek için aşağı iniyorum. Mutlu düğünler."

Aman Tanrım. Başımı sallıyorum ve etrafımdaki çocuklara bakıyorum, gözlerim bulanıklaşıyor. Rhodes hıçkırılmamaya çalışır gibi ağzından bir şeyler çıkarıyor.

"Seni çok seviyorum ve Poppy'yi de çok seviyorum," diyor Becca. "O da benim gibi çok güzel görünüyor. Güle güle!"

Herkes gülüyor ve ben Weston'ın uzattığı mendille yüzümü siliyorum.

Becca yerine geçiyor ve kumun üzerine avuç avuç çiçek yaprakları bırakırken bana sırtıyor. *Çok* güzel görünüyor.

Bana ulaştığında ona "Seni çok seviyorum," diyorum. Yanağına bir öpücük konduruyorum, o da annemin yanına oturmadan önce bana sarılıyor.

Poppy görüldüğünde kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Zarif ve seksi bir elbiseyle bana doğru yürüyor, vücudunu öyle bir sarıyor ki yutkunmak zorunda kalıyorum. Saçları açık ve güneş ışığında parlıyor. Hiç bu kadar güzel birini görmemiştım. I

O elbiseyi daha sonra üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum ama şimdilik her ayrıntıyı ezberlemek istiyorum. Birkaç kişiye gülümsüyor ama sonra gözleri benimkileri buluyor ve bana doğru kararlı adımlarla yürüyor.

Bana ulaştığında "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Penn güzel bir takım elbise giymiş, daha resmi bir memur yakası takmış. Eğlenceli.

"Bowie ile son kalan adam olduğum için acımasızca dalga geçtim.

Ben. Herkes evleniyor ve şimdi ben yalnız bir kurdum," diyor kalabalığa gülümseyerek. "Ama Poppy'yle tanıştığımda ve onu Bowie'yle gördüğümde, onun ölmeye değer olduğunu anladım. İkinizin arasında özel bir şey var," diyor bize. "Zamanın testine dayanacak bir aşk. Ve buna tanıklık etme ayrıcalığına sahip olduğum için mutluyum, onay damgamı vurabildiğim için gururluyum... Demek istediğim, bunun için atandım,"-herkes gülüyor-"bu yüzden yüzde yüz arkanızda olduğumu söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum. Ve sadece ben de değilim. Bugün etrafınız sizi seven pek çok insanla çevrili. İkiniz de herkes için her şeyi yapabilecek türden insanlarsınız ve yalnız olmadığınızı bilmenizi istiyoruz. Arkanızdayız ve hayat ne getirirse getirsin sizi destekleyeceğiz."

Boğazım düğümleniyor ve sertçe yutkunuyorum, akmayan gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Penn, "Bowie ve Poppy yeminlerini hazırladılar," diyor ve sesinin bu kadar resmi çıkmasından gurur duyuyorum. Bize başıyla selam veriyor ve ben Poppy'ye bakıyorum. Elleri zaten benim ellerimdeydi ve onları sıkıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Sen de öyle." Dudakları kalkıyor ve seyirciler gülüyor.

"Seninle tanışmadan önce, kendime asla çok büyük hayaller kurmaya ya da çok parlak umutlar beslemeye izin vermedim. Kalbimin etrafına duvarlar ördüm, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğuma inandım. Sonra sen sessizce ve beklenmedik bir şekilde ama çok güçlü bir etkiyle dünyama girdin. Becca benden önce senin benim için doğru kişi olduğunu biliyordu."

Seyirciler yine gülüyor.

"Evet!" Becca kabul ediyor.

"Nezaketiniz beni yumuşattı, kahkahalarınız beni sakinleştirdi ve sevginiz olasılıklara inanmamı sağladı. Beni düşündüğümde daha iyi bir adam, daha iyi bir baba, daha iyi bir insan yaptın.

"Bugün sana söz veriyorum, senin için ortaya çıkmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Tüm galibiyetleri kutlayacağım ve tüm mağlubiyetlerde size sarılacağım. Seni dinleyeceğim ve

senin yanında öğrenecek ve büyüyeceğim. Ailemizi koruyacağım ve seni sınırsızca seveceğim. Bana duyduğun güveni her gün, gelecek tüm günler boyunca onurlandıracağıma söz veriyorum.

"Geçmişte pek çok şeyden emin olamadım, ama sana baktığımda kesin olarak biliyorum: Olmam gereken yerdeyim, sonsuza dek senin yanındayım. Seni seviyorum, Poppy."

Poppy titreyen dudaklarını birbirine bastırıyor ve dantelli bir bezle gözlerini siliyor.

"*Seni* seviyorum Bowie. Aşkın aynı anda bu kadar dürüst, bu kadar nazık ve güçlü hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Sen benim olduğum kişiyi gördün - beceriksiz, açık sözlü ve her zaman umutlu - ve benden asla başka biri olmamı istemedin. Bana sevginin sadece kolay olduğunda tutunmak değil, hayat dağınık ve öngörülemez olduğunda da birlikte durmak olduğunu gösterdin. Sabrın, sessiz gücün ve kalbimi ve çocuklarımızı sevmek şeklin beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla neşeyle doldurdu. Saçların da gerçekten harika."

Herkes gülmekten kırılıyor ve birkaç ıslık ve çığlık duyuluyor.

"Bugün, senin olduğun ve olmak için çabaladığın adama değer vereceğime söz veriyorum. Sen benim için mükemmelsin ve hayatımızın geri kalanında seninle gülmek ve ağlamak için sabırsızlanıyorum. Seni çok seviyorum, bugün ve sonsuza dek."

Elimi yanağına koyup gözyaşını uzaklaştırıyorum ve eğilip onu usulca öpüyorum.

Penn gülerek, "Ahh... Sanırım buna izin vereceğim," diyor.

Sıra yüzüklere geldiğinde Poppy kendi yüzüğünü almak için dönüyor, ben de Rhodes'a dönüyorum. Ağzıyla bir tıkırtı sesi çıkarıyor ve Bogey papyon takmış halde koşarak geliyor. Kendi etrafında iki kez dönüyor ve Rhodes eğilip kravatına bağlı yüzüğü alıyor. Yüzük Rhodes'un eline geçtiğinde, Bogey yerine geri koşarken papyonundan konfetiler fırlıyor.

Alkışlar yükseldi ve Rhodes'a döndüm.

"Nasıl olur da-" Ben soruyorum.

"Köpek fısıldayıcısı," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Yüzüklerimizi takıyoruz ve karı koca ilan edilmeden önce Poppy dönüp Becca'ya bakıyor. Marley Poppy'ye güzel bir çerçeve uzatıyor ve ne olduğunu gördüğümde gözlerim doluyor. Poppy'nin bunu herkesin önünde yapmak istediğini fark etmemiştim ve fark ettiğimde, su kanalları akmaya başlıyor. *Bu kadın.*

"Becca, buraya gelebilir misin lütfen?" diyor Becca'ya gülümseyerek.

Becca ayağa fırlıyor, Poppy'nin ondan istediği şeyi yapmak için her zaman kendinden geçiyor. Poppy Becca'nın elini tutuyor.

"Benim için bir resmin var," diyor Becca heyecanla.

"Evet ve sana ne yazdığını söylemek istiyorum," diyor Poppy, Becca'nın görmesi için çerçeveyi kaldırarak. "Artık resmi olarak senin annen olduğum yazıyor." İsimlerini işaret ediyor. "Gördün mü, tam orada? Becca Fox, Poppy Fox tarafından resmen evlat edinildi. Bu da demek oluyor ki sonsuza dek senin annenim."

"Öyle mi?" Becca soluk soluğa kalıyor.

"Evet," diyor Poppy. Kollarını Becca'ya doluyor ve sarılıyorlar. "Bana ne istersen diyebilirsin, Poppy ya da anne ya da anne..."

"Sana annem diyorum," diyor, sesi aniden ergen gibi çıkıyor. Bana gülümsüyor. "Baba, benim bir annem var!"

"Evet, tatlı kızım. Var."

Kalabalığa dönüp "Benim bir annem var!" diye bağıyor.

Herkes alkışlıyor ve üçümüz birbirimize sarılıyoruz.

"Mükemmel," diyor Poppy, gözyaşlarının arasından gülerek.

Ben lanet bir su birikintisiyim. Poppy, Becca'yı evlat edinmeyi sorduğunda ben de küplere binmiştim. Adriane'den haklarını devretmesini istemeyi daha önce hiç düşünmemiştim, çünkü her zaman eninde sonunda Becca'nın hayatında bir rol almak isteyeceğini ummuştum. Becca'nın iyiliği için o kapının her zaman açık olmasını istedim ama Adriane Becca'nın hayatında yer almaya hiç niyeti olmadığını kanıtladı. Adriane haklarından feragat etmeye itiraz etmediğinde, bunun doğru şey olduğunu daha da iyi anladım.

Poppy hiçbir yere gitmiyor. Becca'yı ilk günden beri seviyor ve aralarındaki bağ her geçen gün daha da güçleniyor.

Herkes alkışlamaya ve tezahürat yapmaya devam ediyor. Arkama bakıyorum ve çocuklar gözlerini siliyor. Hepsi de yumuşacık.

"Artık resmileşti," diyor Penn. "Karşınızda... Fox ailesi. Bowie, artık gelinini öpebilirsin."

Poppy'i arkaya yatırıp öpüyorum. Müzik çalmaya başladıktan ve biz koridorda yürümeye başladıktan çok sonra bile onu öpmeye devam ediyorum. Asla durmayı planlamıyorum.

EPILOG

PLAJ VIBES

BOWIE

Bir kolumda Jonas, omzumda bebek bezi çantasıyla Luminary'ye giriyorum. Ziller tepemde şingirdiyor ve Clara daha boğazını temizleyip derme çatma dans alanını işaret edemeden ben saçma sapan küçük bir dansa başlıyorum. İki adımlık bir hareketle omuzlarımı oynatıyorum. Jonas kolumda hafifçe zıplıyor, gözlerini kocaman açıyor ve sonra dükkânda yankılanan tiz bir ciyıklama sesi çıkarıyor. Clara'nın çenesi düşüyor ve şaşkınlıktan bayılacağını sanıyorum.

Onun yerine gözleri buğulanıyor ve bir elini kalbine götürüyor. "Seni böyle görmeye bayılıyorum," diyor sesi kalınlaşarak.

Ona sırtıyorum. Bunu duyduğum ilk kişi o değil ve Poppy hayatımı değiştirmeden önce tam bir kahkaha fıçısı olduğumun her zamankinden daha çok farkındayım.

"Super Bowl'u kazanamayan bir adam için çok mutlu görünüyorsun," diye homurdanıyor Walter.

"Evet, öyleyim," diyorum ve o da şaşkınlıkla arkasını dönüyor. "Harumph," diyor Marv.

"Balayından yeni döndüm ve inanılmazdı," diyorum masalarının önünden geçerken. Jonas'ın elini kaldırıp ona el sallatıyorum ve onlar da şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

Çocuklar beni bekliyor. Jonas doğduğundan beri bir yere zamanında varmak çok zor. Sanırım sadece beş dakika geciktim, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum. Herkes bizi mutlu bir şekilde karşılıyor, hâlâ tatilimizin güzel havasından etkilenmiş gibi görünüyorlar.

"Herkes nasıl?" Jonas'ı kucağıma oturarak soruyorum.

Herkes onun üzerine gidiyor ve o da onlara gülüyor. Her şeye gülüyor, bu kesinlikle en iyisi.

Penn öne doğru eğilip boğazını temizliyor. Garip bir şekilde utangaç görünüyor. "Yani... Biriyle tanıştım sayılır."

Hepimiz anında dikleştik, daha dik oturduk.

"Ne?" Rhodes soruyor.

Penn parmaklarını masaya vuruyor. "Aslında düğündeydi... törenden önceki gece. Senin için her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya çalışıyordum Bowie ve Addy adında bir kadınla karşılaştım. İyi anlaştık, uzun süre konuştuk, bir şeyler içtik... başka şeyler de oldu. Bilmiyorum, farklıydı. Farklıydı."

"Bu yüzden mi o hafta sonu boyunca ortadan kayboldun?" Weston, Penn'e hafif bir omuz silkme hareketi yapıyor.

Penn başını sallarken utangaçtı. "En iyi zamanım değildi, biliyorum, ama lanet olsun, çok güzeldi."

"Kimdi o?" Merakla soruyorum. "Addy adında birini tanımıyorum. Misafirlerimizden biri mi? Birinin arkadaşı mı?"

Penn başını sallıyor, gözlerinde hayal kırıklığı var. "Emin değilim. Sanırım tatil köyünde bir misafirdi çünkü ona bir düğün için orada olduğumu söyledim ve o da olduğunu söylemedi. Etrafta koşuşturup tören için her şeyi hazırladığımdan emin olmakla meşguldüm ve sonra... O gecedен sonra onu bir daha hiç görmedim."

Henley başını öne eğdi. "Bana öyle bir gece geçirdiğini ve numarasını, soyadını, sosyal medya hesabını almadığını mı söylüyorsun?"

"Tipik değilim!" Penn ellerini havaya kaldırır. "Ve ne kadar iyi olduğu konusunda o kadar sarsılmıştım ki, düşünemiyordum! Sadece o anın içindeydik ve onu tekrar göreceğimi düşündüm."

Rhodes kıkırdıyor. "Ve hala onu düşünüyorsun. Onun kim olduğunu bulmamız gerek. Hâlâ onu düşünüyorsan, bu...bok...sen

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

"Sakın söyleme." Penn ağır ağır nefes veriyor, omuzları çöküyor. "Unut gitsin. Düğün, yeniden düğün, adına ne dersek diyelim... muhteşemdi. Muhtemelen havadaki romantizm beni olduğundan daha fazla etkiledi." Ellerini saçlarında gezdiriyor, gerçekten şaşkın görünüyor. "Sadece mükemmel bir gecenin kalıcı bir etkisi. Yani, en muhteşem düğün değil miydi o?" diyor daha dik oturarak. Sanki sadece töreni değil, mükemmel okyanus esintisini ve gün batımını da bizzat düzenlemiş gibi göğsü gururla kabarıyor.

Henley kahve fincanını kaldırıyor. "Gerçekten de muhteşemdi. Hakkını vermeliyim, Peder Penn."

Weston fincanına bakarak güler ve Rhodes başıyla onaylarken sırttır. Jonas Penn'in çingırağını masaya vurur ve Penn irkilir.

"Bu hediye gerçekten düşünmemiştim," der. "Yüzümün böyle çarpıldığını görmek sarsıcı."

Hepimiz gülüyoruz. Kahvemden bir yudum almadan önce Jonas'ın alnına hafif bir öpücük konduruyorum. Penn'e sırtıyorum. "Peki, planın nedir? Onu takip mi edeceksin?"

Penn omuz silkiyor. "Belki. Ya da belki bunu büyümlü bir an olarak değerlendirir ve öylece bırakırım." Ama ikna olmuş gibi görünmüyor. Bu kız her kimse onu gerçekten etkilemişti.

Bekar Baba Oyun Kitabı'nı çıkarıp masanın üzerine koydu.
Kendime doğru çektim.

Bana kalıpları görme konusunda yetenekli olduğum söylenir.

Futbolla ilgiliydi,

*Ama bunu kendi hayatıma da taşıdığımı
düşünmek istiyorum.*

*Hepimiz için çok şey değişiyor ve işte
içimizde gördüğüm kalıplar.*

Sizleri gördüm.

En iyi kocalar ve babalar.

*En iyi arkadaşlar olduğunuzu zaten
biliyordum. Ama kalplerinizi sevgiye
açtığınızı görmek... Bu çok ilham vericiydi.*

Artık daha çok güldüğümüzü seviyorum.

Daha çok güveniyoruz.

*Daha fazla insanı içeri alalım.
Kalplerimizi kollarımıza takan
adamlar olduk,
ve bizimle çok gurur duyuyorum.
~Henley*

"Ben de bizimle gerçekten gurur duyuyorum," diyorum kalın bir sesle.

"Ağlıyor musun?" Rhodes şaşkınlıkla soruyor. "Bırak da okuyayım."

"Hayır, ağlamıyorum!" Gülüyorum çünkü belli ki bulanık gözlerle konuşuyorum. "Bana ne oldu böyle? Aşk olmak beni nasıl böyle bir aptala dönüştürdü?"

Weston yazıyı okuyor ve gözlerini tavana dikerek boğazını temizliyor. Penn başını sallayarak, "Hayatta olmaz, bunu yapmayacağım," diyor. "Yapabilirsin

Aşk saçmalıklarınızı kendinize saklayın, ben de sapsız kalayım, çok teşekkür ederim."

Rhodes gözleri parlayarak Henley'nin yazısını işaret eder. Penn'e, "Bunu okuyup da ağlamaman için sana meydan okuyorum," der.

Penn iç geçirerek kitabı çeker ve okur. Bitirdiğinde avuçlarını gözlerine bastırır. "*Allah kahretsın.*"

Penn'e acımasızca gülüyor ve sataşıyoruz, gelişirken bile hala aynı orospu çocuklarıyız.

Hayat sürprizlerle dolu. Çoğunlukla iyi olanlarla. Poppy ile bir altın madenine rastladım ve bunun için minnettar olmayı asla bırakmayacağım.

Daha fazla Bowie ve Poppy ister misiniz? Buraya tıklayın!

<https://bookhip.com/XAKDGSL>

Penns'in hikayesi için
Çılgın Aşk için ön sipariş verin!

<https://geni.us/Crazylove>

ÇILGIN AŞK ÇOK YAKINDA!

Önsöz Çıglık
Atan Duruş

PENN

Şubat

Güneş Bahamalar'ın turkuaz suları üzerinde batmaya başlıyor ve ben bu tören için çıldırmamaya çalışıyorum. Yarın en iyi arkadaşlarımdan birinin düğününü yöneteceğim-Bowie Fox. Teknik olarak onu ve Poppy'yi bebeklerini doğururken hastane odalarında evlendirmiştım ama bu cilalanmış, güzel versiyonu. Üzerimde baskı var. Bunu doğru yapmalıyım.

Suya bakıp beni sakinleştirmesini dilerken nefesimin altında birkaç satır deniyorum. "Evlilik okyanus gibidir; geniş, gizemli ve sürprizlerle doludur." İrkildim. "Hayır. Çok derin. Gerçekten."

"Aşkı bir kasırgaya benzetmediğin sürece okyanus *benzetmelerinden* kaçınmak isteyebilirsin... ki sanırım bu yapıldı."

Kafamı çevirip okyanusa dalgın dalgın bakan inanılmaz güzellikte bir kadın gördüğümde düşüncelerim bir plak sesi gibi kesiliyor. Uzun, siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor ve teni bu ışıpta bronzlaşmış görünüyor. Üzerinde beyaz bir atlet ve *kısa* beyaz bir şort var ve bunları *çok iyi* giymiş.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bana eğlenerek sırtıyor ve içimde garip bir sızı hissediyorum. Sanki paraşütle atlamışım da midemi kaybetmişim gibi.

"Beni pratik yaparken yakaladın," diyorum utanarak. "Yarın arkadaşlarımla evleniyorum."

Kaşları kalktı. "Arkadaşlarınla evleniyorsun..."

"Yani, ben hakemlik yapıyorum..." Gömleğimi çekiştiriyorum, aniden sıcaklamış hissediyorum.

"Ve sen gerginsin?" Bakışları yüzümde geziniyor ve ben zorlukla yutkunuyorum ama sonra rol yapmaya çalışıyorum.

"Hayır. Pek sayılmaz. I-" Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve gülüyorum. "Şey, evet. Öyleyim. Kelimeler önemlidir, biliyor musun? Arkadaşlarımı seviyorum ve düşünlerinin ve hayatlarının geri kalanının havasını belirlemem için bana güveniyorlar. Baskı falan yok."

Sırıtsı bir gülümsemeye dönüştü ve ben bittim. Beni de yaz. Ben de varım. "Vaiz adam, bence iyi olacaksın."

"Vaiz adam mı?" Yüzümün tamamını kaplayan bir sırıtışla karşılık veriyorum. Kahretsin, çok güzel.

"Kulağa uyuyor gibi geliyor." Hafifçe omuz silkiyor ve gözlerim narin omzuna kayıyor. Teni çok yumuşak görünüyor ve gözlerimi vücudundan ayırmak çaba gerektiriyor, ama iri kahverengi gözleri ve dudakları çok çekici, bu yüzden bunu yaptığımda getirisi yine de çok büyük.

"Güven bana, ben... kutsal değilim."

Birbirimize baktığımız bir an var. Gözlerim onun ağzına düşüyor ve birkaç saniye orada sabitleniyor. Tanrım, hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim. Tanrı aşkına, daha yeni tanışmıştık ve dürüst olmak gerekirse... öpüşmek bana göre değil. Öpüşmeyi seksten çok daha samimi buluyorum.

"Rahatlamana yardımcı olacak bir şeyim var," diyor.

"Oh... *gerçekten* mi?" Bu kadar çabuk oraya gitmesine şaşırdığımı söylemeliyim, ama beni şikayet ederken bulamazsınız.

"Evet, beni takip et." Dönüp tesise doğru yürüyor ve omzunun üzerinden bana bakmak için bir kez dönüyor. Takip ettiğimi görünce gülümsüyor ve midem yine o serbest düşüşü yapıyor... bu çok garip bir şey.

Bu kızın beni nereye götürdüğünden emin değilim ama umursamanın ötesindeyim. Elini tutuyorum ve tatil köyünün kumlu yollarında bana rehberlik etmesine izin veriyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum. "Sabır bir erdemdir," diye alay ediyor. "Erdem abartılıyor."

"Bunu vaiz adam söylüyor."

Gülüyorum. "Doğru. Vaiz adam. Adım aslında Penn. Seninki ne?" "Addy."

Yol açılıyor ve plajın daha önce görünmeyen تنها bir bölümü ortaya çıkıyor ve bir grup insan geriniyor.

"Ne-" Bir grup flamingo insanların arasından geçerken nefesim kesiliyor. Bazıları onların güzel olduğunu düşünebilir ve sanırım garip, çetrefilli, *ürkütücü* bir şekilde öyleler.

"Flamingolarla yoga," diye anons ediyor Addy, sanki yapılması son derece normal bir şeymiş gibi... hiç. "Bu kesinlikle rahatlamana yardımcı olacak."

Nefesimin altında "Seni temin ederim ki rahatlatmayacak," diyorum. Daha yüksek sesle, "Bununla yoga mı?" diyorum. Benimle göz göze gelmiş bir flamingoyu gösteriyorum, kafası sanki "*Bana mı bakıyorsun?*" der gibi eğilmiş.

Gülüyor ve flamingonun bana bir mafya babası gibi bakmasına rağmen sikim tepki vermiyorsa ne olayım.

"Flamingolardan korkmuyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Bir adım geri çekiliyorum. "Şu bana tuhaf tuhaf bakıyor."

Kuşa bakıyor, sırtışı genişliyor. "İyi olacaksın. Bak, insanlara alışkınlar." Bir misafir tarafından okşanan başka bir kuşu işaret ediyor. Bu daha tatlı görünüyor, Al Capone'dan çok daha az. "Ayrıca, yeni bir şeyler denemek istemez misin? Biraz yaşamak?"

"Ben daha çok daha önce denemediğim bir kokteyl düşünüyordum... muhteşem bir kadınla... adı A ile başlayan."

Omuzlarından biri kalktı ve kırıltılarını kırıltırdı. "Ah, teşekkür ederim." Gülümsemesi derinleşiyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Belki yogadan sonra bir kokteyl içebiliriz."

"Olur," diye mırıldanıyorum. "Ama eğer gagalanarak öldürülürsem, sana musallat olurum."

Gülüyor ve eğer hayatım için endişelenmeseydim müzik gibi ses çıkarmasını takdir ederdim.

Gruba katılıyoruz ve matımla *çok* ilgileniyor gibi görünen flamingo Capone yerine eğitmenin aşırı sakın sesine odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Yeterince masum bir şekilde başlıyor-esneme, derin nefesler, olağan yoga şeyleri. Ama sonra, eğitmenin Warrior II dediği pozisyona geçtiğimde, Capone bana yaklaşmaya karar veriyor. Kişisel sınırlarıma kesinlikle saygı duymuyordu.

"Hey, ahbap. Geri çekil," diyorum dişlerimin arasından. Paytak paytak yaklaştı ve ayağımı gagaladı.

"Hey!" diye bağıriyorum.

Piç kurusu minderimin üzerinde duruyor, sanki ona bir şey borçluymuşum gibi bana bakıyor.

"Benden ne istiyorsun?" Ona kötü gözle bakmaya çalışarak soruyorum.

Addy bir kahkaha patlatıyor. "Sanırım senden hoşlanıyor!"

"Bunun dişi olmasına imkân yok. Akşam yemeği için beni ölçüp biçiyor," diye mırıldanıyorum. Yaklaştığında onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Flamingo kanatlarını çırparak ve kulak tırmalayıcı bir ciyaklama çıkararak karşılık veriyor ve beni o kadar ürkütüyor ki kendi ayaklarıma takılıp sırtüstü düşüyorum.

Flamingonun yüzü bana yaklaştığında eğitmen nefes nefese kalıyor ve aceleyle yanıma geliyor. Yakındaki bir kişinin kamera sesini duyuyorum ve ölümüne gaganmamak için yüzümü kapatıyorum. Futbol sahasında üç yüz kiloluk bir yük treninin altında kalmak eğlenceli değil, ama şu anda bu flamingo, aldatıcı bir şekilde hassas olan keskin, çengelli gagası ve kaos çılgılığı atan boncuk gibi küçük gözleriyle? Bu tam bir korku gösterisi.

Ölüm gagası yerine kolumda yumuşak bir el hissediyorum ve ellerimin arasına bakıyorum. Addy o kadar çok gülüyor ki, yan tarafını tutuyor ama diğer eliyle beni yukarı çekmeye çalışıyor.

"Tamam," diyor gülüşmeler arasında. "Belki de flamingolarla yoga yapmak sana göre değildir."

"Kesinlikle değil," diyorum ona, ayağa kalkmaya çalışarak. "O destek çağırmadan önce buradan gidelim."

Sahilden kaçıyoruz ve şimdi Şeytan'ın pençelerinden biraz uzaklaştığım için, durumdaki mizahı biraz olsun görebiliyorum. Kendimizi tiki barda buluyoruz. Addy bana doğru eğiliyor, hâlâ gülüyor, gözleri günbatımında parlıyor.

Kollarımı ona doluyorum ve eğilerek fısıldıyorum: "Hayatta kaldık. Zar zor."

"Bunu telafi etmek için sana bir içki ısmarlayacağım," diyor usulca.

"Oh hayır. Sana içki ısmarlıyorum. Saygınlığımı geri kazanmam için yeterince uzun kalmanı sağlamalıyım."

Kıkırdıyor. "Flamingo tarafından domine edildiğin görüntüsünü kafamdan çıkarmak zor olacak, vaiz adam."

Yüzümü ona dönüyorum, ellerim yüzünün iki yanına gidiyor, eğilirken gözlerim onunkilerle aynı hizaya geliyor. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle," diyorum boğuk bir sesle.

Gülmemek için alt dudağını ısıırıyor ve ben de gülmemek için kendimi zor tutuyorum, ama ona bu kadar yakinken, aramızda neredeyse bir nefes bile yokken... bu sarhoş edici.

"Bana yeni bir anı ver," diye fısıldıyor.

Aramızdaki hava yüklü. Onun sıcaklığını, benimkine karışan nefesini, parfümünün en hafif kokusunu hissediyorum. Sadece güzel değil, aynı zamanda

Mesafe dayanılmaz hale gelene kadar manyetik bir güç beni içine çekiyor.

A r a m ı z d a k i mesafeyi kapatmaktan başka yapacak bir şey kalmadı. Bu bir

İhtiyacım var.

Başparmağım çenesinin kıvrımını takip ediyor ve gözleri sabit ve korkusuz, sanki kimseye göstermediğim yanımı doğrudan görebiliyor.

Ve aynen böyle, teslim oluyorum.

Dudaklarımız buluştuğunda, bu bir havai fişek değil, bir patlamadır. Beni paramparça eden ve aynı anda yeniden inşa eden derin, kemiklerimi titreten, ruhumu sarsan bir patlama. Dudakları çok yumuşak ama öpücük öyle değil. Çiğ, tüketen. Söylenmemiş binlerce kelime bir anda dökülüyor.

Zaman durur. Bardaki gürültü yok olur. Geçmiş yok, gelecek yok, sadece onunla olan bu an var.

O da beni benim hissettiğim gibi öpüyor. İçimizdeki her şeyle birbirimize çarpmamız çok yoğun.

Sonunda ayrıldığımızda, alnım onunkine yaslanıyor, ikimiz de zor nefes alıyoruz.

"Bu... şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi," diyorum. "Evet," diyor nefes nefese.

Tam o sırada telefonumdan sinir bozucu bir ses geliyor. Lanet olsun. Alarmım. Kurduğumu bile unutmuşum ama bu iyi bir şey, yoksa sanırım bir süre daha bu sersemlik içinde kalabilirdim.

"Buna inanamıyorum. Gitmem gerekiyor. Prova yemeği. Benimle gelirmisin? Arkadaşlarım sorun etmez."

Burnunu kırıştırdı. "Oh, hayır. Gelemem."

"Gerçekten, sorun olmaz." Başını salladığında yüzüm düşüyor. "Tamam, sonra buluşalım mı? Burada mı? Dokuza kadar dönerim."

Çenesini kaldırıyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Bunu başarabileceğine emin misin?"

Gülümsüyorum. "Kararlıyım."

Başını sallamadan önce bir saniye beni inceliyor. "Tamam, burada olacağım."

İçeri girer girmez onu fark ettim. Bowie'nin prova yemeğinden ayrılma konusunda kararsızdım, ta ki Addy'nin karanlık bir köşede oturup martini bardağının sapını parmaklarının arasında çevirdiğini görene kadar. Hiç uğraşmadan odayı ele geçiren türden bir kız.

Yanına yürüyorum, yanındaki tabureye kayıyorum. "Sana burada olacağımı söylemiştim, güzelim."

Bana hemen bakmıyor, sadece içkisinden yavaşça bir yudum alıyor. "Hem de tam zamanında."

"Gelmeyeceğimi mi sandın?"

Başını bana doğru eğiyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Bunu düşündüm."

"Beni yaraladın."

"Yaralıyor muyum?" diye soruyor şakacı bir şekilde.

"Derinden." Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve eğiliyorum. "Bana aklında ne olduğunu söyle."

Kadınlara bunu asla sormam çünkü bu patlamaya hazır bir mayın tarlasıdır, ama onunla gerçekten bilmek istiyorum.

Gözleri kısıldı.

"Uh-oh." Hiçbir şey söylemeyip sadece beni incelediğinde gülüyorum. "Bir şeyler planlıyorsun. Önceki tecrübelerime dayanarak söylüyorum, bu bakışı attığında bela var demektir. Bu gece daha fazla flamingo yok." Ellerimi yukarı kaldırıyorum.

Dramatik bir şekilde nefes veriyor. "Lanet olsun. Çok çabuk anlıyorsun." Sırıtiyorum. "Ne planlıyorsun?"

"O kadar hızlı değil. Prova yemeği nasıldı?"

"Harikaydı. Güzel yemekler. Herkes burada olmaktan çok mutlu, birlikte olmaktan mutlu..."

Burnu k ı r ı ş ı y o r . "Seni arkadaşlarından ayırdığım için kendimi kötü hissediyorum."

Başımı sallıyorum. "Ne zaman birlikte olsak eğleniyoruz. Onlarla tanışmalısın. Yarın mı?" Umutla soruyorum.

Sırıtiyor ve yine o muzip bakışını takınıyor.

"Peki, ben buraya geldiğimde ne düşünüyordun?" Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

Koltuğunda dönüp bana bakıyor. "Seni tekrar öpüp öpmemeyi."

Sıcaklık omurgamı yalıyor. "Ve?"

"Yani, ilk öpücük iyiydi..."

"İyi mi?" Alay ettim. "Addy, o öpücük ayakta bir O'yu hak ediyordu." Bir omzunu kaldırdı. "Eh. On üzerinden yedi."

"Yedi mi? Bu neden egomu toz haline getiriyor?"

Gülmemek için dudağını ısırtıyor. "Tamam, sekiz."

"İnanılmaz," diye mırıldandım. "Bayıldın."

Eğiliyor, teninin yumuşak vanilya ve hindistancevizi kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor. "Belki de bana hatırlatmalısın," diye fısıldıyor.

İhtiyacım olan tek davet bu.

Onu yavaşça ve derinden öpüyorum. Ve kutsal cehennem, ilk seferden bile daha iyi. Seksi ağzıyla beni cezbettikten sonra içimde eriyip gitmesi.

Dudaklarıma karşı küçük, tatmin edici bir mırıltı çıkarıyor ve ben de onun ağzına karşı gülümsüyorum. "Hâlâ sekiz mi?"

"Dokuz," diyor nefes nefese. "Ama eğer devam edersek, bir sekiz düşünebilirim. on."

"Hadi bu teoriyi test edelim."

Ayağa kalkıp elimi uzattım ve o da bana gülümseyerek elimi tuttu. I Onu asansöre kadar götürdüm, ikimiz de heyecanla bekliyorduk. Odama ulaştığımızda, ellerim belinde, parmakları saçlarımin arasından geçmeden önce zar zor içeri giriyoruz. Onunlayken bu kadar iyi hissetmek çok saçma.

Bana doğru bastırıyor, nefesi çenemi ısıtıyor. "Her zaman bu kadar hızlı mı hareket edersin?"

Kıkırdıyorum, dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Seni bütün gece öpebilir ve mutlu ölebilirim... ve hayır, her zaman böyle çalışmıyorum."

Nefesi kesiliyor. "Beni öpmeyi seviyor musun?"

"Olması gerekenden daha fazla," diye itiraf ediyorum, sesim sert.

Beni başka bir öpücük için aşağı çekiyor ve yemin ederim, ağzında sonsuza dek kaybolabilirim.

Ve sonra-

Telefonum çalıyor.

Dudaklarına karşı inliyorum ve aramayı görmezden gelmeyi düşünüyorum ama ekranda Rhodes'un adını görünce sertçe nefes veriyorum. "Buna cevap vermeliyim.

Geri çekilip başını sallıyor. "Sorun değil. Devam et." Cevap veriyorum. "Rhodes?"

"Selam dostum. Seni bir süredir görmedim ve bir iyiliğe ihtiyacım var. Poppy'nin bazı arkadaşları içkiyi biraz fazla kaçırmışlar ve Elle ile ben onları odalarına götüreceğiz. Onları halletmemize yardım etme şansın var mı? Hâlâ restorandayız. Burası kedi gütmeye benziyor."

Addy'ye özür dileyen bir bakış atarak yüzümü buruşturuyorum. "Evet, hemen geliyorum."

Telefonu kapattığımda Addy'ye dönüyorum, parmaklarımı çenesinde gezdirdikten sonra onu usulca öpüyorum. O dudaklara karşı koyamıyorum. O, beni hem doygun hem de aç hissettiren bir tat. Kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve ona bakıyorum.

"Çok güzelsin Addy."

Yanakları alev alev yanıyor ve ben gülümsemeden duramıyorum.

"Kıpırdama," diyorum ona. "Hemen döneceğim. Bazı insanları otel odalarına geri götürmek için yardıma ihtiyacım var."

Gülümsüyor ve bana hızlı bir öpücük daha veriyor. "Çabuk dön."

Geriye doğru yürüyorum, hâlâ yıldırım çarpmış gibi ona bakıyorum çünkü öyle hissediyorum. "Sana söz veriyorum, çok hızlı olacağım."

"Git, git." Gülüyor.

Sırıtıyorum ve kapıdan dışarı fırlıyorum, zaten ona geri dönmek için çaresizim.

Tabii ki beklediğimden daha uzun sürüyor. Poppy'nin arkadaşları iyi insanlar ve tropik bir kaçamak yaptıkları için çok mutlular ama sarhoşken onları ikna etmek çok zor. On beş dakika otuza uzuyor ve kapıma ulaştığımda ter içinde kalıyorum.

Otel odama girdiğimde, o gitmişti.

Penns'in hikayesi için
Çılgın Aşk için ön sipariş verin!
<https://geni.us/Crazylove>

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak çok keyifliydi ama o kadar çok yardım aldım ki! Aşağıdaki kişilere, hepinizi ÇOK seviyorum.

Kocam Nate'e, çocuklarım Greyley & Kira'ya ve Indigo'ya, hayallerimi desteklediğiniz ve bu konuda benimle birlikte heyecanlandığınız için teşekkür ederim. Tüm kalbimle size güveniyorum. Nate, rapı bir üst seviyeye taşıdığı için teşekkür ederim :) Seni çok seviyorum.

Georgie Grinstead, bana inandığın için tüm kalbimle teşekkür ederim.

Christine Estevez, hayatımın değişmezi olduğun için teşekkür ederim.

Natalie Burtner, her zaman evet dediğin için teşekkür ederim... sen de hayır diyebilirsin.

:)

Kelly Yates, bu kitaptaki yardımlarınız için teşekkür ederim. Katkılarınız çok değerli ve çok eğlenceli!

Katie Friend, Bowie'yi en başından beri sevdiğin için teşekkürler.

Kira Sabin, suluboya resimlerin büyülü. Sen büyülüsün.

Kess Fennell, beni şımarttığın için teşekkür ederim. Benim için yaptığın her sanat eserini seviyorum.

Emily Wittig, bu kadar sevimli olduğun ve güzel kapaklar için teşekkür ederim.

Laura Pavlov ve Catherine Cowles, aşk zinciri, ikinize de ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek kelime yok.

VPR ekibine, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler! Nina, Kim, Valentine, Charlie, Christine, Sarah, Josette, Meagan, Kelley, Ratula, Tiffany, Stephanie, Jaime, Amy, Jill, Megan, Emma ve Jess, HER ŞEY için teşekkürler!

Lyric ekibine, Kim Gilmour ve Katie Robinson, harikasınız!

J.F. Harding ve Samantha Brentmoor, bu karakterlere sesli olarak hayat verdiğiniz için teşekkürler. Ve Lily D. Moore, bu kitapta sesinizi duyduğum için çok onur duydum-teşekkür ederim!

The Seymour Agency'ye teşekkür ederiz!

Ve Christine Bowden, Tosha Khoury, Courtney Nunness, Gracelyn Szynal, Kalie Phillips, Steve & Jill'e kocaman teşekkürler, sevgiler ve kucaklamalar

Erickson, Savita Naik, Claire Contreras, Tarryn Fisher, Troi Atkinson, Phyllis Atkinson, David Atkinson, Destini Simmons, Terrijo Montgomery ve Jesse Nava. Anthony Colletti, bu senin için de geçerli. Ve Winston, beni her gün gülümseten yardımcım.

Kitaplarımı deneyen her okuyucuya, bookstagrammer'a, booktoker'a, boşluğu doldurana teşekkür ederim! Eleştiriler, tatlı mesajlar, güzel kolajlar ve kitaplarımla ilgili haberleri yaydığınız için teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım!

XO,
Söğüt

AYRICA SÖĞÜT ASTER TARAFINDAN

Bekar Baba Oyun Kitabı Serisi

[Çılgın Aşk](#)

[Gizli Aşk](#)

[Pervasız Aşk](#)

[Kötü Aşk](#)

[Çılgın Aşk](#)

Landmark Dağ Serisi

[Unutulmaz Bir Gün](#)

[Dayanılmaz](#)

[Falling](#)

[Stay](#)

Birbiriyle Bağlantılı Karakterler İçeren Bağımsız Filmler

[Yaz Mevsimi](#)

[Sonbahar Geceleri](#)

Günah Krallığı Dizisinin

[Çöküşü Edildiği](#)

[Ruin](#)

[Pride](#)

Standalones

[Gerçek Bir Aşk](#)

[Hikayesi](#)

[Tarlalarda](#)

[Kırmızıya](#)

B ü r ü n m

e k

[Maybe Maby](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur)

[Lilith](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur)

[Miles Apart](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur) [Falling in Eden](#)

Laura Pavlov ile G.D. Taylors Serisi

[Evli ya da Canlı Aranıyor](#)

[Cesur ve Dik Kafalı Bir Başka](#)

[Anaç](#)

[Hayırseverler ile Arkadaşlar İçin](#)

[Dökülen MILF Ağlamayın](#)

Tarryn Fisher ile Erkeklerin Sonu Serisi

[Folsom](#)

[Çakalı](#)

BENİ TAKİP EDİN

ANA LISTEME KATILIN...

<https://bit.ly/3CMKz5v> .

[Web sitesi willowaster.com](http://willowaster.com)

[Facebook](#) [@willowasterauthor](#)

[Instagram](#) [@willowaster](#)

[Amazon](#) [@willowaster](#) [Bookbub](#)

[@willow-aster](#) [Tiktok](#)

[@willowaster1](#)

[Goodreads](#) [@Willow_Aster](#)

[Asters_group](#) [@Astersgroup](#)

[Pinterest](#) [@WillowAster](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

